www.dtv-ebook.com

DILI

TRẠI HOA ĐỎ

TIỂU THUYẾT
TRINH THÁM KINH DỊ

PHUONGDONG

BookaholicClub.vn

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tên eBook: Trại Hoa Đỏ

Tác giả : Di Li

Thể loại: Giả tưởng, Huyền bí, Trinh thám, Kinh dị, Văn học Việt Nam

Công ty phát hành: Phương Đông

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển: 440 g

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 440

Ngày xuất bản: 03/2012

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 109.000 ₫

-ebook.com

Giới thiệu:

Trại hoa đỏ cuốn hút ngay độc giả bởi đề tựa, màu đỏ ma mị, huyền bí nhưng lôi cuốn. Phải nói *Trại hoa đỏ* là cuốn truyện kinh dị pha chút trinh thám hay nhất của Việt Nam. Những tình tiết dồn dập, kì dị làm người đọc sởn gai ốc, từng vụ giết người liên tiếp xảy ra, ai mới là thủ phạm? Kết thúc bất ngờ, miêu tả tâm trạng nhân vật Vỹ rất đạt. Nếu nói tác phẩm xuất sắc đến mức đạt được 5 sao thì chưa hẳn nhưng với một tác phẩm kinh dị của Việt Nam mà rất khá như *Trại hoa đỏ* thì 5 sao là xứng đáng.

Ngay trong những dòng đầu tiên của *Trại Hoa Đỏ* đã gây tò mò cho độc giả từ những chi tiết đầu, sự đè nghẹt xuất hiện trên những câu chữ đầu tiên thôi thúc người đọc dán mắt vào từng câu chữ và không thể nào ngừng đọc trước khi biết được hung thủ thật sự đằng sau tất cả những bí ẩn ma mị đó. Tác phẩm này khiến độc giả nghĩ lại về sự sâu thẳm và bản ngã trong mỗi con người. Nhiều người ngỡ như hiền lành và vô hại thế nhưng lại khiến ta bất ngờ khi bộ mặt thật bị công khai. Một điểm cộng cho tác phẩm này là bìa sách được thiết kế khá ma mị và phần nào thể hiện được sự u ám, bí ẩn *ở Trại Hoa Đỏ.*

Những vụ án xảy ra ở hai nơi hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có những mối quan hệ mật thiết với nhau. Để rồi khi bức màn bí ẩn được vén lên, người đọc thở phào nhẹ nhõm. Tác giả đã rất thành công khi dẫn người đọc đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Cách tái hiện những khung cảnh, những vụ án khiến cho người đọc nhưng đang trải qua từng cảm giác sợ hãi, run sợ. Chính những điều đó đã làm *Trại Hoa Đỏ* để lại trong lòng độc giả những ấn tượng rất sâu sắc. Thật sự,đây là một cuốn sách rất đáng để đọc.

Mời các bạn đón đọc *Trại Hoa Đỏ* của *Di Li*.

Di Li với trinh thám kinh dị - Sự lựa chọn dũng cảm

Tiểu thuyết trinh thám và tiểu thuyết kinh dị có lịch sử gần 200 năm nếu tính từ thời Edgar Allan Poe (nhà văn, nhà thơ Mỹ - 1809-1849). Trong suốt thế kỷ 20 cho đến hiện nay tiểu thuyết trinh thám và tiểu thuyết kinh dị đã đạt những thành tựu vô cùng rực rỡ, đến nỗi nếu ta lật lại danh sách bestseller của các tờ báo lớn ở Mỹ thì các cuốn sách trinh thám và kinh dị không mấy khi nhường vị trí dẫn đầu. Tôi không muốn sa đà vào việc bàn về tính hấp dẫn của các thể loại này, chỉ xin nhắc về những cơn sốt sách gần đây: nào Mật mã de Vanci, Pháo đài số của Dan Brown, cho đến Chạng vạng, Trăng non của Stephenie Mayer… Thật là cơ hội lớn cho giới phê bình. Cha đẻ của thể loại trinh thám là Edgar Poe; cha đẻ của thể loại kinh dị cũng là Edgar Poe. Cho nên mặc dù nó là hai thể loại với những đặc điểm

rõ ràng khác biệt, một bên là tính chặt chẽ, logic lạnh lùng, một bên là thiên đường của trí tưởng tưởng đến mức phi lý, siêu thực, thì trong nhiều trường hợp nó vẫn tìm được sự hài hòa để làm nên những cuốn sách trinh thám kinh dị vô cùng hấp dẫn. Đó là trường hợp của Trại Hoa Đỏ.

Giở lại lịch sử văn học Việt Nam: Văn học ta có truyền thống về truyện kinh dị (Liêu trai chí dị), những năm 1940 nó được kế thừa bởi truyện đường rừng, truyện rùng rợn của Thế Lữ, Đái Đức Tuấn… Từ đó về sau này truyện rùng rợn, ma quái hầu như vắng bóng.

Với thể loại trinh thám thì phải chờ cho đến những năm 1930 khi các câu chuyện về thám tử Sherlock Holmes và gã trộm hào hoa Asen Lupin du nhập vào Việt Nam để ra đời các serie trinh thám của Phạm Cao Củng (truyện về thám tử Kỳ Phát) và Thế Lữ (truyện về thám tử Lê Phong). Trải qua nhiều biến động xã hội, một thời ở ta chỉ có tiểu thuyết tình báo – gián điệp và tiểu thuyết vụ án, không có cơ hội cho tiểu thuyết trinh thám theo nguyên tắc của Van Dine (người Pháp - nhà lý luận thể loại đầu tiên của thể loại trinh thám – người đã đề ra 20 nguyên tắc viết truyện trinh thám vào năm 1920). Trong bối cảnh cảnh đó thì Di Li là một trong những – nếu không nói là nhà văn duy nhất hiện nay, lựa chọn thể loại trinh thám và kinh dị. Và Trại Hoa Đỏ là cuốn tiểu thuyết đầu tiên kết hợp giữa thể loại trinh thám và kinh dị ở Việt Nam.

Sau Trại Hoa Đỏ, Di Li có dự định viết tiếp vài cuốn nữa, xoay quanh vai trò phá án của cảnh sát Phan Đăng Bách. Nếu thế, Di Li sẽ là người duy nhất viết tiểu thuyết serie, một kinh nghiệm rất thành công ở các nước phát triển, hiện nay ở nước ta.

Khi lựa chọn thể loại trinh thám kinh dị, Di Li gặp thách thức gì? Thứ nhất, là tính chặt chẽ, logic, khả năng ra đề và giải đố của thể loại trinh thám. Một cuốn sách trinh thám chỉ hấp dẫn chừng nào còn giấu được thủ phạm, nó lôi kéo độc giả vào một trận hỏa mù, lừa độc giả hết phen này đến phen khác, làm anh ta mắc từ cái bẫy này đến cái bẫy khác. Nhà văn trinh thám vừa ra đề vừa giải đố, thách thức độc giả suốt quá trình giải đố. Đề bài càng hóc búa, quá trình giải đố càng khó khăn thì câu chuyện càng hấp dẫn. Không có cái gì

là cảm tính, tùy tiện trong một câu chuyện trinh thám. Chặt chẽ và… đủ, giống như cách tạo thắt nút và cao trào trong kịch, trinh thám cần những cú sốc cả về tình cảm và lí trí, có mở nút nhưng chưa phải kết thúc, vì còn cần cho những cú sốc khác, cần cho những căng thẳng tiếp tục cho đến kết thúc. Trại Hoa Đỏ dày hơn 600 trang, có thể nói là khó đọc với người đọc ít thì giờ ngày nay, thế nhưng thật khó bỏ xuống khi chưa đọc xong. Về phương diện kỹ thuật, đây là một cuốn sách trinh thám thành công. Câu chuyện hấp dẫn, những tuyến vụ án được bài binh bố trận kỹ lưỡng, các tình tiết kết nối chặt, hầu như không có sơ hở, độc giả bị lừa hoàn toàn. Trong mấy trăm trang sách, tác giả đã luôn duy trì độ căng thẳng và các cao trào hợp lý. Giữa các chương, tác giả đã đưa vào những trang tả cảnh, những trang tả cảm xúc âm nhạc mà tôi cho rằng khá hay, có tác dụng "giải nhiệt" và chuẩn bị tốt cho các pha căng thẳng tiếp sau, điều này không phải tác giả trinh thám nào cũng làm được. Trinh thám đòi hỏi bản lĩnh và sự tính toán chi li, người không bản lĩnh chỉ lừa độc giả được trong vài quãng. Di Li lừa được độc giả cho đến khi kết thúc. Nói theo một hình tượng trong tác phẩm, Di Li là người giỏi chơi ma trận và đã chơi thắng.

Thứ hai, là khả năng tưởng tượng của thể loại kinh dị luôn phải toan tính trong giới hạn của câu chuyện trinh thám. Di Li mạnh về tưởng tượng, tôi coi đây là phẩm chất lớn nhất của nhà văn, nhưng cái khó của cô ở Trại Hoa Đỏ là không được phép để trí tưởng đi quá giới hạn nghiêm ngặt mà một kết cấu trinh thám cần đạt tới. Vậy thì, ở đây, nhà văn buộc phải vô cùng tỉnh táo. Tôi đồ rằng viết – tỉnh là rất khó đối với nhà văn ta. Nhưng Di Li đã làm tốt.

Ở phương Tây, từ rất lâu người ta không còn coi văn học trinh thám và kinh dị chỉ đơn thuần là văn học giải trí. Giải trí, bình dân, hay hàn lâm, những ranh giới này đối với nhiều tác giả đã không còn rõ ràng. Trong khi đó ở Việt Nam, các quan niệm này vẫn còn nặng nề. Do đó tôi coi sự lựa chọn của Di Li là một thái độ dũng cảm. Bình dân hay hàn lâm, tôi nghĩ rằng độc giả biết điều này có khi rõ hơn các nhà phê bình. Tôi tin Di Li và tin ở sự lựa chọn của cô.

Nhà văn Trần Thanh Hà

Chương 1: Những ngôi nhà đá ong

Con đường độc đạo nhuốm màu vàng của đất khô, bị cô đặc rồi cuốn lên thành những cơn lốc bụi mù mịt. Chính ngọ, mặt trời thẳng đứng xuống đám lá đang oằn lên xơ xác. Những dãy đồi trọc câm lặng bên vệ đường giương mắt nhìn chiếc xe duy nhất đang lùi lũi vật lộn với cơn lốc. Nó chậm chạp men theo triền dốc rồi đột ngột dừng lại. Người lái xe rời tay khỏi vô lăng.

- Bụi quá. Anh không nhìn thấy gì cả. Đi tiếp thì nguy hiểm.

- Ba ơi, con thấy buồn nôn. - Đứa bé trai trạc bảy tuổi, da trắng xanh, tóc mái cắt ngang, đang nằm trên băng ghế sau vươn tay lên trước cầu cứu. - Con khó thở, con muốn ra ngoài.

Người phụ nữ vội vàng lục một túi giấy bóng trong ngăn kéo đưa cho đứa trẻ.

- Con nôn vào đây. Bụi lắm, không ra ngoài được đâu con.

- Nhưng con không thở được…

- Mẹ xin lỗi, tăng hơi lạnh lên anh, người phụ nữ rít khẽ.

Đứa trẻ cúi gập người. Chiếc túi nilon nhanh chóng ngập đầy một thứ chất lỏng màu trắng đục. Người đàn ông nhoài cánh tay ra sau, vỗ vỗ vào lưng thằng bé:

- Cố gắng lên, con trai, sắp đến nơi rồi.

Khuôn mặt bé nhỏ ngẩng lên, đôi mắt dại hẳn đi. Nó đưa chiếc túi bóng cho mẹ rồi nằm trở lại xuống băng ghế. Người phụ nữ đắp chiếc khăn vừa nhúng ướt lên trán nó, miệng cằn nhằn:

- Thằng bé đang ốm. Em đã bảo anh rồi, cho con đi khổ lây sang cả nó. Mà mình đi công chuyện…

Chiếc xe bất thần chao đi khiến những người trên xe nhãng chuyện không hay vừa rồi. Động đất. “Ôi…”, người phụ nữ tái mặt, bíu chặt tay chồng, rồi theo bản năng, cô quờ lấy thằng bé. Nhưng chiếc xe đã rung lên bần bật khiến bàn tay cô trượt khỏi con trai mình. Bầu trời trở nên trắng nhợt. Nó choé dại một màu nhàn nhạt

như ánh sáng trong bộ phim khoa học viễn tưởng. Mặt đất sau hồi giận dữ đã đứng im trở lại và lặng đi một cách đáng ngờ. Bất thần, bầu trời lầm bụi chuyển màu. Mây kéo tới đen kịt rồi nhanh như chớp ụp xuống một làn nước trắng xoá. Những lớp nước mưa ùa thốc đám bụi đường rồi xoắn vào nhau thành một cơn lốc khủng khiếp. Nó tạt vào lớp kính xe ràn rạt. Bây giờ, mưa lốc đã tạo thành bức tường đặc quánh bao phủ lấy con đường. Người phụ nữ rên rỉ. Cô có khuôn mặt dịu dàng nhưng quý phái của người sinh ra trong một gia đình khá giả và có giáo dục. Mái tóc nâu tự nhiên cột cao lộ cái gáy trắng sứ yêu kiều trên chiếc cổ áo viền ren xanh nhạt. Cô không trang điểm, nhưng bản thân hai vệt lông mày sẫm màu hình cánh cung cân đối trên sống mũi thanh tú và bờ môi xẻ nửa đã là những vật trang sức vô giá. Người chồng, trái lại, có thân hình vạm vỡ và nước da nâu của một thanh niên miền biển điển hình. Chiếc sơ mi lụa kẻ sọc có vẻ không hợp với ngoại hình của anh khi chúng cứ cựa vào lồng ngực rắn chắc như thể sắp bật tung cúc ra ngoài. Nhưng anh là một người đàn ông đẹp và đáng kính trọng với đôi mắt đen sáng và khuôn mặt vuông vắn. Anh cố huýt sáo vẻ hài hước:

- Thôi, coi như ta ăn picnic trên xe. Đằng nào thì cũng phải nghỉ ngơi. Mấy khi được ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ thế này.

Người vợ thở dài nhìn bức màn mù mịt nước đang bao lấy chiếc xe. Cô lục chiếc làn dưới chân và lấy ra ba chiếc bánh mì kẹp thịt cùng một hộp nước quả tươi.

- Bảo, gắng dậy đi con. Con chỉ cần ăn nửa chiếc bánh là khoẻ.

- Con không muốn ăn. - Thằng bé vẫn nhắm nghiền đôi mắt.

- Ăn đi con trai, lát nữa mới có sức mà chạy. Ở đấy đất rộng, cây cối xanh tốt, tha hồ hít thở đầy lồng ngực. Rồi bố sẽ đánh bóng với con. Cả nhà sẽ đi bắt một con gà rồi cùng nướng ăn. Ngon tuyệt con ạ. Dậy đi nào.

Lời hứa hẹn quả là diệu kỳ, cậu bé Bảo đẩy cái khuỷu tay gầy gò xuống tấm nệm da để lấy thế ngồi dậy. Nó tựa vào thành xe, mệt

nhọc, nhưng vẫn cố đưa chiếc bánh lên miệng. Người mẹ xót xa, nói khẽ:

- Lưu, anh cứ hứa hẹn với con như thế. Đã biết ở đấy thế nào.

- Em yên tâm, nghiên cứu địa hình cả tháng rồi. Sương nó là thằng đàn em của anh. Nó nịnh anh từ cái cốc uống nước đến cái ghế ngồi, sao dám lừa mình cả miếng đất.

- Em không yên tâm được, việc lớn như thế mà em không được bàn bạc.

- Anh nói rồi mà. Đấy là món quà bất ngờ anh tặng vợ yêu để kỷ niệm lần đầu tiên …

Lưu không nói hết câu. Anh áp cặp môi dày của mình lên đôi môi xẻ nửa đang giận dỗi. Người vợ khẽ đẩy chồng ra. Lưu thở dài:

- Anh đành tiết lộ một nửa bí mật nhé. Đây là tập ảnh thằng Sương chụp các góc độ mảnh đất của mình.

Lưu rút từ cốp nhỏ một phong bì dày. Anh đưa cho vợ hơn chục chiếc ảnh.

- Đây là tấm hình toàn cảnh”.

Một bãi đất trống phẳng như sân bóng rổ nhân tạo dành cho trẻ con, bao quanh là rậm rì cây cối. Khuất sau những lùm cây lá trắng, về phía tay mặt có một đám nhà dân lúp xúp, chúng được dựng bằng gạch đá ong, cũ kỹ, xám xịt khiến cảnh quan bị phá hỏng phần nào. Bù lại, những bụi cây dại dọc con đường tự tạo dẫn vào mấy ngôi nhà nở đầy một loại hoa đỏ ối giúp cho màu sắc của bức ảnh được cân bằng trở lại. Đằng xa, dãy núi lờ mờ sau những cánh rừng lá trắng. Hẳn là tay Sương đã bấm máy từ trên một mỏm núi thấp nào gần đó. Bảo nhoài hẳn người lên đằng trước để xem ảnh. Nó có vẻ đã tươi tỉnh trở lại.

- Ba ơi, cái sân này ba để con chơi bóng.

- Một góc thôi con ạ, Lưu cười to, cậu khoái chí rồi hả. Chỗ đó sau này ba sẽ xây một cái nhà sàn để cuối tuần hai mẹ con về đây nghỉ.

Còn khu vực này, anh sẽ phá đi làm cái ao với cầu gỗ nhỏ để nàng Diên Vĩ xinh đẹp đứng trên cầu tạo dáng.

Vĩ bậm môi cố giấu nụ cười đang nén lại. Mảnh đất mà Sương giới thiệu cho họ quả thật rất đẹp. Mỗi bức ảnh là một góc độ đặc tả cụ thể khu đất.

- Toàn bộ khu đất bên cạnh anh đã làm giấy tờ được rồi. Nhưng cái đám nhà dân này… Lưu khoanh tròn vùng xám xịt trên bức ảnh. Sương nó muốn anh đến tận nơi làm việc trực tiếp với họ hay hơn.

- Có gì đâu, sao anh không bảo Sương giải quyết nốt. Mấy cái nhà dân này không đáng bao nhiêu tiền. Bảo họ chuyển đi rồi sai thợ san bằng. Khi mình đến đã phẳng phiu rồi. Thợ thiết kế cũng dễ hình dung hơn.

- Có vướng mắc một chút… Một nhà nhất định không chịu chuyển đi nên Sương mới phải bàn giao lại cho anh.

Lưu giở đến tấm ảnh cuối cùng, là chiếc duy nhất mà Sương đứng trực tiếp tại khu đất để chụp chứ không phải từ trên cao. Ống kính đặt ngay sát một nhà dân và lia hết chiều dài khu đất. Đó là một chiếc máy kỹ thuật số và nó chụp rõ nét đến từng chi tiết của quang cảnh. Những bức tường đá ong buồn bã, thê lương, cánh cửa gỗ nâu mục ải, bụi hoa dại đỏ ối, và khuất sâu sau những lùm cây tối tăm, ẩm ướt, còn một ngôi nhà đá ong khác, trông không rõ ràng, và bị tán lá trắng che khuất.

- Ba sẽ nuôi một con khỉ ba nhé.

- Ừ, không chỉ có khỉ đâu, còn có cả đàn chó, mèo, lợn, gà và một đôi gấu thật to. Cái trang trại này sẽ đầy động vật để con trai của ba tha hồ làm mẫu vẽ. - Lưu véo tai cậu con trai bé bỏng và liếc nhìn vợ.

- Em thích cái màu hoa đỏ này. Mình sẽ nhân giống cho nó leo khắp xung quanh hàng rào trang trại.

- Ừ. - Lưu đồng ý. - Anh sẽ lựa chọn kiến trúc sư để thiết kế một cái trang trại độc nhất vô nhị.

- Chỉ tội nó hơi xa quá. - Vĩ ngại ngần nhìn ra cơn mưa rừng vẫn vần vũ bên ngoài.

- Nhưng mình sẽ được hưởng thụ không khí núi rừng hoang dã. Còn tụi trưởng giả học làm sang thửa mấy cái trang trại ngoại ô, ban ngày bụi đường vẫn bốc vào nhà dày một lớp, ban đêm xe tải chạy rầm rập mất cả giấc ngủ.

Lưu chỉ ăn vài miếng là hết cái bánh mì. Bình thường anh vẫn ăn rất nhanh, nhất là hôm nay đói, và anh gần như đã nhịn suốt chuyến đi kéo dài gần bốn tiếng đồng hồ. Vĩ rót cho chồng ít nước quả dâu vào một chiếc tách giấy. Lưu đỡ cốc nước từ tay vợ, và rồi có vẻ như một chiếc bánh mì vẫn chưa thấm tháp vào đâu với cái dạ dày khổng lồ của anh, Lưu run tay đánh rớt chiếc cốc giấy mỏng mảnh. Nước dâu ướt sũng một vạt quần kaki của Lưu. Vĩ vội vàng lấy giấy ăn để thấm cho chồng. Khi cô nhặt chiếc cốc giấy lên, cô tìm thấy cả mấy chiếc ảnh vừa bị Lưu làm rơi cùng chiếc cốc. Nước quả dâu đã thấm ướt mất vài tấm hình. Cô vội vàng đặt tờ giấy lên chúng. Nhưng chất nước đường như keo kết dính. Chúng bám chặt vào những bức ảnh, và màu nước quả dâu đỏ thấm loang lổ trên những lùm cây. Ở bức ảnh cuối cùng, nó lẫn lộn với những bụi hoa đỏ ối. Cái màu của nước quả khô đi, bao trùm lên những mái nhà đá ong một vệt loang, lúc này đã thâm lại như máu.

***

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, nhưng bầu trời sẫm lại tựa hồ chỉ vài phút nữa thôi là bóng đêm sẽ lấp kín toàn bộ con đường. Lưu huýt sáo vui vẻ.

- Chừng hơn nửa tiếng nữa là đến nơi. Thời tiết thế này là ổn rồi.

- Sao anh biết, anh đã đến đây bao giờ đâu?

- Thằng Sương đã tả cho anh cái cột mốc này. Từ đây rẽ vào chỉ còn ngần ấy đường nữa.

Lưu hất mặt về bên phải. Trời tối quá nên Vĩ không để ý đến khung cảnh hai bên đường. Cô giật mình thấy phiến đá rất to nhô trên miệng hang núi hệt một hình người bị cụt đầu, hai tay đỡ lấy phần cổ một cách tuyệt vọng. Trời vẫn còn những vạch mây đỏ sậm nên bức tượng thiên nhiên tự tạo nổi lên như một bức ảnh công sáng.

- Cái tượng đá kia trông ghê quá.

- Hình người cụt đầu - Lưu thản nhiên và ngay lập tức quặt vô lăng vào một lối rẽ.

Vĩ băn khoăn nhìn qua ô cửa kính. Phiến đá lúc này đã xoay về góc ngang, sần sùi như lớp áo tơi của một lão ăn mày già nua. Cô nhìn con trai thở dài. Thằng bé đã ngủ say trên băng ghế. Cô không thích chuyến đi này, và cũng không thích cái trang trại mà mình sắp được tặng. Con đường không trải nhựa. Nó rộng rãi, đủ để hai chiếc xe tải tránh nhau, và khá bằng phẳng dù hơi lầy lội. Mới chỉ có hai giờ chiều song trời rất tối. Những tán lá cây cổ thụ xoà xuống càng khiến lối mòn hút dài trước mặt thăm thẳm như cõi u minh. Chừng như muốn cho không khí bớt phần ảm đạm, Lưu với tay bật radio. Tiếng sóng rè, rít lên vài quãng và giọng phát thanh viên loáng thoáng rồi tắc lại như bị ai chặn lấy micro. Lưu thở dài.

- Khu vực này mất sóng điện thoại, mất luôn cả sóng phát thanh. Sau này mỗi lần đi nghỉ ở đây là coi như cắt hẳn liên lạc với bên ngoài.

- Càng hay, cuộc sống càng hoang dã, thanh thản. Em chán không khí đô thị lắm rồi. – Chừng như không muốn để chồng thất vọng về món quà mà anh đã có nhã ý tặng cho vợ, Vĩ nâng cao giọng cho thêm phần háo hức.

Lối mòn ngày càng tối sẫm lại và Lưu bắt đầu ngừng nói chuyện để tập trung vào việc lái xe. Đột nhiên Vĩ nhìn thấy có một vật gì thâm thẫm, nhỏ bé, chuyển động chậm chạp phía sát lề đường, mà cũng có thể là nó không chuyển động. “Cái gì ấy nhỉ”, Vĩ băn khoăn.

- Cái gì đằng kia anh?

- Anh không biết.

Lưu nheo mắt lại để nhìn cho rõ nhưng không giảm tốc độ. Cái vật đen lờ mờ ấy càng lúc càng tiến lại gần. Nó bất động. Từ đằng xa, Vĩ có thể nhận ra đấy là một con chó đen tuyền. Không, hai con. Giống chó rừng hoang đang mùa giao phối. Một con có đôi tai trắng toát tương phản tức cười với lớp lông đen. Con đằng trước thản nhiên giương mắt nhìn chiếc xe một cách kỳ quặc. Khi chiếc xe chỉ còn cách hai con chó vài thước, con đằng sau với đôi tai trắng toát đột ngột ngoắt người lôi xềch xệch bạn tình ra giữa đường. Lưu cuống cuồng nhấn bàn đạp nhưng không kịp. Vĩ thoáng thấy một bóng đen quật lên mũi xe đằng trước, rồi chiếc xe nảy lên, bánh xe gờn gợn, và Vĩ có thể cảm thấy một vật thể sống đang nằm dưới nó. Tiếng hét thất thanh của Vĩ và cú phanh kinh hồn khiến Bảo ngồi phắt dậy.

- Cái gì đấy hả mẹ?

- Không, con yêu, cái ổ gà thôi. Con nằm xuống ngủ tiếp đi.

- Sao mẹ sợ thế?

Mặc dù chỉ là một cậu bé lớp hai nhưng Bảo sớm khôn trước tuổi. Những bệnh tật mà cậu phải gánh chịu từ lúc mới lọt lòng khiến Bảo có vẻ mặt như một người đã trưởng thành với đôi mắt luôn suy tư, buồn bã. Cậu bé rất tinh ý trước những cảm xúc của người khác, đặc biệt là đối với mẹ, người mà cậu có thể đánh đổi bất cứ thứ đồ chơi quý giá nào và mọi thú vui của trẻ con trên đời này để lúc nào cũng được ở bên cạnh mẹ. Vĩ thấy tay mình run lên. Cô bám chặt vào tay nắm cửa xe để lấy lại bình tĩnh. Lưu mở cửa định bước xuống. Một luồng hơi lạnh của núi rừng thốc vào bên trong. Vĩ rùng mình.

- Đừng anh… Anh đừng xuống.

- Sợ nó mắc vào bánh xe ấy chứ. Có một con thôi. Con kia chắc không sao.

- Anh nhìn thấy à? Nghĩa là một con… ở dưới ấy… còn con kia thoát? - Vĩ hỏi dồn dập.

- Ừ, bọn chó rừng lạ người, nhìn thấy xe thì sợ rúm cả lại.

- Cái gì thế hả ba? – Tính tò mò trẻ con khiến Bảo nhổm hẳn người lên đằng trước.

- Không con ạ. – Vĩ nắm chặt lấy tay thằng bé.

- Cứ nói cho con nó biết. Có sao đâu. Ba vừa chẹt vào một con chó. Là tự nó lao vào xe của ba thôi, ba không cố ý.

- Mình có phải đem chôn nó không ba? - Mặt Bảo bắt đầu tái xanh giống hệt mẹ nó.

- Không, lũ chó rừng ngu đần sớm muộn gì cũng chết. Xác của bọn chúng mối sẽ tự động đùn lên thôi.

- Anh đừng nói thế, nghe kinh quá.

Lưu đạp ga, chiếc xe lại bon bon trên con đường mòn. Thốt nhiên, Bảo kêu lên vẻ vui mừng.

- Mẹ nhìn xem, con có thấy con chó nào đâu.

Vĩ giật mình quay lại. Con đường phía sau quả nhiên vắng lặng như không hề có dấu vết của sự sống, và trên mặt đường đất ẩm ướt, chỉ rải rác những đám lá cây lả tả vì bão.

- Không thấy con chó đâu anh ạ. – Vĩ thốt lên – Có khi mình không chẹt trúng nó.

- Không những trúng người nó mà còn nát bét ra rồi. – Lưu khẳng định một cách thản nhiên. - Chắc là con còn sống lôi nó đi rồi. Mà không quan tâm đến chuyện này nữa. Chỉ là một con chó thôi mà. Hôm nay thật đúng chẳng ra làm sao.

Lưu tì vào tay lái một cách bực dọc. Anh có vẻ thèm thuốc, nhưng không muốn đỗ lại cái nơi âm u này để khoan khoái nhả vài hơi. Lưu liếc nhìn đồng hồ. 2h30. Anh bắt đầu căng mắt nhìn đường. Những bụi hoa đỏ ối lác đác xuất hiện bên vệ đường, và lá cây ở khoảnh rừng này không xanh như những chỗ khác. Nó trắng bệch bạc và sần lên những sống gân lá. Những bông hoa to bản xoè cánh như chiếc váy của người di gan. Cánh lá mềm và lặng lẽ túm tụm vào nhau tạo thành một khối liền đỏ rực. Con đường rộng dần ra và những thân cổ thụ cũng bắt đầu thưa thớt. Màu đỏ rợp lên.

- Đẹp quá. - Vĩ buột miệng. Cô hạ kính cửa xe. Khí lạnh buốt lại xộc vào bên trong và còn lạnh hơn cả làn hơi đang phả ra từ chiếc điều hoà nhiệt độ khiến ngay lập tức Vĩ phải đóng kín cửa sổ lại. Từ xa, cô đã nhìn thấy khoảng đất trống.

Bé Bảo reo lên:

- Đến rồi, ba ơi.

Lưu mỉm cười vẻ thỏa mãn:

- Ba đã nói rồi, những gì ba tặng, hai mẹ con không thể không thích…

Anh lao xe vào giữa bãi đất rồi dừng lại. Những ngôi nhà đá ong ở ngay trước mặt họ nhưng im lìm, vắng vẻ hệt một ngôi làng bị bỏ hoang. Các ngôi nhà đều không có cửa sổ, tường xây bít kín với một lối ra vào nhỏ bé giống kiểu kiến trúc của người Hà Nhì. Hơn thế nữa, nhà nào cũng có một bức tường ngăn ngay sau cửa ra vào, thành thử có đứng ngay trước cửa nhà cũng không nhìn được vào bên trong. Bé Bảo lẩm nhẩm đếm.

- Một… hai… năm… tám… Tám ngôi nhà mẹ ạ. Sao con không nhìn thấy ai hết?

- Ừ nhỉ. Sao không có người vậy anh?

- Chắc họ vào rừng lấy củi. Kệ họ. Hai mẹ con cứ ngồi nghỉ ở đây, anh ra ngoài hút điếu thuốc.

Bảo là một đứa trẻ biết nghe lời. Mặc dù đã muốn tót ra ngoài để chạy nhảy cho bõ nửa ngày cuồng cẳng ngồi trên ghế, nhưng nó vẫn ở lại trong xe và hớn hở lẩm nhẩm một bài đồng dao:

Rồng rắn lên mây

Có cây núc nắc

Có nhà khiển binh

Hỏi thăm thầy thuốc có nhà hay không...

Vĩ không biết tại sao thằng bé lại thuộc bài đồng dao này. Những đứa trẻ cùng lứa Bảo, thậm chí lớn hơn thế, không mấy khi còn chơi

trò dân gian nữa. Hồi bé, mỗi lần nấp sau lưng một lũ trẻ rồng rắn trên khoảnh sân gạch, cứ đọc đồng thanh đến câu cuối cùng là Vĩ thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng. Đấy là sự hồi hộp và sợ hãi đầy thú vị, nhất là những khi cô đứng cuối hàng, không có đứa bạn nào che chở sau lưng. Và kẻ đuổi bắt, chính là một trong đám trẻ hàng xóm, trở nên hết sức nguy hiểm và đáng sợ. Những cuộc đuổi bắt thường diễn ra chóng vánh, cho đến khi cô bị một bàn tay bất thần đập mạnh vào bả vai, nghĩa là trò chơi đã chấm dứt, và cô phải thay thế vai trò của kẻ truy đuổi. Không đứa trẻ nào muốn bị rơi vào vị trí ấy, là vị trí của kẻ chủ động, là vị trí của kẻ dọa cho người khác sợ hãi, nhưng cũng là vị trí của kẻ bị thua cuộc. Chỉ có điều, khi đóng vai trò làm người đuổi bắt, Vĩ thấy máu nóng trong cơ thể dồn lên, những đứa trẻ dập dờn trước mắt và cô chỉ cần lựa chọn kẻ thay thế. Cô nhớ có lần vẻ mặt hăm dọa của mình đã khiến một đứa trẻ sáu tuổi trong đám rồng rắn khóc thét lên và trò chơi bị bỏ dở giữa chừng.

Vĩ mỉm cười. Cô đồng thanh với con “Rồng rắn lên mây…. thầy thuốc có nhà hay không?” và làm mặt hù dọa. Bé Bảo chúi ra một góc xe để tránh bàn tay của mẹ và cười như nắc nẻ. Khi cô túm được vạt áo sơ mi của thằng bé, nó hét lên và có vẻ sợ hãi thực sự, rồi lại cười khanh khách. Mỗi lần như vậy, Vĩ lại kéo con trai về phía mình để dụi mặt vào bộ ngực gày gò. Cô hít cái mùi thơm quen thuộc toả ra từ da thịt thằng bé và lần nào cũng thế, Vĩ thấy trong ngực mình quặn lại.

Bảo chỉ để yên vài giây rồi lại oằn ra, có vẻ như chưa muốn chấm dứt trò chơi. “Rồng rắn lên mây. Có cây…”, đang cười hớn hở, thằng bé im bặt lại, mặt tái xanh và đôi mắt mở to hãi hùng.

- Sao vậy con? – Vĩ hốt hoảng.

- …

- Con sao vậy? Con đừng làm mẹ sợ. – Vĩ nắm lấy bàn tay đã lạnh toát của con trai.

- Mẹ…

Thằng bé vẫn mở to mắt nhìn mẹ nó trân trối. Không phải… là nó nhìn ra phía sau lưng cô. Sau vài giây lo lắng, Vĩ đã định hình được hướng nhìn của thằng bé. Có cái gì đó đằng sau cô hay sao? Vĩ lạnh toát người. Cô từ từ quay lại… Một khuôn mặt đang áp sát cửa kính xe với hai con mắt loé lên độc ác. Đó không phải cái mặt người. Nó chỉ cách Vĩ chừng hai phân, và cái kính cửa trong suốt lúc này không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiếng hét của cô và tiếng gào khóc của bé Bảo khiến Lưu vứt vội điếu thuốc chạy lại. Anh lấy một cục đất và ném vào cái vật phía ngoài cửa xe.

- Đồ thần kinh, cút ngay đi chỗ khác.

Lưu mở cửa bế thốc Bảo ra ngoài và ôm chặt lấy thằng bé vẫn còn đang run lẩy bẩy. Vĩ thấy hình nhân đã rời khỏi cửa xe và tiến ra giữa bãi đất trống. Hắn gần như không mặc quần áo, mớ tóc đen dài bết vào nhau thành những cục vón bẩn thỉu, hai gò má hốc hác và đôi con mắt ngây dại. Tuy nhiên, hắn lại nở một nụ cười tinh quái và có vẻ như không hề sợ sệt trước tiếng quát mắng của người khách lạ.

- Ra đây em, hít thở không khí trong lành, thằng điên ấy mà.

Vĩ đã bắt đầu hoàn hồn. Cô bước ra ngoài và đứng nép bên cạnh Lưu. Anh đưa tay choàng lên vai vợ, cười vui vẻ.

- Hai mẹ con đúng là thần hồn nhát thần tính. Có thằng điên mà cũng sợ.

Kẻ điên loạn đã tiến lại bụi hoa đỏ, ngắt một nắm cài lên mớ tóc rối bù và ngửa cổ lên trời hú một tiếng dài man dại. Tiếng hú dội vào những vách đá và luồn trở lại qua những khoảnh rừng rậm rạp, tạo thành những chuỗi ngân dài ghê rợn. Ngay tức thì, tiếng hú của gã điên như một tín hiệu bí mật, từ các ô cửa nhỏ đồng loạt xuất hiện chủ nhân của những ngôi nhà.

Mỗi ô cửa có khoảng bốn năm người, già có, trẻ có, đàn ông đàn bà đủ cả, nhưng không có trẻ con. Thì ra họ ở hết trong nhà chứ không phải vào rừng như Lưu đã phỏng đoán. Họ đều mặc quần áo

màu chàm, rách rưới, nước da đen xỉn và nhám cả lại. Họ im lặng, chầm chậm tiến lại gần ba người khách, và chỉ sau vài phút đã bao lấy thành một vòng tròn giữa bãi đất. Bé Bảo sợ hãi nắm chặt tay mẹ. Vĩ nín thở:

- Anh nói gì đi chứ.

- Xin chào quý vị - Lưu cất giọng hài hước như thường lệ - Chúng tôi từ thành phố đến đây, đã phải vượt một quãng đường rất xa để gặp quý vị. Tất cả chỉ vì mảnh đất xinh đẹp này.

Một người phụ nữ quay sang nói gì đó với những người còn lại. Họ trao đổi bằng một thứ tiếng địa phương kỳ cục mà Vĩ chưa đoán được của bộ phận thiểu số nào. Người phụ nữ rất khó đoán tuổi. Có lẽ chị ta chỉ mới ngoài ba mươi nhưng cuộc sống nhọc nhằn ở một vùng đất cách ly hoàn toàn với thế giới văn minh bên ngoài khiến chị ta trông già hơn đến gần hai chục tuổi. Đôi môi thâm sì, hàm răng đen như của người nghiện thuốc và tròng mắt trắng dã làm Vĩ thấy rợn con người này. Một ông già gầy gò, tóc bạc trắng mà Vĩ đoán là trưởng bản hỏi lại người phụ nữ kia vài câu. Chị ta nói vắn tắt và ông lão gật gù, rồi nhìn chòng chọc vào bé Bảo khiến cậu chùn thêm một bước. Nhưng chợt nhận ra đằng sau cũng có rất nhiều người đang quan sát mình, Bảo lại bước lên, rồi bối rối bước tới bước lui. Sau rốt cậu bé ôm chặt lấy mẹ. Người phụ nữ tiến lên phía trước, nói bằng tiếng Kinh hơi lơ lớ:

- Anh là người của anh Sương?

- Tôi là Lưu, chủ tương lai của miếng đất này. – Lưu trả lời bằng một giọng đầy quyền lực.

Người phụ nữ chăm chú nhìn Lưu vẻ dò xét.

- Anh vẫn trả chúng tôi theo giá mà anh Sương đã thoả thuận?

- Đúng thế.

- Bao giờ thì chúng tôi phải chuyển đi?

- Sau khi trang trại đã xây dựng xong xuôi.

Vĩ quay sang nhìn chồng lạ lùng. Chừng như muốn giải thích luôn cho cả vợ và người phụ nữ kia hiểu, Lưu khoanh tay trước ngực theo kiểu của người đã quen với việc ra quyết định.

- Tôi muốn thuê luôn nhân công của dân làng để tham gia vào việc xây dựng trang trại. Mọi người cứ ở trong nhà của mình. Khi nào công việc hoàn tất thì tôi mới san bằng khu nhà kia.

Người phụ nữ tiếp tục trao đổi với những người trong làng. Vĩ thấy rõ những khuôn mặt lầm lũi kia lộ vẻ hài lòng, cho dù không ai mỉm cười. Từng ấy năm sống với Lưu, Vĩ luôn nể chồng ở mọi quyết định chính xác. Trong bất kỳ trường hợp nào, Lưu đều nảy ra cách giải quyết sáng suốt khiến người khác phải kinh ngạc. Lưu quay sang nháy mắt với vợ.

- Em thấy không, tại sao phải điều thợ từ nơi khác đến cho phiền hà. Nhân công ở đây vừa rẻ mạt, lại đã quen với địa hình. Họ thông thổ đường đi lối lại và khí hậu. Hẵng cứ để họ ở lại cho đến giờ phút cuối cùng. Khu nhà kia phá sau cũng được. Anh tính sẽ đặt một vài chuồng nuôi gấu ở đó.

- Chúng tôi đồng ý - Người phụ nữ quay sang nói với Lưu – Bao giờ thì anh bắt đầu?

- Tuần sau.

- Nhưng mà… - Người phụ nữ băn khoăn liếc nhìn gã điên lúc nãy đang ngồi trên một mô đất và gườm gườm đôi mắt nhìn đám đông. – Anh vẫn phải hỏi ý kiến một chủ nhà nữa.

- Được rồi, việc ấy cứ để tôi lo. – Lưu vui vẻ - Thôi, bây giờ chị dẫn vợ tôi đi thăm quan khu đất nhé.

Người phụ nữ lại nói vài câu với đám dân bản. Ngay tức thì họ tự động tản về nhà mình, nhưng lần này, họ ngồi cả trên bực cửa để quan sát những người khách lạ.

- Những người không chịu chuyển đi, họ ở đâu? – Lưu hỏi người phụ nữ.

- Đằng kia. - Chị ta chỉ về phía những lùm cây. - Họ vẫn ở trong nhà.

Vĩ dễ dàng nhận ra ngôi nhà trong bức ảnh, ngôi nhà thứ chín, nằm sâu trong những tán lá. Những ngôi nhà phía bên ngoài trông đã rệu rã, ảm đạm, nhưng ngôi nhà này thêm vào đó còn nằm ở một vị trí tách biệt đến kỳ dị. Những thân cổ thụ bao bọc quanh nó như một pháo đài đầy cảnh giác, khiến cho căn nhà tối đến độ Vĩ đã cố nheo mắt mà nhìn mãi vẫn chưa thấy cửa ra vào.

- Em đi theo chị ấy nhé, dẫn cả Bảo đi nữa. Vừa hít thở không khí trong lành vừa tham quan khu đất luôn.

- Anh làm gì? – Vĩ hoảng sợ. Cô không hề muốn ở một mình bên người phụ nữ thiểu số này một chút nào.

- Anh vào đàm phán với chủ nhà còn lại xem sao.

- Em đi cùng anh.

- Không cần thiết. Thấy đông người có thể họ ngại. Mà Bảo nó cũng muốn đi chơi, em chiều con một chút.

- Nhưng anh làm sao mà nói năng với họ nếu như không có chị này. – Vĩ vớt vát.

- Em không thấy bao nhiêu lần anh làm việc với cả khách châu Phi mà không cần phiên dịch à. – Lưu cười to – Đi đi em, không khí ở đây dễ chịu lắm.

Bé Bảo cũng có vẻ không muốn vào ngôi nhà. Nó nhảy lò cò một chân và đu lấy tay mẹ.

- Mẹ ơi, đi...

Lưu quay người đi về phía những lùm cây. Người phụ nữ hất cằm.

- Đi lối này.

Chị ta dẫn hai mẹ con vòng ra phía sau khu nhà. Một mùi gì đó hăng hắc đượm lên. Vĩ nhìn thấy hàng lớp, hàng lớp những rễ cây lạ phơi bên những hông nhà. Cô cho rằng cái mùi không dễ chịu này bốc lên từ những thứ đó. Khi Vĩ kéo tay Bảo nhảy qua một đám rễ

phơi khô, cô chợt cảm thấy gáy mình nhói lên. Cô dừng bước, và đột ngột quay phắt lại. Có vật gì đó đã lẩn đi sau những bụi cây. Cô không nhìn thấy gì cả, nhưng cô chắc chắn thế.

Người phụ nữ vẫn lùi lũi bước. Họ đi xuống một con dốc ngoằn ngoèo và hẹp đến nỗi ngay cả bé Bảo cũng phải xếp hàng một. Con dốc có vẻ ngắn vì Vĩ đã nhìn thấy một chỗ ngoặt ngay lùm cây trước mặt. Nhưng khi họ xuống tới đó, cô mới thấy rằng con dốc thực ra còn rất dài. Các lối rẽ và cây lá um tùm khiến đi đoạn nào biết đoạn nấy đã đánh lừa thị giác.

- Có mệt không con?

- Không ạ. – Bé Bảo nghe chừng đã thở hổn hển nhưng có vẻ thích thú với những trò mà cậu chưa bao giờ từng trải qua.

Con đường càng ngày càng dốc, và lối đi trơn trượt vì trận mưa hồi sáng. Bảo ngã oạch một cái. Vĩ vội vàng đỡ thằng bé dậy. Vạt áo sau lưng Bảo nhem nhuốc đầy bùn đất. Cô rút mấy tờ giấy ăn để gột bớt những vết bẩn, nhưng bất chợt, Vĩ lại cảm thấy bên tai phải của mình nhói buốt. Cô biết có kẻ đang theo dõi hai mẹ con cô. Vĩ vờ mải lau vết bẩn và bất thần ngẩng mặt lên. Gã điên ban nãy. Kẻ bệnh hoạn đã đứng sừng sững đầu con dốc và cúi xuống nhìn Vĩ đầy đe dọa. Những cánh hoa đỏ trên đầu gã héo rũ và sẫm lại một màu gờn gợn quái đản.

Người dẫn đường đã biến mất sau chỗ ngoặt và giờ chỉ còn hai mẹ con cô đối diện với gã trong một lối đi hiểm giữa vùng rừng núi hoang vu. Gã chỉ đứng cách họ một quãng chục bước chân không và hoàn toàn không nhúc nhích. Nhưng đối với một kẻ tâm thần, Vĩ không thể lường trước được gã đang nghĩ gì trong đầu. Cô vội vã kéo tay Bảo chạy chúi về phía trước. Lần này thì chính Vĩ bị trượt ngã. Bảo kéo mẹ đứng dậy. Mặc dù sợ hết hồn nhưng cậu bé tỏ ra mình đang là chỗ dựa cho mẹ. Cậu bực tức lấy một viên đá mắc trong bụi cây và ném về phía gã điên như bố cậu đã làm. Viên đá trúng giữa bộ ngực bẩn thỉu của gã. Vĩ sững người. Nhưng gã điên không hề tỏ ra bực tức. Trái lại, gã nhếch mép cười tinh quái như thể tâm trí chưa hề mắc sự điên khùng nào. Vĩ quát to:

- Cút ngay.

Không ngờ thái độ tức giận của Vĩ tỏ ra có hiệu quả. Gã điên quay lưng bỏ đi và biến mất sau một khúc ngoặt. Vĩ không biết nên đi tiếp hay quay lại. Đi tiếp, có thể họ sẽ lạc đường, còn nếu quay lại, biết đâu gã điên chẳng đang chờ họ sau một lùm cây nào đó.

- Đi thôi mẹ.

- Ừ, mình đi tiếp.

Đôi khi, Bảo thường tỏ rõ tư chất quyết đoán di truyền của Lưu, mặc dù cậu bé khá nhút nhát. Khi họ vượt qua đoạn dốc cuối cùng, Vĩ không khỏi kêu lên kinh ngạc. Họ đang đứng trên một khoảnh đất trống bằng phẳng. Thì ra khu đất nằm trên một sườn núi và từ đây, họ có thể phóng tầm mắt ra toàn cảnh hoang vu, hùng vĩ của đại ngàn. Cánh rừng lá trắng nằm xếp lớp ken dày bao lấy dãy núi đá, và những vệt mây hồng còn sớt lại sau cơn mưa đang vắt ngang qua đỉnh núi.

- Đẹp quá mẹ ạ. - Bảo reo lên

- Ừ đẹp quá, con nhỉ. – Vĩ thấy lòng mình trùng lại sau những chuyện vừa rồi.

Ban nãy, lúc họ còn mắc lại trong con dốc, quang cảnh này đã bị che khuất bởi toàn bộ những thân cổ thụ và bụi cây chằng chịt. Vĩ giật mình thấy có vật gì vừa thoáng qua tầm mắt cô. Người phụ nữ ban nãy đã cởi chiếc khăn bịt đầu màu đen và xổ tung mái tóc rậm dài che hết cả thân hình. Chị ta ngồi trên một mỏm đá sát eo núi, quay lưng về phía họ, thản nhiên và bất động như quên mất vai trò dẫn đường của mình.

- Sao đi lâu thế? - Chị ta lên tiếng.

- Có ông điên đuổi theo hai mẹ con cháu. – Bé Bảo tỏ vẻ giận dỗi vì người kia đã bỏ rơi hai mẹ con cậu.

Người phụ nữ quay mặt lại, mớ tóc đen tuyền bao lấy khuôn mặt khiến đôi mắt trở nên tối tăm. Chị ta nhìn thẳng vào mặt Vĩ.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Hai sáu.

- Cô có con lớn nhỉ. - Chị ta nhìn chòng chọc vào thằng bé khiến Vĩ theo phản xạ nắm chặt tay con trai.

- Tôi lấy chồng sớm. Trẻ con làng này đi đâu hết rồi hả chị? – Vĩ lảng sang chủ đề khác.

- Làng này không có trẻ con.

- Tại sao?

- Ở đây đất dữ, chúng tôi không nuôi được. - Chị ta đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Vĩ rùng mình, càng xiết chặt tay bé Bảo. Người phụ nữ tiến lại gần họ và giơ tay ra. Vĩ vội ẩy thằng bé lùi lại một bước. Nhưng chị ta không có ý định muốn chạm vào Bảo.

- Cô đưa tay đây cho tôi.

Vĩ chìa tay ra như một cái máy. Chị ta nắm chặt tay Vĩ. Bàn tay lạnh toát, khô khốc và sần sùi như thân cây gỗ mục.

- Tại sao cô muốn mua mảnh đất này?

- Vì nó đẹp. – Vĩ hơi rút tay ra, nhưng chị ta đã nắm rất chặt.

- Cô rất đẹp, thằng bé cũng rất đẹp, nhưng trông nó không giống cô.

- Nó giống bố nó.

- Cô sung sướng lắm phải không. - Người phụ nữ nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt u tối, rồi chị ta bắt đầu vuốt ve lòng bàn tay mịn màng của Vĩ.

Chị ta tẽ thẳng những ngón tay của Vĩ ra, và cúi xuống nhìn.

- Chị làm gì vậy? – Vĩ run giọng.

- Tôi đang xem chỉ tay cho cô.

- Chị nhìn thấy những gì?

- Tôi nhìn thấy có những điều cô đang nói dối tôi. - Chị ta cười bí hiểm, hàm răng đen hơi lộ ra khiến Vĩ gai người.

Đột nhiên, người phụ nữ ngẩng phắt lên, cặp môi thâm sì mím lại.

- Cô phải cẩn thận. Hết sức cẩn thận. - Chị ta vạch những đường kỳ lạ lên lòng bàn tay Vĩ – Tôi đã nhìn thấy những đường này. Tai họa. Đó là tai họa. Nó đang ở rất gần đây thôi, rất gần cô.

Vĩ kinh hoàng nhìn người phụ nữ kỳ lạ. Cô lắp bắp.

- Sao chị biết? Làm sao mà tôi tránh được?

- Cô không thể tránh được. Cô phải đối diện với nó. Đó là nghiệp chướng.

- Chị còn nhìn thấy gì nữa?

- Tôi nhìn thấy máu - Chị ta thì thào – Tôi nhìn thấy những đám mây đen. Nó đang bao phủ quanh cô. Hãy tin tôi. Nguy hiểm đã ở rất gần cô.

Người phụ nữ ngửa mặt lên trời. Đôi mắt chị ta nhắm lại, như lên đồng. Vĩ thấy rợn tóc gáy. Cô rút vội tay ra.

- Bảo… Bảo ơi.

Dường như chỉ sau vài phút bị thôi miên bởi những lời lẽ kỳ lạ của người dẫn đường, Vĩ đã không còn thấy con trai ở trước mắt mình nữa.

- Bảo đâu rồi con?.

Vĩ nhìn một lượt quanh những lùm cây vắng lặng. Bảo đã biến mất.

Chương 2: Bóng ma lúc nửa đêm

Vĩ thấy chân tay mình trở nên tê dại và mặt đất bên dưới như chao đi. Bảo chưa bao giờ chạy đi đâu mà không xin phép. Mà thằng bé có thể đi đâu được ở khu vực hiểm trở này.

- Con tôi đâu rồi, chị…? – Vĩ nhìn người dẫn đường bằng cặp mắt nghi ngờ và hoảng sợ.

- Cứ gọi tôi là Ráy. Cô bình tĩnh, đây đâu phải siêu thị như ở dưới xuôi mà sợ lạc. Chắc thằng bé chạy đâu chơi quanh đây thôi.

- Tôi không bình tĩnh được. Nó đang bị ốm. Nó không phải như những đứa trẻ khác đâu.

- Bây giờ cô đi ngược trở lại, còn tôi đi lối này. – Ráy khoát tay về phía rìa núi.

- Không…

- Cô làm theo lời tôi. Đi cùng nhau chỉ mất thời gian. Tôi không làm gì con trai cô đâu mà sợ. – Ráy nhếch mép vẻ khó tả, không ra cười, cũng không ra khinh miệt.

Không còn cách nào khác, Vĩ đành quay trở lại con dốc ban nãy. Cô cảm giác Ráy vẫn đang quan sát cô từ phía sau lưng, nhưng khi cô ngoảnh lại, chị ta đã biến mất khỏi khoảnh đất. Vĩ bắt đầu tuyệt vọng. Dường như một bàn tay vô hình đang tách dần cô khỏi những người xung quanh, và lúc này, bao quanh Vĩ chỉ có núi rừng và những bụi cây rậm rạp. Con dốc dựng đứng mà lúc xuống Vĩ đã phải rất vất vả mới có thể ngăn chân mình khỏi trượt ngã thì giờ đây khó khăn gấp nhiều lần để leo lên. Không có sự hiện diện của con người, nhưng Vĩ vẫn cảm thấy những ánh mắt mờ ám đang theo dõi cô.

- Bảo ơi…con ơi.

Tiếng gọi của cô dội vào những âm u và luồn trở lại thành một tràng ngân dài rền rĩ. Cô bắt đầu dùng năm đầu ngón tay để bám vào những rễ cây, nhưng chúng cứ chuồi ra vì lớp bùn trơn nhẫy đã quánh lại trên thân lá. Tiếng gọi của Vĩ nhỏ dần. Màu đỏ ngợp phía

trước bắt đầu làm mắt cô hoa lên. “Bảo ơi”. Cô bật khóc. Cô không dám nghĩ đến những lý do gây ra sự mất tích của bé Bảo. Đúng lúc đó, cô thoáng nghe một âm thanh dài xào qua những tán lá.

- Vĩ ơi…

Tiếng gọi vẳng xa xa nhưng đúng là tên cô. Nó trở nên rõ dần.

- Vĩ ơ…i. Ráy ở đâ…y.

Vĩ vừa chạy, vừa lăn, vừa trượt trên con dốc đầy bùn đất. Cô đã quay trở lại đúng khoảnh đất ban nãy. Vẫn hoàn toàn vắng lặng.

- Mẹ ơi.

- Bảo.

Gió núi tạt vào hai gò má Vĩ ướt lạnh. Cô hướng về phía tiếng gọi. Nó nằm ở rìa núi bên tay mặt. Cô chạy ra sát mép núi. Lúc đứng giữa khoảnh đất, Vĩ vẫn nghĩ rằng đó là nơi tận cùng của sườn núi này và từ đây chỉ có thể trông xuống vực thẳm. Thì ra vẫn còn một con đường mòn nữa nằm khuất sau vách đá. Nó dốc thoai thoải và khá rộng rãi. Vĩ thấy trống ngực đập thình thịch. Cô băng mình trên con dốc. Nó viền theo sườn núi và bị chắn ngang bởi một mỏm đá khổng lồ nhô ra phía trước. Vĩ suýt kêu lên “Hình người cụt đầu”.

Bức tượng thiên nhiên tự tạo cô nhìn thấy ngoài đường cái trước khi Lưu ngoặt vào lối rẽ hoá ra nằm ở đây. Giờ nó ở ngay trước mặt cô, đen sì và đồ sộ khiến cô gai người. Vĩ tiến lại gần. Cô ngẩng mặt lên, đôi tay đang đỡ lấy phần cổ lơ lửng trên cao một cách ai oán.

Ngay sau lưng bức tượng là một cửa hang đen ngòm nhưng khá rộng rãi. Vì lòng hang bị bức tượng đá phía trên che kín nên bên trong tối om.

- Mẹ ơi, con đây.

Tiếng của bé Bảo đã rất gần. Vĩ vội vã luồn người xuống cái ngách rất hẹp dưới chân bức tượng. Con đường trước mặt dốc về phía trên, và cô đã nhìn thấy cái bóng nhỏ bé của con trai mình trên đỉnh dốc, bên cạnh là Ráy với mái tóc dài phất phơ theo chiều gió. Không

chờ Vĩ đến nơi, Bảo đã chạy ào về phía mẹ. Đôi mắt Vĩ loáng nước, cô ôm chặt cái thân hình bé nhỏ quen thuộc.

- Con chạy ra tận đây mà không nói cho mẹ biết?.

Bảo dụi đầu vào gò má ướt đẫm của mẹ, rồi không nói gì, cậu bé kéo mẹ về chỗ đang đứng ban nãy.

- Tôi nói rồi, trẻ con đến vùng này là thích lắm. – Ráy thản nhiên nhìn bộ quần áo đầy bùn đất của Vĩ.

- Mẹ nhìn kìa.

Vĩ quay về phía bé Bảo vừa chỉ. Cô dụi đôi mắt còn đang ẩm ướt để nhìn cho rõ. Trời đã về chiều, quang cảnh tím sẫm lại, nhưng Vĩ có thể thấy một khối đen sì đổ nát đằng xa, thấp thoáng sau những tàn cây lá trắng.

- Cái gì vậy?

- Lâu đài đấy mẹ ạ. - Bảo reo lên thích thú.

- Về thôi, muộn rồi. – Ráy bắt đầu dợm bước xuống dốc.

- Để mẹ con cháu ở đây một lát.

- Cái gì vậy? – Vĩ nhắc lại. Cô đã thấy khối đổ nát rõ dần, là một mái nhà bằng đá đồ sộ bị vẹt mất một bên.

- Ban nãy tôi đã bảo thằng bé quay trở lại nhưng nó nhất định đứng đây để chờ cô đến.

- Con muốn chỉ cho mẹ toà lâu đài kia. - Bảo thanh minh.

- Đấy là ngôi nhà cổ của dòng họ Quách. Đã từ lâu không ai sống ở đó nữa. – Ráy vừa nói vừa buộc lại những món tóc đang xổ rã rượi trước cơn gió về chiều.

- Chắc họ là những người quý tộc. - Giọng bé Bảo có vẻ hết sức hồi hộp. Cậu dán mắt vào khối đen thẫm đằng xa, vẻ không muốn rời. - Từ đây đến đó không xa mẹ nhỉ.

- Nếu cô không bảo nó về thì tôi về trước đây. Ở đây trời tối rất nhanh, chắc cô không muốn bị trượt chân ngã trên đường chứ?

- Ừ, mình về đi con.

Bảo nhìn ngôi nhà đổ nát vẻ luyến tiếc. Tuy nhiên, là một đứa trẻ ngoan, Bảo nhất nhất làm theo những gì mẹ cậu muốn. Đi được một đoạn, Ráy dừng bước. Rồi chị ta xoay hẳn người đối mặt với hai mẹ con, giọng nghiêm khắc:

- Cô phải dặn dò thằng bé không nên đi lại lung tung. Ở đây địa hình hiểm trở, nếu không thông thạo sẽ rất dễ bị lạc. Cả cô cũng vậy. – Đôi mắt chị ta ánh lên vẻ hăm dọa. - Với lại… - chị ta có vẻ định nói thêm điều gì nữa xong lại thôi. Ráy ngần ngừ nhìn Vĩ, nhìn bé Bảo rồi vội vã bước tiếp.

Khi họ quay về gần bức tượng, Vĩ cố gắng tránh không ngước mắt lên. Nhưng bé Bảo thì trái lại, sờ tay vào thân mỏm đá khô nhám vẻ tò mò, rồi sau khi lách người qua, đột ngột chạy tọt vào miệng hang và hét lên một âm thanh chói tai. Tiếng hét của Bảo dội vào những vách đá trong hang và rất lâu sau mới quay trở lại. Nó không vang vang như những lúc họ đứng trong rừng mà hét lên. Trái lại, nó thì thào và âm âm u ám “Mẹ Vĩ ơiii”. Vĩ rùng mình. Bé Bảo sững người, kinh ngạc. Nó không ngờ giọng của mình lại bị biến đổi ghê rợn đến như vậy. Từ lúc đó, Bảo không nói câu nào nữa. Nó lặng lẽ đi theo mẹ và người dẫn đường. Bóng tối bắt đầu sập xuống nhanh chóng mặc dù Vĩ nhìn đồng hồ mới thấy chỉ 5 giờ. Ánh chạng vạng khiến những dãy núi thoắt trở thành đường viền đen khổng lồ trên nền trời hơi còn nhờ nhợ.

- Chị Ráy, sao chị nói tiếng Kinh giỏi thế? – Vĩ bắt chuyện.

- Ở làng này, tôi là người duy nhất xuống dưới xuôi để trao đổi hàng hoá. Còn những người khác, từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi, chưa bao giờ rời khỏi làng…. Chúng tôi đổi thuốc nam lấy lương thực. – Ráy giải thích thêm.

- Những rễ cây phơi bên cạnh nhà?

- Đúng rồi. Đẳng sâm, khúc khắc, hoài sơn. Chúng tôi chỉ tồn tại bằng cách hàng ngày vào rừng hái dược liệu, phơi khô và đem đổi lấy những gì cần thiết.

- Tôi không thấy mọi người vào rừng.

- Không. Sáng nay chúng tôi đã làm lễ đóng cửa rừng. Theo tục lệ, mọi người phải ở lại trong làng. Nếu có bất kỳ người nào đi ra ngoài, ma rừng sẽ theo đuổi linh hồn của họ.

- Thế tại sao chị còn dẫn chúng tôi xuống đây? – Vĩ thảng thốt. Càng ngày, cô càng cảm thấy chờn chợn con người này.

- Đến tôi còn không tin vào những chuyện vớ vẩn đó. – Ráy cười to. Chị ta dừng bước rồi xây mặt lại. Nụ cười thoắt biến mất. – Có những thứ còn đáng sợ hơn ma rừng. Tin tôi đi. Tôi đã sống quá nửa cuộc đời, tôi biết.

Chị ta chộp lấy tay Vĩ và kéo nó lên sát mắt. Nhưng có vẻ như những tia sáng cuối cùng của rừng núi không giúp chị ta nhìn thấy những điều muốn thấy, Ráy thở dài và buông tay. Vĩ khó thở. Quãng đường từ thành phố đến đây, nếu đi trên xa lộ chỉ mất chừng nửa tiếng đồng hồ, nhưng Vĩ cảm thấy nơi này là một thế giới hoàn toàn khác hẳn, bị cô lập với thế giới văn minh bên ngoài, không hẳn vì địa hình hiểm trở, mà còn vì một điều gì khác. Những con người ở đây, họ sống cô độc, họ không thích rời khỏi làng từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi. Họ bấu víu dai dẳng vào một điều gì đó mà Vĩ chưa thể hiểu. Tay Sương hẳn phải là một thiên tài ngoại giao mới có thể thuyết phục họ chuyển đi nơi khác. Có thể họ cần thức ăn, và những rễ cây kia không nuôi sống họ mãi được. Khoản tiền mà Lưu trả cho họ đủ để xây một ngôi nhà mới và mua lương thực đủ dùng trong suốt ba năm liền. “Lưu đúng là người quyết đoán đến kỳ lạ. Thích cái gì là làm ngay bằng được”, Vĩ nhủ thầm và nhún vai vui vẻ. Cô muốn xoá tan bầu không khí nặng nề này.

- Chắc chồng tôi đã đàm phán xong xuôi rồi, giờ đang ngồi đói meo trong nhà của chị. Mà chị Ráy này, chủ ngôi nhà đó là ai mà khó tính thế?

- Có ba người.

- Chắc lại toàn người già. Người già không thích di chuyển, thường là thế.

- Không. Kẻ làm cô sợ ban nãy là một trong những chủ nhà.

- Thằng điên?

- Ừ, nó sống cùng người chị họ và một bà cô.

Vĩ cảm thấy một điều gì đó làm cô bất an. Cô không nói gì, nhưng trong lòng thôi thúc một sự tò mò về chủ nhân của ngôi nhà kia.

- Nghĩa là cô gái và bà cô kia sẽ là người quyết định. Sao họ lại không muốn chuyển đi nhỉ?

- Tôi không biết. Họ ít quan hệ với những người trong làng. Đến hạn thì họ giao nộp cây thuốc rồi nhận thực phẩm và ra về.

- Có vẻ như chị cũng không thích họ.

- Trong làng không ai thích.

- Tại sao thế?

- ….

- Tại sao thế, chị Ráy? – Cơn tò mò của Vĩ đã lên đến cực điểm.

- Người ta cho rằng, đó là những người sinh ra trong một dòng họ bị nguyền rủa.

Họ đã về đến khoảnh đất ban nãy, và trước khi leo lên con dốc hẹp dựng đứng, Vĩ biết chắc cô sẽ không còn cơ hội để trò chuyện cùng Ráy nữa, nên quyết định hỏi câu cuối cùng.

- Tại sao người trong làng lại cho rằng họ bị nguyền rủa?

Ráy dừng bước để thắt lại dây của đôi dép cao su đã được nện thêm một lớp đế nhám giúp dễ dàng đi lại trên địa hình khắc nghiệt. Chị ta không nói gì, và Vĩ tưởng rằng chị ta đã chấm dứt cuộc trò chuyện không đầu không cuối này, nhưng khi đứng thẳng lên, đôi mắt Ráy long lanh khác thường, vẻ của người biết giá trị của những điều mình sắp nói ra.

- Vì suốt mười đời nay, đời nào trong nhà ấy cũng có một người thắt cổ tự tử. Tất cả bọn họ đều là phụ nữ chưa chồng. Duy nhất, có một người tự tử không phải bằng cách thắt cổ. Là vì trước khi chết,

bà ta đã sinh ra một đứa bé gái, và bà ta không đủ sức để trèo lên bất kỳ ngọn cây nào mà cột một sợi dây. Khi dân bản tìm thấy hai mẹ con thì đứa bé đã lả đi ở bên cạnh, bọc trong một mảnh vải màu trắng, còn người mẹ thì… - Ráy nhắm nghiền đôi mắt như thể những hình ảnh khủng khiếp vẫn hiển hiện trước mặt. Chị ta thì thào. – Bà ta nằm trong một vũng máu đang tuôn như suối. Máu tuôn ra từ mọi chỗ trên người bà ấy, vì bà ta đã dùng con dao mà trước đó tự cắt rốn cho đứa bé đâm hàng chục nhát lên khắp cơ thể mình. Tôi không biết bà ấy làm thế để làm gì. Vì người ta có thể tự tử bằng nhiều cách, nhưng không phải bằng cách đau đớn như thế. Chính mẹ tôi đã đón lấy đứa bé. Và khi người ta thay tã cho nó, mới phát hiện ra miếng vải trắng lấm lem với dòng chữ đã được bà ta viết lên bằng chính máu của mình “Xin hãy giúp tôi bảo vệ đứa bé thoát khỏi những con ác quỷ”. Tất cả người làng ngu dốt chúng tôi không hiểu bà ta muốn gì. Nhưng dù sao, chúng tôi đều cho rằng những người liên quan đến dòng họ ấy đều chẳng gặp được điều gì tốt lành, và dĩ nhiên người trong làng không một ai dám lấy họ. Để duy trì nòi giống, những người còn trai đều phải đi tìm một cô gái ở bản nào quanh đây, là những người không biết gì về truyền thuyết ghê rợn kia. Khi bà ta chết, tôi vẫn còn nhỏ, nhưng không thể nào quên được khuôn mặt bà ta… đôi mắt trước kia rất đẹp lúc ấy không khép lại được nữa… nó mở trừng trừng như muốn canh giữ cho đứa bé, và… dưới ánh trăng hạ tuần mờ mịt, khuôn mặt trắng bệch bị những tia máu bắn lên vằn vện một cách khủng khiếp. - Ngừng một chút, Ráy hạ giọng xuống - Đứa bé gái… chính là chủ nhân thứ hai của ngôi nhà đó.

- …

- Từ bao đời nay, người ta vẫn thấy hồn ma của những cô gái thắt cổ lẩn khuất trong rừng và trên hang núi. Đêm đêm, tiếng rên la kêu khóc của họ văng vẳng từ thâm sâu. Họ muốn quay trở về nhà, nhưng thầy mo của chúng tôi đã làm lễ nhốt họ ở lại trong rừng vĩnh viễn, để không quấy quả người sống được nữa. Nhưng… chỉ còn một oan hồn duy nhất vẫn quay về bản vào những đêm trăng hạ tuần. Đấy là bóng ma của người đàn bà kia. Thầy mo bảo rằng trước khi chết, bà ta đã làm một thứ bùa yểm gì đó để có thể quay

trở lại thăm con gái, và con gái bà ta vẫn có thể trò chuyện với người mẹ đã chết hàng đêm. Tôi cũng từng chạm mặt với hồn ma của bà ta một lần… - đôi mắt của Ráy đột ngột trở nên hãi hùng. – Đó là ba năm về trước, tôi xuống xuôi để đổi hàng. Lúc quay lại bị lỡ xe nên về muộn quá. Khi vào đến bản thì đã một giờ sáng. Tôi thấy bà ta lướt qua những bụi cây để vào ngôi nhà đó. Bộ quần áo trắng lấm đầy máu, và mái tóc dài bết toàn bùn đất. Khi tôi hét lên, bà ta quay phắt lại, trên người vẫn còn nguyên những lỗ thủng như lúc bà ta mới chết.

Ráy quay vội đi và rảo lên dốc. Từ lúc đó, chị ta không nói một lời nào nữa. Chiếc váy đen của Ráy dường như còn mới, vẫn nguyên lớp hồ cứng, kêu loạt xoạt. Vĩ để cho Bảo đi nối theo Ráy, còn mình đi cuối cùng. Câu chuyện của Ráy cùng những hành vi bí ẩn của chị ta khiến Vĩ bàng hoàng. “Những người miền núi ấu trĩ thường nghĩ ra những câu chuyện hoang đường”, Vĩ tự trấn an và mỉm cười, nhưng cô cũng cảm thấy nụ cười của mình gượng gạo chẳng kém những khi cô phải tiếp đón các vị khách không mời mà đến. Khi họ quay trở lại chỗ đậu xe, bóng đêm đã tràn ngập lên những nóc nhà. Lưu đang ngồi trên một mô đất nhỏ, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác vẻ sốt ruột. Trông thấy họ, anh kêu lên khiếp hãi.

- Làm sao mà hai mẹ con lại lấm lem thế kia?

- Ly kỳ lắm ba ạ. - Bảo tươi cười hớn hở mặc dù đã mệt phờ. Cậu có vẻ phấn khởi vì vận dụng được một từ trong sách.

- Lưu, em cần nói với anh chuyện này?

- Thôi hai mẹ con đi rửa mặt mũi chân tay, có gì lát nói sau. Anh đã đặt họ chuẩn bị củi lửa cho mình, cả một con gà rừng cực ngon nữa. Lần đầu tiên con trai của ba được ăn tiệc kiểu này nhé. Anh chàng này đã đói chưa nào? - Lưu bế bé Bảo lên quay một vòng làm thằng bé cười sằng sặc.

- Không được anh, mình về muộn mất.

- Về đâu? - Lưu ngơ ngác - Đêm nay mình ngủ đây mà.

- Ngủ đây? Ngủ ở đâu?

- Trong các nhà dân, thiếu gì nhà cho ngủ nhờ. Ở đây nhờ vả không khó khăn như dưới thành phố đâu. - Lưu cười vui vẻ.

Vĩ ngần ngại nhìn những ngôi nhà đá ong đã chìm vào một màu đen kịt mặc dù chỉ mới chập tối. Thời gian ở đây như trôi nhanh hơn vào ban ngày và chững lại vào ban đêm, tựa hồ bóng đêm sẽ kéo dài bất tận. Từ những ô cửa thấp tịt, ánh sáng le lói hắt ra, bập bùng và mờ mịt.

- Ở đây không có điện? - Vĩ tự hỏi sao bây giờ cô mới nhận ra điều này.

- Tất nhiên, đã làm gì có đường điện, sau này sẽ phải chạy máy nổ.

- Em sẽ không ngủ ở đây đâu. Mình ăn xong sớm rồi về. - Vĩ kiên quyết.

- Em đừng thế, tiểu thư Diên Vĩ. - Lưu cười chế giễu - Em lại sợ bẩn chứ gì. Yên tâm, anh đã bảo chị Ráy chuẩn bị cho nhà mình một bộ chăn gối mới. Ở đây, bà Ráy giàu nhất bản.

- Không phải thế, em không quen ngủ ở những nơi như vậy. Mình ăn xong rồi về. - Vĩ nhắc lại.

- Vĩ, anh chưa lái xe ban đêm bao giờ. Với lại lúc trưa mưa bão, có một số khúc quanh ngang sườn núi có thể bị lở mà mình không biết. Nguy hiểm lắm. Đêm nay mình ngủ đây. Sáng mai sẽ về sớm. - Lưu nói dứt khoát rồi đi về phía ngôi nhà của Ráy.

Hai người trao đổi gì đó mà Vĩ không nghe thấy. Cô đã quen với tính cách của chồng. Lưu đã nói gì là làm nấy, từ việc nhỏ đến việc lớn. Không ai lay chuyển nổi.

- Ngủ ở đây cũng được mà mẹ. Mình có cắm trại không mẹ?

Vĩ không trả lời Bảo. Cô cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ cứ dâng dần lên, chân tay cô hơi dại đi. “Chắc mình đói”, Vĩ lẩm bẩm.

- Con cũng đói rồi nhỉ?”

- Đi theo tôi. - Ráy đã đứng bên cạnh họ từ lúc nào.

Chị ta lại dẫn hai mẹ con Vĩ vòng ra đằng sau nhà. Ở đó có cái chậu nhôm nhỏ hứng sẵn dưới một ống giang. Bản này không có giếng, và người ta đã tự tạo một đường ống nước bằng những ống giang ghép vào nhau. Đầu kia có thể là một con suối nào đó. Ráy kéo chiếc cần gạt, nước từ trong ống ùa ra, chảy đầy chiếc chậu nhôm. Vĩ chưa kịp nói gì thì bé Bảo đã té nước lên hai cẳng tay gầy gò và đôi bàn chân cáu đầy bùn đất. Vĩ nhúng tay xuống chậu nước. Làn nước lạnh toát làm cô rùng mình. Bóng đêm ùa xuống ngày một dày đặc khiến chậu nước đen sẫm lại.

Cô vã nước lên mặt. Cô nhắm chặt mắt để tránh nước. Vĩ thấy mọi thứ tối sầm và hẫng vào một hố đen sâu thẳm. Người đàn bà với hàng chục vết dao đâm trên ngực đang nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu đầy máu. Vĩ cuống cuồng mở choàng mắt. Nước lạnh tràn vào mắt cô cay xè. Cô vội vàng thấm nước bằng chiếc khăn bông có mùi ngai ngái mà Ráy vừa đưa cho rồi kéo bé Bảo đi. Cô gặp Lưu ở sân. Anh đang ngồi trước một đống lửa to, trên có con gà xiên đã bắt lửa xém vàng. Lưu có vẻ chăm chú và thú vị với công việc đang làm, còn Bảo thì đã nhảy nhót xung quanh đống lửa, cũng phấn chấn không kém.

Vĩ đứng đằng sau lưng chồng, không biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào. Những đốm lửa thi thoảng xém vào lá khô nỏ kêu lách tách tươi vui và toả màu vàng cam rực rỡ lên khuôn mặt Lưu và bé Bảo.

- Anh Lưu… em…

- Ừ, em ngồi xuống đây. Gà chuẩn bị được rồi.

- Em định nói chuyện này.

- Có chuyện gì thế? Em thấy không, từ hồi mình lấy nhau đến giờ, chưa bao giờ được hưởng một không khí tuyệt vời như thế này.

- Em nghĩ mình không nên mua cái trang trại này. - Vĩ hít một hơi thật sâu.

- Sao? - Lưu tròn mắt nhìn vợ, và bé Bảo nhân cơ hội đó xoay tròn xiên gà bắc trên hai que cời sắt. - Em bảo gì?

- Em nghĩ… cái trang trại này… xa xôi và thiếu tiện nghi.

Vĩ băn khoăn không biết nên giải thích với Lưu thế nào. Câu chuyện của Ráy, những lời nói mơ hồ của chị ta và một cảm giác bất an không rõ ràng sẽ chỉ khiến Lưu phì cười. Đúng là Lưu có vẻ như không hề để ý đến những lời vừa rồi của vợ thật. Anh mải đảo lại con gà vừa bị bé Bảo suýt làm xém đen.

- Cái nhà kia anh đàm phán đến đâu rồi? - Vĩ đột ngột đổi chủ đề.

- Vẫn thế, họ không đồng ý. Họ đã ăn sâu bén rễ nơi này và đang cho rằng nếu họ không chịu chuyển đi thì mình sẽ từ bỏ ý định.

- Vậy anh định thế nào? - Mắt Vĩ ánh lên vẻ hy vọng.

- Chẳng thế nào. Nếu họ không chuyển đi, thì cứ để họ ở lại. Đằng nào anh cũng mời một vài người ở lại. Mình cần người làm và trông nom trang trại. Không dễ gì tìm được người chịu lên cái nơi khỉ ho cò gáy này để làm việc đâu. Với lại, cái nhà đó ở khuất sau rẻo đất nên cũng không ảnh hưởng gì lắm đến cảnh quan. Cứ để cho nó tồn tại.

Vĩ im lặng. Cô không còn lý do gì để thuyết phục chồng nữa. Anh đã có nhã ý tặng cô một món quà mà bất kỳ người vợ nào cũng đều mơ ước, còn những lý lẽ của cô lại quá mơ hồ. Vĩ giúp chồng lật con gà. Bất chợt một cơn gió ùa qua khiến đống lửa tạt sang phải, sang trái rồi bốc lên cao. Nó bắt đầu xém vào con gà. Vĩ cuống lên định nhấc chiếc que cời ra, và trong lúc vội vã, xiên gà đã hất ngược vào tay cô. Những giọt mỡ đang ứa ra để lại một vệt rát bỏng trên mu bàn tay. Cô kêu lên khe khẽ. Vết bỏng nhanh chóng thành hình một quầng đỏ rất to. Vĩ nhớ rằng mình có một tuýp thuốc mỡ trong túi thuốc trên xe. Cô ra mở cửa xe và nhanh chóng tìm thấy nó trong cốp nhỏ.

Lớp thuốc mỡ làm bàn tay cô dịu hẳn đi. Khi Vĩ quay trở lại đống lửa và định nói cho Lưu biết rằng vết bỏng của cô đã ổn, cô bỗng thấy ớn lạnh sống lưng. Có một thứ gì đó vẫn đang theo dõi họ từ trong những lùm cây mờ ám, là kẻ đeo đẳng cô suốt từ lúc cô xuất hiện ở đây. Vĩ bíu lấy khuỷu tay chồng.

- Anh… nhìn kìa.

Gã điên đang nấp sau một thân cây to gộc và giương mắt nhìn họ chòng chọc. Lần này thì Lưu tức giận thực sự. Anh cầm một cành củi đang bén cháy và ném mạnh về phía kẻ điên loạn. Vẻ như Lưu đã ném trúng một bộ phận nào đó trên cơ thể gã. Vĩ thấy gã rên lên rồi biến mất trong bóng tối. Cô lo lắng.

- Nếu anh để lại ngôi nhà đó, nghĩa là… cả… nó cũng sẽ ở lại?

- Đành vậy thôi. - Lưu thở dài - Nhưng em đừng lo. Ráy nói rằng không phải lúc nào nó cũng lên cơn. Bình thường nó cũng tỉnh táo như những người khác, và những lúc bệnh phát ra ngoài thì cũng không làm hại ai cả. Trông nó ghê vậy thôi, nhưng vô hại.

Lời giải thích của Lưu không làm Vĩ an tâm. Cảm giác bất an mơ hồ càng dâng lên làm ruột gan cô nóng như lửa đốt. Lưu đã xẻ xong con gà. Họ ăn tối nhanh chóng vì đã đói ngấu. Nồi cháo to mà Ráy vừa mang ra cũng cạn đáy trong phút chốc. Vĩ cảm thấy ngon miệng. Khí lạnh của núi rừng bắt đầu lan toả và thảng hoặc vài cơn gió buốt tràn qua át cả hơi ấm của đống lửa, tuy nhiên lại làm Vĩ dễ chịu.

Cô lim dim mắt dựa vào vai Lưu. Trăng hạ tuần có hình lưỡi liềm mảnh và nhỏ xíu, được bao quanh bởi một đường viền mờ nhạt. Nó toả ánh nhờn nhợt trên bầu trời tối đen rồi hắt chút tàn sáng xuống những cánh rừng, song không đủ soi tỏ bất cứ vật gì. Phía bầu trời đàng xa, mà Vĩ chưa định được hướng Đông hay hướng Bắc, vẫn ngập một màu hồng quành quạch. Có thể ngày mai trời sẽ lại mưa. Màu hồng này báo hiệu thế. Cơn buồn ngủ đã kéo trùng mi mắt Vĩ, và cô bắt đầu nhìn mọi vật một cách không rõ ràng.

- Mấy giờ rồi anh?

- Tám giờ.

- Thế mà tưởng như nửa đêm ấy. Ở đây yên tĩnh thật.

Vĩ cố chống mắt nhìn sang Bảo. Thằng bé gần như ngủ gật bên cạnh đống lửa. Trong phút chốc, Vĩ tỉnh hẳn. Cô giục Lưu cho thằng

bé đi ngủ. Lưu bế con trên tay định tiến về phía nhà Ráy. Giờ Vĩ mới chợt nhớ ra cái chuyện ban nãy. Cô đột ngột đề nghị.

- Em và con sẽ ngủ ngoài xe. Em ngại ngủ trong mấy cái nhà ấy lắm.

- Cũng được, nhưng hơi chật chội cho em. Còn anh thì chịu thôi. Anh to thế này. - Lưu cười lộ hàm răng sáng bóng. - Anh vào nhà trưởng bản ngủ vậy.

Lưu bế bé Bảo trở lại xe. Bảo đã ngủ ngay từ lúc Lưu vừa nhấc nó lên tay. Vĩ kê gối cho con trai nằm thoải mái trên băng sau còn mình lên ghế đằng trước. Lưu xoa tay.

- Em sáng kiến đấy. Thôi anh cũng đi ngủ đây, sau ngày hôm nay thì ai cũng đờ cả người ra rồi.

Lưu thò đầu vào xe hôn lên má vợ "Chúc hai mẹ con ngủ ngon nhé", rồi nhanh chóng khuất sau một ngôi nhà.

Dường như cả bản đã tắt đèn từ lúc họ còn ngồi ăn bên cạnh đống lửa. Phải rồi, ở đây không có gì để giải trí thì người ta đi ngủ từ chập tối là hợp lẽ. Nếu như không có ánh sáng toả ra từ trong xe, Vĩ dễ tưởng rằng mình đang rơi vào một quần thể sống thời tiền sử. Cô vặn chìa khoá, ánh đèn điện tắt ngấm, nhưng ngoài kia, đống lửa vẫn bốc lên cao ngút, toả màu vàng cam rực rỡ và thỉnh thoảng lại loé lên một tia lửa xanh tím trông rất vui mắt. Ngọn lửa nhảy nhót làm mắt Vĩ díu cả lại. Những cơn gió mang hơi thở mát lạnh và mùi hương đặc trưng của rừng già lọt qua kính cửa xe đang mở hé khiến Vĩ chìm hẳn vào giấc ngủ không mộng mị.

Chừng rất lâu sau, Vĩ nghe thấy những âm thanh lao xao như tiếng cười nói. Khắp bản đèn điện sáng trưng đến chói mắt. Rất nhiều người đang tụ tập ở xung quanh. Họ đến từ những ngôi nhà trong bản, mặc các trang phục xủng xoẻng đầy vòng khuyên trên người. Họ hò reo và nói cười vui vẻ như thể đang chơi một trò gì đó. Vĩ nghe những âm thanh ồn ã nhưng lại loáng thoáng, không rõ ràng.

Rồng rắn lên mây

Có cây núc nắc

Có nhà khiển binh

Hỏi thăm thầy thuốc có nhà hay không…

Cô rùng mình. Trò chơi đang rất vui vẻ, nhưng không rõ tại sao Vĩ thấy sống lưng mình gai lạnh. Thốt nhiên, cô nhìn thấy một người đàn bà tách ra khỏi đám đông. Cô ta đứng khá xa và đang nhìn Vĩ. Cô ta còn trẻ và đẹp, rất đẹp. Nhưng, cô ta có một vẻ quen thuộc mà Vĩ chưa định hình được. Vẻ quen thuộc của người đàn bà này khiến Vĩ thấy tò mò.

Cô tiến lại gần người đàn bà. Như chỉ chờ có thế, cô ta rảo bước nhanh về phía trước một chút rồi dừng lại vẻ đang chờ đợi. Vĩ vội vã bước theo để đuổi kịp người đàn bà. Ngay khi chỉ còn cách người kia chục sải chân thì cô ta lại đi tiếp. Người đàn bà có vóc dáng nhỏ bé nhưng tốc độ nhanh một cách đáng kinh ngạc. Tuy nhiên, khi đã bỏ Vĩ một đoạn khá xa, cô ta lại dừng bước và nhìn Vĩ đầy giục giã. Song đến lần thứ ba Vĩ mừng thầm vì sắp đuổi kịp người đàn bà bí ẩn thì cô tiếp tục bị tụt lại đằng sau như thể một cuộc chơi ú tim.

Vĩ bắt đầu sốt ruột. Cô thấy mặt mình nóng bỏng, mạch đập trên thái dương rần rật hệt cảm giác khi Vĩ suýt đập tay lên vai đứa trẻ cuối cùng trong đoàn rồng rắn mà bị hụt mất. Cô bước nhanh hơn, gần như là chạy, nhưng bằng cách nào thì vẫn luôn bị kẻ đằng trước bỏ một đoạn khá xa. Song lần này, khoảng cách đã được thu hẹp lại, rất gần.

Người đàn bà chỉ còn cách Vĩ chừng ba bước chân nhưng cô ta không quay lại nhìn Vĩ nữa. Cô ta đứng xây lưng lại, vì vậy Vĩ không tài nào nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc bí ẩn kia. Vĩ tức điên người. Cô ta mặc bộ quần áo đen tuyền, và mái tóc đen thả chấm vai khiến cả thân hình lẫn vào bóng đêm. Trăng hạ tuần ánh lên những tia nhợt nhạt trên lớp áo đen kỳ quặc. Vĩ hít một hơi thật mạnh, chỉ còn hai bước chân nữa, Vĩ sẽ đập tay lên vai cô ta, bắt cô ta quay mặt lại, sẽ hỏi xem cô ta là ai, và tại sao lại bắt Vĩ đuổi theo một cách tức cười như thế.

Vĩ tiến thêm một bước. Cô thấy hơi lạnh từ đâu phả ra giá buốt. Cái thân hình nhỏ bé mặc áo đen vẫn quay lưng lại như trêu ngươi. Vĩ giơ tay lên, nhưng bàn tay cô chỉ lùa vào không khí. Người đàn bà đã biến mất như thể vừa tan lẫn vào màn đêm dày đặc. Vĩ bước tới bước lui, xung quanh cô chỉ toàn là những thân cây xù xì gớm ghiếc. Lúc này Vĩ mới nhận ra rằng mình đang ở giữa rừng già. Đám đông vui vẻ ban nãy cũng đã biến mất. Thì ra cô đã đi quá xa rồi. Người đàn bà kia đã lừa Vĩ. Và nếu cô ta lừa Vĩ, hẳn ý định của cô ta không tốt đẹp gì.

Trăng hạ tuần vẫn hắt những tia lờ mờ mà khi xuyên qua tán lá rừng rậm rạp, chúng biến thành từng vệt vằn vện quái đản. Vĩ dẫm chân lên lớp lá mục ải đang tỏa mùi hăng hắc và ẩm mốc. Cô lần mò trong bóng tối, tay vịn vào những thân cây nhơm nhớp nhựa và sương đêm. Vẻ như một màn mây dày đặc đã bao phủ lấy mặt trăng và ngay cả những vệt vằn vện mờ nhạt cũng không còn nữa. Vĩ rơi vào bóng đêm đen đặc. Cô đã lạc đường hoàn toàn.

Cái ý nghĩ bị lạc đường giữa rừng già khiến Vĩ kinh hoảng. Cô cuống cuồng bước bừa lên phía trước. Thốt nhiên, Vĩ thấy quầng sáng xuyên qua những tán lá rừng đã quay trở lại. Một lối mòn hiện ra trước mặt cô. Vĩ vui mừng bước theo con đường ấy. Ánh sáng rõ dần dù trăng vẫn chỉ lờ mờ một hình lưỡi liềm nhỏ xíu. Cô nhìn thấy phía trước có một cái lán nhỏ, và kẻ vào người ra tấp nập. Cô định chào hỏi, nhưng vẻ vội vã, bận bịu của những người trong lán làm cô ngừng ngay lại. Dường như họ đang chuẩn bị đón ai đó.

Cô bước vào lán. Những người kia đang đứng thành một vòng tròn và chừa ra một khoảng trống ở giữa. Trong lán không có bất kỳ một loại đèn đuốc gì nhưng cô vẫn thấy đủ ánh sáng để quan sát hết mọi vật. Có lẽ bộ quần áo trắng tuyền của những người này đã tỏa ra một thứ ánh sáng đặc biệt. Trong đám đông có cả người già, người trẻ, đàn ông, đàn bà, nhưng không ai để ý gì đến cô, thậm chí như không nhìn thấy cô nữa thì phải.

Tiếng xôn xao bắt đầu rộ lên. Hình như cái người mà họ đang chờ đợi đã đến. Cô cũng ngó ra bên ngoài. Những người kia bê vào một vật gì đó được phủ tấm vải trắng. Họ để vào khoảng trống đã được định sẵn rồi xúm lại xung quanh. Vĩ cố lách vào giữa đám đông. Người ta từ từ lật tấm vải trắng. Một thân hình bất động phía bên dưới. Vĩ suýt kêu lên. Là người đàn bà ban nãy. Cô ta chết rồi sao? Khuôn mặt xinh đẹp lúc trước giờ xám ngoét lại, hai mắt nhắm nghiền. Tiếng ồn ã im bặt hẳn. Họ khoác cho cô ta một chiếc áo trắng. Bất thần cái thân hình kia đứng bật dậy. Cô ta tiến một bước về phía Vĩ, đôi mắt mở to đầy đe dọa.

- Cô hãy quay về đi… Về đi… Nguy hiểm đang đến rất gần. Hãy tỉnh táo. Cô đã làm một việc sai lầm. Hãy tỉnh táo. Về đi… về đi...

Người đàn bà thều thào, máu từ trên thái dương cô ta phút chốc tuôn chảy. Chúng chảy từng giọt xuống tấm áo trắng. Khuôn mặt người đàn bà thoắt biến đổi. Nó khô dần lại như xác ướp và trở nên ghê rợn. Những người trong lán giờ mới bắt đầu nhận ra sự có mặt của cô. Họ quay lại và bao vây lấy cô. Vĩ lùi dần, lùi dần nhưng những cánh tay của họ đã bắt đầu vươn dài ra. Cô quay đầu ra cửa và lao mình vào đêm đen.

Sương mù ẩm ướt đã bao phủ lên mọi cảnh vật và những tiếng rì rầm vẫn đuổi theo không dứt “Về đi… về đi… về đi”. Cô muốn hét lên mà cổ họng như bị ai ghìm giữ. Đôi chân cô nặng nề khiến cô chạy rất chậm. Bất ngờ trước mặt cô là một vực thẳm. Vĩ bước hụt chân và lao thẳng xuống cái hố sâu khổng lồ. Mu bàn tay cô sượt phải một phiến đá nhọn rát bỏng.

Vĩ bừng tỉnh, trống ngực đập thình thịch nhưng tri giác dần dần trở lại. Tay cô cảm nhận lớp da trơn nhẵn của đệm xe và vết rát bỏng trên mu bàn tay vẫn còn nguyên đó. Vết bỏng từ mỡ gà giờ trở nên nhức nhối. Cô thấy khuôn mặt mình lạnh toát. Có lẽ mồ hôi đã rịn ra từ cơn ác mộng vừa rồi và sau đó lại được những cơn gió rừng làm cho khô lại. Cô vẫn chưa mở mắt. Người đàn bà bận đồ đen, những

người mặc áo trắng trong chiếc lán giữa rừng… Cô bíu chặt nệm xe và lấy hết sức bình sinh rướn hàng mi lên.

Bé Bảo vẫn ngủ say sưa trên băng ghế. Hơi thở của cô điều hoà trở lại. Đống lửa không được người chăm sóc đã tắt ngấm từ lúc nào và sương đêm kéo đến dày đặc. Chiếc xe như trôi bồng bềnh trong một đám sương xám khổng lồ. Khi cô định với tay vặn cho cửa kính lên hết để ngăn làn sương đang ùa vào trong thì chợt nhận ra một cái gì đó không ổn. Dường như… trước mũi xe… không chỉ có sương đêm, mà lẫn vào đó… Cổ họng cô chợt đắng ngắt. Một bóng người lờ mờ hiện ra sau màn sương, bất động và đang nhìn cô chằm chằm.

Cơn ác mộng đã quay trở lại. Dòng máu đang chảy trong người cô như đông cứng. Vẫn là một người đàn bà, mặc đồ đen tuyền, nhưng cô không thể nhìn rõ mặt vì tấm kính đã bị mờ hơi nước. Người này di chuyển chầm chậm và bước vòng ra phía cửa trước. Thì ra trên tay cô ta có cầm một ngọn đèn bão. Cô ta để chiếc đèn sát cửa xe như muốn quan sát Vĩ cho rõ hơn. Rõ ràng bóng ma không hề biết Vĩ đã thức giấc. Cô ta cúi xuống rất thấp và nâng cái đèn lên cao nữa. Không phải khuôn mặt xinh đẹp của người đàn bà khi nãy. Khi đôi mắt cô ta đối diện cặp mắt đang mở to kinh hoàng của Vĩ thì tỏ ra hoảng sợ không kém. Cô ta đứng thẳng dậy và lùi lại một bước.

Vĩ choàng tỉnh. Cô đẩy mạnh cửa xe và bước ra ngoài. Cô vòng sang phía bên kia. Kẻ lạ mặt lại lùi thêm một bước nữa. Vĩ lấy lại bình tĩnh mặc dù vẫn chưa hết nỗi kinh hoàng từ giấc mơ cho đến hiện thực đang hiển hiện trước mặt.

- Cô là ai?

- …

- Nói đi. - Vĩ giận dữ - Sao lại rình rập tôi?

- Tôi đi gom thuốc. Sương đêm xuống nhiều thế này sẽ làm hỏng hết thuốc.

Giọng nói lơ lớ giống hệt giọng của Ráy.

Vĩ cảm thấy kiệt sức.

- Nhà cô ở đâu?

- Đằng kia.- Cô gái giơ tay chỉ.

Vĩ không nhìn thấy gì trong làn sương đêm nhưng đoán chắc cô ta là chủ nhân của ngôi nhà đá ong thứ chín. Khuôn mặt hiện ra rõ dần, xinh xắn và yếu đuối một cách kỳ quặc. Cô ta lặng lẽ quan sát Vĩ, không phải với vẻ tò mò của những người thiểu số ít được nhìn thấy người Kinh, mà bằng sự soi mói như thể đã biết Vĩ từ trước. Sự lạnh lùng và khó chịu của cô ta ngược hẳn với dáng vẻ yếu đuối khiến Vĩ ngạc nhiên. Cô cũng khó chịu không kém.

- Cô cứ việc đi gom thuốc, sao lại theo dõi hai mẹ con tôi làm gì.

Tay cô gái cầm một túi vải màu đen rất to, chắc chứa đầy thuốc trong đó. Cô ta không nói gì, quay lưng bỏ đi. Vĩ chỉ còn nhìn thấy ánh đèn bão bập bùng chuyển động trong màn sương dày đặc như thể có một bóng ma vô hình đang cầm lấy nó. Rồi rất nhanh chóng, ngay cả ánh đèn cũng biến mất.

Vĩ chui lại vào xe, đóng chặt các cửa kính và ngồi thẳng người trên ghế. Tiếng gió thổi ào ạt luồn qua lưng chừng núi, qua những cánh rừng và hang đá hoang sơ tạo thành những tiếng rít ghê rợn. Lần đầu tiên Vĩ nghe tiếng gió hú. Nó ở rất xa nhưng dường như đang sượt qua ngoài cửa xe hệt một vật thể sống. Vĩ vặn chiếc đồng hồ điện tử, đã ba giờ sáng, và tiếng gió hú làm cô căng thẳng. Vĩ không dám ngủ lại nữa. Cô cũng không muốn bật đèn. Cái cảm giác hết thảy vạn vật có thể quan sát cô đến tận chân tơ kẽ tóc trong khi cô không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì thật là kinh khủng. Vĩ chọn một đĩa nhạc cổ điển rồi bật lên khe khẽ. Giai điệu buồn bã của bản sonata Pathétique vang lên giữa núi rừng làm Vĩ thấy bình an trở lại. Giấc ngủ dài đã giúp cô tỉnh táo.

Vĩ ngồi chờ trời sáng. Đôi lúc, cô vòng tay ra sau vuốt ve mớ tóc đen mềm mại của bé Bảo, cảm thấy hơi ấm từ những sợi tóc đã truyền sang bàn tay giá lạnh của cô. Khi Vĩ nghe hết đĩa nhạc thứ hai thì cũng là lúc những âm thanh lao xao bắt đầu vọng ra từ phía các ngôi nhà. Trời vẫn tối đen và sương mù vẫn dày đặc, nhưng

dường như người dân ở đây thức dậy từ rất sớm. Một bóng người cầm đèn bão vừa lướt ngoài cửa xe. Là Ráy. Cô vội vàng mở cửa.

- Chào chị.

- Chào cô. Đêm qua ngủ ngon chứ? - Ráy nhìn Vĩ tò mò, và câu hỏi dường như không chỉ đơn thuần là lời hỏi thăm.

- Không. Tôi bị mất ngủ.

- Không quen đấy mà. - Ánh mắt Ráy vẫn lạnh lùng, bí hiểm như chiều hôm qua.

- Tôi gặp ác mộng.

- …

- Tôi nằm mơ thấy bà ấy.

- …

- Bà ấy mặc bộ đồ đen tuyền, tóc chấm vai, thái dương đầy máu.

- Cô không nhìn thấy mặt? - Ráy có vẻ căng thẳng không kém và chăm chú lắng nghe những câu không đầu không cuối của Vĩ.

- Có, tôi nhìn thấy mặt bà ta, rất rõ. Bà ấy xinh đẹp, dáng người nhỏ bé, mắt rất đen và khuôn mặt hơi xương.

- Không phải. - Ráy ngắt lời, chị ta nhìn Vĩ vẻ nghi ngờ và giễu cợt. - Tôi đã gặp bà ta cả lúc còn sống và sau khi chết. Bà ta không hề giống với bất kỳ lời nào cô tả về hồn ma đã gặp. Đó chỉ là giấc mơ thôi. Những oan hồn thực sự, sẽ khủng khiếp hơn rất nhiều.

Chương 3: Bảo

Khi Vĩ lái xe đến gần chỗ ngoặt, bé Bảo đã tỉnh hẳn ngủ. Bên ngoài quang đãng sau trận mưa rào hồi đêm và bầu trời gợn lên những vân mây màu trắng. Lưu đã lên trang trại từ vài ngày trước cùng với Sương. Gần như Sương lo việc xây trang trại từ đầu và Lưu chỉ ghé qua vài bận để kiểm tra thiết kế theo bản vẽ. Còn Vĩ, sau bận thăm quan khu đất lần đầu tiên ấy, cô hình dung ra cái trang trại theo lời kể của Lưu. “Nó đang thành hình và sẽ khác hoàn toàn với mảnh đất buồn tẻ ban đầu”, Lưu bảo thế.

Bé Bảo đang rất phấn khởi vì một kỳ nghỉ dài đầy thú vị đang ở trước mặt. Nó hát váng lên theo giọng của Justin Timberlake trên sóng FM. Vĩ căng mắt nhìn đường. Cô không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Bảo vì sợ rằng sẽ mất tập trung mà đi lạc quá lên trên.

Cách đây một tuần, Sương dẫn theo một cô bạn gái đến nhà Lưu, không quên đưa cho Bảo một hộp tàu lượn lắp ráp mà anh ta vừa mua bên Nhật và một làn anh đào cho Vĩ. Anh ta bỏ mặc cô bạn gái tóc nhuộm vàng ngồi bên cạnh và ba hoa về cái trang trại, vẻ kể công.

- Rồi chị sẽ thấy. - Sương vẫn gọi Vĩ bằng chị dù hơn cô đến gần chục tuổi. - Một trang trại độc nhất vô nhị. Chưa có trang trại nào hoang sơ đến nhường ấy mà ô tô có thể đỗ tận sân.

- Cũng lạ thật đấy, đường xá thông thoáng mà đường điện lại không đến nơi. – Thu Minh, cô bạn gái Vĩ góp vui. Rõ ràng, cô ta cũng đã từng lên trang trại từ khi nó chưa hoàn thành.

- Đã làm sao, chạy máy nổ, bây giờ có tiền là có tất. Em muốn có cái sàn nhảy trên ấy anh cũng làm được. – Sương cười hô hố rồi chừng như nhận ra câu đùa vừa rồi là quá lố, có vẻ mạn phép với Lưu nên đánh trống lảng – Thôi nào, anh em mình uống mừng cái trang trại. Vài bữa nữa khánh thành ta ăn mừng to hơn.

Vĩ không có cảm tình với Sương. Cô nhận thấy ở hắn ta có điểm gì đó không ổn. Ngay từ dáng vẻ bên ngoài, Sương đã làm cho người khác thấy khó chịu. Trán của hắn thấp một cách kỳ quặc, mắt

lồi và lòng trắng nhiều hơn tròng đen. Người hắn gầy quắt queo song khuôn mặt thì luôn phì nộn, thỉnh thoảng trong lúc nói lại liếc xéo một cái rất nhanh. Hắn khiến người đối diện liên tưởng đến một vai rối trong rạp hát mà hễ lần nào xuất hiện, khán giả lại lo lắng cho số phận những nhân vật chính diện cũng đang có mặt trong màn đó.

Sương đã theo Lưu từ trước khi Vĩ quen anh và cô không có cách nào làm cho chồng mình bớt quý mến Sương được. Phần nữa, sau này khi đã lấy nhau, có lần vui câu chuyện, Lưu đã kể với vợ "Hồi mới gặp em Sương nó nói rằng, em không thích Vĩ đâu. Cô ta có điểm gì đó không ổn. Không ổn thế nào? Anh hỏi Sương thế. Em không biết. Cô ấy… làm em sợ." Rồi Lưu cười ha hả "Em thấy chưa. Thằng Sương bôn ba bên trời Tây cả chục năm trời chưa biết sợ thứ gì, phụ nữ lại càng không. Thế mà em lại làm nó sợ". Lúc đó Vĩ đang gối đầu lên tay Lưu. Họ nằm lười biếng trong một sáng chủ nhật nhàn rỗi hiếm hoi. Câu nói đùa vô tình của Lưu làm Vĩ co người lại. Cô vờ chui đầu vào chăn để tránh đối diện với Lưu. Tim cô thắt lại.

- Mẹ ơi, hình người cụt đầu.

Vĩ giật mình. Hình người cụt đầu đang ở phía trước. Hôm nay nó hiện hình một khối đen sẫm trên nền trời trong xanh. Vĩ nhanh chóng ngoặt vô lăng vào lối rẽ. Bất kể thời tiết có sáng sủa nhường nào, con đường mòn này vẫn luôn tối tăm. Nó luồn giữa cánh rừng đầy những thân cổ thụ xù xì. Bảo hớn hở vì sắp đến nơi. Cậu bé hình dung ra cái trang trại tuyệt vời như cổ tích mà ba cậu kể vào những bữa ăn tối hiếm hoi có mặt ở nhà. Bảo ngâm nga.

- Rồng rắn lên mây. Có cây núc nắc….

Vĩ nghe lao xao bên tai những tiếng cười khanh khách, những bước chân nện thình thịch xuống mặt sàn xi măng, máu nóng bắt đầu dồn lên mặt Vĩ. Cô cảm thấy căng thẳng.

- Con ngừng ngay cái bài ấy lại.

Bảo nín bặt, mở to đôi mắt ngạc nhiên và sợ hãi nhìn Vĩ. Mẹ nó chưa bao giờ phản ứng với nó bất cứ điều gì. Bảo cụt hứng ngồi

nép vào cửa xe. Vĩ phanh kít lại. Trán cô rịn mồ hôi và bàn tay cũng để lại một vệt ướt trên vô lăng. Vĩ lùa vào chiếc xắc to tướng, cô vội vã lục tìm những chiếc lọ giông giống nhau. Trong túi xách của Vĩ luôn lộn xộn đủ thứ mỹ phẩm, các loại chìa khoá, vitamin, điện thoại, giấy bút… Trống ngực cô đập liên hồi. Có thể cô đã để quên. Vĩ ngoác hẳn miệng túi ra để tìm. Nó đây rồi, cái lọ màu vàng cam. Nó bị mắc lại trong một nếp vải lót dưới đáy túi. Cô run rẩy quờ lấy chai nước.

- Mẹ uống thuốc gì thế? - Bảo tò mò nhìn mẹ.

- Con có thôi ngay đi không. Con có biết rằng hôm nay con rất mất trật tự…

Bảo gần như suýt khóc. Nó tì mặt vào kính xe, hai tay khoanh tay lên gờ cửa sổ.

- Con càng ngày càng hư. - Những âm thanh vẫn lùng bùng bên tai Vĩ. Cô tựa người ra sau và nhắm chặt mắt lại.

Vĩ thấy thời gian như ắng lại, rồi xoáy tròn thành một vòi rồng khổng lồ. Chân tay cô đẫm mồ hôi. Khi cô mở mắt ra, Bảo vẫn khoanh tay bên cửa xe. Hơi thở của Vĩ đã điều hoà trở lại. Cô hốt hoảng:

- Mẹ xin lỗi. Quay lại đây với mẹ nào.

Bảo vẫn dán mắt ra ngoài như thể cánh rừng tẻ nhạt kia thú vị lắm. Vĩ nắm lấy cổ tay gầy gò của Bảo kéo lại, nhưng nó đã bám chặt lấy cửa sổ khiến Vĩ không cách nào xây lại được.

- Mẹ xin lỗi. Ban nãy mẹ đau đầu quá. Mẹ yêu con nhất trên đời. – Vĩ thở dài, giọng nói như đã có nước mắt.

Bảo không bám lấy cái cửa sổ được lâu. Nó bao giờ cũng mềm lòng trước mẹ. Bảo quay lại dụi đầu vào ngực mẹ, nhưng một chút hiếu thắng của trẻ con khiến nó hỏi lại cái câu mà mẹ ban nãy đã mắng nó.

- Ban nãy mẹ uống thuốc gì thế?

- Vitamin ấy mà. Con uống vitamin thì mẹ cũng uống vitamin. – Vĩ dịu dàng vuốt mái tóc nâu mềm như tơ.

Bảo đã vui vẻ trở lại. Vĩ cũng vậy. Cô nhấn ga và liếc nhìn đồng hồ. Chắc chỉ 15 phút nữa là đến nơi. Cũng may là đường xá rất tốt. Bé Bảo đã bắt đầu nghỉ hè và hai mẹ con có thể lên trang trại thường xuyên. Con đường đất hôm nay khô ráo và chỉ hơi ẩm thấp kiểu đất rừng. Xe chạy bon bon. Vĩ thấy tinh thần vô cùng phấn chấn và sảng khoái. Cô vặn kính cửa xuống để buồng phổi đã quá quen với những khói bụi công nghiệp của thành phố được hít thở bầu không khí trong lành. Hơi lạnh của núi rừng làm Vĩ dễ chịu.

Bé Bảo lừa lúc Vĩ không để ý đã thó một thỏi sô cô la trong cốp và nhai ngon lành, vừa ăn vừa liếc nhìn mẹ. Đột nhiên bản nhạc vui nhộn trên radio rú lên những tiếng xẹt xẹt kiểu bị người nào đó vặn lệch sóng rồi đột ngột tắt ngấm. Giọng hát của Justin Timberlake nghẹn lại như bị ai bóp cổ. Vĩ rút điện thoại ra. Các vạch sóng biến mất trên màn hình màu xanh nhạt. Đã vài ngày nay cô không liên lạc được với Lưu. Có lần giọng nói vui vẻ của Lưu rất rõ ràng trên máy nhưng chỉ được vài câu, âm vực lạnh lùng của tổng đài tự động đã cất lên “Thuê bao quý khách vừa gọi có thể ngoài vùng phục vụ hoặc tắt máy”. Cứ như thể đoạn đường này là ranh giới cô lập giữa một vùng đất bị quên lãng và thế giới văn minh bên ngoài. “Thú vị thật”, Vĩ lẩm bẩm. Cô kéo cần số. Con đường hun hút, vắng lặng xiên xiên trước mặt. Hai vạch hơi cong cong về phía trước và chúp lại như thể hai đường thẳng song song sẽ gặp nhau ở nơi tận cùng.

- Ôi mẹ, con chó. – Bé Bảo rú lên một âm thanh kinh hoàng.

Vĩ phanh kít lại. Cả người cô và bé Bảo chúi về phía trước. Tròng mắt Bảo gần như không chuyển động, nó dại đi, đờ đẫn.

- Con chó nào con? – Mãi vài giây sau, Vĩ mới thốt lên thành lời.

- Mẹ ơi, con chó. Mẹ chẹt chết nó rồi. - Bảo nức nở.

- Nó ở đâu? Mẹ không nhìn thấy. – Vĩ ngạc nhiên.

- Mẹ vừa chẹt qua người nó. Chắc bây giờ nó ở dưới gầm xe rồi. - Giọng Bảo run lên.

Vĩ hoảng sợ. Cô ngồi đờ trên ghế, nhưng rồi kiên quyết mở cửa xe. Cô hít một hơi thật sâu và ngồi thụp xuống. Cô cúi sát mặt đất và lia mắt vào gầm xe. Ở dưới đó… trống không. Chỉ có vài chiếc lá cây mục ải đã ngả sang màu nâu buồn thảm của đất rừng.

- Không có con ạ. Con nhìn nhầm rồi. Chắc một chú cún vừa chạy sang đường nhưng còn lâu nó mới va vào xe của mẹ. Mẹ lái còn giỏi hơn bố Lưu ấy chứ. – Vĩ cố lấy giọng vui vẻ.

- Không, mẹ đã chẹt chết nó. Con nhìn thấy. - Bảo gào lên thảm thiết. Nó đã mất hết tự chủ và đôi mắt nhoè nhoẹt nước.

- Không có thật mà con. – Vĩ lúng túng – Con xuống đây.

- Không, con sợ lắm. - Bảo lắc đầu quầy quậy, bàn tay gầy gò bám chặt vào thành ghế.

Vĩ vòng sang cửa xe bên kia. Cô ôm lấy con trai và rùng mình vì thằng bé đang run lên từng chập.

- Không, con phải xuống nhìn để thấy rằng không có gì cả. Không phải mẹ chẹt vào con chó. Con xuống đây, có mẹ đây rồi.

Bảo bước xuống xe, nó chần chừ nhìn mẹ bằng đôi mắt ướt đẫm rồi ngập ngừng ngó xuống gầm. Khi nó đứng thẳng lên, Vĩ đọc thấy đôi mắt ngạc nhiên không kém gì cô khi nãy.

- Không có con chó mẹ ạ.

- Con phải tin mẹ.

- Nhưng ban nãy con đã nhìn thấy nó. - Bảo thì thầm – Nó chạy ngang qua đường.

- Có mấy con? – Vĩ bắt đầu đoán ra thằng bé bị ám ảnh vì câu chuyện hai con chó lần trước. Trẻ con không dễ quên những điều đã gây ấn tượng với chúng một lần.

- Một con.

- Trông nó như thế nào?

- Nó đen tuyền, nhưng đôi tai trắng toát, và thân sau đầy máu. Nó lao qua đường và mẹ đã chẹt ngang người nó.

Đôi mắt Bảo trở lại vẻ kinh hoàng. Vĩ ôm chầm lấy con trai. Cô xiết chặt thân hình bé nhỏ vẫn đang run rẩy. Thằng bé không nói dối. Cô nhớ lại hình ảnh con chó thứ hai với màu lông đen tuyền và đôi tai trắng toát đã lao vào bánh xe của Lưu hôm trước, nhưng sau đó không hiểu số phận con chó như thế nào vì cả hai con đã hầu như biến mất cùng một lúc. Song hôm ấy, thằng bé đang ngủ say đúng vào lúc cô và Lưu nhìn thấy đôi chó. Làm thế nào mà nó đã tả đúng con chó được? Hai cánh tay Vĩ bắt đầu gai lên. Cô nhìn ra xung quanh cánh rừng âm u vắng lặng. Không hề có con chó nào, thậm chí là một tiếng chim hót hay tiếng xào xạc của lá cây. Khu rừng không mang những âm thanh bình thường như nó vốn phải có. Khu rừng như đã chết. Đây rõ ràng là một khu rừng chết. Vĩ bế thốc bé Bảo lên xe, đóng cửa lại rồi vội vàng lên ghế lái. Cô nhấn ga. Cửa kính được vặn hết lên. Vĩ lấy cho Bảo chai nước quả đào ép và ngả ghế xuống.

- Con nằm nghỉ ngơi và nhắm mắt lại. Khi nào đến mẹ sẽ bảo. Chắc chỉ mươi phút nữa thôi.

Bé Bảo ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Vĩ thấy trán mình lành lạnh. Cô định hình lại chuyện vừa rồi. Nghĩa là… Bảo chưa bao giờ nói dối cô. Cô nhớ lại lần đi nghỉ mát cách đây vài năm. Ba người bọn họ thuê một villa sáu phòng khép kín riêng biệt sát bờ biển. Khung cảnh tuyệt đẹp. Những rặng phi lao trồng dọc bãi cát khiến ngôi biệt thự màu hồng nhạt với hàng rào sơn trắng trở nên quyến rũ như một video clip minh họa cho bản tình ca. Ngôi nhà đẹp đến nỗi Vĩ quên khuấy mất cái chuyện khó chịu cách đó một giờ khi con bé bán hàng rong đi nhờ xe điện với họ bép xép đủ thứ chuyện, trong đó có một câu rất vô duyên “À cái biệt thự đó cháu biết. Năm trước có một anh đẹp trai đến thuê ở một đêm sáng hôm sau phát hiện ra chết từ bao giờ. Chắc tự tử vì tình”. Anh chàng lái ô tô điện trong khu du lịch ném miếng xoài xanh đang ăn dở vào người con bé “Ông thì lại tống cổ mày xuống bây giờ. Đã cho đi nhờ lại còn lắm chuyện. Anh chị đừng nghe nó kiếm chuyện làm quà. Ban quản lý là họ cấm hàng rong nhưng tôi cứ thương tình giấu giếm cho nó. Ông mà bị phát hiện ra cho mày đi nhờ thì mai ông đến nhà mày ăn vạ”.

Khi họ cất đồ vào trong nhà, bé Bảo sung sướng chạy nhắng lên và nhảy chồm chồm trên chiếc salon bọc da mềm. Một ngôi nhà tuyệt vời. Vĩ ngẩn ngơ. Cô tha thẩn từng phòng trong lúc Lưu rượt đuổi bé Bảo trên triền cát. Tầng trên có cả thảy bốn phòng và phòng nào cũng có tới bốn cửa sổ. Hai phòng quay ra mé biển và hai phòng nhìn xuống rừng phi lao. Chăn nệm trắng muốt và những chiếc gối nhồi bông thượng thặng đặt ngay ngắn trên giường. Họ ăn tối bằng đồ ăn Vĩ tự nấu rồi tranh thủ đi dạo. Khi bé Bảo đã có vẻ buồn ngủ, Lưu đề nghị cả nhà quay về đi ngủ sớm. Họ chọn một phòng to nhất hướng ra biển và bảo cậu bé.

- Nào, đi tìm phòng của con đi. Ở đây còn ba phòng nữa cho con tự chọn.

Bé Bảo thích chí lắm. Nó làm ra vẻ người lớn:

- Để con tự đi. Bố mẹ ở đây.

- Mời anh cứ tự nhiên. – Lưu pha trò.

Cậu bé ôm con gấu nhỏ ra ngoài.

- Con còn chưa chúc bố mẹ ngủ ngon đấy nhé. – Lưu và Vĩ đứng ở cửa phòng vẫy tay.

- Good night. - Bảo đi về phía cuối hành lang – Con ngủ phòng này.

- Dại thế, sao không chọn cái phòng cạnh bố mẹ. – Vĩ chỉ tay – Phòng này nhìn ra biển con ạ.

- Kệ nó, trẻ con nên để nó tự quyết định.

Bảo quay lại vẫy vẫy lần nữa trước khi Lưu và Vĩ quay vào phòng. Nhưng chỉ chưa tới ba giây sau, họ đã nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Bảo. Cả hai lao ra ngoài hành lang. Bé Bảo mặt tái mét ôm chặt lấy Vĩ.

- Trong ấy có người.

- Con chỉ vớ vẩn. – Lưu vừa mắng vừa bước tới cửa căn phòng cuối hành lang để nhặt con gấu mà bé Bảo làm rơi.

- Anh kiểm tra phòng đi.

- Làm gì có ai. – Lưu quay về, mặt nhăn nhó. – Con lớn rồi mà hay đùa dại.

- Anh kiểm tra kỹ lại đi. Em thấy nó sợ thật.

- Kiểm tra rồi, cả buồng tắm và tất cả các phòng khác. Khách sạn chứ có phải nhà riêng đâu mà sợ đột nhập.

- Nào con trai, bố đưa con về phòng nhé.

- Không. – Bé Bảo thét lên thảng thốt.

- Nó lại làm nũng đấy. Con lớn rồi không được ngủ cùng bố mẹ nữa. Bố sẽ đặt con vào phòng khác.

- Không, mẹ ơi. - Bảo khóc ầm lên và nhìn Vĩ cầu cứu.

Từ lúc đó không cách gì có thể bắt thằng bé về phòng riêng được nữa. Vĩ nhượng bộ ngay từ đầu nhưng Lưu thì nhất định không chịu.

- Em lúc nào cũng chiều con. Con hư tại mẹ. Chẳng qua là nó bịa chuyện để không phải ngủ một mình.

Lưu có vẻ khó chịu. Rõ là anh không muốn có một kẻ thứ ba chen vào không gian riêng của hai vợ chồng. Đêm ấy bé Bảo ngủ không yên giấc. Thỉnh thoảng nó la hét những câu không rõ nghĩa và cả ngày hôm sau có vẻ ủ ê. Nó nhất định không chịu lên gác nữa và thỉnh thoảng lại nói những câu ngô nghê.

- Người nằm trên giường ấy mẹ ạ, nhiều máu.

- Máu ở đâu? – Vĩ nhăn mặt. Cô đã từng rất khó chịu vì chị giúp việc hay tự tiện mở phim Mỹ ra xem và cho cả thằng bé bốn tuổi xem nữa.

- Máu ở trên tay, chảy ra nhiều lắm.

- Thôi con. Mấy hôm nữa về nhà mẹ mắng chị Hoa nhé, cứ bật phim linh tinh lên cho con xem.

Nhưng thái độ buồn bã kéo dài của thằng bé hệt như lúc trước khi nó phẫu thuật khiến Vĩ cảm thấy kỳ nghỉ mất hết hứng thú. Cô không

cách gì làm cho Bảo vui lên được nên đòi Lưu cho về sớm. Lúc chiếc ô tô điện đưa họ và hành lý ra khỏi khu du lịch, Vĩ tình cờ nhìn thấy con bé bán hàng rong bữa trước đang xếp bánh trái vào trong rổ. Cô đột ngột ngoắc nó lại.

- Cái người mà cháu bảo ấy, làm sao mà chết?

- Tự tử cô ạ. Họ bảo thế. Chết vì tình. – Nó cười toét miệng, nụ cười xấu xí trên khuôn mặt đen nhẻm.

- Tự tử như thế nào?

- Lấy panh xa lam cắt đứt mạch máu. Máu chảy ra cho đến chết.

Chương 4: Ma trận

Vĩ cho xe chạy chậm lại khi cô nhìn thấy những bụi hoa đỏ ối rợp hai bên đường. Bảo reo lên ầm ĩ như đã quên khuấy mất chuyện không hay vừa rồi. Cậu trố mắt quan sát hai người đàn ông trong làng đang trèo lên một chiếc thang gỗ để đóng nốt những chiếc đinh còn lại vào tấm biển khổng lồ trên cổng. TRẠI HOA ĐỎ - Lưu đã tự đặt ra cái tên này mà không cho Vĩ biết trước. Một cái tên hợp lý, tuy nhiên màu sắc của ba chữ cái nạm gỗ trông hơi rợ. Nó cũng được sơn đỏ y như màu hoa dại bên dưới, nhưng nước sơn mới khiến màu hơi gắt và có vẻ gì đó không được ấm cúng. “Rồi mấy bữa nữa mưa nắng cũng sẽ khiến tấm biển bảng phếch đi”, Vĩ kịp nghĩ thế trước khi lao xe vào sân.

Bé Bảo cuống cuồng mở cửa chạy ra ngoài. Lưu đang đứng giữa sân bàn bạc chuyện gì đó với tay Sương. Nhìn thấy Bảo, anh ngừng câu chuyện và cõng cậu con trai lên cổ. Vĩ không thể tin nổi vào mắt mình. Cái mảnh đất hoang sơ buồn tẻ mà cô từng nhìn thấy cách đây vài tháng đã biến mất, thay vào đó là một thiết kế kỳ công mà nếu như không chứng kiến toàn bộ quy trình xây dựng, người ta dễ tưởng đâu có ông Thần đèn tự mang đến những ngôi nhà để đặt vào đây.

Không khí náo nhiệt và ầm ĩ. Ngoài những dân bản được Lưu thuê để dựng Trại Hoa Đỏ còn có thêm chục anh thợ nề khoẻ mạnh mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà Sương tìm được từ một vùng lân cận. Mảng sân rộng bữa trước ba người bọn họ còn ngồi ăn gà nướng đã bị khoét một hố rộng ở giữa để làm hồ nhân tạo. Dưới hồ thả sẵn vài đọt lá sen như vốn dĩ nó sẵn thế, và phía trên là một cây cầu nhỏ cong cong bằng gỗ như Lưu đã từng hứa.

Toàn bộ những ngôi nhà đá ong u ám cũng biến mất, và trên nền đất cũ mọc lên một khu nhà vườn bằng kính khổng lồ, trong đó có vô số giò hoa lan đủ màu sắc và những bụi hoa dại đỏ ối mà chắc hẳn Lưu đã cho đánh gốc từ ngoài vào để tạo nên một phong cách độc đáo của Trại Hoa Đỏ. Cách chiếc hồ nhân tạo không xa là một

căn nhà sàn đồ sộ quay ngang mặt tiền và cầu thang đối diện với lối vào. Sương luôn miệng giải thích.

- Đây là loại gỗ lim xanh tốt nhất, đã ngâm bùn tại ngòi hai năm mới vớt lên… Sàn nhà được làm bằng bương già… Kiến trúc đúng kiểu Mường cổ… nhưng không biết sao dân bản ở đây họ không ở nhà sàn…

Vĩ không để ý lắm những lời khoe khoang kể công của Sương, cô chỉ hơi chú ý đến câu "dân bản ở đây họ không ở nhà sàn". Cô đang mường tượng lại cái điều băn khoăn mơ hồ khi lần đầu tiên cô bước chân đến đây, nhưng Lưu đã kéo cô đi sâu vào phía bên trong.

Khu vực đầy cây cối phía sau căn nhà sàn đã được phạt đi và đắp cỏ mềm ướt rượt. Ở giữa là các lối đi cầu kỳ được lắp những ngọn đèn nhỏ viền sắt đen. Vĩ mím miệng cố nín cười. Cái phong cách trang trại này hoàn toàn thiết kế theo kiểu truyền thống nhưng thỉnh thoảng lại có một chi tiết rất Tây mà rõ ràng tay Sương đã cóp nhặt ở đâu đó sau những chuyến viễn du của hắn. Phía đằng xa có một chiếc lầu nho nhỏ mà từ đó có thể nhìn thấy toàn cảnh trang trại. Hoa đỏ được trồng khắp mọi nơi tạo nên một khung cảnh rực rỡ thơ mộng. Cái trang trại này có vẻ rộng mênh mông và không phải chỉ sau vài phút là có thể khám phá hết được. Vĩ xúc động.

- Đẹp quá anh ạ. - Cô chỉ nói được có thế và nhìn Lưu đầy vẻ biết ơn.

- Đây là món quà cho mẹ con em, anh đã hứa sẽ làm cho nó hoàn mỹ. - Lưu khoanh tay trước ngực bằng vẻ quyết đoán của người đàn ông muốn gì là làm bằng được.

Bé Bảo đã chạy đến mấy chuồng khỉ từ bao giờ và đang quẳng miếng sô cô la ăn dở vào cho lũ khỉ con. Lưu rảo bước về phía cậu bé và nói gì đó vẻ giảng giải.

- Cô thấy thế nào?

Vĩ giật mình quay lại. Ráy đã đứng cạnh cô từ lúc nào. Chị ta luôn làm cho Vĩ phải giật mình như thế. Ráy ngậm một điếu thuốc tự

cuốn và nhả ra thứ khói ngây ngấy khiến Vĩ khó chịu. Đôi mắt chị ta lim dim vẻ khoan khoái.

- Đẹp chị ạ. - Vĩ nói đơn giản và khách sáo. - Chị khoẻ không?

- Cô đang có điều gì đó bất ổn? - Ráy không trả lời câu hỏi thăm của Vĩ.

- Chị nói thế nghĩa là sao?

Vĩ giật thót mình. Đôi mắt Ráy vẫn quan sát cô như con thú rình mồi và chị ta dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện.

- Chị có cho rằng một đứa trẻ có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không nhìn thấy được? - Vĩ như bị thôi miên bởi thái độ của chị ta, liền hỏi một câu mà người bình thường sẽ thấy là nó vô nghĩa.

Nhưng Ráy vẫn trả lời, vẻ đã đọc hết ý nghĩ trong đầu Vĩ.

- Không phải những thứ mà người lớn không thấy được, mà những thứ tất cả người bình thường khác không nhìn thấy. Nhưng con trai cô đã nhìn thấy, cả tôi và cô, đều có thể nhìn thấy.

- Tôi?

- Đúng. Tôi đã nhìn thấy nó. Nguy hiểm đang bao phủ quanh cô. - Đôi mắt Ráy nhìn dán chặt vào Vĩ như muốn xuyên thấu ra khoảng không xung quanh cô. - Chỉ có điều tôi chưa biết nó bắt nguồn từ đâu. Cứ mỗi lần nhìn thấy NÓ ở khoảng cách rất gần, tôi lại bị một màn sương dày đặc đẩy bật ra sau.

Ráy trợn trừng đôi mắt và giật cục thân hình như đồng nhập vừa thoát ra ngoài.

- NÓ là cái gì?

- Tôi không biết. Bí mật sẽ không còn là bí mật khi nó được nhìn từ trên cao.

- Chị thấy Trại Hoa Đỏ thế nào?

Sương gần như đứng chắn ngang trước mặt Vĩ và Ráy. Khuôn mặt của hắn tươi cười nhưng đôi mắt lồi thoáng không hài lòng. Hắn

có vẻ đang khó chịu về một điều gì đó.

- Chị thấy đẹp không?

Sương nhắc lại, hắn đã thôi cười, đôi mắt lồi hơi đánh sang phía Ráy. Chị ta vội vàng cụp mắt xuống rồi châm lại điếu thuốc vẫn còn đang cháy.

- Thôi tôi phải đi xem lũ gấu vừa được đưa đến sáng nay. Bọn nó đang làm loạn chuồng lên.

Ráy biến mất nhanh như lúc xuất hiện.

- Đẹp lắm. – Vĩ xã giao. Cô vẫn còn hoang mang về cuộc nói chuyện khó hiểu vừa rồi.

Sương có vẻ cũng không hào hứng gì. Hắn trả lời lãnh đạm.

- Bọn em vất vả cả mấy tháng trời, nhưng kết quả thật đáng nể. Thôi chị cứ thăm quan đi nhé. Phía dưới kia còn rất rộng. Có gì cần cứ gọi em.

Nói đoạn hắn vội vàng đi về phía căn nhà sàn và ngay lập tức khuất dạng sau những cột gỗ đồ sộ. Vĩ thít lại sợi dây cột đôi săng đan đế mềm và hướng về phía nhà lầu. Cô định bước lên trên song có một màu xanh mướt đập vào thị giác khiến Vĩ chú ý. Đằng sau những bụi cây hoang sơ rậm rì mà những người thợ chưa hề đụng tay vào có một thứ gì đó rất xanh.

Vĩ vội vàng len giữa đám lá khô mục ải. Cô thấy thấp thoáng một ngôi nhà đá ong cuối cùng còn sót lại giữa những thân cây xù xì. Cô đoán ra đó là lý do tại sao những người thợ chưa phạt hết khu vực cây cối này. Những chủ nhân của ngôi nhà đá ong thứ chín vẫn chưa chịu dọn đi. Ngôi nhà nằm im lìm giữa bụi cây tăm tối. Nó thậm chí không có lấy một lối mòn trước cửa nhà, cứ như thể những chủ nhà mỗi lần ra khỏi cửa lại len lỏi giữa cây cối và giẫm lên đám lá mục ải giống hệt người đi rừng nguyên thuỷ.

Vĩ thấy tò mò. Cô định vào thăm họ xem thế nào nhưng màu xanh mướt trước mắt có vẻ hấp dẫn hơn rất nhiều. Vĩ thấy hồi hộp. Tim cô đập dội lên. Cái trang trại này thật kỳ lạ. Nó bí hiểm ngay cả khi

đã xây dựng rồi. Cô như đứa trẻ đang trong trò chơi trốn tìm, nhưng cảm giác thật lạ lùng. Nó xen lẫn nỗi sợ hãi của đứa trẻ bị đuổi bắt đang đi tìm nơi ẩn nấp và sự hồi hộp đầy thích thú của kẻ bịt mắt đang đếm những con số cuối cùng trước cuộc truy đuổi "Năm mười mười lăm hai mươi… tám mươi lăm… một trăm".

Màu xanh mướt hoàn hảo hiện ra trước mắt cô một cách trọn vẹn. Vĩ không kìm nổi một âm thanh ngạc nhiên. Là một bức tường lá cây. Nó cao quá đầu cô khoảng hơn một sải tay và chạy dài như một bức tường thành. Những bụi cây này được kỳ công cho leo quanh những tấm khung cố định và cắt tỉa cầu kỳ. Lá của nó cứng và nhỏ li ti giống như loài cúc tần dại. Vĩ đi dọc "bức tường". Cô tìm thấy một cửa ra vào vuông vắn.

Cô bước vào bên trong nhưng lại bị một bức tường lá cây khác chắn ngang. Lúc này hai "bức tường" đã tạo thành một hành lang màu xanh rất dài. Vĩ đắn đo vài giây rồi rẽ sang phải. Đất dưới chân cô bằng phẳng và mùi lá cây ngai ngái rất dễ chịu. Cô hít đầy lồng ngực. Đến cuối "hành lang", Vĩ nhìn thấy một lối rẽ. Như bị thôi miên, cô tiếp tục rảo bước. Rất nhanh sau đó một "bức tường" khác đã chặn đường cô. Lần này có hai lối rẽ. Vĩ ngay lập tức rẽ sang tay phải và cô tiếp tục tìm thấy hai "hành lang" khác chẽ đôi trước mặt mình. "Ồ, ma trận". Vĩ gần như nghẹt thở vì thích thú. Lần này nếu tay Sương đang đứng trước mặt Vĩ, rất có thể cô sẽ ôm chầm lấy hắn bất kể những ác cảm từ trước đến giờ. Cô có thể hình dung ra công sức của Sương khi thực hiện ý tưởng tuyệt vời này chỉ trong ngần ấy thời gian.

Vĩ rảo bước nhanh hơn. Cô liên tục rẽ sang phải. "Những hành lang này sẽ vô tận chắc", Vĩ nghĩ thầm. Nhưng không phải lúc nào cô cũng tìm thấy các lối rẽ. Đôi khi là một ngõ cụt và Vĩ phải quay trở lại. Trò chơi này vô cùng thú vị. Nó giống hệt mục đố vui ma trận trên những tờ báo học trò mà thuở thiếu thời chưa một số nào Vĩ bỏ qua. Thỉnh thoảng cô cũng giành được giải thưởng con con của toà soạn. Nó kích thích những lần chinh phục tiếp theo. Mỗi khi rà cây bút chì trên mặt giấy báo, dòng máu trong huyết quản Vĩ chảy gấp gáp hơn, cô hình dung mình đang đứng trong một ma trận khổng lồ

thực sự, và bây giờ, những đường dích dắc bao phủ xung quanh Vĩ. Nó là một ma trận có thật, và màu xanh huyền hoặc như ôm lấy bản thể trong lòng, dịu dàng toả hơi thở ngai ngái vào bầu không khí hoang sơ.

Vĩ đã thấm mệt. Mải đuổi theo những hành lang dích dắc, Vĩ không để ý mình đi bộ cũng khá lâu rồi. “Mà biết đâu thực ra cũng chỉ là đứng tại chỗ”, Vĩ mỉm cười. Cô có kinh nghiệm về trò ma trận này. Ngày xưa khi rà cây bút chì theo những hình ngoằn ngoèo trên mặt giấy, vô số lần Vĩ quay lại đúng chỗ cũ là những hình con giống mà người sáng tạo ra nó đánh dấu.

Cô đứng tựa lưng vào một bức tường lá cây để nghỉ ngơi. Lá cạ vào lưng cô ram ráp. Ở đây cô chỉ có thể nhìn thấy bầu trời ngăn ngắt và vài mỏm núi xa lắc. Cũng may rằng Vĩ đã không dẫn bé Bảo đi theo. Cậu nhóc mà nhúng vào trò chơi này thì đến chiều cũng không lôi cổ về được, rồi cô sẽ phải nghĩ ra đủ mọi cách năn nỉ và dọa dẫm để thuyết phục nó về. Thốt nhiên Vĩ nghe thấy một âm thanh loạt xoạt ngay đằng sau lưng cô. Có một vật đang chuyển động ở mặt kia của bức tường và nó vô tình hay cố ý quệt vào lá cây.

- Ai đấy?

- …

- Ai?

- …

Vĩ nín thở. Không gian yên tĩnh đến độ cô có thể nghe rõ hơi thở và mạch đập của chính mình. Tiếng cưa gỗ và khoan đục không còn văng vẳng như lúc nãy. Những người thợ đã đồng loạt nghỉ làm để ăn cơm trưa. Tiếng loạt xoạt lặp lại, nhưng lần này nó ở phía trước Vĩ. Nghĩa là nó đang di chuyển và sắp rẽ sang hành lang bên này.

- Ai đấy? Có cần tôi giúp gì không?

- …

Vĩ kinh hãi lùi lại. Cô bước thật nhanh. Các lối rẽ hiện ra tua tủa. Cô rẽ phải, rồi rẽ trái, theo bản năng. Cô bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân chạy. Nó luôn ở xung quanh cô, lúc bên phải, khi bên trái, trước mặt, đằng sau. Rõ ràng, nó đang đuổi theo cô. Vĩ dừng lại, gan bàn chân của cô gai lên. Cô đã bị mất phương hướng hoàn toàn trong cái ma trận này và kẻ kia sẵn sàng xuất hiện từ một lối rẽ để chắn đường cô. Vĩ nửa muốn chạy trốn nửa muốn truy đuổi xem hắn ta là ai. Bất thình lình, cảm giác lạnh gáy quen thuộc lại dội lên. Vĩ quay lại. Cuối hành lang, một thân hình bất động. Màu đỏ tương phản với màu xanh nhức nhối. Gã điên, kẻ luôn theo sát cô kể từ lần đầu tiên đặt chân lên mảnh đất này, hắn đang nhìn cô chòng chọc bằng ánh mắt ngây dại. Chùm hoa đỏ phủ đầy mái tóc đen dính bết. Vĩ bỏ chạy, và không cần ngoái lại cô cũng biết rằng gã đang đuổi theo mình.

Vĩ sung sướng nhìn thấy một lối rẽ phía trước mặt. Cô liên tục rẽ vào các hành lang, nhưng đường dích dắc của ma trận đã phát huy tác dụng của nó: Gã điên và chùm hoa đỏ ối lù lù đứng trước mặt Vĩ. Gã chỉ còn cách cô chừng năm bước chân và chắc hẳn lúc trước cô không hề để ý trong tay gã đang cầm một con dao rựa rất to, loại dao đi rừng của người dân bản. Vĩ hoảng hồn quay trở lại. Sau vài hành lang ngắn nữa, cô nhìn thấy một lối rẽ. Nhưng lần này, có điều gì đó thật kỳ lạ. Các bức tường không thẳng hàng như bình thường, có đoạn chúng lượn khum khum, có đoạn lại ngắn tun ngủn. Vĩ tìm thấy hai bức tường xanh chụm vào nhau thành một góc nhọn sâu hun hút. Cô chạy thẳng vào đó và nhanh chóng nhận ra rằng mình đã rơi vào một ngõ cụt.

Vĩ cắn chặt môi. Cô nhìn hai vạch sóng trên điện thoại và bấm số của Lưu với một hy vọng mỏng manh. Có tiếng tút dài.

- Em đang ở đâu? - giọng Lưu có vẻ sốt ruột.

- Anh… - Vĩ run rẩy. - Em bị lạc.

- Ở đâu?

Cô sững sờ. Máy đã tự động ngắt và âm vực đều đều của tổng đài cất lên báo rằng thuê bao đã bị mất sóng. Cô bấm số của Sương,

đều không gọi được. Vĩ thu mình vào trong góc. Cô không dám rời khỏi nơi ẩn nấp. Ai đoán được kẻ loạn trí luôn theo dõi cô từng bước sẽ làm gì với những ý nghĩ điên rồ. Thời gian trở nên dài vô cùng tận. Cô chỉ còn ý niệm duy nhất là cầu mong gã sẽ nản chí mà bỏ đi. Trong lúc hoang mang cùng cực ấy, cô nghe thấy một âm thanh vô cùng dễ chịu. Nó có vẻ như tiếng nhạc. Không, đúng hơn là tiếng sáo, đích thị là tiếng sáo. Điệu nhạc lúc xa, lúc gần đầy ma mị. Nó mang hơi thở trong trẻo của thiên nhiên, pha trộn những thanh âm huyền bí, hoang sơ của núi cao rừng thẳm.

Tiếng sáo quyến rũ đến nỗi Vĩ quên khuấy mất tình trạng nguy hiểm của mình và định đứng lên để tìm xem nó phát ra từ đâu. Nó không xa đây lắm, hẳn nhiên rồi, nhưng thỉnh thoảng Vĩ cũng không nghe rõ đầy đủ các nốt của giai điệu. Nó như bị chặn đứng lại bởi những bức tường cây bí ẩn này. Nhưng hình như chỉ có một bài thôi thì phải, vì các giai điệu cứ lặp đi lặp lại, và khi Vĩ nghe đến lần thứ ba thì cô gần như đã thuộc lòng.

- Vĩ ơi…

- …

- Mẹ ơi…

- …

- Chị Vĩ ơi…

- …

Những tiếng gọi bắt đầu dồn dập. Trời ơi. Lưu. Bảo. Vĩ đứng phắt dậy và chuẩn bị chạy ra khỏi cái hành lang có hình thù kỳ dị.

- Em ở đây.

- Ở đâu? - Giọng Lưu rất to, có vẻ như đang rất gần cô. - Em cứ đứng yên đấy, đừng đi lại. Anh sẽ tìm thấy em.

- Em đang ở trong một góc rất nhọn.

- Chỗ nào?

- Em không biết. Phía trước thì rộng…

Một cái bóng nhỏ thó bất thần lao về phía Vĩ.

- Mẹ ơi. Con tìm thấy mẹ rồi. – Nó hét lên.

- Bảo.

Vĩ ôm chặt lấy con trai. Thằng bé bắt đầu liến thoắng.

- Con tìm thấy mẹ trước nhé. Mẹ bị lạc hả? Lần trước mẹ tìm thấy con, lần này con lại tìm thấy mẹ.

- Ừ nhỉ.

Vĩ cũng cười theo, cô thấy mí mắt hơi mờ đi. Bất cứ lúc nào cảm thấy nỗi bất hạnh gần kề, cô lại nhìn thấy bóng dáng thân thương của thằng bé. Thế mà trong vài khoảnh khắc, cô đã từng ghét nó, với đầy đủ nỗi giận hờn. Cái bóng khổng lồ của Lưu xuất hiện phía đầu bức tường xanh. Anh lắc đầu.

- Hai mẹ con là chúa quấy rối, đi đâu cũng không yên. Làm cả trang trại nháo nhác lên.

- Con đã tìm thấy mẹ trước. - Thằng bé nói giọng hãnh diện, vẻ đang chờ đợi một lời khen ngợi.

- Đúng rồi, con trai phải thay ba chăm sóc mẹ chứ. – Lưu khoanh tay trước ngực vẻ hài lòng.

- Mẹ đi theo con. - Bảo kéo tay mẹ vẻ dẫn đường.

- Làm sao mà mọi người tìm được vào đây? - Vĩ nhìn thấy Sương đang đi dọc theo một bức tường. – Anh thuộc đường?

- Không, thuộc làm sao được. Em chả nói là ma trận còn gì. Cứ chia nhau tìm bừa đi thôi.

- Không ai thuộc đường ở cái ma trận này sao?

- Không, không ai thuộc cả.

- Nó có rộng không?

- Rộng hay không phụ thuộc vào cảm giác của những người đã sa vào đây. Nếu thuộc đường, sẽ cảm thấy nó rất nhỏ bé, còn nếu lạc trong này, đây rõ ràng là một ma trận khổng lồ.

- Đúng thế. – Vĩ gật đầu.

- Em có thích không?

- Con thích lắm. - Bảo hấp tấp ngắt lời ba nó.

Vĩ đã đoán đúng, kể từ bây giờ, sẽ khó mà dứt thằng bé ra khỏi ma trận. Cô lo lắng.

- Con hãy hứa với mẹ là con chỉ vào đây những lúc đi cùng bố hoặc mẹ. Rất dễ lạc. Mọi người sẽ không thể tìm thấy con.

- Con chẳng tìm thấy mẹ rồi còn gì.

- Mẹ cậu nói đúng rồi, cậu lắm lý luận quá. - Sương công kênh thằng bé lên cổ.

Bảo có vẻ quý mến chú Sương, cũng có thể vì lần nào gặp Bảo hắn ta cũng tống cho cậu đầy đồ chơi và quà bánh.

- Món quà này dành riêng cho em. Nó mang dấu ấn của em. – Lưu khoát tay

- Dấu ấn?

- Để sau hẵng hay. Bây giờ có nói em cũng chưa nhìn thấy được.

- Anh lúc nào cũng làm em tò mò.

- Em còn làm anh tò mò nhiều hơn ấy chứ. – Câu bông đùa của Lưu kèm theo một ánh mắt khó hiểu.

- Mà anh có nghe thấy tiếng sáo không? Ai thổi hay quá.

- Ở đâu. Anh không nghe thấy gì cả.

- Đấy. Anh im nào. Rất rõ.

- Không, anh đâu có nghe thấy gì.

- Có mà, em nhại lại theo giai điệu nhé.

- Thôi, sáo thì có gì mà hấp dẫn.

Lưu nhấc bổng Vĩ lên và quay tròn. Cô cảm thấy chóng mặt. Màu xanh loang loáng trước mắt cô, và trong đó, cả màu đỏ ối. Ánh mắt gã điên, vẫn đeo đuổi cô từ một góc khuất nào đó.

Chương 5: Người đàn bà trong ngôi nhà cổ của dòng họ Quách

Khi họ quay về khu nhà sàn, tất cả tốp thợ đã nghỉ trưa. Họ ngồi tập trung cả dưới gầm sàn để ăn cơm. Ráy và một số phụ nữ khác đang tất tả phục vụ bữa trưa cho họ. Vĩ vòng ra mé cạnh nhà để rửa mặt. Toàn bộ hệ thống nước được lắp đặt mới hoàn toàn và Lưu đã cho thiết kế một vòi nước có chạm trổ hoa văn rất đẹp. Vĩ vã nước lên mặt. Nước lạnh làm cô thấy thoải mái. Mùa hè dường như khác hẳn ở trên độ cao này. Nó oi bức vào buổi trưa và vẫn thổi những luồng gió lạnh buốt khi đêm về. ư

Vĩ tháo đôi săng đan đế mềm và đặt bàn chân mỏi nhừ lên bậc cầu thang gỗ mát lạnh. Khi cô đã trèo lên lưng chừng, bất thần một bàn tay khô ráp túm chặt lấy mũi bàn chân Vĩ. Cô vội vàng bíu lấy tay vịn cầu thang. Một lão già với bộ râu trắng xoá và khuôn mặt đen đúa đang ngước lên nhìn cô. Lão nhấc một loại côn trùng gì đó vừa bám dưới gan bàn chân cô và đưa cho Vĩ xem. Lão là một dân bản, nhưng Vĩ chưa nhìn thấy lão bao giờ. Cô giật mạnh chân và khó chịu bước nốt những bậc còn lại. Lúc Vĩ chuẩn bị bước qua hành lang để vào nhà, cô cảm thấy không yên tâm. Vĩ nhìn xuống, lão già bẩn thỉu vẫn đứng đó, từ từ đưa con côn trùng vào miệng nhấm nháp và nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái. Vĩ rùng mình. Vùng đất này, những con người này, hết sức không bình thường.

Cô vội vã bước vào trong. Căn nhà rộng thênh thang. Người thiết kế vẫn mô phỏng kiến trúc thô sơ nguyên bản của nó với vài phòng ngủ khép kín nhỏ xinh ở cuối dãy. Lưu và Sương đang ngồi bên chiếc mâm bằng nhôm, nói chuyện rôm rả về một chủ đề gì đó. Nhìn thấy vẻ mặt Vĩ, họ im bặt.

- Có chuyện gì hả em?

- Không, em chỉ vừa bị một con gì đó bám vào chân. – Vĩ nói tránh đi. Thực ra, ánh mắt của lão già thổ dân còn khiến cô khó chịu hơn cả loài côn trùng kia.

- Đúng là công chúa Diên Vĩ. – Sương cười hô hố - Về đây là chị phải thích nghi. Khi mùa mưa đến, vô số đỉa, vắt, muỗi, dĩn sẽ tràn vào trang trại. Nhưng anh chị và cháu Bảo cứ yên tâm đi, em đã có

cả một hệ thống phun thuốc ngoại nhập rồi. Không gì có thể càn quấy ở đây được. Em cũng đã thuê hai bảo vệ với hệ thống báo động tối tân nhất. Trông rộng lớn vậy thôi nhưng Trại Hoa Đỏ sẽ là một khu nghỉ mát cực kỳ an toàn.

- Vậy có cái gì sẽ không an toàn ở đây hay sao? – Vĩ nghi ngờ nhìn Sương.

- Hoàn toàn không phải thế. Thậm chí không phải ai cũng biết đường đến tận đây. Nhưng để phòng xa mọi trường hợp…

- Thôi được rồi, chuyện đó tính sau. - Lưu ngắt lời - Trên này tách biệt với thành phố, người dân hiền hoà, mọi sự cẩn thận của Sương chỉ là về nguyên tắc thôi. Em thử món gà rừng này đi, đích thân bà Ráy làm đấy.

Bảo đã yên ổn với một chiếc đùi gà. Cậu bé có vẻ vô cùng sốt ruột vì chuyện ăn uống.

- Con phải ăn bao nhiêu bát nữa hả mẹ?

- Con cứ ăn đi đã, khi ăn con đừng tính toán. - Vĩ trả lời con trai như một cái máy. Đầu óc cô vẫn còn bị ám ảnh bởi nửa ngày vừa trôi qua: con chó vô hình mà bé Bảo đã nhìn thấy trên đường, những lời tiên đoán khủng khiếp của Ráy, ma trận bằng lá cây và gã điên luôn lẩn khuất, cả lão già gặm nhấm côn trùng vừa rồi nữa.

- Nhưng mà con no lắm rồi mẹ ạ. Con đã ăn hết một cái đùi gà.

- No rồi thì thôi, cháu xuống sân chơi đi.

Bảo đưa mắt sang mẹ nó vẻ muốn xin ý kiến. Lưu cười to.

- Không được đâu. Chỉ khi nào được mẹ cho phép với đủ số bát quy định, anh chàng mới được đứng lên.

- Như vậy là không tốt. - Sương cau mày - Trẻ con không nên ép.

- Cậu không thuyết phục nổi đâu. - Lưu tủm tỉm.

- Chị cứ để cháu phát triển tự nhiên. Nó ăn đến đâu thì ăn.

Mắt Bảo sáng lên, cậu nhìn người bạn lớn vẻ cầu cứu. Vĩ khó chịu. Sương luôn chinh phục những người cần cho hắn bằng cách chiều

chuộng mọi ý thích của họ như một kẻ hầu bàn xu nịnh. Cô bâng quơ.

- Chưa có con thì không thể giáo dục trẻ con cho tốt.

- Nhưng với một số người, để phát triển tâm lý bình thường, nghĩa là không phải theo cách bất bình thường, thì không nên ép, đúng không nào, chị Vĩ. - Sương ghếch khuôn mặt đang tủm tỉm sang phía Vĩ vẻ đắc thắng.

Vĩ cụp mắt xuống. Cô lo lắng lén nhìn chồng. Nhưng Lưu đang mải xé nốt chiếc đùi gà còn lại cho bé Bảo nên không để ý đến cuộc tranh luận vừa rồi. Vĩ lảng sang chuyện khác.

- Bảo, nếu con thấy no rồi thì có thể đứng lên, nhưng chỉ chơi trên này thôi. Không được xuống dưới nhà.

- Ồ, chị lại thái quá rồi. Cái trang trại này là dành cho chị và cháu Bảo. Tất cả trẻ con trên đời đều mơ ước được chạy nhảy trong một khuôn viên như thế này. Vậy mà chị lại cấm thằng bé.

- Đúng rồi em ạ. Cho con xuống dưới nhà chơi. Đừng vô lý với trẻ con quá như thế.

Vĩ phản ứng vô cùng yếu ớt. Cô cảm thấy Sương có lý do để tách dần Lưu và bé Bảo ra khỏi cô.

- Không phải thế, em chỉ muốn thằng bé ăn xong phải ngồi yên tĩnh cho xuôi cơm. - Cô thực không muốn tiết lộ cái ý nghĩ lo sợ phải để bé Bảo một mình mà không có cô bên cạnh ở cái trang trại này.

- Không sao, em sẽ dẫn cháu xuống nhà xem lũ gấu. Đảm bảo với chị yêu quý rằng con trai của chị sẽ được chú Sương công kênh trên cổ để khỏi bị xóc bụng.

Bé Bảo vui sướng nhảy tót theo chú Sương, còn lại Vĩ và Lưu trong căn nhà sàn mát lạnh. Vĩ cảm thấy không được ngon miệng. Một cơn cuộn trào từ dạ dày thốc lên cổ khiến cô không kìm nổi một tiếng oẹ khan.

- Em sao vậy?

- Không sao anh ạ.

- Chuyến đi sáng nay làm em mệt à?

- Em… bác sĩ bảo… em có rồi.

- Thật hả? - Lưu phấn chấn - Năm nay nhà mình có nhiều niềm vui. Trang trại mới, Bảo lại chuẩn bị có một chú em.

- Nhưng em sợ lắm.

- …

- Em sợ như những lần trước.

- Không sao em ạ. Lần này mình có kinh nghiệm rồi. Em cứ nghỉ ngơi ở đây, không khí trên này có lợi cho em. Đúng là mình phải nhớ ơn thằng Sương. Trại Hoa Đỏ ra đời rất đúng thời điểm.

- Em lo lắm. Mình chỉ ở trên này một hai hôm rồi về nhé. Ở nhà có bác sĩ…

Lưu chau mày, vẻ như mọi sự không nên bàn đến nữa.

- Em lạ thật. Bảo đang nghỉ hè. Đây sẽ là cái trại hè lý tưởng cho nó. Còn em cũng cần đến một không khí trong lành để tĩnh dưỡng. Còn gì tốt hơn nữa.

- Nhỡ xảy ra chuyện gì?

- Không có chuyện gì cả. Em đừng nói gở. Lần này nhất định Bảo sẽ có thêm một cậu em nữa. Với lại, em đi lại vừa thôi nhé, nên ngồi một chỗ, có gì cần cứ bảo bà Ráy, bà ấy sẽ phục vụ em. Em ăn đi nhé, ăn nhiều vào. Anh phải xuống chỉ huy bọn thợ một chút.

Vĩ ngồi im lặng trước những đĩa thức ăn. Thái độ của Lưu rất khác những lần trước. Hay là anh đã quá thất vọng về Vĩ, và bản thân anh cũng không tin tưởng vào sự thành hình của đứa con này. Hoặc giả Lưu không dám đối diện với Vĩ, anh sợ, cũng như Vĩ đang lo sợ. Cô lấy tay chặn lên bụng, như một phản xạ. Cô muốn che chắn cho nó, muốn giữ nó lại. Cái cảm giác ấy lại dội về. Nó vô cùng quen thuộc. Cô có thể cảm thấy nó hoàn toàn, thân thương và gần gũi, thế rồi nó òa vỡ, nó tuột khỏi cơ thể cô. Chẳng có gì cả, chỉ là một màu đỏ sẫm ghê rợn. Vĩ bấu lấy mặt sàn, nước mắt chảy tràn trên má. Có một điều Vĩ chưa nói cho Lưu biết, bác sĩ đã bảo với cô

rằng, nếu lần này, cô không giữ được nó, vĩnh viễn, cô sẽ không bao giờ có được cảm giác đó nữa. Vĩ cảm thấy khó thở, cô tiến về phía cửa sổ trông ra nhà lầu. Không khí ùa vào làm cô thấy dễ chịu hơn.

Phía đằng xa, cái bóng nhỏ xíu của Bảo đang nhảy nhót. Cậu bé dứ dứ một khúc bánh mì cho con khỉ đầu trắng đang vươn dài cánh tay ra để xin ăn nhưng bị Sương cản lại. Vĩ hoang mang, đôi lúc tâm trạng của cô trở thành một đống hỗn độn. Vĩ nhìn thằng bé. Nó nhiều lần thoát khỏi tay thần chết, và bất chấp sự sống mong manh như một sợi tóc, nó vẫn lớn lên, vẫn tôn thờ Vĩ như một thần tượng.

- Cô không thực sự yêu nó?

Vĩ giật mình. Ráy luôn đi lại như một ả mèo rừng già nua, lén lút và đầy cảnh giác.

- Chị bảo gì?

- Cô đã ăn xong chưa để tôi dọn?

- Xong rồi. Chị làm ơn bê mâm đi.

Vĩ chặn tay lên miệng để ngăn một cơn trào thứ hai. Mùi vị gây gây của thức ăn khiến cô nghẹt thở.

- Thằng bé rất yêu cô.

- Tất nhiên.

- Còn cô?

- Chị bảo gì?

- Cô có yêu nó không?

- Tất nhiên.

Ráy mỉm cười tinh quái.

- Có những thứ cô không muốn, nó vẫn ở bên cô. Còn những thứ cô khao khát, vĩnh viễn cô không bao giờ có được.

Vĩ nghẹn thở.

- Chị nhầm rồi.

- Đôi mắt của tôi, không bao giờ nhầm.

- Chị lại nhìn thấy gì?

- Đừng lo lắng. - Giọng Ráy trầm xuống, chị ta ngửa mặt lên trời. - Ngài đã an bài. Cho dù cô không có được thứ cô muốn, nhưng biết đâu… đó lại là điều hay.

- Tôi chưa hiểu.

Bất chợt, có một điều gì đó ngắt Vĩ ra khỏi câu chuyện khó hiểu với Ráy.

- Chị Ráy, hai người kia là ai?

- Họ là hai vợ chồng.

- Cũng ở trong bản à? - Vĩ hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn.ư

- Ừ.

Vĩ định hỏi thêm điều gì đó nhưng bản thân cô không biết bắt đầu từ đâu. Cô nhìn hai vợ chồng già nua với đôi lông mày bạc trắng và nước da đen đúa đang tưới lại đám cỏ xanh mướt với vẻ băn khoăn. Nhất định, cô đã gặp họ ở đâu rồi. Vĩ định xuống nói chuyện với họ nhưng chợt nhớ ra điều đó là vô ích. Ở đây, ngoài Ráy ra, cô không thể giao tiếp với bất kỳ dân bản nào nữa.

- Họ sống ở đây lâu chưa?

- Từ lúc mới đẻ ra.

- Nhưng chắc cũng phải có lúc lên thành phố.

- Chưa bao giờ, ngoài tôi chưa ai ra khỏi cái bản này. - Ráy nói với vẻ tự hào.

- Nhưng em thấy họ rất quen.

- Biết đâu cô đã từng đến đây rồi. - Ráy bông đùa, nhưng khuôn mặt không bao giờ cười.

Lúc này những người thợ và dân bản đã túa ra sân để tiếp tục công việc của mình. Vĩ nhìn thấy lão già kỳ quặc đã túm lấy bàn chân cô lúc ở cầu thang.

- Cả người kia nữa, tôi cũng chưa thấy bao giờ.

- Thầy mo. Lần trước cô đến đây lão đang làm lễ đóng cửa rừng, phải ở lại lán trong rừng yểm bùa trừ tà mất một ngày nên cô chưa gặp. Đừng đụng vào lão.

- Tại sao?

- Lão là người bảo vệ dân bản thoát khỏi tà ma, nhưng nếu có ai làm lão không hài lòng, người đó rất dễ trúng tà do lão tạo ra.

- …

- Nhưng chúng tôi vẫn phải chấp nhận. Chúng tôi cần lão. Bản này đã bị ma ám. Trẻ con cứ dần biến mất.

- …

- Chúng bị mất tích, và đã không bao giờ quay trở lại nữa.

- …

- Thôi, tôi phải đi dọn dẹp đây. Dưới nhà lũ thợ ăn uống bày bừa cả ra.

Những cuộc trò chuyện với Ráy thường làm Vĩ nặng đầu. Cô cần một giấc ngủ trưa thật sâu, chặng đường dài và cuộc rượt đuổi trong ma trận đã làm cô mệt phờ người. Khi Vĩ rút đôi chân tê cứng và định đứng lên thì một ánh mắt chiếu thẳng vào cô khiến Vĩ phải chững lại. Lão thầy mo đang nhìn cô bằng đôi mắt bí hiểm. Lần này lão mỉm cười, nụ cười đầy vẻ toan tính khiến cô lo sợ. Vĩ vội vàng đóng cửa sổ lại, đóng luôn cả cửa ra vào và chui vào một phòng ở trong góc. Căn phòng xinh xắn như một túp lều cổ tích. Nó mát lạnh, có cả chăn gối trải sẵn trên sàn. Cô nằm ngay xuống tấm đệm. Nó toả mùi thuốc nhuộm lá cây thật dễ chịu. Những hình ảnh quay cuồng trong đầu Vĩ, nhưng chỉ vài giây sau, cô đã chìm ngay vào giấc ngủ đầy mệt nhọc.

***

Có cái gì đó đánh thức Vĩ dậy. Vĩ mơ vài giấc chập chờn nhưng CÁI GÌ ĐÓ đã ám vào một phần giấc mơ của cô. Những giai điệu quen thuộc, da diết và êm dịu một cách ma mị. Cô thấy mình như rời thân khỏi mặt đất và bên dưới là loang loáng những cặp mắt man dại đang nhìn cô chằm chằm. “Tao sẽ giết mày” …. “Mẹ, cho con ra khỏi đây. Ở trong này con sợ lắm” – “Không, con phải ở lại.” – “Họ muốn giết con.” – “Con đừng nói dại, sẽ không ai làm gì con hết”.

Vĩ vùng dậy, toát mồ hôi. Những đôi mắt man dại vẫn còn nguyên trong bóng ảnh cuối cùng của giấc mơ. Tiếng sáo làm cô bình tĩnh trở lại. Như sáng nay, người thổi sáo chỉ chơi một bản duy nhất. Vĩ nhẩm lại giai điệu. Nó dễ chịu quá. Cô mở hé cửa sổ phòng, trời đã về chiều và những tốp thợ đang làm nốt các công việc còn lại trong ngày. Không ngờ Vĩ ngủ nhiều đến thế. Giấc ngủ trưa làm cơ thể cô khoan khoái.

Tiếng sáo vẫn đưa đi đưa lại, chỉ một giai điệu duy nhất. Đến lần thứ ba thì Vĩ thấy khó chịu “Chơi bản khác đi nào”. Nhưng người thổi sáo như trêu ngươi, vẫn diễu đi diễu lại có một điệu. Tiếng nhạc dù có hay đến mấy nhưng nhại đi nhại lại những thanh âm duy nhất có khác nào tra tấn thần kinh. Lần thứ năm, rồi lần thứ bảy. Vĩ bắt đầu đếm số lần của các giai điệu. Cô lấy gối bịt chặt tai lại, nhưng tiếng sáo không hề nhỏ bớt. Nó vẫn rõ mồn một như được thổi ngay từ gian bên cạnh.

Vĩ gần như nghi ngờ chính đôi tai của mình. Không lẽ cô gặp ảo giác. Cô vội vàng quờ lấy chiếc túi xách. Cô đổ tung mọi thứ ra sàn. Cái lọ màu vàng cam quen thuộc. Cô nuốt vội những viên thuốc bằng nước lọc. Trán Vĩ rịn mồ hôi, và chân tay cô run rẩy. Cô dựa mình vào thành sàn, chờ đợi. Mạch đập của Vĩ chậm lại, hơi thở điều hòa. Nhưng tiếng nhạc không chấm dứt. Vĩ giận dữ. Cô mở cửa phòng. Cô cần phải biết nó phát ra từ đâu. Có kẻ nào lại chơi trò khó chịu như thế. Những người thợ vẫn đều tay làm việc nhưng khi Vĩ xuống chân cầu thang, họ nhìn cô chằm chằm bằng một vẻ lộ liễu.

Vĩ vẫn rảo bước. Cô sợ nếu gặp Lưu hoặc Sương, họ sẽ giữ cô lại để hỏi một việc gì đó. Tiếng nhạc dường như phát ra từ phía nhà

kính. Cô đi vòng ra đằng sau. Vĩ ngạc nhiên khi nhìn thấy cái dốc hôm trước Ráy đã dẫn cô và Bảo đi thăm quan. Trang trại đã thay đổi hoàn toàn so với lần đầu tiên cô đến nên Vĩ không thể định vị được địa hình cũ.

Tiếng sáo nghe rõ hơn, vẫn là giai điệu ấy. Vĩ ngần ngừ đôi chút rồi bước xuống con dốc. Đất dưới chân cô không trơn ướt như lần trước nên Vĩ bước đi dễ dàng. Đá sỏi trượt dưới đôi giày đế mềm ram ráp. Cô đã xuống đến bãi đất rộng và dừng bước để định hướng. Tiếng sáo vẫn du dương như trêu ngươi. Nó đang ở phía trước. Còn ai trong cái bản này không làm việc mà lại ngồi thổi sáo?

Vĩ đi theo những giai điệu như bị thôi miên. Người thổi sáo đã lặp đi lặp lại giai điệu ấy dễ đến hàng trăm lần. Cô vòng ra mé phải, chỗ con đường mòn dẫn đến bức tượng hình người cụt đầu. Không biết đến lần thứ mấy cô nhìn thấy tảng đá này nhưng lần nào nó cũng khiến cô rùng mình. Ánh nắng chiều vàng kềnh kệch một cách kỳ quái không làm những phiến đá đen sáng lên được. Vĩ bước luồn qua khe hẹp dưới bức tượng thiên nhiên. Hơi lạnh từ lòng hang phả ra giá buốt khiến cánh tay trần của cô gai lên. Khí lạnh của đá núi, quả không giống như bình thường.

Khi Vĩ vượt qua triền dốc thoai thoải, cô đã đứng đúng ở vị trí của bé Bảo khi cô tìm thấy nó. Vĩ dừng lại, không biết có nên đi tiếp hay không. Từ quãng này trở đi, cảnh vật hoàn toàn xa lạ. Vĩ ngồi trên một mô đá nghỉ lấy sức. Xa xa, phía mỏm núi đối diện là ngôi nhà mà lần trước bé Bảo đã đinh ninh là một toà lâu đài còn bên tay phải là cả cánh rừng xao xác những tàn cây lá trắng.

Tiếng sáo càng rõ dần. Vĩ chột dạ. Cơn cớ gì mà cô phải đuổi theo một tiếng sáo. Rõ ràng, kể từ khi đặt chân đến trang trại này, cô đã hành động rất vô lý. Nhưng tiếng gọi ma mị kia vẫn thôi thúc cô đứng dậy và đi tiếp. Cô bước dài chân hơn xuống con dốc thoải. Nó viền theo triền núi và khi Vĩ đi bộ một quãng ngắn nữa, cô tìm thấy một lối mòn xen giữa rừng rậm. Lối mòn rậm rạp như đã bị bỏ quên lâu ngày. Những loài cây lạ với đám rễ kỳ dị vươn dài thân xoắn quện vào nhau rủ lơ lửng trên đầu Vĩ. Nắng chiều chỉ chiếu lỗ chỗ qua những tán cây dày đặc khiến con đường mòn tối sầm lại.

Vĩ mải miết trên lối đi ngoằn ngoèo. Tiếng sáo càng lúc càng gần. Cô bước nhanh hơn. Lối mòn rộng dần ra và đất dưới chân cô phẳng phiu. Lá cây rụng không lốp xốp phía trên mà bị dán bẹt xuống mặt đất chứng tỏ nơi đây vẫn có người qua lại. Lối đi bắt đầu dốc lên trên và trước mặt cô hiện ra những bậc thang đá nhẵn thín. Vĩ trèo lên khoảng hai chục bậc. Khi chỉ còn ba bậc cuối cùng, cô không thể kìm một tiếng kêu ngạc nhiên.

Vĩ đã đứng trên một cái sân rất rộng. “Ngôi nhà cổ của dòng họ Quách”, cô thì thầm. Tòa nhà dường như vẫn còn nguyên vẹn. Nó được làm bằng đá và đã xạm đi theo thời gian, nhưng có lẽ nhờ chất liệu bền bỉ ấy mà nó vẫn còn tồn tại đến tận bây giờ. Những bụi dây leo quấn chằng chịt trên chóp mái và thả lằng nhằng hàng búi rủ xuống trước hiên nhà.

Cô ngước lên, ngạc nhiên. Ngôi nhà có hai tầng và vài cánh cửa sổ trên tầng hai, tuy đã ọp ẹp gần như sắp rụng xuống, vẫn rộng mở như thể chủ nhân còn đang muốn đón khí trời. Bức tường nhà chạy dài ra sau khiến Vĩ tin chắc rằng đây là một kiến trúc lớn, nhưng nó chỉ có một lối vào duy nhất với hai cánh cửa gỗ khép hờ. Toàn bộ mặt tiền rất rộng nhưng không còn bất kỳ cửa ra vào nào nữa, cả cửa sổ cũng không.

Nhìn kiến trúc của toà nhà, cô đã muốn ngạt thở vì thiếu không khí. Ngay giữa sân trước là một mái vòm nho nhỏ mà Vĩ đoán trước đây nó đã từng là một điện thờ. Mặt sân cũng được nện bằng đá, nhưng cỏ dại đã nỗ lực ngoi lên từ bất kỳ một khe nhỏ xíu nào giữa những kẽ đá. Từ đây, cô có thể nhìn thấy toàn bộ con đường mòn chạy ven núi mà cô vừa đi qua. Đương nhiên, cả hình người cụt đầu.

Lần đầu tiên đứng trực diện trước bức tượng đen ngòm ấy, Vĩ cảm thấy không thoải mái tí nào. Cô vội vòng sang phía tay mặt của toà nhà. Bên này dường như còn hoang vu hơn. Lá đã rụng thành từng lớp và tích tụ qua nhiều thế kỷ để hình thành nên một lớp đất hữu cơ đùn cao đến hàng mét ngang hông nhà. Phía tường bên này áp mặt vào một sườn núi đá.

Vĩ leo lên một mỏm thấp và khi phóng tầm mắt ra xa, cô vô cùng kinh ngạc. Màu xanh mướt lại đập vào mắt. Ma trận. Thì ra cái mỏm núi mà khi ở trong ma trận, Vĩ đã nhìn thấy thấp thoáng chính là chỗ cô đang đứng. Vĩ thích thú. Bây giờ thì toàn bộ ma trận đã nằm trọn dưới tầm mắt cô, và điều kinh ngạc nhất là ở trung tâm của hình vuông ấy có tên cô. Cái "dấu ấn" mà Lưu đã úp mở lúc trưa nay chính là chữ Diên Vĩ được thiết kế bằng những bức tường lá cây.

Vĩ nghẹn lại vì xúc động. Những đường nét uốn khúc trong ma trận trở thành sợi viền mảnh như nét vẽ chì xanh trên một tờ giấy. Chính cái ngõ cụt rất nhọn mà cô đã nấp trong đó là hình chữ V và những đường lượn kỳ khôi không thẳng hàng đã tạo nên chữ DIÊN VĨ.

Cô ngắm kỹ ma trận từ trên cao và mỉm cười. Cô đã tìm ra quy luật của nó. Mọi thứ trên đời này đều có quy luật, chỉ có điều ai sẽ khám phá ra nó mà thôi. "Bí mật sẽ không còn là bí mật khi nó được nhìn từ trên cao." Ráy, người luôn tiên đoán những điều mà cho đến giờ cô vẫn chưa hiểu, đã nói mơ hồ như vậy. Nếu mọi thứ được nhìn theo một tổng thể thì sẽ không còn gì là bí mật. Nhưng từ trước đến nay, cô và tất cả những người khác chỉ nhìn sự vật theo những lát cắt như trong một ma trận để rồi cuối cùng bị những đường mê cung dồn vào ngõ cụt.

Đột nhiên cô nhớ ra rằng tiếng sáo đã im bặt từ lúc nào không hay. Cô đã quên khuấy mất cái điều đã dẫn dụ mình đến đây. Vĩ vòng lại sân trước và tiến về phía cánh cửa duy nhất đang khép hờ. Mới chạm nhẹ lên lớp gỗ sần sùi, cô đã thoáng rùng mình. Ngôi nhà tồn tại từ bao thế kỷ và đã chứng kiến mọi hỉ nộ ái ố của kiếp người, niềm vui, nỗi buồn, tình yêu, sự thù địch, sự sống, và cả cái chết. Nó in dấu ấn cổ xưa lên từng vách tường nhà, lên lớp gỗ mục ải, lên những mảng đá rêu phong và Vĩ cảm thấy dường như ngần ấy thứ cũng có linh hồn.

Trong ngôi nhà rộng lớn này, sau cánh cửa này sẽ là cái gì? Vĩ bồn chồn. Cô nửa muốn đẩy cánh cửa, nửa muốn quay trở lại. Nhưng người thổi sáo kỳ lạ kia, rất có thể đang ở trong ngôi nhà này. Linh cảm khiến cô tin chắc thế. Vĩ ấn nhẹ cánh cửa gỗ. Nó kẹt

một tiếng ghê rợn. Cô thoáng thấy bên trong tối om, một thứ mùi ảm đạm phả ra.

Vĩ ẩy mạnh cửa, ánh sáng chiều muộn soi rõ một căn phòng rộng từa tựa sảnh đường. Ngoài mấy chiếc cột đứng bằng đá, không còn gì cả. Hai phía bên còn hai căn phòng nữa, đều được đóng kín, và trước mặt Vĩ là một cánh cửa cũng kín bưng. Cô ngần ngừ đôi chút rồi đặt tay lên cánh cửa. Nó tự động mở ra dù lực đẩy của Vĩ rất nhẹ. Mắt cô đã quen dần với bóng tối, tuy nhiên cái hành lang âm u trước mặt khiến Vĩ không muốn bước tiếp.

Dọc hành lang là những ô cửa dẫn vào các căn phòng. Cô nín thở. Trong đó vẫn còn nguyên những hòm xiểng, giường tủ, và cả bàn uống nước. Cô không đủ can đảm bước vào tận bên trong. Đây là một ngôi nhà chết, hiển nhiên thế, nhưng vẻ chết chóc của nó rất khác thường. Nó không ở trạng thái tĩnh. Trái lại, nó sống động như thế các linh hồn vẫn đang cố bám lấy từng món đồ vật quen thuộc của mình.

Vĩ đi xuôi hành lang, cố tránh không nhìn vào bên trong. Thực ra, nếu ngôi nhà này nằm ở trung tâm thành phố, chắc chắn nó sẽ trở thành một viện bảo tàng lịch sử quý giá tấp nập kẻ vào người ra, nhưng ở đây, giữa khu rừng vắng lặng này, nó ẩn hiện một vẻ gì rất khó gọi tên. Thậm chí, những đồ đạc khiến bọn đạo tặc ắt phải mừng rỡ về một khoản hời thu được từ món đồ cổ cũng vẫn nằm nguyên đây, không suy suyển.

Vĩ vô cùng băn khoăn, cô đã đi đến cuối dãy hành lang và đứng im lặng trước cánh cửa có hẳn một then cài bằng gỗ. Vệt nắng yếu ớt khiến khung cửa trước hằn thành một ô vuông buồn thảm. Cô nhấc chiếc then lên.

Trong này là sân giữa, có lẽ vì không được lát đá nên cỏ dại mọc um tùm. Phía góc tường, thậm chí dương xỉ đã mọc lút tận đầu người. Đằng sau vẫn còn một dãy nhà ngang nữa cũng đều đóng kín cửa. Tất cả những căn phòng quay mặt ra sân giữa đều có cửa sổ. Thì ra chủ nhân của ngôi nhà đã khôn ngoan lấy ánh sáng từ sân giữa, còn phía mặt ngoài gần như bị bít kín khiến ngôi nhà

mang một vẻ quyền uy nhưng cũng đầy cảnh giác. Tại sao lại thế? Chẳng phải kiến trúc nhà cửa cũng phản ánh phần nào tính cách của chủ nhân hay sao.

Chẳng có ai ở chốn này, đương nhiên là thế, và cũng chẳng ai đi ngồi thổi sáo giữa ngôi nhà đượm màu chết chóc này. Vĩ dợm bước định quay ra, nhưng ngay lập tức chợt thấy người gai lạnh. Có một CÁI GÌ ĐÓ đang quan sát cô từ tầng hai của dãy nhà ngang phía sau. Một đôi mắt đằng sau ô cửa đen ngòm trên kia. Cùng lúc, có tiếng cười ré lên man dại rồi những tiếng hú đồng loạt thành tràng dài lan toả vào giữa đại ngàn. Vĩ quay người và lao thẳng qua dãy hành lang tối tăm. Nhưng… một lần nữa, cô cảm thấy như không còn sức lực. Cô suýt va phải một cái bóng, đã lặng lẽ đứng giữa sảnh đường tự bao giờ. Vĩ hét lên và lùi lại bức tường đá lạnh toát. Cái bóng đen sẫm in trên khung cửa khẽ cử động và tiến gần về phía Vĩ.

- Cô làm gì ở đây?

- …

- Cô bị sao vậy?

Cái bóng liên tục hỏi Vĩ bằng âm vực lơ lớ giống hệt Ráy. Nó di chuyển sát đến gần Vĩ và lúc này cô có thể nhận ra đó là một người phụ nữ còn rất trẻ, trang phục cũng giống hệt Ráy, chỉ có điều khuôn mặt vô cùng xinh xắn và có nét gì đó quen thuộc.

- Cô bị sao vậy? - Người phụ nữ nhắc lại.

Vĩ không thể cất lời rằng ngôi nhà quái dị này, ánh mắt đang đeo đuổi cô trên kia, tiếng cười ré man dại vừa rồi và chính cái cách đứng bất động của cô ta đã khiến Vĩ kinh hãi. Cô ta vội vàng cúi xuống chân Vĩ.

- Tôi hiểu rồi.

Vĩ nhìn xuống chân mình, máu từ một vết thương mới há miệng đang tuôn ra không ngừng. Bây giờ cô mới cảm thấy đau. Vĩ lờ mờ nhớ ra rằng cô vừa bị vấp vào bậu cửa trong lúc điên cuồng chạy vào đây. Người phụ nữ kéo cô ra sảnh đường bằng đôi tay lạnh toát.

Chị ta lại chạy vào một căn phòng và lấy ra chiếc ghế để Vĩ ngồi lên đó.

- Cô ngồi xuống đây, tôi băng cho.

Chiếc ghế lạnh cóng như được chôn dưới đất cả thế kỷ. Người kia hạ chiếc gùi đang đeo trên lưng và mở nó ra. Một mùi quen thuộc toả ra ngai ngái. Chị ta lấy một túm lá màu đen, nhai nhỏ rồi rắc lên vết thương của Vĩ. Ngay lập tức, máu đã cầm ngay lại. Bất thần, một tiếng cười ré man dại thứ hai vọng lại từ sân giữa. Mặt Vĩ cắt không còn hột máu. Người phụ nữ trẻ ngước lên hơi mỉm cười.

- Cô sợ cái đó? Đấy là loài chim Chết, chúng bị xua đuổi ở bất kỳ bản nào chúng bén mảng đến nên chỉ dám trú ngụ ở những nơi hoang vắng.

- Tiếng kêu sợ quá.

- Tiếng kêu của nó không mang lại điềm lành. Chúng tôi đều cho rằng nếu ai đã nghe phải tiếng kêu của chim Chết, nghĩa là không lâu sau đó người ấy sẽ gặp phải chuyện chết chóc.

- Chị có sợ không?

Người phụ nữ mỉm cười, thắt chặt lại miếng dây buộc bằng vải màu chàm trên vết thương của Vĩ rồi đứng lên.

- Cô vào đây làm gì?

- Tôi đi tìm… - Vĩ chợt chững lại vì nhìn thấy một cây sáo làm bằng trúc rất đẹp thò ra từ miệng gùi của người phụ nữ xa lạ. - Chị là người thổi sáo đấy à?

- Cô đã nghe thấy?

- Sao chị cứ thổi một bản duy nhất thế?

- Tôi chỉ biết mỗi bản ấy. Pổ* dạy lại cho tôi.

- Tôi chưa nhìn thấy chị bao giờ. Chị không phải ở trong bản của Ráy?

- Tôi ở bản bên cạnh, cách đây một quả núi. Đi hái lá thuốc qua thấy cửa nhà mở, mới vào xem có ai lại đến nơi heo hút này.

Khuôn mặt người phụ nữ loang lổ trong ánh chiều chạng vạng hắt vào căn nhà cổ. Chị ta chắc chạc tuổi Vĩ, nhưng khuôn mặt vừa có vẻ quyết đoán lại vừa nén nhịn. Nhìn chung là một khuôn mặt đẹp, với đôi mắt đen thoáng một nét gì đó tuyệt vọng hầu như đã khiến cô vừa xót xa, vừa e ngại. Chị ta không giống Ráy, bàn tay hái thuốc vất vả không hề chai sần, và mọi dáng vẻ, đều không hề giống những người dân bản u mê, ngu dốt. Chí ít, chị ta cũng nói tiếng Việt rất giỏi, còn sõi hơn cả Ráy.

- Ngôi nhà này trước của ai vậy, mà sao đồ đạc vẫn còn nguyên? Nếu ở dưới đồng bằng thì trộm cướp đã vào lấy đi từ hàng trăm năm nay rồi. – Vĩ không muốn nhìn lâu vào đôi mắt xa lạ ấy, đành hỏi một câu mà nãy giờ cô vẫn băn khoăn.

- Của dòng họ Quách. Không trộm cướp nào dám đụng vào đồ đạc của ngôi nhà này. Người ta cho rằng một khi ngôi nhà đã bị ma ám, thì mọi đồ đạc đều không chứa đựng điều gì tốt lành.

- Ma ám? – Vĩ mở to đôi mắt. Cô vội rời khỏi chiếc ghế gỗ vẫn lạnh toát từ nãy đến giờ, và dường như nó đã truyền cả hơi lạnh sang cô.

- Trước, ngôi nhà này là của trưởng bản họ Quách, một dòng họ hùng mạnh nhất vùng này với gia tộc và kẻ hầu người hạ đông đúc. Xưa kia người họ Quách đầu tiên đặt chân đến đất Mường đã thu phục hầu hết các bản Mường xung quanh. Ông ấy thể hiện rõ quyền lực, lại không phải là người Mường, nên mọi dân bản đều căm ghét. Nhất là khi tất cả của cải và những cô gái xinh đẹp trong bản đều rơi vào tay nhà họ Quách. Nhưng một lần, ông ta đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ là giết hại người nô bộc bản xứ trung thành nhất chỉ vì người vợ xinh đẹp của anh ta. Như với những người vợ lẽ khác, ông ta nhốt cô gái vào một trong những căn phòng này… - Người phụ nữ chỉ vào dãy hành lang giờ đã tối đen vì ánh chiều tàn ngoài sân giữa cũng không thể xâm nhập qua những bức tường đá nặng nề. – Nhưng, ông ta không hề biết rằng, linh hồn của cô ta đã không còn nằm trong thể xác của cô ta nữa kể từ khi bị giam giữ trong căn phòng kia. Cô ta nuôi giữ ý định trốn thoát và trả thù.

Ai cũng biết nhà họ Quách sở hữu một gia sản khổng lồ mà ông ta tích trữ từ chính những trận chính chiến qua các làng bản. Và dĩ nhiên, để đảm bảo an toàn cho kho báu của mình, ông ta giấu nó ở một nơi mà chỉ mình ông ta biết. Bất cứ một người vợ hay người con trai nào của ông đều không được biết tí tung tích nào về kho báu này. Nhưng, cô gái kia là một phụ nữ khôn ngoan. Không biết bằng cách nào cô ta đã lần ra dấu vết của kho báu và một ngày nọ đã tìm cách trốn thoát được đến đó. Chắc hẳn cô ta đã tính toán sẽ trốn khỏi bản với tất cả kho báu kia. Nhưng không may, một trong những người con gái của trưởng bản họ Quách đã phát giác ra điều đó và tố cáo với Pổ. Vậy là người đàn ông đầy những mưu mẹo và thủ đoạn đủ để thu phục tất cả những gì trở thành chướng ngại vật trên đường đi đã xuất hiện rất đúng lúc ở cái nơi mà ngoài ông ta giờ đã có thêm một người thứ hai nữa cũng biết. Ông ta đâm cô gái với hàng trăm nhát dao và rải máu cô ta lên khắp kho báu. Ông ta cũng công khai điều đó với mọi dân bản để răn đe những ai nuôi ý định dại dột đó lần thứ hai.

- Sao chị biết rõ mọi chuyện thế? -Vĩ khoanh chặt thêm đôi tay trước ngực như tự che chở cho mình. Cô không có can đảm nghe thêm bất kỳ câu chuyện nào về những chủ nhân của ngôi nhà mà cô đang đứng trong đó. Vĩ cảm thấy như họ đang tụ cả về đây và đứng xung quanh cô.

- Bất kỳ người dân nào ở quanh vùng đều biết rõ câu chuyện này. Vì thế họ không bao giờ dám bén mảng qua đây kể cả vào ban ngày. Họ cho rằng nó đã bị ám bởi một lời nguyền.

- Lời nguyền?

- Trước khi bị giết chết, cô ta đã có một lời nguyền vô cùng khủng khiếp và tàn ác. Kể từ đó những bóng ma đã bao phủ ngôi nhà này. Dòng họ Quách dần dần bị diệt vong.

- Lời nguyền đó là gì?

Muộn quá rồi, cô nên về cho kịp kẻo trời tối. Khu vực này không có lợi cho cô. - Người phụ nữ có vẻ lo lắng cho Vĩ khi nhìn ra ánh nắng

quái đã hầu như không còn sức lực để vun nốt những vệt nắng tàn lên mảng sân lát đá.

- Lời nguyền đó là gì? – Cô níu chặt người phụ nữ đang đeo lại chiếc gùi lên vai.

- Ngài đã an bài. - Chị ta ngửa cổ lên trời nói một câu mà Vĩ đã nghe ở đâu đó rồi. – Nhưng cô hãy bảo trọng. Cô về ngay đi. Nơi này không tốt cho cô. Cô, và cả gia đình cô, hãy quay trở về thành phố.

Người phụ nữ trẻ, đã rảo bước ra cửa, quay nhìn Vĩ bằng đôi mắt đen sẫm. Cô hoàn toàn không nhìn rõ đôi mắt của cô ta nhưng rõ ràng cảm thấy có nét thù địch trong đó.

- Chị nói đi, lời nguyền đó là gì? – Cô gặng hỏi, nhưng người phụ nữ đi vội ra ngoài sân, chiếc váy đen của cô ta hầu như hoà lẫn bóng chiều.

Khi Vĩ đuổi theo ra ngoài, người phụ nữ bí ẩn đã biến mất. Vĩ ngơ ngác, cô nhớ lại câu chuyện của Ráy: Lời nguyền, dòng họ Quách, những người phụ nữ chưa chồng thắt cổ tự tử, lẽ nào… như vậy nghĩa là… những chủ nhân của ngôi nhà đá ong thứ chín chính là hậu duệ của dòng họ Quách. Nhưng… lời nguyền đó là gì?

Chú thích:

Pổ: tiếng Mường nghĩa là “cha, bố”

Chương 6: Không dấu vết

Khi Bách lách được đuôi xe qua bãi đậu, người bảo vệ rảo bước về phía anh.

- Anh Bách, anh có thư.

Bách đang lúng túng với một tay là mũ bảo hiểm và tập tài liệu, một tay loay hoay với ghi đông xe, đành cười cầu tài.

- Ờ, cậu nhét vào túi áo cho tớ.

Bách cực chẳng đã để bàn tay đầy gân xanh luồn vào ngực áo mình và giữ yên đấy lâu hơn mức thường lệ. Anh cố nén khó chịu.

- Ờ, cảm ơn cậu.

- Không có gì, anh Bách. - Gã kia tủm tỉm.

Gã bảo vệ này bị cả phòng ghét cho dù đã vài lần anh cố thanh minh cho gã, như lúc chiều hôm qua chẳng hạn.

- Không phải đâu, hôm nọ cũng thấy có cô nàng ngồi cạnh.

- Chị gái nó đấy, thỉnh thoảng ở quê lên thăm thằng em, mà cớ làm sao đằng ấy cứ phải thanh minh cho nó. Hay cùng hội cùng thuyền mất rồi. - Tay Mạnh thò cái đầu bù xù ngó tận mặt Bách đầy khiêu khích. Thỉnh thoảng hắn hay gọi Bách là “đằng ấy” một cách cà khịa.

- Thì… tôi đoán là nó cũng có bạn gái, thế thôi.

- Thôi, sớm muộn gì đằng ấy cũng phải thừa nhận đi. Không thì tốt nhất là hôm nào làm lễ để anh em trong phòng cùng… kiểm tra.

- Kiểm tra cái đếch gì, ông có giỏi thì đưa vợ ông ra đây thử. - Mặt Bách nóng bừng. Anh rất hiếm khi tỏ ra mất kiềm chế trước mặt người khác.

- À, tao đang đùa nhé, còn mày có gay giống thằng Hoan bảo vệ hay không thì mặc xác mày, cấm có nói đụng đến vợ tao. - Mạnh gạt khay tách trên bàn khiến chỉ sém hai phân nữa là tan tành trên nền đất.

- Thôi thôi, đang đùa vui vẻ mà, trưa nay hai cậu lại quá chén rồi. - Bình chen vào giữa cười cầu hòa. - Huy rót cho các anh hai mỗi người một tách trà mày.

Huy rót trà nóng ra chén và đẩy tận giữa bàn.

- Các ông nói nhỏ nhỏ thôi. Tôi vừa thấy sếp đi qua phòng. Chiều nay lại có chuyện nghiêm trọng đây.

Huy đã mừng thầm vì câu chuyện kết thúc sớm. Bất cứ khi nào những câu tán dóc đưa đẩy chủ đề về Bách là thế nào Huy cũng bị liên lụy. Cả Huy và Bách đều chưa vợ, và mối quan hệ đặc biệt của họ, lại hiếm khi thấy bóng dáng phụ nữ bên cạnh khiến những tay hình sự bỗ bã, cao to, râu ria hàng tuần quên không cạo thường lôi ra làm đề tài những lúc trà dư tửu hậu. Mạnh lại lẩm bẩm thêm câu nữa khiến lần này chính Bách gạt tung hai tách nước trà xuống đất. Bình cuống lên, giọng có vẻ lo lắng.

- Tôi bật điều hoà lên cho các ông nhá. Chiều nay nhiều việc lắm. Sao các ông nóng thế.

Bình là tay hài hước nhất phòng, thái độ luôn mềm mỏng ngay cả khi tiếp xúc với lũ đầu trâu mặt ngựa. Bình đứng lên bật điều hòa thật. Mớ tóc đằng sau gáy sờm lên vì giấc ngủ trưa khiến chiếc sẹo đỏ hỏn lộ ra trông rất buồn cười. Đó là chứng tích của một lần mai phục đường dây cướp hàng xe tải liên tỉnh. Anh bị một tên dùng lê đâm thẳng vào tai, song như có thần hộ mệnh đứng bên cạnh, lưỡi lê sáng loáng trượt ra đằng sau gáy, gọt xém cả mảng tóc và một lớp ra đầu. Máu tuôn đỏ cổ áo song vết thương dường như vô hại. Tuy nhiên, sau nó thành sẹo, tóc không mọc được ở chỗ đó nữa, và Bình sáng tạo ra một thứ mốt thời trang mới bằng cách để một chỏm tóc trên đỉnh đầu mọc thật dài rủ xuống che vết sẹo. Nhưng lúc nào anh hoạt động mạnh, chùm tóc cứu tinh văng đi chỗ khác khiến sẹo vẫn hoàn sẹo. Như lúc này chẳng hạn.

Huy kéo Bách ra ngoài để tách anh ra khỏi cơn nóng giận.

- Chiều nay tôi đi công tác, cậu cho tôi vay ít tiền.

Bách trố mắt. Huy chưa bao giờ vay Bách tiền. Trong số những đồng nghiệp của phòng, mà cũng có thể là trong lịch sử ngành cảnh sát hình sự của thành phố, chưa có ai sống vương giả như Huy. Bách thân với Huy từ bé, cùng học một trường tiểu học, rồi lần lượt trung học, đại học ngành an ninh. Nghề nghiệp của Huy và Bách chẳng sung sướng gì. Huy chọn cái nghề nhọc nhằn này cũng là vì Bách. Nhà cậu ta có vài cái biệt thự của cha ông để lại. Sau một thời gian bị thu hồi vì chính sách cũng đã được trả lại và cậu nghiễm nhiên chiếm lĩnh một căn. Huy chỉ còn một bà mẹ đang sống với ông bố dượng giàu sụ ở bên Pháp, thành thử, Bách gần như là người thân duy nhất của Huy trong cái thành phố này.

- Cậu định vay bao nhiêu?

- Năm chục.

- Năm chục gì?

- Năm chục triệu.

- Trời đất, tôi làm gì có ngần ấy tiền ở đây. Mà tiền ngân hàng của cậu đâu hết rồi.

- Mẹ tôi vừa gửi rồi, nhưng tiền chưa về đến nơi. - Huy ậm ừ.

- Nhưng cậu cần tiền để làm gì?

- Tôi có tí việc. Thôi, cậu không có để tôi tính cách khác.

Nói xong, Huy bỏ thẳng lên gác. Bách biết Huy sẽ vào phòng nào trong số hàng chục căn phòng trên ấy. Ở đây, chỉ có Huy là người được ra vào nơi ấy thản nhiên nhất. Đôi lần, trong một khoảnh khắc nào đó, Bách thấy ghen tị với Huy. Cậu ta theo đuổi nghề này không phải vì sở thích như Bách, mà thực ra là muốn theo đuổi trọn vẹn mọi sở thích cùng Bách, nhưng cái tố chất tiềm ẩn ở một góc khuất nào đó trong con người Huy khiến trực giác của cậu ta luôn nhạy bén với những góc tối của tội ác. Và từ ngày bước chân vào ngành, có vài thứ ở Huy đã thay đổi hẳn. Cậu ta luôn hành động một mình, quyết đoán và dần dần trở nên say nghề hơn cả Bách. Tất cả đều thấy một điều rõ ràng rằng Huy được sếp ưu ái. Bách chưa bao giờ dám đứng trước mặt con người khắc nghiệt ấy mà thản nhiên như

đứng trước một người cha hay một người đồng nghiệp. Cái khoảng cách vô hình này không có đối với Huy. Chiều hôm qua, Huy thông báo rằng sẽ có chuyện nghiêm trọng, nhưng cả phòng chờ mãi không thấy chiếc máy nội bộ reng lên tiếng nào.

Chợt nhớ đến Huy, Bách bấm vào số quen thuộc. Kể từ lúc Huy lên phòng sếp, đã một ngày trời, Bách không nhìn thấy mặt cậu ta. Máy đổ chuông từng hồi dài, Bách kiên nhẫn đếm đủ đến hồi chuông thứ chín thì cất máy vào túi. Anh vừa lĩnh lương và rất muốn rủ Huy ra quán bia đầu phố. Chỗ đấy là nơi tụ tập của cả phòng, và vào cái ngày vui vẻ này, hẳn nhiên Bách sẽ gặp đủ mặt những đồng nghiệp cũng đang muốn đốt ít tiền mọn ở đó.

Bách dựng xe, lễ mễ ôm mũ và túi len qua những dãy bàn đông đúc. Anh nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc và thở phào khi không bắt gặp cái đầu bù xù của Mạnh.

- Ngồi xuống đi, lần sau bỏ mũ ngoài xe cho đỡ kinh. Đạo tặc nào ở cái thành phố này dám cuỗm mũ của các bố, nhỉ. - Bình nhường cho Bách cốc bia sánh vàng vừa mới rót.

- Mạnh đâu rồi? - Bách vờ bâng quơ.

- Qua bây giờ đấy. Nó đi đón vợ về rồi quay lại. Chiều thứ sáu mà phải khổ thế. Còn thằng Huy đâu rồi?

- Tôi không biết. Từ hôm qua đến giờ không gặp.

Phía đối diện, Quyết và Giang yên lặng quan sát Bách, vẻ dò hỏi.

- Mấy tháng trời nay Huy lĩnh vụ gì, cậu có biết không?

- Chịu, nó có nói đâu.

- Cậu không biết thì còn ai biết. - Quyết nâng cao cốc bia lên ngang khuôn mặt lưỡi cày. Đôi mắt lộ vẻ nghi ngờ.

- Thôi, uống, đặc vụ chìm là cái để các cậu buôn dưa lê ở đây đấy à. - Bình vươn thẳng cánh tay với cốc bia đang sủi bọt.

- Đặc vụ gì? Sao cậu biết? - Cả ba người mở to mắt nhìn Bình chờ đợi.

Bình uống cạn cốc bia, vẻ ngơ ngác.

- Đặc vụ nào, tôi có biết đâu. Cả phòng ai cũng biết thằng Huy đang làm vụ gì đó đặc biệt, còn vụ gì thì làm sao tôi biết được.

- Muốn biết phải hỏi cái đuôi của nó chứ hỏi Bình làm sao biết.

Bách ngẩng lên. Kẻ nói câu khó chịu vừa rồi không ai khác ngoài một trong hai người vắng mặt mà Bách vừa nhắc đến. Mạnh thản nhiên nhấc cốc bia của Bách uống một hơi gần đáy cốc.

- Khát quá, vợ con khổ thật. Cứ như tụi Huy, Bách với Hoan thành ra lại sướng. - Mạnh lúc lắc cái đầu ra điều chán nản.

Vài ngụm bia khiến mặt Bách nóng bừng. Hễ lần nào Mạnh cất lời là y như rằng Bách muốn vả vào cái mặt đầy thịt kia. Từ ngày Mạnh chuyển về phòng, tâm trí Bách lúc nào cũng đảo lộn lên. Bách cho rằng Mạnh là tay ăn bẩn. Hắn giao du với đủ loại anh chị và thân thiết trên mức bình thường. Mạnh chi tiêu nhiều hơn đồng lương cho phép và có một cái tật rất khó chấp nhận. Bất kể một mùi hơi đàn bà nào lướt qua đều khiến nét mặt hắn thay đổi hẳn. Nước da tai tái chuyển thành đỏ ửng và đôi mắt hấp háy rất đáng ghét. Đến một ngày, Bách thấy Mạnh luồn tay vào ngực áo con bé 18 tuổi trong một đường dây cá độ đang ngồi dúm dó tại phòng tạm giam thì anh chịu hết nổi. Không nén được, Bách phun nước bọt vào một góc nhà. Mạnh nhăn nhở.

- Chỉ có gay như cậu thì mới chịu đựng được.

Kể từ hôm đó, Mạnh đổ riệt cho Bách cái tiếng gay, và khi Huy lên tiếng bênh vực thì hắn cười phá lên.

- Tớ nghi ngờ mấy cái bận hai cậu chung phòng trên biên giới lắm. Nhiệm vụ phân mỗi người một phòng, cơn cớ gì mà các cậu lại chuyển phòng sang nhau.

Tất cả đều công nhận lời Mạnh nói có phần nào đúng. Hôm ấy cả phòng bị điều lên phía Bắc nhận nhiệm vụ. Theo đúng kịch bản, mỗi người phải ở một phòng, nhưng nửa đêm Huy bị sốt cao. Cậu ta khát nước và bò ra hành lang đúng lúc Bách cũng ra ngoài hút thuốc. Anh không yên tâm khi để Huy nằm một mình nên lén chuyển

phòng sang chăm sóc bạn. Sau này, Bách có thanh minh việc đó nhưng không ai tin, và càng giải thích càng bị đồng nghiệp nghi ngờ. Hơn nữa, chưa ai thấy Huy và Bách xuất hiện cùng một người bạn gái bao giờ. Điều đó càng khiến cái tin đồn Bách, Huy và Hoan bảo vệ cùng hội cùng thuyền là có thật.

Đến cốc bia thứ tám thì Bách cảm thấy hơi hoa mắt. Anh cố tập trung vào tán cây hoa sữa la đà trước cổng quán nhưng chỉ thấy một màu tối sẫm.

- Tôi có việc phải về đây.

- Về làm sao được. - Mạnh túm chặt cổ tay Bách - Cậu vợ con chả có, mà từ hồi tôi chuyển vào phòng này mới thấy một tối thứ sáu được rảnh việc, cậu lại định bỏ anh em đấy hử?

- Đúng rồi, mới có hơn chín giờ mà. - Cả đám nhao nhao phản đối.

Bách không còn cách nào khác, nhưng anh nhất định không uống thêm nữa. Tính kiềm chế của Bách rất cao. Anh chưa bao giờ để mình quá đà vào bất cứ việc gì. Bách uống nước lạnh ừng ực và chỉ ăn lạc rang, nhưng cho đến tận lúc đứng dậy, anh đếm thấy mình bị ép thêm hai cốc bia nữa.

- Các cậu về nhá, chúc ngon giấc. – Bình nháy mắt.

- Chào anh em, cứ nghĩ đến cái giường ở nhà là tôi lại thấy nản. - Mạnh làm một nét mặt hài hước mà Bách thấy rất đáng ghét.

Anh không chào mọi người mà đi thẳng đến chiếc xe dựng chỏng chơ ngoài bãi đậu, chiếc xe cuối cùng còn lại trên bãi. Bách nhảy tót lên xe và lao xuống vỉa hè, nhưng ngay lập tức anh không nén được một câu chửi thề đầy bực dọc. Anh đã cảm thấy bánh đằng sau sần sật như chỉ còn vành va vào đá sỏi. Bách dựng chân chống xuống và đứng khoanh tay. Rõ rồi, anh thở dài bất lực nhìn bánh xe xẹp lép. Hôm nay quả là một ngày không tốt lành. Bách nhớ lại câu chuyện kỳ quái sáng nay. Khi anh mở cánh cửa ọp ẹp trông ra ngõ hậu, có một vật gì đó rất nặng chặn ở ngoài.

Căn hộ của anh có hai cửa ra vào nhưng thông thường anh và bà mẹ già chẳng bao giờ sử dụng cổng hậu. Cổng ấy trông ra con hẻm đầy cống rãnh và những bức tường chạy dài của hai khối nhà quay lưng vào nhau mặc nhiên dành một thiên đường cho chuột bọ và lũ ngợm xả kim tiêm. Nhưng mẹ anh đang ngồi trước nồi nước dùng nghi ngút ở cổng trước, và mặc dù thèm muốn chết một bát bún mọc quen thuộc vào buổi sáng, mặc dù phải bịt mũi cho khỏi ói trước cái mùi xú uế đang xông lên nồng nặc ở cổng sau, anh vẫn phải rón rén đi nhờ lối hậu. Mẹ anh, tối hôm qua đã chảy dài nước mắt trên gò má xạm đen.

- Đôi khi con người ta cũng phải biết từ bỏ con ạ.

- Sống chết có số, con hai bác ấy làm kiểm lâm, liên quan gì đến nghề của con.

- Trời.

Bà mẹ anh khóc tu tu. Bà luôn kiêng nhắc đến từ CHẾT, còn con trai bà thì thản nhiên như nhấp một tách trà. Một trong những người hàng xóm của anh vừa bị lâm tặc bắn chết tuần trước, và trước cái chết thê thảm của chàng trai trẻ, lúc nào bà cũng len lén nhìn đứa con trai độc nhất của mình. “BỎ NGHỀ” là một từ mà Bách kiêng cữ chẳng khác nào mẹ anh tránh từ “CHẾT”.

Bách đã cố để không gây tiếng động nhưng cái vật nặng sau cửa cứ ỳ ra. Anh lấy hết sức bình sinh đẩy thật mạnh nhưng lần này cánh cổng nhẹ bỗng như chưa từng vướng mắc thứ gì. Bách bị mất đà lao thẳng đầu vào bức tường đối diện, một bàn chân sụt xuống rãnh nước hôi hám đen ngòm. Anh kinh ngạc thấy một người đàn bà đội nón đã ngồi đấy từ bao giờ. Có lẽ ban nãy bà ta án ngữ cánh cổng của anh và sau đó lại ngồi xích sang một bên khiến Bách mất đà. Người phụ nữ kỳ dị mặc bộ đồ đen rách nát và cúi gằm mặt xuống đất khiến Bách không đoán được bà ta bao nhiêu tuổi. Anh khó chịu.

- Ngồi gọn sang một bên đi… chị kia.

Bà ta ôm khư khư một chiếc rổ phủ đầy giẻ vụn bẩn thỉu và vẫn không chịu nhúc nhích. Bàn chân vấy nước cống nhớp nháp khiến

anh điên tiết.

- Bà ngồi gọn sang một bên để tôi đóng cổng.

- Tôi đang bán hàng. – Bà ta cất giọng khàn khàn như người bệnh lâu ngày.

Hàng gì? – Bách ngạc nhiên.

- Hay lắm, ở trong này. – Bà ta vẫn chúi mặt xuống cái rổ.

- Đâu? – Bách quên mất việc người ta có thể bán buôn gì trong cái ngách bốc mùi này, nhưng phản xạ tò mò tự nhiên và bệnh nghề nghiệp khiến anh dán mắt vào chiếc rổ kín mít. – Cho tôi xem.

Người đàn bà dùng bàn tay trái tô đỏ chót lần giở tỉ mỉ những lớp vải vụn. Bà ta giở mãi, giở mãi một cách thận trọng khiến Bách phát sốt ruột, và khi bà ta hé một góc rổ, mùi ai ai bốc lên khiến anh muốn lộn mửa. Bách quát lên.

- Giở hẳn ra xem nào.

Bà ta lật toàn bộ đống giẻ rách lên và Bách thấy đầu óc quay cuồng. Nằm quây tròn trong rổ là một lũ mèo đã chết cứng. Có một con mèo mẹ và bốn con mèo chưa mở mắt nằm nhày nhụa trong lớp máu còn tươi. Hoặc là con mèo mẹ vừa đẻ xong bày con đã bị hậu sản hoặc mụ đàn bà này giết hết sạch lũ mèo.

- Đồ bẩn thỉu, đi ra đằng kia.

Tức thì mụ đàn bà ngẩng mặt lên, một khuôn mặt ngang dọc những vết rạch không ra mặt người với những vệt máu đang ứa từ hai bên mép. Bàn tay còn lại của mụ ta đang đưa một con mèo chết lên miệng. Bách vội vàng đóng sập cửa rồi chạy như ma đuổi ra đầu ngõ. Công việc lút đầu khiến anh quên tiệt câu chuyện khó chịu này nhưng trong tiềm thức lúc nào cũng cảm thấy một điều gì đó không vui.

Bây giờ, khi đứng trước cái lốp xe thủng vào lúc nửa đêm, Bách mới nhớ lại chuyện hồi sáng “Đúng là con mụ điên đã ám quẻ mình suốt từ sáng đến giờ”. Nếu bà mẹ mê tín của anh chứng kiến cảnh đó hẳn sẽ làm một lễ đốt vía linh đình sau khi kiên quyết nhốt anh

trong nhà hẳn một ngày. Bách không tin vào những chuyện may xui, nhưng trước hàng loạt việc bực mình ngày hôm nay, anh đành đổ riệt cho mụ điên hồi sáng.

Bách cúi xuống bánh xe xem xét, hòng tìm một tia hy vọng mỏng manh, bất ngờ một vật trăng trắng rơi ra từ trong túi áo dốc ngược của anh. Bách lượm cái vật mà lúc chiều tay Hoan đã đút hộ vào túi. Dưới ánh đèn đường, chiếc phong bì màu trắng hằn lên một dòng chữ đỏ sẫm phía bên trong. Bách xé chiếc bao ngoài. “Trại Hoa Đỏ”, những con chữ màu hơi rợ nhưng được thiết kế rất mỹ thuật trên nền giấy mà thoạt nhìn qua đã biết là đắt tiền. “Giấy mời khánh thành”. Bách ngạc nhiên mở trang trong “Trân trọng kính mời ông Phan Đăng Bách đến dự lễ khánh thành Trại Hoa Đỏ vào ngày thứ sáu, 17/6… Tiệc khánh thành sẽ được tổ chức… Sự có mặt của Quý ngài… Chủ trang trại: Trần Hoàng Lưu – Mai Diên Vĩ.” Trên bìa bốn là một sơ đồ chỉ đường rất khoa học với một cánh cổng màu đỏ được khoanh tròn ở giữa và các mũi tên liên hoàn xuất phát từ trung tâm thành phố. Phía góc dưới cùng là một chữ viết bút bi đã cố gắng nắn nót “Em Sương”. Bách quẳng chiếc giấy mời vào đống rác mà người phục vụ quán bia đã vun sẵn thành ụ to cạnh vỉa hè.

Thằng Sương, một gã ma cô dốt nát. Hắn lúc nào cũng săn đón và mời mọc Bách. Sương hơn Bách chừng 5 tuổi nhưng luôn dùng danh xưng “anh Bách”. Vài lần, Bách nhận được cú điện thoại của Sương và sau đó thể nào anh cũng trở thành kẻ đồng loã trong vài phi vụ bẩn thỉu của hắn. Đối với Bách, chỉ cần nhìn thấy một kẻ móc túi trên ti vi hay một thằng cha say rượu vượt đèn đỏ mà không làm gì được là y như rằng anh có cảm giác mình cũng là kẻ tòng phạm. Thằng Sương lừa đảo, thằng Sương trốn thuế, thằng Sương làm đủ thứ không giấy phép, nhưng anh vẫn cần đến hắn, cần con đường hầm dẫn vào thế giới của hắn. Có lần Huy đã kìm anh lại khi Bách nổi xung lên.

- Lần này nhất định tôi phải cho thằng đểu giả đi nghỉ suốt.

- Đừng, thằng Sương chỉ là thứ cò con, tôi đánh giá ngang với trộm vặt xóm liều. Cậu còn cần đến nó.

- Ngần ấy chứng cứ, đủ để nó nghỉ ngơi vài năm chứ chả ít.

Huy tủm tỉm.

- Đừng cáu, thế cậu chưa đổi được món hời nào à?

- Được một cái công ty ma, mà nó chỉ điểm cũng là vì có xích mích với thằng trùm kia, thành ra mình đi dọn dẹp không công cho nó. Vụ này bên kinh tế họ vào chứ tôi cũng chả được dính dáng gì. Đã thế hôm nọ phải can thiệp giúp một thằng bạn nó thoát được cái vụ bê bối trong quán bar. Nếu như tôi không nhúng tay vào, thì cái quán ấy đã bị giải thể rồi. - Bách đau khổ.

Và chỉ nội việc anh lưu số của Sương vào trong điện thoại đàng hoàng như bất kỳ mối quan hệ nào cũng đủ để anh thấy khổ sở lắm rồi.

- Xe thủng lốp à? - Lão chủ quán bia nguệch mồm ngáp rồi chui tót lên chiếc Ford Lancer màu ánh bạc sau khi buông ra một câu xã giao.

Bách thấy không gì tệ hơn thế. “Thế giới này, toàn những kẻ đáng ghét. Đúng là con mụ điên đã ám quẻ mình suốt từ sáng đến giờ”. Anh ngồi lên xe. Phương án tốt nhất là qua nhà Huy ngủ nhờ. Quãng đường về căn hộ tập thể của anh sẽ gấp mười lần từ đây về nhà Huy. Bách nổ máy. Xe đang được chạy bằng vành. Anh đành hy sinh chiếc lốp này. Sáng mai, Huy sẽ đèo anh đến chỗ làm, chiếc xe nhân cơ hội sẽ được bảo dưỡng chỉnh tề. Anh cũng nhân cơ hội sử dụng ké cái bồn tắm nước nóng rất xịn của Huy, ăn ké những đồ ăn rất ngon trong tủ lạnh mà cô bạn gái của Huy thường xuyên tích trữ trong đó, cô bạn gái tóc quăn nâu xinh đẹp mà Huy lúc nào cũng giấu giếm, chỉ sợ Bách buồn.

Chiếc xe xịt lốp làm Bách đôi lúc lạng tay lái. Anh cảm thấy hơi nhức đầu và ruột gan cồn cào. Đó là kết quả của chục cốc bia khổng lồ và vốc lạc rang khô khốc. Bách đi rất chậm, từ xa, anh đã nhìn thấy một vầng sáng lấp lánh phía đầu con đường. Gió từ hồ táp lên mặt anh mát lịm. Trăng tròn trịa loáng lên mặt nước thành những quầng li ti lan toả. Quầng sáng hơi rung rinh làm Bách hoa mắt. “Chết thật, mình say rồi chăng. Lạy Chúa, chỉ còn vài trăm mét nữa

thôi, đừng để con đổ gục giữa đường". Mí mắt Bách như trĩu xuống. Anh cố tập trung ý nghĩ vào một chủ đề nào đó. Mụ đàn bà điên. Những con mèo chết. Bàn tay đầy gân xanh của thằng Hoan. Cái ợ hơi thô thiển của tay Mạnh. Chiếc Ford Lancer màu ánh bạc. Ụ rác. Trần Hoàng Lưu. Mai Diên Vĩ.

Trần Hoàng Lưu? Trần Hoàng Lưu là gã nào mà lại mời anh. Bách thấy tỉnh táo được đôi chút. Anh tiếc là mình đã vứt đi tấm thiệp mời khánh thành. Lẽ ra anh nên giữ lại tất cả những gì được trao vào tay mình như một thói quen. Kỳ quặc thật. Anh chẳng vứt đi thứ gì bao giờ. Đến thùng rác Bách cũng có ba chiếc, để phân loại rác dần dần. Mọi thứ bị tống vào thùng rác loại một sẽ còn được bới lên để soạn trước khi chui vào thùng rác cuối cùng và sống phần đời còn lại trong vòng quay của các bãi rác thải. Biết đâu Trần Hoàng Lưu lại chẳng phải là một thằng cha sở hữu vài sòng bạc tại gia khổng lồ, chuyên buôn bán hoá đơn đỏ hay buôn lậu gỗ quý. Hình ảnh hai người hàng xóm già nua lịm đi trước bàn thờ người con trai độc nhất khiến Bách thấy trí tưởng tượng của mình được phát huy đến cực điểm. Anh cho rằng gã Lưu nào đó chẳng thuộc dạng hay ho gì. Vậy mà anh lại vứt toẹt cái giấy mời kia đi.

"Không lẽ mình quay lại để nhặt." Ý tưởng này thậm chí còn ngớ ngẩn hơn việc vứt đi tấm giấy mời kia. "Rõ là mụ điên đã ám quẻ mình từ sáng đến giờ". Trần Hoàng Lưu? Lưu? Bách tự nhiên thấy óc mình nhẹ bẫng. Anh nhớ ra rồi. Chỉ là vì cái thiếp mời ghi cả họ tên trang trọng làm xoá hẳn một hình ảnh trong trí nhớ. Bách đã từng bắt tay Lưu trong một nhà hàng Ả rập nghi ngút khói nằm trên khu phố cổ. Chắc chắn anh còn nhớ Lưu, một nhân vật ấn tượng, sếp của thằng Sương. Lưu có mái tóc luôn trật tự, nước da rám nắng và nụ cười cởi mở. Hôm đó có cả vài cô gái nồng nhiệt của tay Sương.

- Đây là anh Lưu, sếp em, một giám đốc trẻ danh tiếng, còn đây là anh Bách, bạn thân của em, một cảnh sát hình sự đầy tài năng, đã phá hàng trăm vụ án lớn nhỏ. - Thằng Sương y như đang diễn một vở kịch tồi, quay sang với đám tóc dài bên cạnh. - Hôm nay các em may mắn được làm quen với anh đây. Phước cho các em.

Lưu không để ý đến những câu pha trò rẻ tiền của Sương. Anh ta quay sang bắt tay Bách.

- Rất vui được gặp anh. Sương đã kể về anh nhiều lần. Mời anh chọn vị thuốc.

Bách ngượng chín người, rủa thầm thằng Sương. Thực ra, nếu Sương có giới thiệu anh thế hay tâng anh lên chín tầng mây đi nữa thì cũng không ai lấy làm điều ngoại trừ Bách. Từ lúc vào nghề đến giờ, những vụ án anh phá được chỉ là trò con nít của Bình, Giang, Quyết, Huy và thậm chí cả Mạnh nữa. Phần lớn các vụ anh đều đóng vai phụ trong cả nhóm. Cái giọng trầm đều của ông sếp khắc nghiệt lại như gọng kìm xiết lấy hai thái dương Bách.

- Cậu chưa thể làm việc độc lập được.

- Em chưa hiểu?

- Cậu có lòng nhiệt tình. Nhưng chưa có tố chất.

- Tố chất đó là gì, thưa sếp? - Bách nghiến chặt hai hàm răng lại.

Con người khắc nghiệt không trả lời. Ông ta mỉm cười và nghe điện thoại. Ông ta luôn luôn có điện thoại, luôn luôn có việc phải làm và luôn luôn dừng cuộc nói chuyện lại nửa chừng. Không biết đối với Huy, ông ta có nhấc điện thoại, quay mặt về phía cửa sổ có những chùm lá cây loà xoà và để cậu ta lủi thủi bước ra cửa, rón rén đóng cánh cửa gỗ sao cho không có tiếng động nào.

Trần Hoàng Lưu dường như đã đọc hết toàn bộ ý nghĩ trong đầu Bách, ít ra là anh cảm thấy thế, nhưng anh ta vẫn lãnh đạm chìa tay ra phía chiếc bình thủy tinh có vòi.

- Anh dùng thuốc gì?

- Ấy chết. - Sương chợt nhớ ra công việc của mình, vội rời khỏi đám tóc dài. - Để em giới thiệu đã. Anh Bách mới đến đây lần đầu tiên. Đây là shisha.

Bàn tay ngắn ngủn của hắn bê một chiếc bình rất dài với hoa văn rực rỡ đến trước mặt Bách.

- Các em mồi thuốc đi.

Đám tóc dài ùa lại chiếc bình. Một cô gái choàng kín tấm khăn dệt kiểu Thổ Nhĩ Kỳ đặt những viên than hồng nhỏ xíu lên đỉnh chiếc bình và áp chặt vào đó một tờ giấy bạc.

- Anh Lưu thường dùng vị hoa hồng, anh cũng thế nhé. - Cô ta quay sang xin phép, một mùi thơm kỳ dị phả qua Bách.

- Tuỳ em.

Bách lơ đãng đưa mắt lên những tấm thảm thõng trên tường, những bộ da báo lẩn vào u tối. Căn phòng tối tăm, giả làm không khí của một đêm A rập.

- Em mời anh.

Cô gái choàng khăn đưa ống hút cho Bách và một ống từ bình khác cho Lưu. Bách ngập ngừng. Anh thấy Lưu thản nhiên rít một hơi dài.

- Anh hút thử đi nào.

Cô gái lấy lại đầu ống đưa vào miệng và nhả ra một làn khói thơm lừng. Cô ta ngồi nép vào Bách. Khói hoa hồng quẩn quanh cơ thể cô ta quện với mùi nước hoa hăng hắc. Bách ngậm lấy ống hút. Hương vị dịu dàng ngòn ngọt luồn dần lên, cuộn lấy đầu lưỡi rồi lan toả xuống cuống họng đang khô khốc.

- Tuyệt thật. - Anh thốt lên.

- Còn nhiều thứ tuyệt nữa, - Sương nháy mắt - Chẳng lẽ thằng em lại để cho anh chán hay sao.

Phía bên kia, những cô gái cũng nhanh nhẹn mồi thuốc và hút chung một bình với Sương. Bách nghe dậy lên vị hoa hồi nóng bỏng. Những làn khói bắt đầu khiến căn phòng mờ ảo như phủ sương.

- Anh Lưu là người theo đạo Hồi nên tụi em quen với món này rồi. - Sương lim dim mắt ngả ngớn.

- Thật hả? - Bách ngạc nhiên. - Tôi chưa gặp một người Việt theo Hồi giáo bao giờ.

- Cũng như tôi chưa gặp một cảnh sát hình sự bao giờ. - Lưu cười vui vẻ. Bên cạnh anh ta cũng có một cô gái choàng tấm khăn thêu kín đến tận cổ, nhưng rõ là Lưu chỉ mải mê tận hưởng khói shisha vị hoa hồng của anh ta. - Hiện nay trên khắp lãnh thổ có tới 70.000 người theo đạo Hồi kia mà. Tôi chỉ là một trên bảy mươi ngàn, anh ngạc nhiên sao.

- Anh Lưu sùng đạo, tháng trước rét run người, mà anh ấy nhịn đói vào tháng Ramadan. - Sương có vẻ thú vị, cười đến sặc cả khói. - Nên hôm nay phải đưa anh Lưu đi ăn uống trả thù.

- Đừng nghe lời cậu ấy, - Lưu chỉnh lại một chiếc nút dưới chân bình shisha - Bố tôi theo Islam chính gốc, còn mẹ tôi theo đạo Bà ni, sau khi bà lấy chồng cũng cải đạo theo chồng, nên tôi còn nhiễm ít nhiều thói quen, cho dù bố mẹ tôi đã mất cả rồi.

- …

- Trước kia cha tôi còn bắt tôi cầu nguyện mỗi ngày năm lần và trước khi đi ngủ đều phải nghĩ đến Đấng Allah và Tiên tri Mohamed. Nhưng bây giờ thì tôi chỉ còn lại một số thói quen trong năm cốt đạo ví như vẫn ăn chay vào tháng Ramadan và chia sẻ cho người nghèo chẳng hạn.

- Vợ anh cũng theo đạo Hồi? - Bách nói xong rồi mới thấy mình lỡ lời. Câu hỏi tò mò của anh có vẻ rất mắc bệnh nghề nghiệp. - Xin lỗi, tôi cũng chưa biết anh có vợ hay chưa.

Bách ngượng ngùng liếc mấy cô gái đang chăm chú với ống shisha.

- Không. Cô ấy nhất định không theo đạo. Nhưng cũng chẳng sao. Tôi không phải là người cuồng tín. Tôi tôn trọng vợ tôi. Mặc dù, cha tôi thường nói với tôi rằng “Phụ nữ là một thực thể không hoàn hảo”.

Bách thấy Lưu cực kỳ thú vị. Vẻ điềm đạm và cởi mở của anh ta làm Bách kính nể. Anh dường như muốn kết bạn với con người này. Từ trước đến nay, Bách chỉ có Huy là người bạn thân duy nhất trên đời.

- Công ty của anh hoạt động trên lĩnh vực gì?

- Để em giới thiệu nhé, - Thằng Sương cuống lên chêm vào. Hắn rất thích giới thiệu. Lần nào cũng thế. Giới thiệu và chú dẫn về mọi thứ dường như là một sở thích quái gở của hắn. - Công ty của bọn em kinh doanh hàng nhập khẩu, đang rất ăn nên làm ra. Nhưng trước đây, anh Lưu là một chuyên gia xây dựng, rồi kinh doanh địa ốc.

Cái từ hàng nhập khẩu mà Sương vừa nói khiến Bách lập tức trở về tinh thần cảnh giác. Từ đó có vẻ rất mờ ám.

- Chúng tôi phân phối phần mềm và linh kiện cho điện thoại di động. Tuỳ theo nhu cầu của thị trường mà phải liên tục thay đổi sản phẩm kinh doanh, nhưng tất cả đều là hàng nhập khẩu. - Lưu nói thêm.

Bách không hiểu lắm ý nghĩa của cách giải thích này, hoặc giả anh đang bị một thứ gì đó làm phân tán tư tưởng. Cái vị hồi, quế và hoa hồng đậm đặc hơn mức bình thường. Bách cảm thấy một mùi thơm lừng ngột ngạt sộc lên tận óc. Cái mùi này khá quen thuộc. Đó chính là cái mùi lẫn khuất với thứ nước hoa của cô gái đang ngồi sát bên Bách từ nãy đến giờ tạo thành một mùi hương quái dị. Đó là thứ mùi mà gã Mạnh thích thú khi dẫm một chân lên tấm lưng xăm trổ đầy xương xẩu nằm bẹp dí dưới sàn nhà.

- Thơm thế này thảo nào lũ chúng mày nghiện đến quên đời. Thôi hôm nay hốt hết các chú mày lên trại cho quên đời luôn nhé.

Bách thất thanh.

- Thằng Sương, mày đang hút cái gì đấy?

- Shisha mà ông anh.

- Mày đang hút tài mà? - Bách giận run người.

- Các em, ban nãy các em trộn gì vào cho anh ấy nhỉ? - Sương làm vẻ mặt ngơ ngác rồi giả bộ gí tai vào miệng một cô gái để lắng nghe. - Marijuana(1) xịn, hàng xách tay đấy, ở đây không kiếm đâu ra cái của này. Anh Bách muốn thử tí không?

- Im đi, mày có muốn tao dẹp cái quán này không?

- Thôi nào, em hút cái này cũng như anh Bách, anh Lưu thích hoa hồng. Anh nhả khói shisha hoa hồng còn em nhả khói cocktail hoa hồi. Mỗi người một sở thích. Có sao nào.

Nói đoạn gã Sương cười hô hố như hoá dại. Những cô gái ngồi bên cạnh cũng khanh khách tuồng chế giễu Bách. Anh mím chặt môi, liếc nhìn Lưu.

- Cậu…

- Thôi, dẹp cái thứ này đi.- Lưu gằn tiếng.

Sương có vẻ ngạc nhiên rồi sợ hãi tắt lịm bình shisha. Những hình ảnh về Trần Hoàng Lưu, chủ Trại Hoa Đỏ chỉ có thế. Sau đó, Bách lú lẫn cả đầu óc khi tay Sương khôn khéo ra hiệu cho những cô gái của hắn hất tấm áo choàng xuống đất. Họ lộ nguyên tấm thân trần với mảnh vải mỏng tang quây trễ xuống phần hông. Những cơ thể uốn lượn như rắn theo một điệu nhạc Trung Đông. Những chiếc chuông bé xíu rung lên khiêu khích. Cô gái nãy ngồi cạnh Bách lúc lắc bộ ngực trần và tiến dần về phía anh. Đôi tay lạnh toát phủ khói shisha miết dần lên ngực Bách. Mùi hương kỳ dị khiến Bách choàng tỉnh. Anh liếc nhìn Lưu. Trần Hoàng Lưu quả là một con người đáng kinh ngạc. Bộ mặt điềm tĩnh của anh ta chìm trong khói shisha. Lưu khiến anh kính nể, nhưng mối liên hệ giữa anh ta với gã Sương làm Bách hơi khó chịu.

Bách cảm thấy cơ thể lạnh buốt. Anh biết rằng mình đã vào tới phố nhà Huy. Hồi bé, mỗi lần Huy đèo Bách trên chiếc xe đạp mini qua con phố này, cậu thường chỉ cho anh ngôi biệt thự quét vôi trắng ẩn sau những tán xà cừ rậm rì.

- Nhà tớ đấy, ông bà ngoại và mẹ tớ đã từng ở trong cái lâu đài này.

“Lâu đài” mà Huy thường khoe với Bách đã thuộc về cậu ta, nhưng ngày ấy Bách rất sợ phải đi qua quãng phố ngắn ngủn này. Cũng chỉ vì một lần hai cậu bị hỏng xe đạp và Huy táp vào một quán sửa xe ngay trên vỉa hè. Lão già sửa xe đạp có bộ mặt tươi cười, cởi mở và hay chuyện.

- Hai cậu nhà ở đâu qua đây?

- Nhà bọn cháu ở xa, nhưng ông bà ngoại và mẹ cháu đã từng ở trong căn nhà kia. – Huy tự hào chỉ tay về ngôi biệt thự có khoảng sân gạch đỏ rất rộng phủ đầy lá xà cừ.

Lão sửa xe đạp đang miết keo lên miếng cao su đã được cắt tròn bốn góc nhưng vội dừng ngay lại.

- May mắn cho cậu đã không phải ở trong ngôi nhà ấy.

- Tại sao ạ? – Huy mở to đôi mắt nâu rất đẹp.

- Các cậu không biết câu chuyện về con phố này hay sao? – Lão già thôi cười, đôi mắt nheo lại nhìn hai vị khách nhỏ tuổi. – Cái biệt thự màu vàng có chóp nhọn đằng kia trước đây thuộc quyền sở hữu của Quốc dân Đảng. Ngày xưa, bọn mật vụ thường đưa những kẻ mà chúng nghi ngờ vào trong ngôi nhà ấy. Đôi khi, chỉ là vì một lời mời công việc. Nhưng những ai đã trót vào đấy rồi, vĩnh viễn không quay trở lại được nữa.

Lão già áng chừng keo đã khô, mới nhẹ nhàng đặt lên lỗ săm thủng và lấy cây búa cũ kỹ đập đều đặn. Bách liếc nhìn căn biệt thự. Nó tuyệt đẹp với hàng rào sơn trắng và cầu thang hẹp rất cao dẫn lên cửa chính.

- Họ đi đâu hả bác, những vị khách ấy? – Đôi mắt nâu buồn bã của Huy thoáng kinh ngạc.

- Họ bị đưa xuống hầm. Ngay bên dưới nhà có một căn hầm khổng lồ. Bọn Quốc dân Đảng có đến hàng trăm dụng cụ tra tấn. Những kẻ không may bị đưa vào đó, sẽ bị tra tấn cho đến chết. Sau cùng, xác của họ sẽ được mang ra lối cửa hậu thông ra hồ. Cách đây ít lâu, người ta nạo vét lòng hồ và tìm thấy vài trăm bộ xương dưới đó. Xương đầu và chân tay. Không còn biết của ai với ai nữa.

Bách và Huy nín thở.

- Không liên quan đến nhà cháu. - Sau cùng, Huy cũng thốt lên một câu vẻ trách móc.

- Từ từ đã. Tôi chưa kể hết. Tôi thì chưa biết mặt mũi căn hầm ấy ra sao, nhưng sau ngày giải phóng, quân ta cho người vào dọn dẹp ngôi nhà. Có năm người xuống căn hầm và khi quay trở lên… một người đã nhảy lầu tự tử ngay lập tức. Một người về nhà ba hôm thì phát dại và những người còn lại, các cậu biết họ làm gì không? Họ lấy kim tự khâu đôi mắt mình lại để không phải nhìn thấy những hình ảnh khủng khiếp mà họ chứng kiến hàng đêm.

- Họ đã nhìn thấy những gì?

- Tôi có biết đâu. Họ cũng chết ngay sau đó, nhưng tôi chắc rằng những cảnh tượng họ nhìn thấy phải ghê rợn lắm. Còn nữa, tất cả những người này luôn miệng kêu lên “Quỷ dữ”.

- Những người bị chết đã hóa quỷ à?

- Không, mà trước nữa kia, từ thời ông cố nhà tôi. Khi ấy dân cư tụ hết trong thành nội và nơi này vẫn còn hoang vu, hẻo lánh. Một đêm nọ, có ông tướng và quân lính của ông ta dẫn một đám tử tù đến đây để hành hình. Ông ta sơ xuất thực hiện việc đó đúng vào khắc đầu tiên của giờ Tí, ngày Rằm, bên cạnh cây si ven hồ nước mà không biết rằng ngay dưới gốc cây si đó là mồ chôn tập thể của lũ mèo đen. Ngày ấy người ta cho mèo đen là hiện thân của quỷ ác, nên bất cứ con mèo đen nào bị chết đều được đưa về đây. Ông ta thực hiện nghĩa vụ của mình một cách vô tình, chỉ là vô tình thôi, đúng vào thời khắc, đúng vào vị trí mà khí âm tụ lại đến cực điểm. Những linh hồn của bọn tử tù không được siêu thoát. Khi còn sống, chúng đã là những kẻ tội đồ tàn ác, thì lúc chết sức mạnh của chúng tăng lên gấp ngàn lần. Và xung quanh nơi này, xung quanh hồ nước này… - lão già thầm thì, khóe miệng hơi nhích sang một bên – chứa đầy quỷ dữ và tội lỗi.

- …

- Quỷ dữ đã chiếm lĩnh căn nhà đó, và không chỉ có thế, bố tôi nói rằng rất nhiều ngôi nhà ở con phố này đã bị ám. Có những chủ nhà không chịu nổi phải dọn đi nơi khác, hoặc… có những kẻ bị quỷ ám đến phát sinh bệnh mà chết. Nhiều lần, tôi đi làm về muộn, cứ thấy khí lạnh ở đâu thổi về ào ào, mà quái lạ, có gió nhưng lại rất ngột

ngạt. Đúng lúc đó, tiếng rên rỉ thoát ra âm âm từ những bức tường kia. Đấy chính là các linh hồn bị giam giữ đang than khóc. Sau vài bận liên tục như thế, tôi chỉ dám làm ở đây vào ban ngày.

May mắn thay, chiếc săm đã được nhồi vào trong lốp. Lão già hoàn tất việc bơm căng nó lên và nhận nắm tiền vo tròn từ bàn tay trắng hồng của Huy. Hai đứa nín thít từ đó về đến nhà. Ra đến đầu phố rồi ngoặt sang con đường cắt ngang trồng đầy cây hoa sữa mới thấy thở phào. Huy thì ngày hôm sau đã quên ngay chuyện đó và bất cứ lúc nào có dịp đi qua phố vẫn lại chỉ tay về phía ngôi biệt thự màu trắng đầy tự hào

- Đấy, nhà tớ hôm nay mới được quét sơn cửa.

Nhưng Bách thì không thích con phố này một tẹo nào, cho dù nó rất đẹp, rất vắng vẻ với những ngôi biệt thự Pháp cổ sang trọng lất phất tàn hoa giấy đủ màu sắc. Mỗi lần rẽ vào phố là y như rằng Bách cảm thấy nhiệt độ ở đây khác hẳn bình thường. Có lần Huy cười phá lên khi Bách buột miệng nói ra nhận xét ấy.

- Cậu hấp thật. Khu phố này ở cạnh hồ, nó mát lạnh lên là phải. Nói cho cậu biết, nhà ở đây đắt gấp năm lần nơi khác. Đố cậu tìm được vị trí giữa trung tâm nào mà lại yên tĩnh như cái phố này.

Bách thì cho rằng, nếu không phải Huy sống ở đây thì có các vàng anh cũng chẳng thèm chui vào con phố khó chịu ấy.

Chất cồn đậm đặc trong cơ thể và những cơn gió lạnh làm Bách ngây ngấy. Con đường này ít đèn, nhưng hôm nay ngày giữa tháng, trăng đã lên đến đỉnh. Ánh sáng lành lạnh soi rõ từng vết ố trên mặt đường nhựa. Giờ anh không những cảm nhận mà còn nghe rõ cả tiếng sần sật của bánh xe đang được chạy bằng vành.

Nhà Huy và mọi ngôi nhà khác trong khu phố đều đã chìm trong bóng tối, ngoại trừ căn hộ đối diện duy nhất còn một ánh sáng vàng kiểu đèn ngủ trên tầng hai. Bách dựng xe ngay ngắn cạnh cổng sắt rồi bấm chuông. Tiếng chuông điện vang lên khe khẽ sau cánh cửa dày. Bách hơi ngại. Rõ là bạn anh đang ngủ say, biết đâu lại có cả cô gái tóc quăn nâu ở trong đó nữa. Tự nhiên, anh cảm thấy ý

tưởng tự cho là khôn ngoan ban nãy thật dớ dẩn. Bách nhìn chiếc lốp bẹp dí của mình và nhấn thêm một hồi chuông.

Anh rút điện thoại và bấm số cố định của Huy. Máy đổ chuông từng hồi dài. Bách thấy khắp cơ thể đau nhức. Anh bị cảm mất rồi. Bách tựa người vào cánh cổng sắt lạnh mát lạnh nhưng bất ngờ bị lao thẳng vào sân trong do hụt đà. Cánh cổng rít lên một tiếng chói tai. Bách chới với suýt đâm sầm vào chậu cây cảnh. Anh chửi thề "Rõ là con mụ điên đã ám quẻ mình từ sáng đến giờ." Thì ra cổng không khóa. Cú mất đà này giống hệt buổi sáng và Bách dường như tức điên lên. "Ngày hôm nay kỳ quặc thật".

Anh cho xe vào sân và đóng cổng sắt lại cẩn thận, không quên cài then cửa. "Thằng Huy ẩu quá, nó cứ làm như tất cả lũ trộm đêm đều được thông báo đây là nhà của cảnh sát hình sự Đỗ Quang Huy". Ánh trăng đêm đổ sáng chan hòa khắp khoảnh sân, nhưng ở vị trí mà anh dựng xe, những tán xà cừ hơi rung rinh tạo nên những mảng lốm đốm đen ngòm.

Kim đồng hồ của Bách đã nhích đến con số 12. Thốt nhiên, anh lạnh run người. Bách rủa thầm. Anh không thích sự "mát mẻ" này một tí nào. Cậu bạn quý hóa của anh chẳng lẽ không linh cảm thấy có khách quý đang đến. Bách tự pha trò và bước lên bậc thềm. Anh lấy chìa khóa xe gõ gõ vào cánh cửa gỗ và tranh thủ kéo cái cầu nối bằng sắt kê vào bậu cửa để dắt xe lên. Huy thường cho xe vào tận phòng khách, như thế an toàn hơn, tất nhiên rồi. Anh đã kê xong chiếc cầu nối và chỉnh đầu xe sẵn sàng, chỉ cần Huy mở cửa là sẽ để số 1 lao thẳng lên phòng khách.

Bách gọi khe khẽ. Réo tên người khác giữa đêm hôm khuya khoắt thế này thật chẳng phải ý kiến hay. Anh bắt đầu đếm, anh đã đếm được đến gần 100. Bách sốt ruột, vặn vẹo quả đấm. Anh rùng mình. Dường như quả đấm cửa tự xoay chuyển. Huy không khóa cả cửa gỗ hay sao? Hay cô bạn gái tóc nâu vừa mới lên trên ấy? Khi cánh cửa được nhích tới, gió từ một cửa sổ nào đó trong nhà lọt ra thông với cửa trước tạo thành một cơn gió lùa khiến Bách chóng mặt.

Anh mở toang cửa. Phòng khách nhà Huy tối om. Chiếc xe Piagio màu đen quen thuộc dựng vội vàng giữa nhà. Bách ẩy xe của Huy vào sát bàn uống nước rồi cho chiếc xe thảm hại của mình sang bên cạnh. Xong xuôi, Bách đóng cửa, chốt lại cẩn thận rồi lần mò trong bóng tối. Anh không muốn bật đèn. Nếu Huy còn đang ngủ thì anh không nỡ đánh thức bạn dậy, còn Huy đang mải mê làm gì đó mà không biết có khách đến nhà, anh sẽ hù cho cậu ta một trận, thử xem còn muốn ca ngợi căn nhà mát lạnh ven hồ nữa hay không. Phần nhiều, Bách đoán là Huy đang ngủ say.

Cả lớp đại học ngày xưa đều biết tật ngủ của Huy. Nếu cậu ta đã nhắm tịt mắt vào rồi thì có bắn đại bác cũng không dậy. Có lần thằng Kha lớp trưởng còn đầu trò khiêng nguyên chiếc võng của Huy sang phòng ký túc xá nữ. Anh chàng Huy tội nghiệp sau giấc nồng buổi trưa mắt nhắm mắt mở với quần xà lỏn ngơ ngác nhìn đám con gái rúc rích xung quanh. Thậm chí họ còn trang điểm môi son má phấn cho Huy lộng lẫy như thể vũ công nhà hát Alcazar(2) mà cậu ta vẫn không hay biết gì. Nên nếu bây giờ Bách có rủ cả phòng đến đây bù khú tiếp một cuộc bia thì Huy vẫn cứ ngon giấc như thường, và sáng dậy sẽ nhìn đám vỏ chai ngổn ngang mà lẩm bẩm “Dạo này mình hay quên quá, tối qua uống bia với ai ở đây mà giờ không nhớ ra được”. Nghĩ đến đó, Bách tủm tỉm cười một mình.

Anh đã lên đến tầng hai, phòng ngủ của Huy đóng kín mít. Sau cánh cửa dày vọng ra tiếng nhạc khe khẽ. Huy thường bật nhạc trước khi đi ngủ nhưng hiếm khi cậu ta nghe hết được bản đầu tiên. Nhạc vẫn còn bật nghĩa là cậu ta chỉ mới ngủ trong vòng một tiếng trở lại. Trong tiếng đầu tiên con người ta thường ngủ ngon nhất, cậu ta thậm chí không nghe thấy cả chuông cửa lẫn chuông điện thoại là phải.

Một cơn gió ở đâu xói vào đỉnh đầu Bách. Bách định mở cửa phòng nhưng rút cuộc lại leo tiếp lên tầng ba. “Biết đâu, Huy đi về mệt quá quên cả đóng cửa ban công trên ấy. Mình nhân tiện lên kiểm tra xem sao”. Bách làm việc này theo thói quen. Bất kể đi công tác đâu mà phải ở chung một phòng, Bách lúc nào cũng kiểm tra

mọi thứ kỹ càng trước khi đi ngủ, trong khi Huy cứ vừa vào phòng là Bách chỉ trao đổi được vài ba câu đã nghe thấy tiếng ngáy của Huy.

Gió cứ luồn xuống hun hút, và khi Bách rẽ từ chiếu nghỉ lên khúc cầu thang trên, anh lại thấy gió thốc ở dưới lên. Quái lạ, ban nãy Bách đã đóng chặt cửa phòng khách. Có còn kẽ hở nào nữa đâu. Trên tầng ba cũng tối om. Bách bật công tắc. Thì ra trên này chỉ còn một cửa sổ không đóng. Bách châm một điếu thuốc nhưng mới chỉ rít vài hơi anh đã bị những cơn gió lùa từ ngoài cửa sổ làm cho váng vất. Tự nhiên Bách thấy sợ gió trời như sản phụ đang kỳ kiêng cữ.

Tòa nhà này được xây theo kiến trúc kiểu Pháp nên cửa sổ cũng to gần bằng cửa ra vào. Anh với tay đóng chặt hai cánh cửa kính và kéo rèm lại cẩn thận. Nếu không, ngày mai ánh mặt trời chói chang sẽ theo cái cửa sổ này mà ùa xuống tận phòng khách. Bách ngắt hết công tắc và chỉ để lại ngọn đèn cầu thang. Lần này, anh vẫn thấy gió lùa ngược trở lại. Bách chầm chậm xuống từng bậc cầu thang bằng gỗ. Tiếng nhạc lúc này đã rõ mồn một như thể Bách ngồi ngay cạnh chiếc máy hát. “Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi. Đi đâu loanh quanh cho đời mỏi mệt. Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt. Rọi suốt trăm năm một cõi đi về.” Giọng Khánh Ly não nề.

- Huy à?.

Cửa phòng Huy đang mở. Nghĩa là cậu ta đã dậy và biết rằng trong nhà đang có khách.

- Huy ơi. Tôi vừa làm vú em đóng hết các cửa cho cậu rồi đấy nhé.

Gió từ phòng Huy thốc ra lồng lộng. Cánh cửa đung đưa nhè nhẹ và phòng cậu ta vẫn tối om. Không lẽ Huy vừa thức giấc, nhìn thấy xe của Bách và cũng có ý định giống Bách ban nãy là muốn hù bạn một mẻ. “Toàn dân hình sự mà vẫn còn chơi trò con nít”, Bách muốn mỉm cười mà không sao nhích nổi khóe miệng.

Ngọn đèn trên vách tường hẳn đã ngự ở đấy từ thời Pháp thuộc. Nó đồng thời là một phù điêu bằng đồng đen hình đôi mắt kiểu Ấn Độ. Đôi mắt lúc nào cũng mở to và đang nhìn chằm chằm vào Bách. Sao bây giờ anh mới để ý ở đây có cái phù điêu này. Dù sao trông

nó cũng chẳng có vẻ gì là mỹ thuật, trái lại nom còn rờn rợn như một thứ bùa chú của thổ dân châu Phi.

- Huy à, có gì mời mình ăn không?. - Bách mở toang cửa phòng Huy và ấn mạnh cánh vào cục nam châm bên dưới. - Cậu đâu rồi. Thôi đừng đùa nữa. Có gì dọn ra cho tớ chén để tớ còn đi ngủ.

Bách nhấn bừa một công tắc cạnh cửa ra vào. Ngọn đèn ngủ bật sáng. Nó tỏa ánh lờ mờ lên cái khối đen sì mà Bách thoáng thấy lúc bước vào. Chăn gối vẫn lùng nhùng một đống trên giường nhưng không có Huy. “Cậu ta không bao giờ gấp chăn gối.”, Bách thoáng nghĩ. Anh đã thuộc lòng từng thói quen của Huy. Chiếc gạt tàn trên táp đờ luy đầu giường chỉ có vài đầu mẩu. Chắc hẳn sáng nay cô nàng của cậu ta đã qua đây nên nó mới sạch sẽ thế.

“Trong khi ta về lại nhớ ta đi. Đi lên non cao đi về biển rộng. Đôi tay nhân gian chưa từng độ lượng. Ngọn gió hoang vu thổi suốt xuân thì.“ Chiếc máy hát kiểu cổ quay những vòng cuối cùng cho hết đoạn nhạc đệm rồi dừng hẳn. Căn phòng trở lại tĩnh mịch, đến nỗi Bách có thể nghe rõ tiếng phần phật của chiếc rèm cửa bị gió thốc tung lên. Cửa sổ này trông ra sân sau của một tòa nhà khác. Có lẽ đây là ngôi nhà duy nhất còn để nguyên bản kiểu cửa sổ không chấn song từ thời Pháp. Tất cả các chủ nhân khác trong thành phố sau khi tiếp quản những ngôi nhà kiến trúc kiểu này đều đã lắp hết song sắt để đề phòng đạo tặc. Bách hét lớn.

- Huy, cậu ra đây đi.

Tiếng gọi của Bách tắc lại. Trong ngôi nhà hoang vắng này, anh thấy sợ chính giọng nói của mình. Anh bước ra cửa, có thể cậu ta ở dưới nhà và đang ngồi vắt vẻo trên salon hút thuốc lá, thậm chí còn tủm tỉm cười khi nghe tiếng Bách gọi. Bất thần, Bách thấy đôi chân mình ướt sũng. Nước ở đâu ứa ra ngày càng nhiều. Nó tràn ra khắp mặt sàn. Lúc mới vào phòng, Bách không hề nhìn thấy có nước. Vũng nước này, màu của nó, mùi của nó, có điều gì đó không bình thường. Bách gí mắt xuống sàn. Nó đang tràn ra từ buồng tắm. Bách lắng tai nghe, quả nhiên có tiếng nước xối nhè nhẹ. Một chút ánh sáng hắt ra từ khe cửa đóng chặt.

Bách giật mạnh quả đấm.

Tiếng rú của Bách vang khắp ngôi biệt thự Pháp cổ.

Đỗ Quang Huy, người bạn thân thiết nhất đời của anh, đang ngâm mình trong bồn tắm. Đôi mắt to nâu giờ chỉ còn toàn tròng trắng. Bồn nước đã biến thành màu đỏ sậm, và người nằm trong đó, trần truồng với một vết cứa sâu trên cổ.

Chú thích:

Marijuana (tiếng Phạn): Tài mà hay còn gọi là cần sa

Nhà hát Alcazar: Nhà hát của những vũ công chuyển đổi giới tính ở Thái Lan

Chương 7: Lời nguyền

Lưu vuốt nhẹ lên ngực Vĩ rồi từ từ xuống bụng. Vĩ nhắm mắt lại.

- Nó là con của chúng mình.

- Không lẽ không phải thế?

Vĩ huých khuỷu tay vào ngực Lưu. Cô bật cười. Cô nói với ý khác, nhưng Lưu cố tình trêu Vĩ.

- Anh cho rằng nó sẽ là một đứa con gái cổ trắng ngần, tay chân đều mềm mại. – Lưu nắm lấy năm đầu ngón tay Vĩ.

- Trẻ con đứa nào cổ chẳng trắng ngần, tay chân chẳng mềm mại. – Vĩ cố nín cười. – Biết đâu lại là một thằng bé da rám nắng, mắt xếch, ngực cuồn cuộn.

- Làm gì có thằng bé mới đẻ nào trên đời có da rám nắng, ngực cuồn cuộn.

Ánh nắng sớm lùa qua khe cửa hắt những tia lốm đốm ấm áp lên cánh tay trần của Vĩ. Cô thấy dễ chịu và hình dung ra cảnh đứa bé nhỏ xíu hươ hươ những ngón tay vụng về ở bên cạnh. Hình ảnh thật đến nỗi cô có thể nhìn thấy những ngón tay đã quờ rất sát da thịt mình. Nhưng cô chỉ nhìn thấy, chứ không thể cảm thấy những ngón tay ấy. Vĩ chợt sợ hãi.

- Anh… anh…

- Gì vậy em? – Lưu chừng như đang suy nghĩ một điều gì lung lắm.

- Em… sợ lắm. Em sợ…

- Anh hy vọng lần cuối cùng em nói ra điều này đấy nhé. Đừng có nghĩ lung tung. Nó sẽ là một đứa bé gái xinh đẹp. Anh muốn như thế.

Vĩ hơi hối hận vì cô chợt để buột những ý nghĩ vớ vẩn với Lưu. Cô vội chuyển sang chủ đề khác.

- Anh này, còn nhà cuối cùng, anh vẫn chưa đập đi?

- Kệ họ. Nếu họ không chịu chuyển đi thì cứ để cho họ ở đấy. Giữ lại một ngôi nhà nguyên bản để làm viện bảo tàng cũng hay.

- Khiếp, em chẳng thích cái nhà đấy tí nào. Trông nó u ám như địa ngục. Nếu anh muốn làm viện bảo tàng thì em còn biết một chỗ thú vị hơn.

Có cái gì đó vừa tót vào trong buồng.

- Ba bảo con rồi, trước khi vào phải gõ cửa.

- Con gõ rồi đấy thôi. – Bé Bảo chui tít vào trong chăn. Nó rúc rúc mái tóc tơ vào cánh tay trần của Vĩ khiến cô hơi nhột.

- Anh quên cánh cửa của mình rồi à. Nó làm sao mà kêu được.

Lưu liếc nhìn cánh cửa bằng phên nhưng không cười. Anh vội vã mặc quần áo.

- Hai mẹ con cứ nằm đây nhá. Hôm nay anh còn nhiều việc phải làm. Thợ nó đã rục rịch được cả tiếng rồi đấy.

Lưu không cần phải nhắc nhở điều ấy. Cánh thợ đã khua họ dậy từ lúc năm giờ sáng. Vĩ cũng ngồi dậy. Cảm giác những câu chuyện riêng tư bị bao bọc bởi đám thợ đang cưa xẻ dưới gầm sàn và xung quanh nhà làm Vĩ thấy không thỏai mái.

- Đêm qua ngủ ngon không con?

- Có ạ. Mẹ ngủ có ngon không? – Cậu bé chừng như muốn ở lại bên cạnh mẹ thêm một chút nữa.

- Mẹ nhắm mắt vào và mở mắt ra thì nhìn thấy con. – Cô mỉm cười rồi hôn lên trán Bảo để tìm một mùi hơi quen thuộc. – Bảo này…

- Dạ?

- Mẹ có chuyện này muốn nói với con. Con… sắp có thêm một đứa em nữa.

- Nó ở đâu hả mẹ? – Bảo kinh ngạc

- Trong này. – Cô âu yếm đặt tay Bảo lên bụng mình.

Bảo nhìn cái bụng xẹp lép của mẹ đầy nghi ngờ. Cậu bé có vẻ hơi thất vọng.

- Thế thì nó còn bé tí. Bao giờ em bé mới chui ra hả mẹ?

- Khi nào con học hết học kỳ một, mẹ sẽ tặng cho con em bé này.

- Nó là con gái?

- Ừ, mẹ đoán thế.

Bảo áp tai vào bụng mẹ.

- Em bé bảo con là nó đói lắm rồi, nó muốn ăn sáng. Nhưng mà nó chưa có răng mẹ ạ.

Vĩ không nín được cười. Cô dụi đầu vào lưng thằng bé khiến nó chui tọt vào trong chăn để trốn. Bất ngờ, cô kéo Bảo ra khỏi chăn.

- Ôi, con có nghe thấy tiếng gì không?

- Tiếng gì hả mẹ?

- Tiếng sáo ấy, tiếng nhạc.

- Có ạ. - Bảo nghiêng tai chăm chú rồi tỏ vẻ không quan tâm lắm - Mẹ cho con ăn sáng.

- Từ từ đã, - Vĩ chừng như chưa tin lắm – Con thử hát lại đoạn nhạc kia xem nào.

Bảo im lặng, chừng vài giây sau, cậu bé xướng âm lại nguyên si đoạn nhạc không sai một nốt. Vĩ cảm thấy yên tâm. Rõ ràng là Lưu chỉ mải mê với hàng tỷ việc trong đầu và có đàn hát bên cạnh có lẽ cũng chẳng làm anh nghe thấy gì. Cô nhớ lại vẻ mặt ngạc nhiên của Lưu trong ma trận khi hỏi rằng anh có nghe thấy tiếng sáo kia không, tiếng sáo mà cô cảm thấy rõ mồn một như đang thổi ngay bên tai mình.

- Ừ, mẹ con mình đi ăn sáng.

***

Bảo đang nối mẩu bánh mì vào một que tre rất dài và cẩu qua khe hàng rào mắt cáo cho hai con gấu. Một chị dân bản đi ngang qua ra hiệu với cậu bé rằng nguy hiểm lắm, đừng có lại gần. Ở sân sau nhà sàn, Lưu đang đứng giữa đám thợ để giải thích điều gì đó. Lũ thợ áng chừng chưa hiểu, và những khuôn mặt nghệt thộn của họ khiến Lưu có vẻ bực mình. Anh dùng cả điệu bộ để miêu tả, tay khua liên hồi vào những vì kèo và vách gỗ trên nhà sàn, khuôn mặt đỏ au vì nắng, ít ra là do Vĩ tưởng tượng thế. Từ khoảng cách trên nhà lầu, Vĩ không thể nhìn thấy rõ nhưng cô cũng đoán rằng mồ hôi đã rỏ tong tong xuống tận cổ Lưu và thấm ướt chiếc áo pull màu xanh da trời.

Đứng trên này, cô quan sát mọi người như đang xem một bộ phim câm. Trong đám thợ, có những người Sương tuyển mộ dưới đồng bằng nhưng số đông vẫn là dân bản. Bất thần, Vĩ thấy một người trong đám thợ quay lại nhìn cô. Vĩ chột dạ. Khoảng cách rất xa khiến cô không nhìn rõ mặt nhưng cô đoán ra lão thầy mo qua chiếc mũ đặc biệt mà lão đang đội trên đầu. Sao lão có thể nhìn thấy cô? Lão có vẻ không quan tâm đến những gì Lưu nói mà khuôn mặt dán về phía nhà lầu.

Vĩ ngồi thụp xuống chiếc ghế gỗ. Trống ngực cô đập thình thịch. Khi cô trở lại lan can, đám thợ đã giải tán để làm công việc của mình và cô không nhìn thấy Lưu cũng như lão thầy mo đâu nữa. Vĩ đang định quay xuống cầu thang thì chợt nhìn thấy chiếc khăn vấn của Ráy thấp thoáng trong những đám lá cây gần ngôi nhà đá ong. Chị ta đang nói chuyện với ai đó khuất sau một thân cổ thụ. Vĩ tiến sang góc lầu bên phải và nhoài người qua lan can để nhìn cho rõ hơn. Là tay Sương. Cách nói chuyện của họ làm cho cô quan tâm. Điệu bộ của Sương có vẻ rất gay gắt và lo lắng, còn Ráy thì tuồng như đang sợ hãi. Chị ta cuống quýt thanh minh điều gì đó và tỏ một thái độ khó hiểu. Cái nhà lầu này khiến cô có cảm giác được nhìn từ trên cao, “Bí mật sẽ không còn là bí mật khi nó được nhìn từ trên cao”. Cô chợt cảm thấy bàn tay mình mướt mồ hôi. Vĩ lần xuống từng bậc

cầu thang khi áng chừng những người cô vừa quan sát đã rời khỏi chỗ thân cây cổ thụ.

- Cô hóng gió ở trên ấy à?

Vĩ giật mình.

- Chị Ráy, chị ở đâu ra vậy?

- Cô đã vào ngôi nhà cổ phía bên kia ngọn núi? – Đôi mắt chị ta dò hỏi.

- Không. – Bất chợt Vĩ nói dối, nhưng giọng cô hoàn toàn thản nhiên. – Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. – Ráy vấn lại chỏm khăn trên đầu. – Cô lên nhà đi cho khỏi nắng, tôi nói rồi, ở đây khí hậu trong lành và mát mẻ, rất có lợi cho những phụ nữ đang mang thai, nhưng cô đừng nên đi ra ngoài trang trại. Sẽ chẳng có điều gì tốt lành cho cô cả.

Vĩ ngạc nhiên, cô không để ý đến lời cảnh báo của Ráy mà tập trung vào một chuyện khác.

- Sao chị biết tôi đang có thai?

- Tôi còn biết nhiều điều hơn chính cô nữa kia.

Vĩ vẫn chưa hết ngạc nhiên. Chuyện này mới chỉ có Lưu và bé Bảo biết, nhưng biết đâu Lưu đã lại chẳng nói cho Ráy để chị ta để ý chăm sóc cô.

- Tôi nhắc lại, cô không được vào ngôi nhà đó. – Ráy quay trở lại chủ đề cũ, chị ta có vẻ lo lắng. – Bất kỳ ai vào đó đều có một kết cục bi thảm.

- Tại sao?

- Người trong bản này không ai dám đi qua đó kể từ khi ngôi nhà bắt đầu bị bỏ hoang.

Điều này thì Vĩ biết, ngôi nhà không hề có bước chân người lui tới từ vài thế kỷ nay rồi, trừ một người. Vĩ muốn hỏi về người đàn bà cô gặp trong ngôi nhà cổ, nhưng đã trót nói với Ráy rằng cô chưa vào đó nên Vĩ kìm lại. Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy bé Bảo đang nghịch một

nắm đất cát dưới trời nắng gay gắt. Ngồi cạnh cậu bé là hai vợ chồng già mà cô có cảm giác quen thuộc như đã gặp ở đâu rồi. Vĩ vội vàng bước lại.

- Con đang chơi gì vậy?

- Ban nãy con chơi với bọn khỉ và gấu. Bọn nó buồn cười lắm.

- Mẹ hỏi con đang nghịch cái gì vậy?

Ông già đang vun đất lại thành đống cho bé Bảo "xây nhà" có nước da đen bóng và nhăn nheo đến độ cô hầu như không nhìn thấy mắt ông ta đâu. Bà lão có phần còn già nua, khắc khổ hơn cả chồng, đang tiếp nước từ thùng tưới để Bảo nhỏ từng giọt lên đỉnh "lâu đài". Nhìn thấy Vĩ, họ tỏ ra lúng túng và sợ hãi. Bã lão vội vàng đứng dậy và hơi lùi ra sau lưng chồng. Điệu bộ của họ làm cô thấy khó chịu.

- Tại sao con lại nghịch đất?

- Đất ở đây sạch lắm mẹ ạ. Con cũng đang lấy nước sạch để rửa đất. – Cậu bé thanh minh.

- Con lên nhà ngay, mẹ không bao giờ cho phép con nghịch bẩn như thế.

Ông già hơi cúi đầu xuống, cặp mắt len lén liếc nhìn Vĩ. Cô vội vàng kéo tay thằng bé vòng ra khu vòi rửa. Khi cô đi được vài bước, thứ giác quan đặc biệt cứ thôi thúc cô ngoảnh lại đằng sau. Quả nhiên, hai vợ chồng già vẫn đang nhìn theo cô và nói với nhau điều gì đó mà cô vô cùng muốn nghe. Cô hiểu rằng thái độ sợ hãi và lúng túng ban nãy của vợ chồng người dân bản này không phải vì họ sợ cô mắng đã cho bé Bảo nghịch đất. Ngay cả khi cô có giải thích họ cũng không hiểu được rằng cho trẻ con bò lê bò càng nghịch đất là điều không nên. Thái độ bất thường của họ bắt nguồn từ một điều gì khác mà cô chưa tìm ra được.

- Sao con lại chơi với những người ấy?

- Nhưng con chẳng biết chơi với ai mẹ ạ. Ở đây không có trẻ con.

“Làng này không có trẻ con.- Tại sao? - Ở đây đất dữ, chúng tôi không nuôi được”… “Bản này đã bị ma ám. Trẻ con cứ dần biến mất…. Chúng bị mất tích, và đã không bao giờ quay trở lại nữa.” Những câu nói của Ráy bất chợt quay trở lại. Vĩ rùng mình. Khi cô kỳ cọ đôi tay lem luốc của bé Bảo. Hình ảnh hai người dân bản già nua lại hiện lên. Cô nhớ lại ánh mắt họ nhìn con trai cô lúc nó đang nghịch đất và khi cô bất chợt bước lại gần. Vĩ cố vận động mọi suy đoán cho logic nhưng đầu óc cô hoang mang hệt như lúc sa vào ma trận. Nghĩ đến ma trận, cô bảo con trai.

- Con lên phòng ngồi đọc truyện tranh rồi chuẩn bị ăn trưa. Mắt con ra nắng nhiều quá cũng không tốt đâu.

- Mẹ đi đâu?

- Mẹ qua nhờ bác Ráy chút việc.

- Cho con đi cùng.

- Không, con lên nhà.

Bé Bảo phụng phịu, nhưng rút cuộc vẫn nghe lời mẹ. Bảo nghe lời mẹ, tôn thờ mẹ, sợ hãi mẹ, yêu thương mẹ bằng một tình cảm hết sức đặc biệt và Vĩ hài lòng vì điều đó. Cô nhìn theo bé Bảo bước lên cầu thang bằng một ánh mắt kỳ lạ, sau đó đi thong thả về phía ma trận. Cô qua nhà lầu và đến chỗ thân cổ thụ mà hồi nãy Sương và Ráy đã đứng nói chuyện ở đó.

Mặt trời đang rải nắng xuống trang trại khiến nền sân gạch hấp hơi nóng tựa một chiếc chảo rang, nhưng trong những lùm cây tối tăm này, Vĩ thấy da buốt lạnh. Miền núi là như vậy, vừa nóng rãy người lại vừa ẩm ướt như thể trêu ngươi. Vĩ đứng trước màu xanh mướt, hít một hơi thật dài. Cô nhớ lại bản đồ ma trận mà cô được chiêm ngưỡng từ trên cao khi đứng cạnh ngôi nhà cổ.

Vĩ bước qua cổng vào và rẽ tay phải. Cô rẽ liên tục, chỉ đôi lúc dừng lại và nhắm mắt để định hình quy luật. Trong vòng năm phút, Vĩ đã vào đến những bước tường xanh có đường lượn cong cong mà cô biết rằng nếu nhìn từ trên cao, nó sẽ xếp thành chữ Diên Vĩ cực kỳ duyên dáng.

Lúc này mặt trời đã gần như thẳng đứng và Vĩ thấy ngột ngạt đến độ màu xanh mướt cũng trở nên gay gắt. Cô thỏa mãn nhìn sự thành công của mình và quay trở ra. Nhưng ngay lập tức Vĩ nghe thấy có tiếng loạt xoạt như thể vật gì vừa đập mạnh vào lá cây. Cô nhớ tới gã điên hôm nọ và trở nên cảnh giác. Gã luôn lần mò theo cô từng bước nhưng lần này thì hãy thử xem, Vĩ mỉm cười, cô sẽ cho gã ngộp thở vì nắng trong một ma trận thực sự. Vĩ nhắm mắt vài giây để mường tượng lối ra và chuẩn bị lừa kẻ gàn dở vào những đường dích dắc, nhưng bất chợt cô nghe thấy có tiếng nói, và là tiếng nói chuyện của ít nhất hai người.

Vĩ dò theo bức tường xanh. Âm thanh phát ra từ đúng góc nhọn của chữ V, nơi mà lần trước cô đã nấp ở đó để chờ đợi trong cơn sợ hãi, là tiếng của một người đàn ông và một người phụ nữ trong bản. Vĩ không hiểu gì cả song qua cao độ của giọng nói, cô đoán được họ đang tranh luận điều gì đó khá gay gắt và sau cùng là những tiếng giằng co kèm theo âm thanh nấc nghẹn của người đàn bà. Cơn tò mò của Vĩ lên đến cực điểm. Cô vội vòng lên đằng trước và nhìn thẳng vào góc nhọn.

Một thanh niên trong bản mà đôi lúc cô vẫn nhìn thấy, còn người kia, Vĩ nheo mắt lại vì nắng, cô ngạc nhiên, chính là cô gái Vĩ gặp đêm đầu tiên hai mẹ con ngủ trong ô tô ở sân trang trại, chủ nhân của ngôi nhà đá ong thứ chín. Chiếc áo đen bằng vải thô của cô ta bị kéo tụt xuống dưới để lộ khuôn ngực tròn trịa trắng lóa dưới nắng. Nhìn thấy Vĩ, cả hai đều bị bất ngờ. Người thanh niên có vẻ lo lắng và sợ hãi nhưng trái lại, cô gái nhìn Vĩ bằng ánh mắt khó hiểu. Qua làn nước mắt lóng lánh nhòe nhoẹt trên gương mặt cô ta, Vĩ nhận thấy một sự khó chịu pha lẫn căm ghét.

Cô nhún vai vẻ xin lỗi tôi đã làm phiền rồi vội vàng quay trở ra. Sao họ không chọn một nơi nào đó dễ chịu hơn với bóng râm mát mẻ? Chắc họ nghĩ ma trận là nơi sẽ chẳng ai tìm thấy họ; Tại sao cô ta lại khóc? Có thể cô ta đang giận anh chàng kia. Đó là chuyện bình thường; Tại sao cô ta nhìn Vĩ bằng ánh mắt khác thường thế. Đây là lần thứ hai rồi. Ánh mắt của cô ta, rất kỳ lạ? Chắc lại do Vĩ tưởng tượng. Cô ta bị người khác nhìn thấy trong tình thế chẳng đẹp mắt

gì. Khó chịu là điều hiển nhiên. Vĩ cứ tự hỏi rồi tự trả lời lúc đi dọc những bức tường xanh.

Không phải, tất cả những người ở đây đều nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, đôi vợ chồng già ban sáng, lão thầy mo, Ráy, và cả cô ta nữa, như thể không phải cô chỉ là một người khách lạ, như thể tất cả đều đã BIẾT cô, tại sao vậy? Vĩ chưa trả lời được câu này. Cô cảm thấy đầu nhức âm ỉ dưới nắng trưa gắt bỏng.

Vĩ lại nghe thấy tiếng sáo réo rắt. Âm thanh quen thuộc làm tâm trí cô nhẹ bỗng. Vẫn là bản nhạc ấy, giai điệu ấy lặp đi lặp lại, nhưng Vĩ cảm thấy trong đó một sự khắc khoải vừa như tuyệt vọng lại vừa như giục giã. Đúng lúc đó, dáng người cao lớn của Lưu hiện ra ở cuối hành lang. Cô ngạc nhiên.

- Sao anh biết em ở đây?

- Không thấy em đâu nên anh đoán em đang mê mẩn trong cái mê cung này. – Lưu nói, giọng không hài lòng. – Em nên giữ gìn, đừng đi lang thang giữa trưa nắng như trẻ con thế.

- Em chỉ định tìm cái lắc tay hôm trước đánh rơi trong này. – Cô nói dối – Anh… đợi đã, anh có nghe thấy tiếng sáo không?

- Không.

- Anh nghe này, nghe lại thử xem. - Cô nhắc lại đoạn nhạc.

Lưu chăm chú, rồi quả quyết lắc đầu.

- Sáo ở đâu? Anh chịu, chẳng nghe thấy gì.

Vĩ kinh ngạc.

- Nó rõ đến như vậy. Bảo sáng nay cũng nghe thấy.

- Không, anh không nghe thấy gì hết. Mình về ăn trưa thôi. Hôm nay là ngày cuối cùng để hoàn thành trang trại. Tối nay tổ chức cho họ một bữa liên hoan nho nhỏ và quyết định xem những người nào sẽ ở lại để giúp việc cho Trại Hoa Đỏ.

- Khi nào thì thợ về hả anh?

- Sáng sớm ngày mai.

- Những ai sẽ ở lại?

- Phải hỏi ý kiến họ đã. Chiều nay sẽ biết. Em cũng là chủ trang trại, em sẽ lựa chọn họ.

***

Đống lửa to giữa sân hắt ánh màu vàng cam lên từng khuôn mặt đen đúa. Lưu đã tiến lên một bước, tay nâng cao cốc rượu.

- Tôi và vợ tôi, Diên Vĩ, cảm ơn tất cả những người đã có công xây dựng nên Trại Hoa Đỏ.

- Một công trình tuyệt vời. – Sương đế thêm. – Chúng ta sẽ tổ chức lễ khánh thành vào tuần sau, nhưng lúc đó nhiều người ở đây sẽ không có mặt, nên hôm nay coi như mời tất cả ăn khánh thành sớm.

Vài tiếng vỗ tay đì đẹt từ những tay thợ đồng bằng. Ráy đứng ra giữa phiên dịch lại cho những người trong bản. Khi Ráy nói xong, họ thộn mặt ra. Phần lớn quan tâm nhiều hơn đến chú bê da vàng rộm đang nhỏ từng giọt mỡ trên đống lửa. Chị phụ nữ lúc chiều nhắc nhở Bảo tránh xa khỏi chuồng gấu đang tập trung điều khiển một đầu xiên bê. Chị ta tỏ vẻ dửng dưng trước mọi chuyện đang diễn ra xung quanh. Thực ra, không khí khá tẻ nhạt, không hề giống một đám lửa trại mừng khánh thành như lẽ ra phải thế.

- Còn một điều nữa, - Lưu tiếp tục - kể từ bây giờ, Trại Hoa Đỏ sẽ cần đến một số nhân công phục vụ trong trang trại. Tôi rất muốn biết những ai có thể ở lại đây?

- Càng nhiều càng tốt, - Sương lại phụ họa – các anh chị sẽ không phải làm việc vất vả, từ nay trở đi được sống sung sướng như ở trên thiên đường. Trại Hoa Đỏ thực sự là một thiên đường.

Vĩ nhìn Sương đang khoát tay bằng một điệu bộ lố lăng. Gã luôn có thói quen phóng đại mọi chuyện lên như thế.

- Những người ở lại sẽ được thu xếp ở trong dãy nhà kia. – Sương chỉ về phía dãy nhà sàn nhỏ hơn nằm khuất sâu sau rừng cây nhân tạo. Tuy nhiên không ai buồn nhìn theo tay gã vì tất thảy đều biết

chỗ ấy rồi. - Những cái lều tạm ngày mai sẽ phá đi và mọi người chuyển đồ đạc lên đấy.

Ráy tiếp tục dịch lại bằng thổ ngữ. Những người dân bản nhìn nhau không tỏ thái độ gì. Vĩ chưa bao giờ thấy những con người này thể hiện cảm xúc ngoài ánh mắt khó hiểu mà vài lần cô bắt gặp. Cả bản đã có mặt đầy đủ cả, ngoại trừ ba người chủ của ngôi nhà đá ong thứ chín. Sương hét to.

- Nào, các anh chị mạnh dạn lên. Ai muốn ở lại, hãy giơ cao tay.

Ráy lại nói vài câu. Tức thì có vài cánh tay giơ lên quá đầu. Lưu và Sương nhìn một lượt rồi gật gù. Tất cả những người ở lại gồm có Ráy, ông trưởng bản già đến độ mỗi lần phiên dịch Ráy phải hét vào tai ông ta thêm một lần nữa, hai vợ chồng già sáng nay cho bé Bảo nghịch đất, lão thầy mo, người thanh niên Vĩ bắt gặp trong ma trận và chị phụ nữ đang phục vụ xiên bê. Không khó khăn gì để nhận ra những người không muốn rời trang trại đều già cả và chậm chạp. Những người trẻ hơn phần lớn phấn khởi với món hời đang cầm trong tay và mải toan tính những dự định cỏn con của họ.

Người thanh niên, Vĩ dễ dàng giải thích được lý do của anh ta khi nhớ lại cảnh tượng lúc sáng. Ráy là người nơi nào cũng thích nghi được và chị ta có vẻ tham tiền, trong khi tay Sương hào phóng lại đang rất cần một người địa phương thông thổ ngôn ngữ. Còn chị phụ nữ kia, Vĩ chưa tìm được lý do khiến chị ta ở lại. Cô ghé sát tai Lưu nói khẽ.

- Còn một số người nữa?

- Ai?

- Ba người trong…

- À, kệ họ. Mấy người đó không bao giờ tham gia những việc chung của dân bản, nhưng họ sẽ ở lại. Họ nhất định muốn sống trong ngôi nhà tối tăm ấy. Anh nghĩ cũng chẳng ảnh hưởng gì.

- Không phải vì ngôi nhà đâu, anh không biết lý do đấy thôi. – Vĩ cười tinh quái.

- …

- Cô gái ấy ở lại là vì anh chàng kia, anh ta cũng thế. Anh đang biến Trại Hoa Đỏ thành thiên đường cho họ.

- Vậy hả. Sao em biết? – Lưu tỏ vẻ ngạc nhiên

- Em nhìn thấy.

Lưu búng tai Vĩ.

- Đúng là phụ nữ, chỉ giỏi rình mò. Kệ họ, càng có lý do để họ ở lại và phục vụ trung thành cho trang trại.

- Cô gái thì được, còn…

- Thằng điên chứ gì, mọi người đều nói không phải lúc nào nó cũng lên cơn, chắc em làm cho ai nhìn thấy em cũng đều phát điên lên như thế.

- Còn đùa được.

Lưu không nói thêm nữa vì đang mải rạch nhát đầu tiên vào lườn con bê giờ đã thành màu nâu bóng. Những câu bông đùa của Lưu làm Vĩ yên tâm. Vả lại, cũng đã ngót một tuần nay, cô không nhìn thấy gã điên quanh quẩn trong sân trại. Có lẽ gã thấy đông người nên sợ.

Toàn bộ tốp thợ và dân bản xúm xít quanh con bê. Họ chen chúc và bám xung quanh đông đến nỗi che hết ánh sáng của đống lửa. Vĩ đứng lùi lại một chút. Sân trại trở lại tối om. Bé Bảo đã bị đám đông đẩy bật ra khỏi con bê nên có vẻ rất tức giận. Cậu nhảy choi choi xung quanh để may ra tìm được một kẽ hở nào đó lách vào.

Bất ngờ, Vĩ thấy có người đang nhìn mình chăm chú. Lão thầy mo. Lão ta không chen vào đám người kia mà đứng tách ra một góc. Đôi mắt lão ánh lên một tia quái đản. Khi cô bắt gặp ánh mắt kỳ quặc của lão, đôi môi mỏng dính nhếch lên một nụ cười khiến Vĩ rợn tóc gáy. Lão thầy mo chưa già, vẫn còn nhanh nhẹn, cơn cớ gì khiến lão ở lại trong khi những người dân bản rời đi đang rất cần lão. Vĩ cần trao đổi với Lưu chuyện này. Tất cả sẽ đi khỏi đây trước khi mặt trời

mọc và rất có thể Lưu sẽ kiếm được một lý do hợp lý buộc lão cũng phải đi cùng mọi người.

Cô đưa mắt tìm Lưu nhưng không thấy anh đâu. Lão thầy mo cũng đã biến mất. Cô lấy một miếng thịt bê cho mình. Thịt bê chứa rất nhiều axit folic, sẽ tốt cho đứa trẻ trong bụng cô. Bác sĩ riêng của Vĩ đã dặn dò cô kỹ lưỡng về mọi dưỡng chất cần thiết cho bào thai cũng như những điều cô cần tránh.

Bữa tiệc đã gần tàn và Vĩ cảm thấy một cơn buồn ngủ trĩu nặng trên mi mắt.

- Chuẩn bị đi ngủ đi con. – Cô quay sang bé Bảo.

- Con vẫn chưa ăn xong mà. - Bảo cố nghĩ ra một lý do chính đáng để không phải đi ngủ sớm.

- Hôm nay con đã ăn rất nhiều rồi. Con phải đi ngủ đúng giờ. Thức khuya không tốt cho mắt của con.

Vĩ nhìn quanh. Một số đã tản mát về lều của mình để soạn hành lý cho sáng mai. Cô vẫn không nhìn thấy Lưu đâu.

- Con lên nhà thay quần áo ngủ trước đi nhé. Mẹ đi tìm ba Lưu.

Vĩ vội vã vòng ra sau và trèo lên nhà lầu để dễ quan sát. Biết đâu Lưu đang xem lại một vài chi tiết nào đó để nhờ tốp thợ sửa chữa trước khi họ rời đi mất. Nhưng từ trên lan can nhà lầu, cô không thể nhìn thấy gì hơn ngoài khu vực có ánh sáng duy nhất là đống lửa nướng bê giờ chỉ còn leo lét. Đêm nay trăng thượng tuần. Cái đường cong nhỏ xíu trên nền trời đen sẫm không đủ để Vĩ nhận ra bất cứ vật gì từ khoảng cách năm mét.

Khi cô thất vọng định bước xuống thì chợt nhìn thấy có ánh sáng loé lên từ phía những bụi cây rậm rạp. Chính xác là nó xuất phát từ sau đó. Ánh sáng nhỏ và yếu ớt, bình thường sẽ rất khó nhận ra, nhưng trong đêm không trăng này, nó khiến Vĩ chú ý. Cô nheo mắt quan sát lại lần nữa. Nó tắt ngúm rồi lại loé lên. Lần này, nó chuyển động. Ma trận. Dứt khoát trong ma trận có người.

Vĩ vội vã chạy xuống sân, băng qua khoảnh cây và bước vào những dãy hành lang hun hút. Tuy nhiên, giờ nhắm mặt cô cũng có thể đi lại trong này mà không bị mất phương hướng. Chỉ mất năm phút, Vĩ đã vào đến tâm ma trận. Ánh sáng ban nãy không còn nữa, nhưng rồi cô thấy nó quay trở lại, lần này ngay trước mặt cô. Vĩ còn nghe cả một vật nặng bằng kim loại đang bổ xuống đất sâu.

Những bước chân Vĩ lặng lẽ và cô cố gắng thu mình lại để không bị chạm vào lá cây. Vĩ rẽ phải, rồi rẽ trái. Cô nín thở. Khi cô đứng ngay tại hành lang có ánh đèn, bóng của cô chùm lên nó, tạo thành một vệt đen dài. Tức thì kẻ kia quay phắt lại. Vĩ không nén nổi một tiếng kêu kinh ngạc. Lão thầy mo. Lão đã đào một lỗ đất sâu hoắm và điều làm cô sững sờ hơn cả là những thứ trong chiếc hộp sắt dính đầy đất mà lão vừa đổ ra: những thỏi vàng phản chiếu màu sắc nguyên thủy của nó dưới ánh nhợt nhạt của cây đèn măng sông.

Sau vài phút hoảng hốt ban đầu, lão ta nhận ra Vĩ. Lão nhếch mép cười, những ngón tay cáu bẩn bấm mạnh lên cán cuốc. Vĩ điềm nhiên bước qua người lão, vẻ như đang đi dạo, cố giữ cho dáng người được bình thản. Khi rẽ sang hành lang khác, cô đi một mạch ra khỏi ma trận, rồi trèo lên từng bậc cầu thang của nhà sàn lúc nào không hay. Cô nhìn thấy Lưu đang chơi vật nhau với bé Bảo ở giữa nhà.

- Anh đi đâu từ nãy giờ vậy? – Cô ngạc nhiên.

- Chắc hồi trưa anh ăn phải thứ gì đó nên đã chiếm giữ nơi trọng yếu nhất của Trại Hoa Đỏ suốt nửa tiếng đồng hồ. – Lưu lấy tay xoa bụng, miệng cười vui vẻ nhưng khuôn mặt có vẻ hơi mỏi mệt và căng thẳng.

- Em xoa dầu cho anh nhé. – Vĩ vội vàng đi vào phòng lấy dầu để che giấu vẻ bối rối.

- Ừ, cho anh cả một khăn nóng nữa. – Lưu nói với theo - Từ sáng loay hoay với bọn thợ ngu đần giờ mệt đến ù cả tai.

Vĩ tĩnh trí lại. Cô đã thay đổi ý định. Cô không muốn để cho lão thầy mo ra khỏi Trại Hoa Đỏ cùng những người khác vào sáng ngày

mai. Số tài sản mờ ám và hành động lén lút trong ma trận hiển nhiên là bất bình thường.

Vĩ xoa nhẹ dầu gió lên hai thái dương Lưu. Anh nhắm nghiền mắt lại, có phần còn mệt mỏi hơn nan nãy.

- Anh à, lão thầy mo…

- Anh mệt quá, anh đi ngủ đây.

- Vâng, anh cứ vào phòng trước, để em cho Bảo đi ngủ rồi sẽ lấy khăn nóng.

Nhưng khi Vĩ quay trở lại, cô đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Lưu. Vĩ mệt mỏi nằm xuống bên cạnh. Đôi mắt cô mở to. Tiếng sáo hồi sáng quay trở lại. Nó vẫn hệt như thế, chỉ có điều, lần này Vĩ cảm thấy trong đó một sự chẳng lành. Đã gần nửa đêm, người đàn bà cô gặp trong ngôi nhà cổ lẽ nào vẫn còn đang thổi sáo. Âm thanh lặp đi lặp lại làm Vĩ căng thẳng. Cô mở hé cánh cửa sổ cho bớt ngột ngạt. Đêm trăng thượng tuần khiến cả sân trại tối đen như thể bên dưới là một vực thẳm khổng lồ.

Giai điệu thê thảm đã biến mất, thay vào đó là tiếng cười ồn ã của trẻ con và những bước chân nện thình thịch trên nền đất. Cô thấy đứa trẻ cuối cùng của đoàn rồng rắn ẩn hiện trước mắt. Nó nhe răng chế giễu và nhìn Vĩ bằng ánh mắt độc ác. Máu nóng dồn lên mặt. Vĩ quờ tay, đứa trẻ cười ré lên rồi lách mình trượt khỏi bàn tay Vĩ. Nó đây rồi. Nó đã trở lại trong lòng bàn tay cô và đôi mắt nó trợn trừng sợ hãi. Mười đầu ngón tay Vĩ xiết chặt. Làn da cổ của đứa trẻ ấm nóng. Nó nhìn cô kinh hoảng. Vĩ hét lên “Đồ khốn. Mày đừng hòng thoát lần nữa”. Đám đông xung quanh cô chửi rủa và giằng Vĩ ra khỏi đứa trẻ. Điều đó làm Vĩ điên tiết. Cô dồn hết sức mạnh xuống cánh tay, nhưng rồi cô thấy hẫng, đứa trẻ đã thoát khỏi bàn tay cô. Nó ho sặc sụa và bàn tay bé nhỏ của Vĩ bị những bàn tay to lớn như gọng kìm xiết chặt. Giờ đến lượt cô giãy giụa. Cô vùng mạnh người. Lưu vẫn thở đều bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngáy một tiếng nhè nhẹ.

Vĩ thấy gió từ khe cửa lùa vào người lạnh toát, và mười đầu ngón tay cô mỏi nhừ. Cô đóng chặt cửa lại và ngồi dậy rót cho mình một ly nước lạnh. Tiếng sáo vẫn văng vẳng. Vĩ nhìn đồng hồ. Đã ba giờ

sáng và bà ta chỉ thổi một điệu duy nhất từ lúc nửa đêm đến giờ. Tiếng sáo ám ảnh Vĩ. Nếu cô không cố gắng ngủ tiếp, cô sẽ hóa điên vì điệu nhạc quái dị này. Vĩ vùi mặt vào người Lưu. Anh vẫn nằm yên không động đậy. Cô xoay người bên nọ bên kia và lần này cô thấy mình ngủ thật.

Giấc ngủ tách cô khỏi cơ thể, soi rõ khuôn mặt nhợt nhạt của cô đang nép sát vào Lưu. Bỗng có bóng người vừa lướt qua cửa sổ. Người đàn bà mặc đồ đen. Vĩ đã gặp cô ta trong giấc mơ trước, nhưng lần này, cô hy vọng cô ta không dẫn dụ cô vào ngôi nhà kinh khủng đó nữa.

Cô ta đang đứng giữa sân và thật kỳ lạ khi Vĩ có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm tối. Người đàn bà vẫy cô, ra dấu hãy tỉnh dậy và đi theo cô ta. Vĩ sẽ không để mình bị đánh lừa thêm một lần nữa, nhưng đây là giấc mơ, cô sẽ xuống sân để xem mặt cô ta cho rõ, để nhớ lại xem cô ta là ai, nhất định phải là người cô đã từng gặp và rồi bị tiềm thức chắp nối thành một nhân vật quen thuộc trong cơn ác mộng.

Người đàn bà làm động tác gấp gáp hơn, vẻ thúc giục và lo lắng. Vĩ cũng lo lắng. Chị ta định nói gì nhỉ? Vĩ sẽ xuống đó, hình như đang có điều gì nghiêm trọng xảy ra, nhưng đôi mắt cô ríu lại, cô buồn ngủ quá, cô muốn ngã lăn ra sàn. Bàn chân cô nặng như đeo chì. Cô nói to “Tôi buồn ngủ quá. Tôi không thể dậy nổi”, song miệng cô chỉ hớp vào không khí. Không có âm thanh nào thoát ra khỏi cổ họng.

Người đàn bà vận đồ đen vội vã tiến sát lại cửa sổ và cất tiếng gọi. Vĩ nghe cô ta nhắc đến tên mình, một cách giục giã. Cô hiểu rằng cô ta muốn cô đi theo, để giúp cô ta làm một việc gì đó quan trọng, cực kỳ quan trọng. Cô cúi xuống, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng quen thuộc mà Vĩ vẫn chưa nhớ nổi: Đôi mắt đen, sống mũi thanh tú và mái tóc mềm mại. Nhưng thật kinh khủng, thái dương người đàn bà vẫn tuôn đầy máu như lần trước. Máu nhỏ xuống chiếc áo màu đen và đỏ loang thành từng mảng. Lần này, Vĩ cố dồn không khí ra cổ họng để phát thành một tiếng hét kinh hoàng. Lưu ngồi bật dậy.

- Em sao thế?

Vĩ ngơ ngác. Cô bật khóc.

- Em không biết. Người đàn bà áo đen…

Cùng lúc đó có tiếng gào thất thanh ở bên ngoài sân trại. Vĩ nghe thấy những âm thanh xôn xao vẻ hỗn loạn và tiếng chân người chạy rầm rập. Lưu vội vã vùng dậy.

- Em ngồi nguyên đây. Để anh xuống xem có chuyện gì.

Lưu mặc quàng chiếc áo sơ mi và cuống lên xỏ chân vào đôi dép bông của Vĩ. Khi Lưu mở cửa bước xuống nhà, anh quay lại dặn thêm lần nữa.

- Em nhớ ngồi nguyên đây, đừng ra ngoài.

Vĩ ngồi im như tượng đá. Cô ngồi im vì bàng hoàng, cô ngồi im vì luôn nghe lời chồng. Lưu đã dặn Vĩ đừng ra ngoài, vì thế, cô ra ngoài tất sẽ chẳng hay ho gì. Kim giây trên chiếc đồng hồ treo tường nhấc từng bước chậm rãi. Tiếng người vẫn lao xao nhưng không còn những bước chân nhộn nhạo nữa. Vĩ đoán rằng họ đã yên lặng tập trung vào MỘT CHỖ NÀO ĐẤY và MỘT THỨ GÌ ĐẤY. Vĩ thậm chí không dám đưa tay đẩy cánh cửa sổ. Cô yên lặng chờ đợi, rồi chừng như không thể chịu đựng thêm được, Vĩ mở cửa ra ngoài.

Trời mới hơi hửng, ánh sáng lờn lợt và u ám. Đôi chân trần của cô chạm vào nền gạch ẩm ướt và lạnh buốt. Không có đôi dép bông, Vĩ cảm thấy cơ thể mình không được bảo vệ. Cô đi như chạy về nơi phát ra những tiếng ồn ào. Cô băng qua sân sau, vượt qua nhà lầu và hướng thẳng về phía khoảnh cây tối tăm. Tất cả những người trong trang trại đều đã có mặt ở đây, chắc chắn là như thế.

Ngôi nhà đá ong thứ chín.

Họ đã ùa cả vào trong nhà, và những người không chen vào được đành đứng ngoài cửa. Vĩ thấy Lưu lách đám đông đi ra. Lần đầu tiên, cô thấy mặt Lưu tái đi. Đôi mắt anh thất thần và gò má nhợt nhạt. Cô lao vào giữa đám đông và hét to.

- Cho tôi vào.

- Không, em đừng vào. – Lưu túm lấy tay Vĩ, bàn tay anh lạnh ngắt.

Vĩ vội giằng ra và dùng hết sức mình để chen lấn. Nhưng cô không cần phải làm cái việc vô ích ấy, bởi tất cả đều rẽ ra cho cô vào. Ở đây, cô là bà chủ, và những người đứng ngoài đều muốn nhường cho cô cái đặc quyền mà họ đang xếp hàng chờ đến lượt. Mùi mồ hôi pha trộn của đám thợ làm cô muốn ói, và cô ói thật, nhưng bụng cô trống không. Vĩ chưa vào ngôi nhà này bao giờ. Nó kín đáo như một hang động và mặc dù bên ngoài nhìn nóc nhà khá cao, nhưng khi vào trong nó thấp lè tè chỉ cách đầu người một sải tay. Người ta tập trung cả ở bên mé trái. Vĩ thấy mùi ẩm mốc, mùi ảm đạm và cả mùi chết chóc. Họ đang đứng trước một căn phòng tối om. Cô thở hổn hển.

- Cho tôi vào.

Nhưng lần này họ không còn chỗ nào để lùi. Vĩ đành thò cổ vào một khoảng trống, và ngay lập tức cô thấy bụng quặn lên. Đôi chân cô chới với. Ngay trước cửa căn phòng chật hẹp, một thân người đu đưa với hai cánh tay buông thõng, và vì trần nhà rất thấp, nên khuôn mặt kẻ thắt cổ tự tử giờ đang nhìn chòng chọc vào đám người đứng xung quanh. Đôi mắt, kỳ lạ, không giống những xác chết trong các trường hợp tương tự, chúng dường như vẫn còn sống. Và khi Vĩ ngước lên, nó còn nguyên vẻ khó chịu và căm ghét như lúc nhìn thấy cô trong ma trận. Vĩ lùi dần ra cửa. Đôi chân cô tê dại. Có một người đang lẩm bẩm bên cạnh cô bằng giọng nói quen thuộc.

- Lời nguyền. Bây giờ nó đã chấm dứt. Cô ta là người cuối cùng của dòng họ.

Cùng lúc đó, một thân hình nhao đến trước mặt Vĩ bằng dáng điệu hung tợn. Gã điên trợn mắt lên và tuôn ra một tràng thổ ngữ.

- Hắn nói gì thế chị Ráy?

- Hắn bảo rằng… hắn biết ai là kẻ giết chị hắn.

Một gã thợ xây đứng cạnh đó nói đế vào.

- Sinh ra trong dòng họ ấy, không bị điên thì mới lạ.

Thì ra ai mới đến đây cũng đều được lĩnh hội câu chuyện hoang đường này. Vĩ đưa mắt nghi ngờ nhìn Ráy. Chị ta có vẻ hiểu ý nghĩa của cái nhìn ấy nên thanh minh.

- Tại mọi người cứ hỏi tôi, nhưng đây là chuyện có thật. Cô thấy rồi đấy. Chứng cớ đang ở trước mắt cô, ở trong kia. – Chị ta hất đầu về phía ngôi nhà, rồi quay sang Vĩ thì thầm. – Bà ấy đã không thể bảo vệ được con gái mình. Bà ấy đã nhờ chúng tôi, nhưng không ai bảo vệ được cô ta thoát khỏi quỷ dữ. Đó là nghiệp chướng.

Gã điên vẫn lải nhải bằng thổ ngữ và bất thình lình thò hai tay ra xiết lấy cổ Vĩ. Cô ngạt thở. Lần đầu tiên cô thấy mặt mình sát với mặt gã. Đôi mắt gã điên dại và miệng thì sùi bọt. Mắt cô hoa lên, rồi cô thấy cơ thể mình hẫng khỏi mặt đất.

Khi tỉnh dậy, Vĩ thấy tấm lưng to lớn của Lưu đang ở bên cạnh. Anh ngồi bất động và cô hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt. Nghe tiếng cựa mình, Lưu quay lại. Khuôn mặt anh gầy rộc đi và đầy lo lắng.

- Em có sao không?

- Em không sao. Có chuyện gì vậy?

- Thằng điên bóp cổ em, chắc nó hoảng loạn. Em có ngất đi một lúc.

- Cô gái kia… sao rồi? Ý em là người ta đã hạ cô ấy xuống chưa?

- Anh xin lỗi. Em nói đúng. Nơi này không tốt lành. Những chuyện xảy ra đối với em ngày hôm nay là do anh. Anh đã nhất quyết xây Trại Hoa Đỏ và đã để họ ở lại. Ngay hôm nay, cả nhà mình sẽ về thành phố.

Vĩ cố gắng mỉm cười.

- Chuyện không may tình cờ thôi. Anh nói đúng. Mình nên về rồi một thời gian nữa sẽ quay lại. Để cho cái không khí này qua đi đã.

- Em nằm nghỉ nhé, để anh xuống thông báo với Sương. Cũng còn cần phải dặn dò một số công việc nữa. Em có cần gì cứ bảo chị

Ráy. Anh sẽ bảo bà ấy lên đây.

- Không, em không muốn bà ấy ngồi cạnh. – Vĩ lắc đầu quầy quậy.

Mỗi lần gặp Ráy là đầu óc Vĩ cứ lộn tùng phèo lên. Chị ta luôn nhồi cho cô những ý nghĩ kỳ quặc khiến cô luôn ở trạng thái bất an.

Vĩ nghe thấy giọng nói của Sương và Lưu văng vẳng bên ngoài. Hẳn là họ đang đứng ở sân sau. Vĩ áp sát tai vào thành nhà.

- Anh điên rồi. Em đã gửi giấy mời đi khắp nơi.

- Thì mình hoãn lại, hoặc không tổ chức nữa.

- Không thể được, khách mời toàn những nhân vật quan trọng, cả những bạn hàng tiềm năng của công ty. Mình mời họ rồi lại báo hoãn, sao làm thế được.

- Hay cậu ở lại chủ trì?

- Không được, anh và chị Vĩ là chủ trang trại, nếu vắng mặt cả hai người sẽ là thiếu tôn trọng họ.

- Tôi không thể để vợ tôi ở lại sau những chuyện ngày hôm nay được. Cô ấy đang có thai, mà thằng điên kia có thể làm lại việc đó bất cứ lúc nào.

- Thế này đi vậy. Anh đưa Diên Vĩ về và sau đó quay lại để chủ trì bữa tiệc

Lưu hơi ngập ngừng.

- Thế cũng được. Cậu kiểm tra xe giúp tôi. Chúng tôi sẽ đi vào hai giờ chiều nay.

Vĩ gượng ngồi dậy. Cô vẫn thấy đầu đau như búa bổ. Tiếng cồng chiêng âm âm khắp trang trại. Cô đoán họ đang làm lễ khâm liệm người chết. Vĩ chợt nhớ ra từ sáng vẫn chưa nhìn thấy bé Bảo. Cô hốt hoảng ra khỏi phòng. Bảo không nên ra ngoài lúc này, rất có thể thằng bé sẽ giáp mặt gã điên và lại gặp chuyện rủi ro như cô khi nãy.

Trang trại vắng tanh. Toàn bộ tốp thợ xây đồng bằng và những người tối qua tuyên bố sẽ rời khỏi trang trại chắc hẳn đã đi từ lúc cô

đang bị ngất trong phòng. Họ không muốn chứng kiến cảnh tượng ảm đạm này thêm một phút nào nữa. Vĩ đi về phía nhà lầu. Cô nhìn thấy lão thầy mo đang nhảy múa quanh một thân cây đẫn nằm dưới mặt đất. Lão ngân nga những âm điệu kỳ dị. Ông trưởng bản già nua ngồi yên lặng trên một mô đá cảnh, đôi mắt không rõ đang nhắm hay đang mở. Ráy, chị phụ nữ tối qua phục vụ xiên bê và hai vợ chồng già đang xúm vào một vật gì đó nằm trong lòng thân cây. Những tiếng khóc ri rỉ trộn lẫn vào nhau. Một bà già nhỏ bé đang vật vã giữa sân. Lần đầu tiên cô nhìn thấy bà ta nhưng đoán ngay đó là chủ nhân thứ ba của ngôi nhà đá ong, người cô già của kẻ thắt cổ tự tử. Bà ta cũng mặc xà cạp đen nhưng không vấn khăn. Mái tóc bạc xổ tung tóe trên lớp da trắng tái. Trông bà ta hệt những mụ phù thủy mà Vĩ vẫn hình dung. Tuy nhiên, cô không nhìn thấy người thanh niên kia. Cô nhớ ra cả sáng nay cũng không thấy anh ta.

Vĩ tiến lại gần hơn. Ráy đang rắc những hạt vụn màu đen vào trong thân cây. Cô gái đã được liệm bằng những tấm vải trắng và đặt vào trong thân cây khoét rỗng. Giờ cô mới nhìn ra cái dáng nhỏ thó của Bảo khuất sau những người phụ nữ. Nó đang đu cả người vào trong thân cây để xem cho rõ. Vĩ khiếp đảm. Cô vội vàng ra ngăn Bảo lại. Khi Vĩ nắm lấy cẳng tay gầy guộc của thằng bé, cô cố tránh nhìn vào thân hình đang nằm gọn giữa thân cây. Nhưng… đôi mắt đang mở trừng trừng dường như vừa chuyển động. Nó nhìn thẳng vào Vĩ, lộ rõ vẻ căm ghét và khó chịu. Cô lại thấy bụng dưới đau quặn lên.

***

Vĩ nằm trong phòng. Bà lão hôm trước cho bé Bảo nghịch đất đang ngồi cạnh cô và dùng một chiếc khăn ướt để lau mặt cho Vĩ. Khi thấy Vĩ mở mắt ra, bà lão có vẻ lúng túng và hơi sợ hãi. Cô nhắc đến tên Lưu. Bà ta áng chừng hiểu và đứng dậy ý nói sẽ đi tìm Lưu cho cô. Bé Bảo nhìn cô lo lắng.

- Mẹ, con sợ lắm.

- Mẹ không sao, tại vì em bé trong bụng mẹ nghịch quá đấy mà.

- Mẹ ơi… máu.

Vĩ nhìn theo ngón tay bé Bảo. Những vệt máu in trên tấm nệm cỏ vẫn còn tươi. Vĩ ngồi dậy, kinh hoàng. Máu ở dưới lưng cô, dưới người cô và thấm ướt chiếc pijama màu trắng. Nó đỏ tươi và loang lổ một cách độc ác. Vĩ cuống cuồng bấm số điện thoại. Máy chỉ hiện lên hai vạch sóng.

- Xin lỗi, cho tôi gặp bác sỹ Nga.

- Chị nói to lên, tôi không nghe thấy gì hết.

- Bác sỹ Nga. – Vĩ hét lên.

- Chị chờ máy. Tôi nghe thấy rồi, chị không phải hét lên như thế.

- …

- Nga đang nghe.

- Chị Nga, - Vĩ nức nở - em không giữ được nó.

- Xin lỗi, ai đang ở đầu dây?

- Diên Vĩ.

- Diên Vĩ, cô đang ở đâu?

- Em ở trên trang trại.

- Sóng yếu quá, chị không nghe rõ.

- Trang trại. Em không giữ được nó.

- Cô bình tĩnh, cô cứ từ từ kể lại. Chị đang nghe đây. - Bác sỹ Nga dịu dàng.

- Em ra nhiều máu, nhiều máu lắm.

Vĩ nhìn chiếc áo pyjama tiếp tục hằn những vệt màu đỏ. Tai cô lùng bùng. Đầu dây bên kia xào lên những sóng âm ầm ĩ rồi chuyển thành tiếng tút dài. Vĩ bấm lại số.

- Chị Nga, chị có nghe rõ không?

- Cô hết sức bình tĩnh, sẽ không sao đâu. – Giọng bác sỹ Nga bập bõm hòa lẫn những tiếng lẹt xẹt. – Cô cần… gestan…duphas…

- Chị nói gì?

- Utrogestan và Duphaston sẽ giữ được thai cho cô.

- Em không có những thứ thuốc ấy ở đây.

- Cô…tuyệt đối…không được… di chuyển.

Máy lại bị ngắt một lần nữa và Vĩ nhìn màn hình trống trơn không một vạch sóng.

- Em… bị sao vậy? – Lưu đã đứng sau cô từ bao giờ, giọng anh kinh ngạc.

- Anh… - Vĩ òa khóc – em sắp mất nó rồi.

- Anh thấy em vừa gọi cho bác sỹ. Bà ấy bảo sao?

- Em cần một số loại thuốc và… em không được di chuyển. Bác sỹ bảo em phải ở lại đây ít nhất đến tháng thứ sáu. – Vĩ thì thầm - Em không thể quay về thành phố vào lúc này. Chúng mình… sẽ ở lại Trại Hoa Đỏ.

Chương 8: Đôi mắt người điên

Mặt trời đã gần khuất sang phía bên kia ngọn núi. Vĩ cẩn thận bám chặt vào từng rễ cây xoà ra trên mỗi bước đi. Những viên thuốc mà cô nhờ Sương lấy về từ phòng khám của bác sỹ Nga khiến cô khoẻ mạnh trở lại. Vĩ đã nằm lại trên nhà sàn suốt một tuần trời kể từ cái ngày u ám khi những người thợ xây rời đi và phát hiện ra xác cô gái đang treo lơ lửng trên xà nhà.

Trại Hoa Đỏ lúc này yên tĩnh hệt những cánh rừng đại ngàn ủ ê khi chiều muộn. Lưu và Sương đang đứng trên nhà lầu để bàn bạc về lễ khánh thành ngày mai. Cô nhận thấy Lưu không hứng thú lắm với những tiệc tùng do tay Sương đề ra, đặc biệt là lễ khánh thành này. Anh vốn dĩ không thích ồn ào, nên Vĩ đoán Sương có ý đồ đặc biệt với đám khách mời quan trọng của hắn. Sương không làm việc gì thừa bao giờ, cho dù nhiều hành động có vẻ như vô bổ.

Cả buổi chiều nay cô không nhìn thấy Bảo, nhưng đoán rằng thằng bé đang chơi trong nhà vợ chồng người dân bản già. Cô không cấm nổi con trai mình, vì chỉ lừa cho Vĩ vừa quay đi, nó đã biến mất trong cái trang trại rộng lớn này. Đôi vợ chồng già không sống cùng dãy nhà sàn với những người khác. Họ ở tách ra trong một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ giữa rừng cây nhân tạo. Sương đã cho thiết kế rất nhiều căn nhà nhỏ như vậy để tạo cảnh quan cho trang trại. Ngôi nhà của hai vợ chồng già nằm biệt lập cạnh khu nuôi động vật hoang dã. “Để họ tiện chăm sóc lũ gấu và cây cảnh”, Lưu giải thích thế. Nhưng chỉ sau một tuần, tất cả những cư dân còn lại của Trại Hoa Đỏ cũng đều xin ra những căn nhà gỗ còn lại. Trái với các tộc người thích sinh hoạt tập thể trong những căn nhà sàn rộng lớn, dân bản nơi này khá đặc biệt. Họ lặng lẽ và kín đáo, không thích chung đụng. Kiến trúc những ngôi nhà nguyên bản của họ cũng không hề giống nhà sàn của tộc Mường thuần chủng. Vĩ đoán rằng có thể tổ tiên của họ đã di cư đến đây, nhưng cô không phải nhà sử học để nghiên cứu xem họ thuộc tộc người nào.

Ông trưởng bản chiếm ngôi nhà to nhất ngay chính giữa rừng cây nhân tạo. Ông ta vẫn có cung cách điềm tĩnh của một ông vua oai vệ

với đám thần dân lác đác xung quanh. Người thanh niên tên A Cách cô gặp trong ma trận cũng ở cách đó không xa, và xung quanh ngôi nhà của anh ta là ba chuồng khỉ chứa hơn chục chú khỉ con. Chị phụ nữ trẻ phục vụ xiên bê tối hôm trước ở sát rìa khu rừng, cạnh vườn kính. Vừa chuyển sang nhà mới, chị ta đã dán đủ thứ giấy màu xanh đỏ tím vàng lên cửa ra vào, khiến ngôi nhà gỗ trông giống một thứ đồ chơi tí hon dành cho búp bê. Phía ngoài cùng tiếp giáp sân trang trại là nhà của Ráy và ngôi nhà của lão thầy mo, nằm ẩn sát những khoảnh cây tối tăm nơi con đường dẫn ra ma trận. Hai chủ nhân cuối cùng của ngôi nhà đá ong thứ chín vẫn sống ở đó và từ cái ngày kinh khủng ấy, Vĩ chưa hề gặp lại họ.

Bảo thường tha thẩn ở tất cả các căn nhà gỗ trừ nhà của lão thầy mo và A Cách. Cũng như Vĩ, cậu bé sợ ánh mắt của lão. Cứ lần nào lão xuất hiện ở sân trang trại là Bảo lại cụp mắt xuống rồi lủi đi đường khác. Lão không chỉ nhìn Vĩ bằng ánh mắt kỳ quặc, mà mỗi khi gặp Bảo, lão ta cũng thường chững lại và ngắm nghía cậu bé một cách chăm chú. Về phần A Cách, vì căn nhà của anh ta ở kế ngay chuồng khỉ nên Bảo hay lân la đến đó. Nhưng có một lần, Vĩ chứng kiến A Cách vung tay đuổi cậu bé một cách giận giữ và khi Vĩ vội vàng tới gần để can thiệp thì anh ta quay ngoắt vào nhà rồi đóng sầm cửa một cách thô bạo. Chẳng cần phải giác quan gì đặc biệt, cô cũng dễ dàng nhận thấy mình và bé Bảo luôn bị những cư dân ở đây theo dõi bằng ánh mắt khác thường. Cô và bé Bảo không hề quen biết họ. Vậy thì vì cớ gì mà họ lại tỏ thái độ kỳ cục với mẹ con cô, thay vì thái độ dửng dưng giữa những người xa lạ với nhau?

Mải suy nghĩ, Vĩ trượt phải một viên cuội trơn và suýt lăn xuống chân dốc. Cô túm vội vào một đám cỏ dại và ngăn được mình khỏi tình huống nguy hiểm. Bác sỹ Nga đã dặn Vĩ không được di chuyển mạnh, vậy mà cô lại liều mình đi xuống con dốc này. Vĩ chợt bừng tỉnh. Cô như bị một thầy phù thuỷ có thuật thôi miên dẫn dắt làm những việc không tưởng. Có khác gì lần cô nhìn thấy màn biểu diễn thôi miên của một bác sỹ tâm lý người Nga trên truyền hình. Ông ta khiến một vị học giả đạo mạo bật khóc tu tu như đứa trẻ và một quý bà sang trọng nghẹo cổ ngủ gật ngay trên hàng ghế khán giả.

Cô hít thở sâu và chậm chạp quay trở lại. Đi lên khó khăn và mệt mỏi hơn đi xuống. Nhưng tiếng sáo lần này gấp gáp hơn, và bất ngờ, nó đã thay đổi giai điệu. Lần đầu tiên, người thổi sáo chuyển sang một bản nhạc khác. Nó không êm dịu, mượt mà như cũ mà ai oán như những tiếng rên xiết thoát thai từ vực sâu tăm tối. Tiếng sáo như nam châm khiến Vĩ tiếp tục bước tới. Người đàn bà vẫn thổi sáo trong ngôi nhà cổ? Chị ta là ai mà cô thấy như đã từng gặp? Cả người đàn bà mặc áo đen đã hiện ra hai lần trong giấc mơ của cô và hai vợ chồng già trong bản nữa? Họ có vẻ gì đó vô cùng quen thuộc mà tiềm thức của Vĩ chưa định hình được.

Vĩ đã xuống chân dốc. Bóng hoàng hôn khiến cả một ráng trời đỏ sẫm như máu. Tiếng sáo bất chợt im bặt. Hình như người thổi sáo không muốn Vĩ tiếp tục đi nữa. Cô thở dài. Cái trang trại này, thật quái đản. Vĩ ngồi xuống một mỏm đá. Cô vuốt tay lên chiếc bụng phẳng của mình. Cô muốn cảm nhận được NÓ. NÓ đang ở trong cô, đang thở hơi thở của cô và hoà cùng cô thành một bản thể. Vậy mà nó mờ ảo tựa hồ ảo ảnh được chiếu qua một làn hơi nước. Thốt nhiên có tiếng sột soạt. Cô đứng phắt dậy. Làn da đầy mồ hôi ớn lạnh.

- Ai đấy?

- ....

Cô hơi lùi ra sau và đưa mắt qua các bụi cây thẫm tối. Không có gì. Chắc chỉ là một con sóc rừng. Vĩ nghĩ thầm. Nhưng cô cũng cho rằng mình không nên lưu lại đây lâu hơn nữa. Vĩ cúi xuống buộc lại sợi dây giày đế mềm. Bất chợt tiếng sột soạt lại nổi lên. Lần này tiếng động di chuyển rõ hơn. Theo phản xạ, Vĩ quờ tay ra xung quanh để tìm một thứ vũ khí, nhưng khoảnh đất này trống trơn, chỉ rải rác vài mảnh đá răm và đám lá cây mục ải. Cô vội vàng tiến lại chân dốc. Cô nên về cho kịp bữa tối. Nếu Lưu biết cô lang thang xuống tận đây, hẳn anh sẽ cắt cử mụ Ráy không rời mắt khỏi cô.

Vĩ lại bám vào những rễ cây xoà ra và thận trọng leo lên. Nhưng cô chợt thất kinh và lùi lại đằng sau. Cánh tay trần nổi gai ốc. Lão thầy mo. Lão đứng đó từ bao giờ và rõ ràng đã theo dõi cô từ trên

đỉnh dốc. Đôi mắt lão nheo lại đầy hằn học nhưng khoé miệng nhếch lên thích thú. Vĩ cố giữ vẻ thản nhiên như hôm bắt gặp lão trong ma trận và tỏ ý lão nên tránh đường cho cô đi. Nhưng lão ta bất thần sáp lại gần Vĩ và bóp mạnh vào cánh tay trần của cô. Vĩ kêu lên đau đớn. Bàn tay lão thô ráp như vỏ cây xù xì của một thân cổ thụ với những vảy sừng đen bẩn. Quần áo của lão bốc lên một thứ mùi khiến Vĩ muốn ói. Cô oẹ khan và tỏ thái độ giận dữ. Lão thầy mo ngoác miệng cười, bàn chân di chậm chạp trên nền đất và ánh mắt lạnh lẽo, bất động như của loài linh cẩu chuyên ăn thịt xác chết. Vĩ sợ hãi. Cô nói gấp gáp, vừa nói vừa dùng điệu bộ giải thích cho lão hiểu rằng chuyện tối hôm nọ trong ma trận coi như chưa từng xảy ra, cô sẽ giữ kín bí mật về số tài sản của lão miễn sao bây giờ lão để cho cô đi là được, bằng không nếu như bất kể chuyện gì xảy đến với cô, Lưu nhất định sẽ không để lão yên, và lão sẽ phải trả giá ngay tại Trại Hoa Đỏ này.

Nhưng lão vẫn chậm chạp tiến lại gần, không tỏ vẻ gì là đang quan tâm đến những điều cô nói. Vĩ lùi sát mép vực. Cô nhìn xuống dưới, tim thắt lại. Nghĩa là, đúng như Vĩ đã suy luận, những thỏi vàng của một dân bản nghèo kiết xác thật vô cùng mờ ám. Vì đã bị lộ diện, rất có thể lão sẽ giết người triệt khẩu. Cô sẽ vĩnh viễn nằm lại dưới vực thẳm sâu kia. Tất cả mọi người, kể cả Lưu, cũng sẽ cho rằng do cô thiếu cẩn thận, không quen thuộc địa hình nên sảy chân ngã xuống dưới. Suy luận này thật vô cùng đơn giản và hợp lý, đặc biệt phù hợp với thói quen hay lang thang của Vĩ từ hôm đến trang trại tới giờ.

Dưới kia là những cành dương xỉ dại chìa ra từ vách đá lởm chởm, và dưới nữa, cô không thể nhìn rõ cái đáy sâu hun hút của vực thẳm. Vĩ thấy hoa mắt. Cô quay mặt lại, và lập tức một âm thanh chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị tắc lại. Bộ mặt nhăn nheo của lão thầy mo đối diện cô. Lão thộp lấy vai Vĩ và đẩy cô vào bên trong khiến cô mất đà ngã xoài xuống đất. Lão thầy mo trở nên nhanh nhẹn khác thường. Lão cúi xuống và đưa bàn tay bẩn thỉu lên má cô. Vĩ kinh hoàng. Cô ôm chặt tay lên bụng, miệng hét to.

- Không được. Tôi sẽ gọi chồng tôi.

Vẻ sợ hãi dường như càng kích thích con quỷ đang đứng trước mặt cô. Lão nâng cằm cô lên rồi bất thần xé toạc chiếc áo trên người Vĩ. Lớp vải sợi linen bị rách tả tơi xuống tận cùng vạt áo. Toàn bộ phần trên cơ thể Vĩ phơi bày trần trụi trước những dãy núi đá câm lặng, những bụi cây tăm tối. Đôi chân cô co lại khép chặt vào bụng. Vĩ rên rỉ.

- Cút đi, đồ bẩn thỉu. Không được đụng đến con tôi. Không được.

Lão ta ngân nga vài câu như nhập đồng rồi túm lấy đầu gối Vĩ bằng bàn tay thô bạo. Lão dùng sức mạnh để tách rời đôi chân cô. Vĩ bấm chặt mười đầu ngón tay lên lớp đá răm. Cô cố gồng người để chống lại nhưng thấy bụng quặn thắt. Vĩ giận điên người. Cơn sợ hãi biến mất khỏi đầu cô. Vĩ quờ một nắm cát khô trộn lẫn đá răm ném vào mặt lão thầy mo. Bị bất ngờ, lão buông tay khỏi Vĩ và rú lên như lợn chọc tiết. Cát khô đã khiến lão tức thời trở thành kẻ mù loà.

Vĩ nghiến răng đứng dậy, có thứ gì đang tuôn trào trong cơ thể, nhưng đôi chân cô đã đặt được lên lớp đá lổn nhổn của con dốc. Cô trèo lên cao bằng những động tác nhanh nhẹn, nhưng một bàn tay đã túm lấy cổ chân Vĩ và kéo mạnh. Cô bị lăn trở lại. Những cạnh đá cạo vào lớp da trần của cô nhói buốt. Ngay tức thì một vật nặng đè lên ngực khiến Vĩ ngạt thở. Vĩ cố hớp lấy không khí. Cô như đã chìm vào cõi hư vô. Thứ mùi ghê tởm của lão thầy mo bao phủ khuôn mặt Vĩ như thể những làn hơi độc bốc lên từ dưới đáy vực thẳm. Cô đang chết dần. Đó là những ý nghĩ cuối cùng của Vĩ.

Thốt nhiên, cô thấy cơ thể mình nhẹ bỗng. Vật nặng gớm ghiếc trên người cô đã biến mất. Vĩ láng máng nghe mặt đất dưới lưng mình rung chuyển nhè nhẹ như thể những con thú nặng nề đang quần thảo. Cô ngước đôi mắt sưng húp. Thân hình nhàu nhĩ của lão thày mo đang rúm ró cạnh mô đá và phía trên: một bóng người mảnh khảnh in trên ráng trời đỏ sậm.

Rõ ràng anh ta đã khiến lão thầy mo sợ hãi. Lão ta tuôn ra một tràng thổ ngữ và chắp hai tay lại. Người kia đứng yên không tỏ thái độ gì, và lão ta nhân cơ hội đó bò lồm cồm về phía chân dốc rồi đứng thẳng người, biến mất sau những bụi cây um tùm mà không

hề ngoảnh mặt lại. Người kia vẫn không nhúc nhích, có thể chỉ đôi con mắt của anh ta là đang nhìn theo những động tác hèn hạ của lão thầy mo.

Vĩ cố nhấc đầu khỏi mặt đất. Người đàn ông là dân bản. Bộ quần áo mới tinh như thể anh ta vừa mới lấy trong tủ ra để đi trảy hội. Không giống như những người đàn ông khác trong bản, người này có mái tóc dài như phụ nữ, mái tóc có vẻ hơi xơ xác nhưng được chải gọn ghẽ và thả suông đến tận ngang lưng.

Anh ta vẫn quay lưng về phía Vĩ, bất động như tượng đá. Vĩ hắng giọng, và anh ta… từ từ quay lại. Đôi mắt cô mở to kinh ngạc, và nỗi ngạc nhiên chuyển dần sang sợ hãi. Là gã điên. Rõ là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Có thế đây chỉ là một cơn ác mộng, và khi cô thức dậy sẽ lại thấy Lưu ở bên cạnh và bé Bảo nhảy tót vào phòng như một con sóc. Nhưng gã điên dường như hiểu hết những suy nghĩ của Vĩ. Gã chậm chạm bước lại gần và cúi xuống nhìn cô chăm chú. Điều này nhắc nhở Vĩ rằng đây là hiện thực và cô cần phải nghĩ cách để thoát ra khỏi nó. Theo phản xạ bản năng, Vĩ lấy hai tay ôm lấy ngực. Cô nhớ ra rằng gã điên vẫn sống giữa dân bản hàng bao năm nay mà chẳng ai sợ gã, cũng như gã chẳng hề dám đụng đến ai, thậm chí Lưu chỉ cần ném một viên gạch nhỏ cũng đủ làm gã sợ chết khiếp mà lẩn đi mất. Chỉ có cô là sợ gã. Có thể gã giống như một con thú hoang, nếu thấy có người dọa sẽ lảng đi ngay lập tức. Cô nhớ lại những động tác của Lưu, bèn trợn mắt, hét lên một tiếng chói tai và vơ một nắm đất cát lẫn lá cây ném vào người gã. Song cũng như lão thầy mo, gã điên thản nhiên không có vẻ gì là đếm xỉa đến những hành động của cô. Gã tiến thêm một bước nữa, mắt vẫn không rời phần trên cơ thể Vĩ, giờ đang được che chắn thảm hại bằng những mảnh vải rách như xơ mướp và đôi cánh tay trần xây xước. Vĩ nhìn thấy chiếc yết hầu trên cổ gã cử động. Gã điên bắt đầu cởi áo. Vĩ hét lên. Cô lết lùi trở lại và giờ con đường duy nhất của cô là vực thẳm.

Cô đã ra sát tới mép vực. Gã điên có vẻ sợ hãi và lùi ra sau vài bước. Gã huơ huơ tay và dứ dứ chiếc áo về phía cô. Vĩ gào to điên cuồng rồi lùi lại một chút nữa, giờ thì gần như cô chỉ nhích thêm vài

xăng ti mét là có thể đã ở giữa khoảng không của vực thẳm. Gã điên cũng lùi lại vài bước rồi ném chiếc áo về phía cô, miệng nói vài câu với âm điệu vội vã và hai tay làm những điệu bộ khó hiểu. Gã chỉ vào chiếc áo rồi chỉ tay ra đằng sau cô. Vĩ băn khoăn. Cô nhìn chiếc áo rồi nhìn sang gã. Gã làm động tác khoác áo vào người rồi lại chỉ tay ra đằng sau cô. Cô đoán là gã bảo cô mặc áo của gã vào. Vĩ hơi chần chừ đôi chút rồi cũng làm thế thật. Chiếc áo của gã còn nguyên mùi hồ và mùi ngai ngái của sợi vải mới nhuộm. Gã vẫn chỉ tay ra đằng sau cô rồi vẫy rối rít. Vĩ băn khoăn quay lại. Cô hoa mắt. Bên dưới cô là vực thẳm hun hút. Vĩ vội vàng nhích vào bên trong rồi đứng lên.

Gã điên có vẻ hài lòng. Gã tiến lại đầu kia của mép vực và chỉ xuống dưới rồi xua tay. Ý gã là nguy hiểm lắm? Nghĩa là gã hiểu hết? Cô nhìn gã điên. Gã vẫn thế, thân hình trần trụi vẫn gày gò và đen đúa, chỉ có điều là mái tóc không rối bù và cài hoa đỏ như mọi khi, còn đôi mắt… Vĩ giật mình. Đôi mắt gã hiền lành, tỉnh táo như bất kỳ một người bình thường nào khác. Vẻ dài dại đã biến mất. Lưu cũng từng bảo cô thế, rằng không phải lúc nào gã cũng nổi cơn điên và bình thường thì gã vô hại. Có thể hôm chị gã treo cổ tự tử, gã bị kích động mạnh nên mới bóp cổ cô. Liệu gã còn nhớ sự việc đó?

Vĩ không biết hỏi gã thế nào và cũng không biết nên làm gì lúc này. Vĩ chỉ vào chiếc áo và đặt tay lên ngực tỏ ý cảm ơn. Gã mỉm cười và nhún vai, tỏ ý “Không có gì”. Vĩ ngạc nhiên, cô cũng cười ngượng nghịu khi nhớ lại cái cảnh chẳng đẹp đẽ ban nãy. Gã dường như vẫn chưa yên tâm, tiếp tục chỉ tay xuống miệng vực, ném một vốc đá răm xuống rồi giả bộ như sợ hãi. Cô gật đầu và nhìn lên bầu trời, ý nói đã muộn rồi, nên quay về. Nhưng đột nhiên, gã chỉ xuống chân Vĩ và tỏ ra hoảng hốt.

Cô nhìn xuống, cảm thấy những nhịp đập trong cơ thể nghẹt lại. Những vết lấm lem của đất cát trộn lẫn với màu đỏ của máu. Nhưng không phải máu chảy ra từ một vết thương sau cuộc vật lộn. Nó vẫn tiếp tục tuôn chảy, và thấm ướt cả chiếc váy vải sợi hoa mà cô đang mặc. Có thể những nỗi sợ hãi vừa rồi đã át đi cảm giác đau đớn thể chất ngay khi nó chợt nảy sinh. Cô nhìn gã điên, nước mắt chảy dài

trên má. Lần này, cô đã thật sự mất NÓ, không nghi ngờ gì nữa, NÓ đã không còn tồn tại trong cơ thể cô, không hoà cùng một nhịp đập với cô nữa, NÓ đã bay đi như một làn hơi nước mờ ảo nhưng tuyệt đẹp.

Gã điên lúng túng và tỏ ra bất lực. Gã đứng như chôn chân xuống đất, rồi sau vài phút suy nghĩ, gã tiến sát lại gần cô. Bàn tay thô ráp đặt lên hai vai Vĩ. Đúng lúc đó, một bóng người cao lớn hiện ra trên triền dốc. Lưu chăm chú nhìn mái đầu rối bù của cô và chiếc váy lấm lem, rồi chừng như vừa chợt hiểu ra điều gì đó, anh gầm lên một tiếng khủng khiếp.

Nhìn thấy Lưu, gã điên hơi lùi lại, đôi mắt ánh lên một vẻ sợ hãi khó tả. Và trước khi Vĩ kịp nhận ra chuyện gì, một cánh tay của Lưu đã vung lên và ngay lập tức gã điên văng ra cạnh mô đá. Vĩ hét lên.

- Không phải, không phải như thế… Lão thầy mo…

Cô vội vàng chạy ra ôm chặt tấm lưng rộng của Lưu. Cô có thể cảm thấy nó đang rung lên trong cánh tay. Vĩ thở hổn hển.

- Không phải đâu anh… Người này vừa cứu em. Anh ta không điên.

Lưu dừng ngay lại. Anh nghi ngờ nhìn kẻ vừa bị mình đốn ngã, lúc này đang lồm cồm đứng dậy, một dòng máu ứa ra từ vết thương toác trên miệng. Cô nhìn gã thương cảm.

- Anh đánh nhầm người ta rồi. Anh ta vừa cứu em… Chính là lão thầy mo.

- Trời ơi… Lại chuyện gì nữa đây. – Lưu rên rỉ - Cái trang trại này thật quái đản.

- Lần này… em… chúng mình mất nó thật rồi. – Cô bật khóc.

Lưu ôm cô vào lòng và qua vai anh, cô thấy gã điên từ từ đi lên chân dốc. Được một đoạn, gã ngoái đầu lại. Cô thấy ánh mắt gã thật kỳ lạ, ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đọng một vẻ gì khó hiểu, như tất cả những người dân đang sinh sống trong Trại Hoa Đỏ.

Vĩ biết rằng, sau lễ khánh thành, cô và Lưu sẽ quay trở về thành phố, và có thể vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại. Chẳng còn lý do gì níu giữ cô ở lại đây nữa.

Nơi này, không có gì tốt đẹp, mọi thứ không phải dành cho cô. Ráy đã cảnh báo cô như vậy, cả người đàn bà bí ẩn thổi sáo trong ngôi nhà cổ, cả người phụ nữ mặc áo đen trong những cơn ác mộng. Tất cả đều muốn cô quay trở về, nhưng cô đã cố tình ở lại. Nếu cô còn tiếp tục, biết đâu, mọi sự mới chỉ là bắt đầu.

Chương 9: Thứ sáu, ngày 17 tháng 6

Nhìn từ trên cao, con đường chạy ven núi mảnh như sợi chỉ. Duy nhất một chiếc Toyota Crown lấm bụi đường đơn độc như chú kiến lạc bầy. Trời đã về chiều, và những vách núi vàng sậm lại dưới ánh tà.

Bách nhấn phanh. Anh trải sơ đồ lên vô lăng. Bây giờ Bách có thể chắc chắn rằng mình đã bị lạc đường. Anh dò số trên điện thoại và bấm cầu may. Tiếng rít vô vọng nổi lên chói tai. Tất nhiên, điện thoại của Bách đã không còn một vạch sóng từ cách đây vài chục cây số.

Anh không thể nhớ nổi kể từ lúc rời khỏi thị trấn, lần cuối cùng anh còn nhìn thấy chiếc xe Jeep của tay Mạnh là ở quãng nào. Bách quan sát chiếc bản đồ. Trên con đường ven núi rất dài này, có một lối rẽ, và lối rẽ đó sẽ dẫn đến Trại Hoa Đỏ. Bách miết ngón tay lên lớp giấy, có một vật khá to tô màu đen ở cạnh khúc ngoặt. Nó có vẻ như một pho tượng và là vật đánh dấu dễ tìm kiếm. Tuy nhiên, suốt quãng đường vừa rồi, anh chưa hề nhìn thấy vật này.

Chiều hôm qua, Sương đã đưa cho anh tấm bản đồ, một tờ giấy in khổ A3 kiểu phô tô hàng loạt theo một bản vẽ sơ sài. Lúc ấy Bách đang ngồi ăn trưa cùng các đồng nghiệp trong phòng và Sương gọi cho anh.

- Anh Bách, nhìn thấy thằng em mà không mời ăn trưa?

- Mày đang ở đâu đấy?

Tức thì Bách nhìn thấy Sương bước vào phòng, tay vẫn áp điện thoại vào tai và cười khoe hàm răng đen xỉn. Hắn tự tiện kéo ghế ngồi và tự giới thiệu. Tay Mạnh chuyển cho Sương một vại bia lớn và cụng li vẻ thân thiết, rồi cả hai cười ha hả như đã quen biết nhau từ lâu lắm. Thái độ đó làm Bách rất khó chịu. Anh giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

- Mày đến đây có việc gì?

- Em đi ngang qua đây, tình cờ nhìn thấy xe của anh nên rẽ vào, đoán là anh đang ngồi ăn trong quán.

- Mày theo dõi tao hay sao mà nhớ cả biển số xe của tao thế. – Bách đùa nhưng khuôn mặt không cười.

- Đâu có, ai dám theo dõi các sếp phòng hình sự. Em vừa chợt nhớ ra cái giấy mời đã gửi anh hôm nọ.

- Tao vứt đi rồi. – Trong khoảnh khắc, Bách buột miệng hết sức thật thà.

Sương có vẻ chạnh lòng. Lần đầu tiên Bách thấy cái mặt trơ tráo của hắn xị ra. Hắn nói dỗi.

- Anh làm thằng em tự ái đấy. Tại sao anh lại vứt giấy mời của em đi.

- Vì tao thấy nó chẳng liên quan gì đến tao cả. Mà có vẻ cái lễ khánh thành ấy ở rất xa, tao bao nhiêu việc đi làm sao được.

- Thôi nào. – Sương nhếch miệng cười - Chỉ ngốn mất của ông anh hai ngày cuối tuần thôi mà. Sếp em rất quý mến và trân trọng anh, nên mới nhắn em phải thuyết phục anh có mặt cho bằng được.

Nhắc đến Lưu, Bách tỏ vẻ quan tâm.

- Cậu ấy nói thế thật à?

- Tất nhiên. Việc đưa giấy mời cho anh là ý nguyện của sếp.

- Mời đi đâu thế? - Mạnh đặt vại bia xuống bàn, không nén nổi tò mò.

- À thế này. – Sương có vẻ mừng rỡ - Bên công ty bọn em vừa mới xây dựng một trang trại, thực ra nó là sở hữu của sếp nhưng em cũng có một cổ phần nho nhỏ trong đó, nên em rất hân hạnh nếu chiều thứ sáu này các quý anh bớt chút thời gian đến tham dự lễ khánh thành.

- Cảm ơn lời mời của cậu. – Bình trả lời xã giao.

- Không, đây là em mời thật lòng. – Sương móc túi áo vét ra một xấp giấy mời. Hắn chuyển cho từng người trên bàn ăn bằng hai tay. - Các anh chỉ việc khởi hành từ chiều thứ sáu và sau khi dự lễ

khánh thành xong sẽ về thành phố vào ngày hôm sau. Xe cộ để thằng em lo hết.

Mạnh nghiên cứu kỹ bốn mặt của tờ giấy, miệng lẩm bẩm.

- Mẹ, bọn nhà giàu lắm tiền giờ xây trang trại ở khắp nơi để làm đỏm. Thằng em rể tao cũng mới có một cái cách đây hai chục cây, toàn ao mương gà qué, bẩn thỉu đến phát tởm lên.

- Ồ không, đây là một trang trại độc nhất vô nhị. Các quý anh có thể tìm thấy mọi thứ ở nơi biệt lập với thế giới bên ngoài này. – Sương toét miệng cười, khuôn mặt cố làm vẻ bí ẩn đầy hứa hẹn.

- Cám ơn cậu, nhưng chúng tôi bận lắm, cuối tuần cũng ngập đầu lên. Để khi khác vậy. – Bình đáp lịch sự. Anh lùa tay lên đỉnh đầu để chùm tóc cứu tinh rủ xuống đúng chỗ của nó.

- Xem nào, nhưng dám bỏ tiền xây trang trại ở khu vực hoang vu, khỉ ho cò gáy này thì cũng bản lĩnh đấy. Chơi trội như thế chắc cũng phải có nhiều trò hấp dẫn. - Mạnh nhìn gã Sương dò xét.

- Đúng rồi. – Sương cuống quýt. – Anh Bách thử thuyết phục mọi người xem. Xả hơi cuối tuần mà, tội tình gì mà phải làm cả ngày thứ bảy.

Từ nãy đến giờ Bách tập trung vào đĩa cơm. Anh muốn kết thúc nhanh bữa trưa để đứng lên. Cái màn kịch vụng về của thằng Sương càng lúc càng làm anh khó chịu. Và giờ thì anh có quyền nghi ngờ rằng Sương đã theo dõi anh để rình đúng lúc có mặt đông đủ các đồng nghiệp của Bách mới tung ra chiêu làm thân quen thuộc. Hắn luôn cố gắng thân thiết với bất cứ ai có lợi cho công việc và có vẻ một gã cảnh sát cứng nhắc như Bách không giúp được gì nhiều cho hắn.

- Cậu thử thuyết phục mọi người xem. Tôi chịu. – Bách tỏ ra dửng dưng.

- Các anh thấy thế nào. – Sương nói vẻ chờ đợi. – Em sẽ cho xe đón vào chiều thứ sáu và nếu gấp quá, các anh có thể quay về vào sáng sớm ngày thứ bảy.

- Vụ này được đấy. - Mạnh phấn khởi. - Giỏi thì phòng mình rủ thêm cả người đẹp “Băng Băng” đi nữa.

- Thôi, để nàng ấy ở nhà. - Quyết kêu lên - Phải có người trực chứ đi hết làm sao được.

- Mà ai dám mở miệng với “Băng Băng” cơ chứ. Chắc chỉ có đại ca Mạnh thôi. – Giang cười ha hả.

- Các anh đồng ý hết rồi nhé? - Mạnh liếc nhìn Bách chờ đợi.

- Đồng ý. - Mạnh giơ cao vại bia. - Đi chơi bời hú hí chứ đi cày đâu mà không đồng ý.

Và Mạnh trịnh trọng tuyên bố.

- Ý Mạnh là ý Chúa. Nhưng cậu không cần phải cho xe đón chúng tôi. Anh em đều có xe cả.

Thằng Sương quả là giỏi thuyết phục. Nhìn ráng chiều đã làm sẫm cả con đường ven núi và những nhành cỏ dại lơ thơ phun ra từ khe đá, Bách không ngớt lời nguyền rủa gã. Anh châm một điếu thuốc. Con đường từ thị trấn đến đây chỉ có hai khúc rẽ. Bách nhắm mắt cố nhớ lại. Qua đến khúc rẽ thứ hai, anh vẫn còn nhìn thấy chiếc xe Jeep sơn xanh lốm đốm của Mạnh lấp ló đằng sau. Kể từ lúc đó, chưa lần nào Bách thấy Mạnh vượt lên trước. Như vậy nghĩa là chỗ ngoặt có pho tượng màu đen tô đậm trong bản đồ đã xuất hiện ở trên quãng đường vừa rồi và chiếc xe của Mạnh đã rẽ vào đó. Còn Bách, có thể do lơ đãng nên đã bỏ qua mà không hay biết. Anh nổ máy và quay đầu trở lại. Lần này Bách đi thật chậm để không bỏ qua chỗ ngoặt một lần nữa.

Lúc khởi hành từ thành phố, Bình và Giang ngồi trên xe của Bách, còn xe kia chỉ có Quyết và Mạnh. Quãng ba giờ chiều, họ dừng lại thị trấn để ăn trưa. Bình và Giang nói đùa rằng trên đường đi, suýt tí nữa Bách đã đưa họ về nhà bằng con đường nhanh nhất là trèo lên nóc tủ. Khi rời khỏi quán cơm, Bách giả đò dỗi và nổ máy xe chạy trước, để mặc hai đồng nghiệp đi cùng trên chiếc Jeep xanh. Những người kia đã quen với tính khí thất thường của Bách trong suốt thời

gian vừa rồi nên từ cửa xe đằng sau thỉnh thoảng họ còn thò tay ra vẫy. Kỳ thực, phải ngồi chung với bất kỳ ai trên suốt chặng đường dài dằng dặc đều khiến Bách cảm thấy ngột ngạt.

Kể từ buổi chiều muộn hôm đó, anh luôn bị ám ảnh bởi câu hỏi: Kẻ đó là ai trong số những con người này? Hắn đi lại, nói năng, ăn uống và hít thở bầu không khí chung với tất cả những người khác, nhưng ủ kín trong đầu những ý nghĩ bẩn thỉu. Hắn chưa xuất đầu lộ diện, nhưng anh sẽ tìm ra kẻ đó, mặc dù biết rằng đôi khi tìm một tên tội phạm trong số tám chục triệu dân còn dễ dàng hơn một trong số những kẻ ở ngay sát nách mình.

Những hạt nước to đùng rơi lộp bộp lên mặt kính trước xe và đồng thời tiếng ầm ì xa xa báo hiệu một cơn mưa rào đang ập tới. Bách bật cần gạt. Màu sắc nhợt nhạt của bầu trời trước cơn bão rừng khiến anh thấy người gai lạnh. Bách vơ bừa một chiếc băng cassette trong cốp nhỏ và bật nút play. Tiếng saxophone réo rắt và kề sau quãng dạo là giọng Khánh Ly não nề. “Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi. Đi đâu loanh quanh cho đời mỏi mệt. Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt. Rọi suốt trăm năm một cõi đi về”. Bách thấy ngực trái quặn lên. Anh vội vàng nhấn stop.

Hầu hết băng cassette để trên xe đều là của Huy. Bách ít khi nghe nhạc, và anh thường chỉ nghe những lúc Huy nghe. Khi anh và Huy mua chiếc xe này, một chiếc Toyota Crown màu trắng sản xuất từ thập niên 80 đã rụng hết cả gương hậu và tay quay kính cửa, Huy nhất định không để cho anh góp tiền. Cậu ta nói rằng xe là của chung nhưng cậu ta sẽ tạm ứng thanh toán trước. Sau đó, Bách đã thề rằng anh sẽ không đụng đến chiếc xe chừng nào Huy chịu cho anh chung “cổ phần”. Tất nhiên Huy đã phải nhượng bộ và dùng hết toàn bộ “cổ phần” của Bách để trang điểm lại cho chiếc Vương miện*, trong đó có bộ bọc da ghế sau và gối xe cực xịn để phục vụ tật ngủ ngày của Huy.

Nhiều lúc tình cờ chạm mắt vào gương chiếu hậu trong xe, Bách giật mình phanh giúi dụi. Anh hốt hoảng quay đầu lại, nhưng chiếc ghế bọc da nâu vẫn chỉ có bộ gối đồng màu trên đó và xấp tài liệu của Bình để quên ban nãy. Bách lắc mạnh đầu cho xe chạy tiếp,

nhưng chỉ được một đoạn, bất cứ khi nào quay sang chiếc gương, Bách lại nhìn thấy Huy ở đằng sau, lúc với đôi mắt nâu ngái ngủ, lúc là mái tóc quăn đang vùi vào gối, và có lần… đôi mắt Huy mở trừng trừng với vết thương toác rộng trên cổ.

Bách nhớ lại, hành động thứ hai sau tiếng gào đến rách cổ của anh là chạy như bay xuống tầng một, khuỵu xuống nền đá hoa lạnh toát và nôn thốc nôn tháo. Sau chừng nửa tiếng hầu như mất hết tri giác, Bách mới quay lên tầng trên, tắt vòi nước đã dềnh ra khắp hành lang và chảy xuống tận chân cầu thang, nắm lấy bàn tay còn chút hơi ấm của bạn và khẽ vuốt đôi mắt đã cứng đờ.

Bách từng tiếp xúc với những thi thể nạn nhân còn kinh khủng hơn nhiều nhưng chưa lần nào khiến anh rùng mình như khi nhìn thấy những tia máu tuôn ra xối xả từ trên cổ Huy. Có lẽ suốt cuộc đời, anh sẽ không bao giờ tự tha thứ cho mình vì điều này. Kẻ sát nhân đã ở trong phòng Huy khi Bách dắt chiếc xe xịt lốp của anh vào trong nhà, và điềm nhiên thoát ra ngoài lúc Bách lên tầng ba để đóng cánh cửa sổ. Hắn đã giết Huy vào lúc nào? Biết đâu khi Bách đứng trước cửa phòng Huy, nghe tiếng nhạc văng vẳng vọng ra từ đĩa hát, bạn anh vẫn còn sống, còn thoải mái xả nước trong buồng tắm và đang nghĩ đến bản báo cáo ngày mai. Ý nghĩ đó liên tục quay về và trở đi trở lại khiến Bách đau nhói. Giám định pháp y chỉ kết luận nạn nhân bị giết trong khoảng 0 giờ, nhưng có thể, chỉ là một khoảnh khắc của định mệnh, khi làn gió thốc lên đỉnh đầu Bách qua cửa sổ tầng ba, anh đã quay lên, bỏ mặc bạn và kẻ thủ ác đang nấp sẵn sau cánh cửa buồng tắm.

Ngay sau hôm dự xong lễ tang u ám của Huy, Bách lên căn phòng mà thường ngày không bao giờ anh muốn có mặt ở đó.

- Sếp cho em lĩnh vụ này.

- Cậu không thể. - Con người sắt đá lạnh lùng nhìn Bách.

- Tại sao? - Bách nghiến chặt hai hàm răng.

- Cậu chưa đủ tố chất.

Cái tố chất đó là cái chết tiệt gì vậy? Bách muốn gào lên và đập phá căn phòng cũng gọn ghẽ như chủ nhân của nó. Con người có đủ tố chất của ông đã bị giết mất rồi, vì một nhiệm vụ bí mật nào đó mà cậu ta ưu ái được nhận. Nhưng trước vẻ lạnh nhạt cố hữu của người đối diện, Bách hầu như đã đầu hàng. Anh cố vớt vát một cách yếu ớt.

- Em có thể biết trước khi chết Huy được nhận vụ gì không thưa sếp?

- Nếu cậu quyết tâm và có đủ tố chất, cậu có thể tự tìm hiểu lấy.

Có tiếng chuông điện thoại và ông ta dụi điếu thuốc vừa mới châm để bốc máy trả lời. Bách lùi dần ra ngoài. Anh đóng cửa lại, nhưng nó cứ trượt ra khỏi ổ chốt. Bách lấy hết sức bình sinh để dồn toàn bộ cơn giận vào cánh cửa gỗ cũ kỹ. Nó rầm lên một tiếng khiến chính Bách cũng phải giật mình. Tức thì cái giọng đều đều quen thuộc vọng ra từ bên trong:

- Cứ để đấy, chốt bị hỏng rồi không đóng được đâu. Để sáng mai tôi gọi thợ khoá.

Và Bách, hết sức tỉnh cờ, đã phát hiện ra một phần của sự việc vào ngay chiều hôm sau. Lúc đó anh đã về gần đến nhà, song chợt nhớ ra một tập tài liệu quan trọng còn bỏ quên trên bàn làm việc. Bách quay xe lại. Hoan bảo vệ vội vàng ra đỡ xe cho Bách, không quên cố tình chạm vào cánh tay trần của anh. Bách mở khoá, lấy tập tài liệu xong khoá cửa phòng lại cẩn thận. Lúc chuẩn bị quay xuống, anh nhìn thấy vẫn còn ánh sáng ở tầng trên. Sau vài phút ngần ngừ, anh bước lên những bậc thang gỗ bằng động tác rất nhẹ nhàng để không gây tiếng động. Hành lang bên trên vắng tanh, nhưng từ phía căn phòng mà hôm qua anh trót dồn hết cơn cáu giận vào cánh cửa bị hỏng vẫn hắt ra ánh đèn. Bách tiến lại gần và tiếng người nói chuyện từ bên trong khiến anh theo phản xạ đứng nép vào mặt tường. Có tiếng cười khan.

- Anh cho rằng trong phòng có nội gián?

- Tôi khẳng định là như thế. - Giọng quen thuộc vọng ra. Nó không còn vẻ lạnh lùng mà trầm hẳn xuống. - Nhiệm vụ của cậu Huy,

không một ai được biết ngoài tôi.

- Ý anh là…

- Có thể do sơ hở của tôi hoặc cậu Huy mà còn một người thứ ba nữa cũng biết vụ này.

- Anh phỏng đoán con sâu đó là ai?

- Tôi không thể khẳng định. - Giọng nói quen thuộc hạ thấp đến nỗi Bách phải nhích sát tận bản lề cửa, tuy nhiên anh vẫn không thể nghe hết câu – Trong trường hợp… tôi buộc phải nghi ngờ tất cả…

- Anh ở trong tình trạng rối như canh hẹ rồi.

Lần này Bách nghe rõ tiếng thở dài.

- Vụ trước lẽ ra tôi không nên can thiệp vào. Cứ để bên ấy họ làm. Còn về… vụ án mạng của đại uý Đỗ Quang Huy, lần này sẽ chỉ có tôi và "cô ấy" tham gia.

Bách nhớ lại đường đi của mặt trời ban nãy và anh đồ rằng mình đang quay trở lại phía Bắc. Cơn mưa ập xuống nhanh chóng và chiếc cần gạt gần như bất lực. Bách hầu như không nhìn thấy gì. Anh lái xe thật chậm, cố bám vào rìa núi để không bị rơi xuống vực thẳm. Bách bật radio, biết đâu anh sẽ tìm được một dự báo thời tiết về khu vực này. Bách hy vọng đây không phải cơn bão rừng mà chỉ là một cơn mưa rào giữa hè mà thôi. Nhưng radio chỉ ré lên những âm thanh chói tai. Bách văng tục. Vùng đất này hoang vu như thể nơi tận cùng của thế giới. Vì lý do quái quỷ gì mà họ lại kéo nhau lên tận đây để xây trang trại?

Mưa vẫn bao phủ. Lúc này anh vô cùng biết ơn Huy đã gửi chiếc xe lên xưởng đại tu toàn bộ máy móc chỉ trước cái ngày khủng khiếp đó có một tuần. Trước đây, chiếc Vương miện hay bị ì lại giữa đường một cách rất tuỳ hứng như một chú lừa già lẩm cẩm. Và nếu bây giờ nó lại tiếp tục giở thói quen cũ giữa nơi núi cao rừng thẳm này, nơi không một bóng dáng con người, không một phương tiện liên lạc văn minh và trong màn mưa dày đặc, Bách rùng mình. Một

ánh chớp kéo theo tiếng sấm dồn và chiếc cổ nghẹo sang một bên của Huy hiện rõ mồn một trong gương. Bách phanh khựng lại. Mồ hôi túa ra như tắm.

- Được rồi, được rồi Huy ạ. Cậu cứ ngủ ngon đi. – Bách lẩm bẩm như người mộng du. - Mình sẽ tìm ra hắn. Rồi mình sẽ có cách.

Bách hứa hẹn, nhưng quả thực anh chưa có cách nào. Kể từ hôm quay lại phòng lấy tập tài liệu bỏ quên, Bách hầu như phần nào lý giải được thái độ kín đáo của "con người lạnh lùng" và "cô ấy", một đồng nghiệp mới của anh chuyển từ bên Viện kiểm sát về. Cô ta không bao giờ trao đổi với các đồng nghiệp một câu nào ngoài công việc.

Mai Thanh không đẹp, như hầu hết các nhân viên nữ trong ngành, song cô có một gương mặt thông minh và hơi kiêu kỳ. Tuy nhiên, mấy gã hình sự trong phòng cũng như bắt được vàng, bất cứ lúc nào nhìn thấy Mai Thanh bước qua bàn đều buông lời tán tỉnh. Và biệt hiệu "Băng Băng" là kết quả của một lần cô đỏ mặt lên và ánh mắt long lanh giận giữ khi tay Mạnh "vô tình" chạm vào cổ áo của cô.

- Con bé còn trẻ mà lạnh như băng, ế chồng đến nơi. Phụ nữ thường mắc bệnh huyễn tưởng, cho rằng mình là kỳ đại mỹ nhân. - Mạnh tỏ vẻ ngán ngẩm giả tạo rồi đưa mắt một vòng tìm sự hưởng ứng.

Còn Bách gần như chưa nói chuyện với Mai Thanh lần nào. Cô ta kín đáo với cả phòng, dễ hiểu thôi, giờ đối với cô ta, ngay cả Bách cũng bị đóng ngoặc thành một tên tội phạm giả định.

Bách vẫn dừng xe. Anh không thể nhìn thấy bất cứ vật gì quá hai bước chân. Bất ngờ, một ánh chớp nữa loà lên, soi rõ toàn bộ khung cảnh xung quanh. Lối ngoặt hiện ra chỉ cách mũi xe của anh chừng hơn chục mét và phía đằng xa, một vật đen sẫm nổi trên nền trời đang nhằng nhịt những tia chớp. Bức tượng hình người cụt đầu, hai tay đang đỡ lấy phần cổ một cách tuyệt vọng, chính là dấu hiệu tô đen trên tấm bản đồ. Chỉ trong khoảnh khắc, bức phù điêu thiên nhiên cô độc và ai oán giữa đại ngàn khiến Bách giật mình. Nếu như

vừa rồi không có ánh chớp ấy, hẳn anh lại bỏ qua lối dẫn vào Trại Hoa Đỏ và sẽ lạc đường thêm lần nữa. Có khi đến sáng hôm sau vẫn loanh quanh giữa những dãy núi đá này.

Bách đánh tay lái vào lối mòn. Ánh đèn pha quét một vệt sáng dẫn đường. Chiếc cần gạt nước vẫn hoạt động hết công suất, nhưng tấm kính đã trong dần. Không phải vì trời ngớt mưa mà do phía trên, những tán cây cổ thụ đan kín đặc khiến màn nước tai ác bị cản lại phần nào. Đồng hồ điện tử trên xe chỉ số 19. Bách thấy hối hận khi nhận lời mời của gã Sương. Anh nắm chặt vô lăng và giữ đều tốc độ.

Trên bản đồ, Trại Hoa Đỏ nằm ở tận cùng con đường nhưng lối mòn này như thể kéo dài vô tận. Tuy nhiên, Bách bắt đầu thấy lác đác những bụi hoa đỏ nhoè nhoẹt nước bên vệ đường. Anh chợt nhớ ra tên gọi của trang trại. Chắc sắp đến nơi rồi. Bách mừng thầm. Anh đang mơ đến một chỗ ngồi có thể duỗi thẳng hai chân. Bách tìm chiếc bật lửa trong túi quần và châm một điếu thuốc, anh thoải mái rít một hơi dài và lim dim mắt nhả khói. Khi Bách ngẩng lên, chỉ còn kịp phanh một cú kinh hồn. Tay lái của anh bị lạng mạnh, chúi ngang sang vệ đường và nghiến lên những bụi hoa đỏ đang lả đi dưới cơn mưa nặng hạt.

Cái bóng ngay trước mũi xe đứng im bất động. Tấm kính mờ hơi nước khiến Bách thấy vật đối diện mờ mờ nhân ảnh. Nó tiến sát lại cửa xe bên phải và áp mặt vào tấm kính, đôi mắt dữ tợn nhưng hơi dài dại, mái tóc rối bết nước cài đầy hoa đỏ. Sau vài giây sững sờ, Bách nhấn còi rồi rú mạnh ga. Chỉ hai phút sau, anh đã thấy mình ở trước một chiếc cổng lớn.

TRẠI HOA ĐỎ.

Bách lao xe qua cổng và như lọt vào một thế giới khác. Khắp nơi chăng đèn rực rỡ với tiếng nhạc vọng văng vẳng. Chiếc cầu nhân tạo bắc trên hồ nước được viền hàng trăm bóng đèn vàng nhỏ xíu, lấp lánh như một đêm dạ vũ giữa nơi đô hội và phía đằng xa là khu vườn kính khổng lồ sáng choang với đủ loại hoa ngũ sắc. Quả thực,

Bách chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh này, nhất là khi anh vừa phải trải qua một quãng đường hoang vu, lạnh lẽo thì Trại Hoa Đỏ thực sự như một giấc mơ.

Có hai bóng người cầm ô chạy ra sát cửa xe. Một người ra hiệu cho Bách đánh tay lái vào khu vực sân bên cạnh với hai dãy xe dài dằng dặc đã đậu sẵn ở đó. Anh nhìn thấy chiếc Jeep xanh của Mạnh đỗ ở vị trí cuối cùng. Bách cũng lùi vào quãng kế tiếp và mang túi hành lý nhỏ xíu ra ngoài. Giờ anh mới nhận ra người vừa rồi là Sương. Hắn cười toe toét rồi đứng thẳng người trước cửa xe ra dáng chào đón quan khách. Người kia ngay tức thì chìa chiếc ô to bản cho Bách ngay khi anh bước ra ngoài, còn bản thân anh ta thì phơi mình dưới mưa. Bách luống cuống.

- Cậu cũng phải chui vào ô đi chứ.

- Kệ nó, – Sương gạt đi – nhân viên phục vụ trang trại của bọn em đấy. A Cách, mày phải che sát vào cho khách chứ. Anh làm em lo quá, cứ nghĩ anh bị lạc đường.

- Tao lạc thật đấy, – Bách vẫn không thể rời mắt khỏi người thanh niên mặc bộ đồ dân tộc đang lùa bàn tay trước mặt để vuốt nước. – đi quá lên kia đến sáu chục cây.

- Lỗi tại anh không chịu đi cùng xe thằng em đấy nhá. Thôi mời anh lên nhà dự tiệc. Anh là vị khách cuối cùng của ngày hôm nay đấy.

Cả ba bước qua chiếc cầu và đi lên nhà sàn. Lưu đã đứng sẵn ở cửa và chìa tay cho Bách.

- Chào mừng anh đã đến với Trại Hoa Đỏ. Hôm nay là một ngày ẩm ướt nhưng không vì thế mà anh Bách thấy phiền chứ.

- Trại Hoa Đỏ hiếu khách sẽ làm anh phấn chấn ngay bây giờ đây. – Sương chen lên trước và vội vàng ra hiệu gì đó, tức thì có vài cô gái ùa ra cửa.

- Ôi, anh Bách. - Những cô gái nhao lên.

Một cô đỡ cho anh chiếc ô và không quên chạm nhẹ bộ ngực vào cánh tay anh. Nhận ra cô gái hôm nọ mồi shisha trong quán Đêm Ả Rập, Bách cười xã giao và quay sang nắm tay Lưu thật chặt.

- Cảm ơn anh vì lời mời. Trại Hoa Đỏ là một nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời. Cách bài trí bên ngoài chứng tỏ chủ nhân rất có khiếu thẩm mỹ.

- Xin mời anh. – Lưu đưa tay kiểu cách. Khi đi qua sát mặt Lưu, Bách thấy đôi mắt anh ta thâm quầng, và dáng điệu có vẻ mỏi mệt.

Bách bước vào nhà trong, vốn không quen với đám đông và những buổi tiệc tùng, anh hơi chững lại bởi những vị khách dáng vẻ sang trọng cầm trên tay những ly sâm panh mà thứ cồn nhẹ trong đó đang ánh lên dưới ngọn đèn vàng rực rỡ.

- Xin giới thiệu đây là anh Phan Đăng Bách, một cảnh sát hình sự có hạng và hôm nay anh Bách đã phải dứt bỏ những công việc lút đầu để đến tham dự lễ khánh thành Trại Hoa Đỏ. Điều này thật vô cùng vinh dự cho chúng tôi.

Toàn bộ khách mời quay ra nhìn Bách và gian nhà sàn rộng lớn im phăng phắc. Bách muốn hoặc là độn thổ hoặc vả vào cái mặt đang tươi tỉnh của thằng Sương.

- À, người hùng đây rồi. Bọn này cứ tưởng cậu lạc vào một bản nào đó tắm tiên với các thiếu nữ xinh đẹp rồi chứ. - Mạnh bước ra từ giữa đám đông, cười ha hả và chìa cho Bách một ly sâm panh, không quên ghé sát tai Bách thầm thì. - Cậu trông vậy mà hoành tráng, toàn giao du với các người đẹp và đại gia.

Mặc dù rất lộn ruột với những câu đùa vô duyên của Mạnh nhưng lúc này Bách thấy mừng vì sự có mặt của gã khiến anh cảm thấy đỡ sượng người trước đám đông. Bách túm lấy Mạnh hỏi những câu không đầu không cuối.

- Ban nãy các ông bị lạc đường à? Sao không gọi điện cho tôi? Đến đây lâu chưa? Bọn Bình, Giang, Quyết đâu rồi?

- Các ông không lạc đường mà chính người hùng mới bị lạc đường. Điện thoại đếch có sóng mà gọi. Đến được hai tiếng rồi. Bọn nó đang tán gái đằng kia.- Trả lời xong một mạch bốn câu hỏi của

Bách, Mạnh bỏ ra chỗ mấy cô gái đang chuẩn bị khay rượu và đùa một câu gì đó khiến họ cười ré lên.

Bách nhìn thấy các bạn đồng hành cũng đang đứng gần đấy. Bình đang làm điệu bằng cách chỉnh lại chùm tóc cứu tinh còn Giang, Quyết thì nở nụ cười kỳ quặc mà Bách chưa nhìn thấy bao giờ.

- Đây là Thu Minh, bà xã tương lai của em. Em Thu Minh sẽ tiếp chuyện anh đến sáng mai. Có gì cần anh cứ bảo Thu Minh nhé. – Sương nháy mắt rồi bỏ ra chúc rượu đám khách đang túm tụm.

Bách tò mò nhìn cô gái tóc quăn tít, đôi mắt to đen và cái mũi hơi hếch lên. Cô ta xẻ sâm panh của Bách vào ly của mình với vẻ cố làm cho thân mật.

- Công việc của anh chắc cũng ly kỳ lắm đấy nhỉ?

- Cũng bình thường thôi, không có gì giống như phim hành động của Mỹ đâu.

- Cụ thể công việc của anh là gì? – Thu Minh mở to đôi mắt.

Bách bỗng muốn trêu cô gái này đôi chút. Anh thản nhiên.

- Nghiên cứu các xác chết, truy tìm những kẻ giết người hàng loạt và đôi khi để đạt được mục đích, phải ngủ chung phòng khách sạn với những tên sát nhân.

- Thế… những lúc như thế anh có sợ không? – Thu Minh nắm chặt ly sâm panh.

- Không, tôi thích thú với những công việc ấy, cũng như thợ may hứng thú với kim chỉ và ca sỹ thì thăng hoa dưới ánh đèn sân khấu ấy mà.

- Cũng phải có vụ án nào khiến anh thấy sợ hãi nhất chứ, ý em là… vụ án ấn tượng nhất ấy.

- Có chứ, có vài vụ, tỷ dụ như cái gã thợ xây hồi năm ngoái đã chặt vụn cô bạn gái mới quen rồi bỏ từng phần vào ngăn tủ lạnh. Hôm đó tôi là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường.

- Thế rồi anh làm gì?

- Chẳng phải làm gì, chỉ việc nhặt những mẩu vụn đó cho vào túi, niêm phong lại và mang lên phòng giám định pháp y.

- Cho vào túi bằng gì?

- Bằng tay.

- Tay anh á?

- Tất nhiên. Cô có muốn uống nốt ly sâm panh này của tôi không. – Bách đưa mắt nhìn chiếc ly không của Thu Minh.

- Không… à… ý em là… em hơi đói nên sẽ ăn một chút gì đó, uống nhiều chất cồn một lúc rất dễ bị say. – Cô ta ngần ngại nhìn những ngón tay Bách đang đỡ lấy chân ly rồi cố gượng cười. – Em phải đi lấy chút đồ ăn, có gì cần anh cứ gọi em nhé.

Bách tủm tỉm cười nhìn theo cái dáng tròn lẳn của Thu Minh đang đi về cuối nhà sàn. “Một cô gái dễ thương,” Bách nghĩ thầm “tại sao lại quan hệ với một kẻ thô thiển như thằng Sương nhỉ?”

- Anh Bách, xin giới thiệu với anh đây là vợ tôi, Diên Vĩ.

Mải quan sát Thu Minh, Bách không để ý Lưu đã đứng cạnh anh từ lúc nào. Anh vội vàng quay lại. Đối diện với anh là một phụ nữ trẻ đặc biệt xinh đẹp, mái tóc búi cao khoe toàn phần khuôn mặt lịch lãm và thanh tú.

- Diên Vĩ. – Lưu nhắc lại. – Đây là anh Bách, phòng hình sự của thành phố.

- Rất hân hạnh được biết anh. – Diên Vĩ chủ động lên tiếng, miệng mỉm cười, nhưng giờ Bách mới nhận thấy cô ta xanh xao đến nỗi lớp phấn hồng trên mặt cũng không che giấu được điều đó.

- Tôi mới gặp Lưu một lần nhưng vô cùng kính trọng. Chị là một người vợ may mắn, và… Trại Hoa Đỏ cũng rất tuyệt vời. – Bách muốn nhấn mạnh hai lần ý nghĩa của từ “may mắn” khi chìa tay về phía Diên Vĩ. Anh hơi giật mình vì bàn tay cô lạnh toát và hờ hững trái ngược với nụ cười thân thiện vừa rồi.

- Còn đây là cậu nhóc nhà tôi. – Lưu xoa đầu một thằng bé đang đứng cạnh.

Bách suýt tí nữa thì buột miệng “Thằng nhóc nhà anh chẳng giống bố mẹ tẹo nào” nhưng vội kìm lại được.

- Cháu tên là gì?

- Trần Hoàng Bảo ạ. - Thằng bé khoanh tay cúi chào Bách rồi ngước đôi mắt một mí tròn xoe. – Chú là cảnh sát hình sự ạ?

- Ừ, chú là cảnh sát.

- Lát nữa chú cho cháu số điện thoại được không?

- Cháu cần làm gì thế cậu bé?

- Biết đâu có ngày cháu bắt được kẻ trộm sẽ gọi điện cho chú. - Bảo nhìn Bách bằng đôi mắt tò mò và thán phục. - Chú bắt được nhiều cướp không?

- Thỉnh thoảng thôi. Cháu biết ông tướng cướp nào à?

- Hiện giờ thì cháu chưa biết, nhưng nếu cháu phát hiện ra sẽ gọi điện ngay cho chú. Chú có biết bắn súng và cưỡi ngựa không?

- Thôi nào, con trai, để cho chú nghỉ ngơi. – Lưu mỉm cười. – Anh là thần tượng của nhiều người lắm đấy.

Biết là Lưu không có ý gì đặc biệt nhưng Bách vẫn thấy mặt hơi nóng lên. Hơn nữa, chợt nhận ra vẻ lơ đãng của Diên Vĩ, Bách chìa tay:

- Rất vui được quen biết gia đình. Anh chị còn phải tiếp khách, cứ tự nhiên, tôi sẽ đi chọn đồ ăn bây giờ.

- Vâng, nhiều khẩu vị lắm, anh cứ thoải mái nhé. Vợ tôi mấy hôm nay hơi mệt nên chỉ ra chào khách rồi phải về phòng nghỉ.

Diên Vĩ mỉm cười với Bách rồi quay đi. Lúc Vĩ xoay người, Bách thấy nụ cười của cô tắt ngay lập tức và khuôn mặt lộ vẻ sầu muộn. Nhưng cái dạ dày đang sôi réo không cho phép anh suy luận nhiều hơn, Bách nhập vào hàng người đang đi dọc quầy buffet để chọn đồ ăn.

***

- Kính thưa quý vị, tôi hy vọng những món ăn vừa rồi hợp với khẩu vị của các ngài. Quý vị sẽ chuẩn bị trải qua một đêm trắng tuyệt vời ở Trại Hoa Đỏ với những tiết mục biểu diễn đặc sắc, và nếu quý vị nào thấy cần một chỗ ngả lưng, nhân viên của Trại Hoa Đỏ sẽ đưa quý vị lên từng khu nhà sàn riêng biệt dành cho khách. Ngay sáng ngày mai, chúng tôi sẽ đưa quý vị thăm quan toàn cảnh Trại Hoa Đỏ và thưởng thức bữa tiệc thú rừng ngoài trời. Quý vị có thể lưu lại đây đến chừng nào chán ngấy Trại Hoa Đỏ, còn bây giờ… mời quý vị hãy tận hưởng không gian hoang dã và nguyên sơ của vùng đất này. – Sương kết thúc bài diễn văn bằng việc chìa tay kiểu cách ra giữa khu vực trung tâm.

Tức thì có năm thanh niên tiến ra từ các góc nhà sàn. Họ đều cởi trần, chỉ quấn một manh xà cạp có tua ở phần hông, cơ thể lực lưỡng bôi dầu bóng khiến nước da nâu loáng lên. Một người vung cánh tay khỏe mạnh lên mặt trống và những thổ dân đóng giả còn lại châm lửa vào một chiếc nùi. Họ múa may những động tác hoang dại và lần lượt đưa những nùi lửa vào miệng. Màn nuốt lửa này khiến khu nhà sàn ngập một mùi dầu tây khét lẹt. Tiếng trống âm âm giữa đêm khuya thanh vắng, những tiếng hú dài và ánh lửa loang loáng quả có hiệu ứng ngay lập tức. Những vị khách sững sờ quên cả việc nhấc ly rượu mạnh trên khay mà những cô lễ tân xinh đẹp vừa mang đến. Ngay cả Bách cũng bị thôi miên vì tiết mục múa lửa. Mãi đến khi có một nắm tay nhỏ bé cứ kéo mạnh vạt áo anh, Bách mới sực tỉnh.

- Gì vậy cháu?

- Chú ghi cho cháu số điện thoại? - Cậu con trai của Lưu vẫn không quên việc mà Bách hứa hẹn hồi nãy, đang kiên nhẫn chìa ra một tờ giấy.

Bách vội vàng ghi vội số điện thoại rồi tiếp tục theo dõi màn trình diễn, trước khi bị mất tập trung bởi một ý nghĩ vừa thoảng qua “Mắt

một mí là dấu hiệu di truyền đậm nét nhất. Thằng nhóc này thật kỳ lạ, có đôi mắt một mí trong khi bố mẹ đều có mí rõ ràng".

- Cậu đừng quấy rầy khách của bố cậu. Những đứa trẻ hư sẽ bị ma rừng quấy quả, có biết không nào.

Bách giật mình vì giọng nói lơ lớ mang vẻ dọa dẫm. Người phụ nữ mặc bộ đồ dân tộc đang bưng lên bàn một xô đá vừa quay ra cằn nhằn bé Bảo, nhưng cậu bé nháy mắt rồi chạy vọt đi. Rõ ràng nó đang rất hài lòng với tờ giấy ghi số điện thoại của Bách. Anh ngạc nhiên.

- Sao chị lại dọa thằng bé thế, nó có làm gì đâu nào?

- Bọn trẻ con là chúa phá quấy. Có khi cả bữa tiệc quan trọng bị hỏng chỉ vì một thằng nhóc. - Chị ta làu bàu.

Bách càng ngạc nhiên. Người phụ nữ này có vẻ trung thành hơn mức bình thường. Chị ta thực sự quan tâm đến hiệu quả của bữa tiệc chứ không chỉ phục vụ cho xong như hầu hết những người làm thuê ít học khác.

- Chị Ráy, cho tôi vài viên đá nào. – Lưu đứng cách đó một khoảng khoát khoát tay ra hiệu.

Người phụ nữ vội vàng gắp đá thả vào ly rượu mạnh của Lưu. Chợt nhận ra Bách cũng đứng gần đấy, Lưu mỉm cười và khẽ giơ cao chiếc ly. Bách cũng giơ lên đáp lễ và uống cạn ly rượu. Hơi men của rượu cognac làm Bách hơi la đà. Anh loáng thoáng thấy những cô gái ban nãy tiến ra giữa nhà với màn múa bụng quen thuộc. Từng phần cơ thể họ chuyển động đầy khiêu khích trong tiếng nhạc gấp gáp. Đám thực khách vỗ tay ầm ĩ. Khách mời phần lớn là nam giới, chỉ có một số ít quý bà thì có lẽ vì chặng đường dài nên đã về khu nhà sàn để nghỉ trước.

Bách thấy Sương lắc lư phần hông một cách kỳ cục và đôi mắt nheo nheo vẻ hài lòng. Cái đầu Sương đột ngột tách ra rồi nhập vào cùng những đầu người lố nhố khác. Bách lắc mạnh. Anh say mất rồi. Bách lùi lại rồi dựa lưng vào cửa sổ. Cửa sổ nhà sàn thấp tận đầu gối. Bên ngoài mưa đã tạnh từ lúc nào và ánh đèn vẫn lấp lánh

như sao sa, tạo nên một cảnh tượng huy hoàng nhưng hoang vu và lạnh lẽo. Bất chợt Bách nghe thấy tiếng một cô gái rú lên.

Đám thực khách lao xao và dạt lùi về một phía. Một hình nhân đen đúa nhảy vọt vào trong phòng và gào thét bằng những âm thanh khó hiểu. Chẳng khó khăn gì để nhận ra bóng người đã làm anh mất tay lái lúc gần vào đến cổng Trại Hoa Đỏ. Gã điên gào lên bằng thổ ngữ, đôi mắt hằn những tia hoang dại. Ngay lập tức, có vài người nhao ra giữ chặt lấy gã. Họ đều là dân bản: hai ông lão già nua, một bà cụ, một chị phụ nữ còn trẻ và người thanh niên ban nãy che ô cho Bách. Nhưng gã điên khoẻ kinh người, hắn vùng ra và tiếp tục lao vào đám đông. Bách thì thào.

- Hắn nói gì thế?

- Hắn bảo hắn biết ai là kẻ giết chị hắn. - Người phụ nữ tên Ráy phiên dịch lại. Chị ta thản nhiên như đứng xem một màn kịch đã quá quen thuộc.

- Ai giết? Chị hắn là ai?

Tay Sương đã đặt ly rượu lên bàn và tiến lại gần gã điên, đôi môi bậm lại. Hắn xoắn chặt mớ tóc bết nước mưa vào lòng bàn tay khiến cần cổ của gã bị ật ra đằng sau. Kẻ phá hoại vùng vẫy một cách điên cuồng nhưng vô ích, đầu của gã đã bị túm chặt và lôi xềnh xệch ra phía cột nhà. Và Sương, như đang biểu diễn một cảnh quay man rợ thời trung cổ, kéo lùi những sợi tóc ra để lấy đà rồi đập mạnh cả mớ bùng nhùng đó vào cây cột gỗ lim. Tức thì hình nhân lả xuống. Bách lại nghe thấy một tiếng kêu nữa và có bóng người nhào ra.

- Không được làm như thế. Người ta điên mà, đâu có biết gì.

- Đúng rồi. – Đám đông ồ lên - Thằng điên ấy mà, việc gì phải làm thế. Trán nó chảy máu rồi kia kìa.

Người lao ra vừa rồi là Diên Vĩ. Cô vội vàng tháo chiếc khăn lụa trên cổ để thắt ga rô ngăn dòng máu đang chảy ra từ vết thương trên trán gã điên. Bách vội tiến lại gần để giúp một tay.

- Chắc nó chỉ bị choáng thôi. Đưa nó về nhà nằm nghỉ. – Bách gợi ý, không quên liếc mắt nhìn Diên Vĩ đầy ngạc nhiên. Sự sốt sắng của cô đã vượt quá lòng trắc ẩn bình thường của một phụ nữ.

- Kệ nó, không phải đưa. Vứt xuống sân kia là được rồi, rồi tự mà bò về nhà. – Tay Sương dường như vẫn chưa hết cơn tức, tu ừng ực ly rượu mạnh để giải khát và tuôn ra một tràng chửi rủa.

- Mày im đi. Hành hạ một người điên là dã man. Để lường trước điều này, đáng lẽ mày phải cử người trông nom nó. – Bách chợt nhớ ra cách đây vài tiếng đồng hồ anh đã suýt cán phải gã.

- Tại anh Lưu thôi. – Sương cười khẩy – Con người nhân hậu hiếm thấy. Em thì đã tống cái đồ bẩn thỉu này ra khỏi trang trại từ lâu rồi.

Liền lúc đó, Bách thấy người thanh niên tên A Cách cúi xuống thì thào vài câu gì đó bằng thổ ngữ vào tai gã điên và xốc gã dậy. A Cách ra hiệu cho Bách đỡ gã điên lên lưng mình rồi vội vã cõng xuống dưới nhà. Nhạc lại bật lên và đám đông trở lại bình thường với các tiết mục trình diễn. Bách để ý thấy Diên Vĩ vội vã đi theo A Cách và gã điên. Cùng lúc đó, Lưu cũng chậm rãi uống cạn ly rượu và nhìn theo Diên Vĩ. Bất ngờ chạm ánh mắt của Bách, Lưu khẽ mỉm cười và nhún vai như muốn nói “Phụ nữ quả là một thực thể khó hiểu”.

***

Bách tỉnh giấc bởi ánh mặt trời lọt qua khe cửa rọi thẳng vào mi mắt anh nóng rực. Anh thấy đầu nặng chình chịch. Bách mang máng nhớ ra rằng Thu Minh đã đưa anh về căn nhà gỗ này vào lúc một giờ sáng khi mà bữa tiệc mới chỉ vừa bắt đầu. Mặt sàn gỗ mát lạnh khiến anh ngủ ngay lập tức. Giấc ngủ sâu không mộng mị lẽ ra phải làm cho Bách thấy nhẹ nhõm, tuy nhiên mắt anh cay xè. Bách liếc nhìn đồng hồ thấy đã hơn mười giờ. Cùng lúc có tiếng chân người chạy lên bậc cầu thang và kề theo là tiếng đập cửa gấp gáp.

- Bách, Bách ơi.

Anh nhận ra cái giọng khàn khàn như phụ nữ của Giang.

- Gì vậy? Tôi còn chưa dậy.

- Mở cửa mau lên.

- Chờ tí.

Bách xỏ vội vào chiếc quần dài và kéo then cài cửa. Cái đầu bù xù và đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ của Giang đã kề sát cửa vào.

- Mau lên, vừa phát hiện ra một xác chết.

***

- Ở đâu?

- Tôi cũng không biết, trang trại đang nháo nhác cả lên.

Cả hai chạy theo hướng đi của những đám đông người. Phần lớn đều chỉ chợp mắt được vài tiếng sau bữa tiệc thâu đêm vừa rồi. Những quý bà sang trọng ngày hôm qua để nguyên bộ mặt không trang điểm và xống áo ngủ nhàu nát đi xuống con dốc phía sau nhà kính. Con dốc hẹp, khá dài dẫn đến một khoảng đất rộng. Đám đông đang xúm lại vào nhau để chờ đợi điều gì đó. Giang quát to.

- Giãn ra cho chúng tôi đi nào.

Tức thì một vài người miễn cưỡng nhích ra, để lộ miệng vực sâu hoắm với lổn nhổn dương xỉ và cây dại. A Cách đang đu đưa ở dưới bằng sợi chão dày và cạnh anh ta là một thân thể đang được ròng lên bởi một sợi chão khác.

- Hắn chết rồi à? - Bách buột miệng.

Cái xác được kéo dần lên cao, một thân hình dập nát đầy máu với mớ tóc đen dài bết bùn đất.

- Đặt nó lên đây nào. Bây giờ mời mọi người dãn ra. - Mạnh kêu to.

Thân thể bầm dập của gã điên được để giữa khoảnh đất. Những tiếng kêu sợ hãi vừa phát ra từ một vài phụ nữ đã bị Mạnh chặn ngay lại.

- Tốt nhất là phụ nữ và trẻ con không nên nhìn cảnh này. Không có gì đâu, mời mọi người quay về trang trại.

Tuy nhiên không ai tỏ thái độ muốn quay về, cho dù hình ảnh gớm ghiếc của xác chết vừa được ròng lên từ dưới vực dễ khiến những kẻ yếu tim gặp ác mộng đến cả tháng sau. Đôi mắt của người đã chết vẫn mở trừng trừng và khuôn mặt hầu như nát bấy. Một bà già cổ quái với mái tóc trắng xổ tung lao vào cái xác và rên rỉ những tiếng âm ư trong cổ họng.

- Kéo bà ấy ra. - Mạnh quát lên, rút từ trong xắc tay ra một chiếc nhiệt kế.

Nhìn thấy Bình và Quyết đang loay hoay rà soát khắp mặt đất, Giang nhún vai.

- Vô ích thôi, nước mưa xoá sạch mọi dấu vết rồi, chân người thì dày xéo khắp nơi. Với lại, thằng này bị ngã xuống vực thôi mà. Nó bị điên, đi đứng không cẩn thận, hoặc nửa đêm bị mộng du nhảy tót xuống vực cũng nên, biết đâu nó cứ đinh ninh rằng ở dưới ấy có điều gì thú vị. Ý kiến của ông thế nào?

Bách quay đi chỗ khác.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Không phải thế, anh ta bị giết.

Cả Bách và Giang đều giật mình. Câu nói vừa rồi là của Diên Vĩ. Giờ họ mới để ý thấy cô đứng cách ra một khoảng, mắt không rời cái xác. Vĩ vẫn bận nguyên bộ đồ dạ hội từ hôm qua. Khuôn mặt xanh xao hốc hác nói lên rằng cả đêm qua không hề chợp mắt.

- Chị nói gì? - Giang ngạc nhiên.

- Không có gì. – Vĩ lắc đầu – Ý tôi là không phải anh ta bị ngã xuống vực. Anh ta luôn ý thức được rằng chỗ đó rất nguy hiểm và đã nhắc nhở tôi điều đó.

Bách lắc đầu khó hiểu. Anh đành lái sang một câu hỏi khác.

- Ai phát hiện ra việc này đầu tiên thế?

- Thu Minh, sáng nay cô ấy dẫn một số khách nữ đi dạo.

- Cô ấy đâu rồi?

- Về phòng nghỉ rồi. Con bé sợ quá.

Bình và Quyết đã hoàn tất công việc của mình, họ tiến về phía Bách.

- Có gì không? – Giang hỏi.

- Không tìm được gì. – Bình lắc đầu - Chỉ là về mặt nguyên tắc thôi. Chắc thằng cha này nửa đêm nổi hứng mò đi chơi rồi ngã xuống vực.

- Ban nãy đã nhờ người dịch để lấy lời khai từ bà cô, bà ta bảo sau khi A Cách đưa hắn vào giường, hắn đã ngủ yên, nhưng sau đó bà ta có thấy thằng cháu đi ra khỏi nhà. Tất cả người dân ở đây đều khẳng định rằng thỉnh thoảng nó vẫn nổi hứng đi lại trong bản vào ban đêm như thế. - Quyết tháo chiếc găng tay nilon đầy bùn đất rồi vứt toẹt vào bụi rậm.

- Xong rồi. - Mạnh vung vẩy nhiệt kế. - Nhiệt độ thi thể còn 280C, nạn nhân ngừng thở quãng từ hai rưỡi đến ba giờ sáng, trên cơ thể ngoài những vết rách do đập vào đá, tuyệt nhiên không có thương tích có chủ ý nào. Phỏng đoán là nạn nhân do sơ ý nên xảy chân rơi xuống vực. Đấy, chuyển biên chế cho Mạnh sang phòng giám định pháp y được chưa. May mà còn có một gờ đá nhô ra giữa chừng nên mới bị mắc lại đấy, không thì nó đã rơi thẳng xuống đáy vực mất xác rồi.

Mạnh gọi Sương, lúc này đang đứng cạnh vài người dân bản để chỉ huy việc mai táng người chết.

- Sương, chuyện không may thôi, việc này cứ để đấy cho anh em phục vụ làm. Cậu chỉ đạo nhóm lễ tân chuẩn bị đồ ăn sáng cho chúng tôi còn về sớm.

Sương hớt hải chạy lại, khuôn mặt tái mét.

- Phiền các anh quá, có ngờ đâu lại ra như thế, thật là xui xẻo. Nó chết lúc nào không chết, lại nhè đúng vào ngày khánh thành.

- Không sao, - Mạnh vỗ vai Sương an ủi. – đêm hôm qua thế là thành công rồi. Một tiếng nữa là chúng tôi sẽ rời khỏi đây.

Tất cả đã lục tục trở về trang trại. Nhìn thấy Vĩ vẫn đứng bất động cạnh mô đá, Bách định tiến lại gần an ủi cô vài câu, phụ nữ vốn hay hoảng sợ trước những cảnh này, Bách biết thế. Nhưng chợt nhận ra Lưu cũng đã đi về phía vợ, Bách liền bước thẳng ra chân dốc. Khi đi qua chỗ họ đứng, anh nhìn thấy Lưu choàng tay qua người Vĩ, giọng anh ta thầm thì.

- Mọi chuyện kết thúc rồi. Ngay chiều hôm nay, anh sẽ đưa em và Bảo về thành phố. Nơi này quả là đáng sợ. Anh xin lỗi, Trại Hoa Đỏ không phải chỗ dành cho chúng ta.

- Không. Em sẽ không về thành phố. Em ở lại đây, ở lại Trại Hoa Đỏ.

Chú thích:

Crown: Vương miện

Chương 10: Bí mật của Di

- Em nên suy nghĩ cho kỹ.

- Em suy nghĩ kỹ rồi. Em ở lại đây cùng Bảo cho đến hết hè. Khi nào con quay trở lại trường học, em sẽ đưa con về. - Giọng Vĩ uể oải song kiên quyết.

- Anh còn nhiều việc ở nhà, không thể cứ ở đây mãi được.

- Em đang nói rằng em ở lại đây cùng bé Bảo. Anh có thể về lo công việc.

- Còn anh nói rằng anh không thể để hai mẹ con ở cái vùng đất hoang vu này, sau bao chuyện xảy ra, không khí chết chóc đã bao phủ khắp Trại Hoa Đỏ. Lỗi là ở anh, đừng giận anh vì việc đó.

- Em sẽ không sao, kẻ hay đe doạ em đã chết rồi. Ở đây không khí trong lành, em sẽ rất ổn. Anh chẳng vẫn nói thế là gì.

- Còn người đã hại em. Giờ này lão đang lẩn khuất ở một xó xỉnh nào đó có Thánh mới biết được, và sẵn sàng nhảy xổ ra bất cứ lúc nào. Anh không thể để em ở lại đây mà không có người bảo vệ.

- Trại Hoa Đỏ rất đông người. – Vĩ mỉm cười. – Em biết cách tự bảo vệ mình, không phải lo cho em.

- Em điên rồi. – Lưu dường như đã mất hết kiên nhẫn. - Tuỳ em quyết định. Anh phải quay về thành phố ngay chiều nay. Ở công ty đang rất nhiều việc, Sương nhắn tin cho anh liên tục vì điện thoại không gọi được.

- Vâng. Để em chuẩn bị quần áo cho anh. – Vĩ vội vàng đứng dậy để tránh bị Lưu thuyết phục thêm lần nữa.

Kể từ đêm khánh thành Trại Hoa Đỏ, Vĩ như người mất hồn. Tuy nhiên trạng thái suy sụp trong cô dần biến đổi. Chỉ vài ngày trước thôi, không khí thù địch vô hình ở cái trang trại này như muốn xua Vĩ về thành phố, nhưng giờ cũng lại chính nó níu kéo cô ở lại. Vĩ biết mình sẽ phải làm gì nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu. Cô vừa suy nghĩ vừa gấp những chiếc áo sơ mi cho Lưu rồi xếp ngay ngắn vào

vali. Một cơn quặn lại nổi lên. Vĩ xoắn chặt chiếc áo rồi gập người lại vì đau.

Đã mười ngày trôi qua, thỉnh thoảng cơn co thắt vẫn truyền nỗi đau từ bụng dưới lên phía ngực trái rồi dừng lại rất lâu ở đó. Nó nhắc nhở cô rằng sự mất mát là có thật, không phải một cơn ác mộng. Khi Ráy đun cho cô một bát nước lá với mùi vị khủng khiếp, chị ta nói giọng lạnh tanh.

- Tôi đã nhìn thấy điều đó.

- Chị đã nhìn thấy gì? – Vĩ thấy âm thanh phát ra từ chị ta u ám đến rợn tóc gáy.

- Nó sẽ rời bỏ cô. Nhưng Ngài cũng mách với tôi rằng điều đó sẽ tốt đẹp hơn cho cô. – Ráy ngửa cổ lên trần nhà, đôi mắt trợn trừng.

- Chị nói điều quái gở gì thế? Tại sao lại tốt hơn cho tôi? – Vĩ thở hổn hển.

- Chính tôi cũng không biết. – Ráy lúng túng, nhìn thẳng vào mắt Vĩ. – Tôi chỉ nghe thấy Ngài bảo tôi thế.

- Ngài là ai?

- Đấng vô hình. Ngài đã bảo với tôi điều đó từ lúc tôi nhìn thấy cô.

- Ngài… còn nói gì nữa?

- Ngài bảo cô phải nhanh lên, không còn kịp nữa rồi.

- Kịp cho điều gì?

- Tôi không biết. Ngài cũng chỉ cho tôi bóng đen đang bao phủ xung quanh cô, ngày càng dày đặc, và một bóng đen đang đứng ngay đằng sau lưng cô. Nó đứng rất gần và sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Giọng thì thào và vẻ mặt của Ráy khiến cô giật mình quay lại đằng sau ngay lập tức, nhưng chỉ thấy đống chăn gối to tướng đang vứt lộn xộn.

- Không phải, bóng đen đó là vô hình. – Ráy giải thích.

- Trông nó như thế nào? – Vĩ nín thở.

- Tôi không biết. Tôi đã cố gắng, mà không thể nhìn thấy nó. – Ráy mở to tròng mắt trắng dã vẻ bất lực.

- Nó không chỉ đe doạ mình cô, mà đe dọa tất cả những ai đang đứng trước mặt cô. Nó cũng chính là cái bóng của cô, phần còn lại của cô. Cô đang dẫn dắt nó, nhưng cũng chính cô cũng có thể kiềm chế nó.

- Tôi chưa hiểu. Nghĩa rằng nó chính là tôi?

- Không phải thế, một bản thể hoàn toàn khác, sẵn sàng đâm dao vào cổ cô bất cứ lúc nào nếu cô quay lại nhìn nó.

Cơ thể Ráy bắt đầu rùng rùng như trong một cơn co giật vô thức. Vĩ nhớ lại rằng bất cứ khi nào Ráy đưa ra những lời tiên đoán, giọng chị ta khác hẳn. Nó thông thái hơn vẻ cục mịch thường ngày của Ráy, như thể của một người hoàn toàn khác. Vĩ đã từng nghe những chuyện nhập đồng và rất có thể Ráy có khả năng dẫn nhập. Quả nhiên, sau đó trạng thái của Ráy trở lại bình thường. Chị ta nhắc nhở cô uống thuốc và cằn nhằn rằng công sức đun thuốc của chị ta không phải để đổ xuống cống, và Vĩ nên tỏ lòng biết ơn bằng cách uống hết bát thuốc có mùi vị phát ói đó.

Vĩ đã uống hết sạch mười hai bát thuốc sắc của Ráy chỉ để làm chị ta hài lòng và tận dụng thời gian hỏi thêm về những điều mà chị ta nhìn thấy. Những hình ảnh Ráy đưa ra khiến Vĩ liên tưởng tới trò chơi Rồng rắn lên mây mà lần này cô đóng vai kẻ đi đầu, tha theo đằng sau một lũ rồng rắn nữa, cả cái đuôi có bộ mặt hắc ám đang nấp sau lưng.

Vĩ nghe vọng những âm thanh văng vẳng từ rất xa rồi vang khắp căn nhà sàn. Cô thấy mình tách khỏi cơ thể và ngay tức thì nhìn thấy khuôn mặt của chính cô đang dẫn đầu đoàn rồng rắn. Khuôn mặt sợ hãi, nhăn nhúm đến khổ sở, nó không phải là khuôn mặt của đứa trẻ 12 tuổi, nó đúng là cô bây giờ, đang dang hai tay che chắn cho cái đuôi rất dài phía sau. Những tiếng cười khanh khách nổi lên, tiếng bước chân nện thình thịch lên mặt sàn và nó dội vào ngực làm cô đau đớn. Lũ trẻ bắt đầu đọc đồng thanh.

Rồng rắn lên mây

Có cây núc nắc

Có nhà khiển binh

Hỏi thăm thầy thuốc có nhà hay không?

Kẻ đứng cuối hàng đang nấp sau thân hình của chính cô khiến cô không thể nhìn rõ mặt. Nó ẩn hiện làm cô hoa mắt. Vĩ thấy máu dồn lên đỉnh đầu, má cô nóng bừng. Cô muốn túm lấy nó nhưng chính cơ thể đang che chắn cho nó đã cản cô lại. Đúng lúc ấy tiếng gọi của Lưu lẫn vào giữa âm thanh ồn ã đó. Vĩ vội quờ tay vào chiếc túi xách. Cô cuống cuồng lục tìm và lập cập với lấy chai nước. Lưu mở cửa phòng.

- Đã xong chưa em?

- Sắp xong rồi, em đang tìm cho anh chiếc áo ngủ.

- Em uống thuốc gì vậy? – Lưu nhìn chiếc lọ màu vàng cam trên tay cô nghi ngờ.

- Vitamin. – Vĩ mỉm cười. – Em hơi chóng mặt nên uống vài viên Vitamin tổng hợp.

- Ừ, em nên dùng thuốc bổ. Em chuẩn bị ra ăn trưa nhé. Chị Ráy chuẩn bị xong rồi. – Lưu nói xong đóng cửa phòng lại.

Vĩ gấp thêm cho Lưu hai chiếc sơ mi nữa, cố kéo dài thời gian thật chậm chạp. Nhịp thở dần ổn định trở lại. Những âm thanh ồn ã ban nãy đã biến mất. Đúng lúc đó, người phục vụ xiên bê hôm trước vẫy tay ra hiệu cho Vĩ từ dưới sân. Chị ta có ý muốn nói chuyện với cô. Vĩ gật đầu, ra hiệu lại rằng liệu có thể chờ một lát cho cô xong việc này được không. Người kia chỉ tay lên nhà lầu và quay đi.

Hôm nọ, khi tìm thấy bé Bảo đang chơi ở ngôi nhà gỗ dán giấy sặc sỡ, Vĩ mới biết rằng chị ta cũng có thể bập bẹ được một ít tiếng Kinh.

- Tôi tên là Di. - Chị ta tự giới thiệu. - Bảo ngoan lắm

Di nhìn Bảo bằng đôi mắt long lanh kỳ lạ. Vĩ để ý thấy chị ta luôn chiều theo mọi ý thích của thằng bé.

- Tại sao chị không đi cùng mọi người? – Vĩ hỏi câu mà cô đã muốn hỏi từ hôm nhìn thấy giơ tay cùng những người ở lại.

- Tôi quý bé Bảo lắm. Nó rất ngoan. – Di vẫn không rời mắt khỏi Bảo.

- Nghe Ráy nói chị cũng có con trai.

- Nó chết rồi. – Đôi mắt chị ta đỏ hoe.

- Tôi xin lỗi, nhưng vì sao cháu…?

- Bị ma rừng bắt mất.

- Tôi không hiểu.

- Một hôm tôi đi hái lá thuốc. Nó đi cùng, chỉ chơi bên cạnh nhưng khi tôi quay lại, không thấy nữa. Nó bị ma rừng bắt mất, thầy mo bảo thế, tất cả mọi người đều bảo thế.

- Tại sao chị không đi tìm, biết đâu thằng bé chỉ bị lạc thôi.

- Tôi tìm rồi, tìm một tháng không thấy. Chắc chắn ma rừng đã bắt nó. Bản này bị mất nhiều trẻ con như thế. Chúng ốm bệnh rồi chết, còn nhiều đứa khác bị ma rừng bắt.

- Thảo nào tôi thấy trong bản không có trẻ con. – Vĩ kinh ngạc. – Con trai chị bị mất tích từ bao giờ?

Có vẻ như Di không hiểu lắm ý nghĩa của từ “mất tích” nên chị ta im lặng.

- Ý tôi là ma rừng đã bắt con trai chị từ khi nào?

- Ba năm trước. Nếu còn sống thì nó cũng lớn như Bảo. Chồng tôi chết sớm nên mất nó rồi, tôi không còn gì nữa. – Di khóc nấc lên.

- Tôi xin lỗi.

Vĩ hoàn toàn thương cảm, nhưng để an ủi người phụ nữ này thật khó khăn. Cô chỉ biết ngồi yên đó và miệng liên tục “xin lỗi”. Sau đó Di lấy cho Vĩ xem một bức ảnh hình vuông gói trong chiếc khăn

thêu. Đó là kiểu ảnh “lấy ngay” mà có lẽ một vị khách nước ngoài nào đó từng mò mẫm đến vùng này hảo tâm tặng cho mỗi người một chiếc. Nó không nét lắm nhưng vẫn rõ mặt một đứa bé chạc bốn tuổi với nốt tức cười trên chóp mũi, đôi mắt ngơ ngác lạc giữa khuôn mặt đen nhẻm và mái tóc lưa thưa cháy nắng. Vĩ xót xa. Đúng là nếu còn sống đến giờ này thì cậu con trai Di khoảng bằng bé Bảo. Đó chính là lý do khiến Di quấn lấy thằng bé. Vĩ thấy xao lòng. Cô ngắm bé Bảo đang chơi những mẩu gỗ ở gần đó. Vậy mà đã có lúc…

- Mẹ, ba chờ lâu rồi.

Bảo mở cửa phòng và cất giọng giục giã vẻ người lớn.

- Ừ, mẹ ra ngay đây.

- Có phải chỉ mình ba về thành phố còn mẹ con mình được ở lại không mẹ?

- Ừ, mẹ và con ở lại.

Bảo hét lên sung sướng.

- Thế mà con cứ tưởng ba trêu con.

Hôm đó Di đã thì thào với cô một câu sởn tóc gáy.

- Bản này bị ma ám. Nếu chị muốn “làm tốt” cho tất cả mọi người, tôi cho chị mượn cái này.

Di đưa cho cô một hình nộm độn bằng cỏ khô. Trông nó giống một thứ đồ chơi của trẻ con nhưng khi chị ta nói ra công dụng của nó, Vĩ thấy ghê người. Nhưng cuối cùng cô vẫn cầm, vì phép lịch sự. Vĩ hiểu từ “làm tốt” của chị ta nghĩa là “giữ an toàn”.

- Xong rồi chứ em? – Lưu giả làm bộ mặt đói lả khi Vĩ mở cửa phòng bước ra. – Anh phải ăn để còn về sớm.

- Hai bố con cứ ăn trước. Em xuống nhà rửa mặt một lát. - Vẫn canh cánh về lời hẹn ban nãy với Di, Vĩ nói dối.

Cô đi xuống sân và bước thẳng ra nhà lầu. Di đã ngồi sẵn ở đó chờ cô, lưng xây lại, đầu hơi cúi xuống.

- Chị Di, chị muốn nói chuyện với tôi?

Di giật mình xoay người lại. Vĩ thấy khuôn mặt của chị ta có vẻ bị kích động và hồi hộp. Hai bàn tay Di nắm chặt lấy chiếc khăn thêu trên cổ.

- Có chuyện gì vậy? – Vĩ hơi lo lắng.

- Tôi muốn chỉ cho chị cái này?

- Ở đâu?

- Nó ở xa đây.

- Nó là cái gì?

- Đó là… - Di im lặng như muốn tìm từ để diễn tả.

Vĩ mở to mắt chờ đợi, vốn tiếng Kinh của Di không nhiều nhưng cô đoán rằng "nó" ở đây là một vật gì đó rất đặc biệt, rất quan trọng và Di đang cố gắng giải thích. Tuy nhiên, Vĩ chưa biết "nó" thuộc phạm trù gì để có thể gợi ý từ cho Di.

- Đó là một… - Di khoát đôi bàn tay. - Tôi tìm thấy, tôi sợ quá. Chết… chết… chết rồi.

- Ai chết? – Vĩ hỏi dồn. Cô thấy chân mình run lẩy bẩy.

- Tôi không biết. – Đôi mắt Di sợ hãi, nhưng là vẻ sợ hãi của một người ấu trĩ. - Tôi nghĩ cô biết. Tôi không muốn kể cho ai. Ngài sẽ làm tôi chết.

- Ai sẽ làm cô chết? Cô sợ ai?

- Ma rừng. Ngài đã bắt hết chúng tôi. Cô đừng kể với ai. Nếu người khác biết chuyện này và kể lại với ma rừng, Ngài sẽ…. – Di im bặt. Chị ta dường như sợ hãi thứ gì đó đằng sau lưng Vĩ.

Theo phản xạ, Vĩ quay ngoắt lại, nhưng dưới sân chỉ có hai vợ chồng già đang chăm sóc luống cây. Bà già ngẩng lên nhà lầu, thấy Vĩ nhìn xuống vội ngoảnh mặt đi. Cô quay lại, nhìn thẳng vào mắt Di.

- Cô kể lại cho tôi từ đầu. Tôi không hiểu gì hết, nhưng cô hãy tin ở tôi. Tôi sẽ không kể cho ai khác.

Nhưng Di nhất định không chịu nói thêm lời nào nữa. Chị ta đang trong cơn sợ hãi cực độ. Di lấy ra một tờ giấy và vẽ nguệch ngoạc lên đó.

- Tôi chờ chị ở đây. Tôi sẽ chỉ cho chị xem.

Những đường nét của Di dẫn từ con dốc hẹp xuống khoảng đất trống mà lần đầu tiên cô lạc mất bé Bảo, là nơi cô bị lão thầy mo săn đuổi và cũng là nơi người cứu cô đã được tìm thấy từ dưới vực. Ngòi bút chì tiếp tục vẽ ra con đường ven núi. Chị ta vẽ vách núi và tô nó rất đậm. Vĩ buột miệng.

- Bức tượng hình người cụt đầu.

Di không hiểu ý nghĩa của cụm từ đó nhưng cũng gật đầu.

- Tôi ra đó bây giờ. Nếu chị chưa ăn cơm thì ra sau cũng được.

Vĩ ngạc nhiên. Hiển nhiên là Di đang sợ hãi, nhưng nếu chị ta vừa tìm thấy một xác chết thì không thể thong thả như vậy được. Điều đó không phù hợp với logic thông thường. Cô gật đầu đồng ý rồi tất tả quay về nhà sàn. Lưu đã ăn xong, mặc quần áo chỉnh tề và va li để ở bên cạnh. Nhìn thấy Vĩ, anh có vẻ không hài lòng.

- Em đi đâu mà lâu thế? Anh chờ em về để tiễn anh ra cổng.

- Em kiểm tra mấy luống hoa dưới sân bị dập nát hết cả. Lũ gà cứ bị sổng ra ngoài thì phải.

- Em có sao không? – Lưu quan sát khuôn mặt Vĩ.

Cô đưa tay lên trán lau mồ hôi. Hẳn là sau cuộc gặp vừa rồi, nét mặt Vĩ hết sức không bình thường. Vĩ cố mỉm cười.

- Không, em có sao đâu.

- Em chắc không? Anh vẫn chờ đợi em về cùng bây giờ đây.

- Không, anh cứ về trước. Còn em có thể chỉ ở đây vài ngày nữa sẽ về.

- Anh hy vọng thế. Em ở đây một mình anh không yên tâm.

- Em đâu có một mình. Còn Bảo nữa mà.

- Cậu nhóc ấy à? – Lưu phì cười.

- Con đâu rồi anh?

- Ban nãy thấy kêu đau bụng chui vào phòng nằm rồi.

- Nó có sao không? – Vĩ lo lắng.

- Chắc cũng không sao. Ngủ rồi. Anh đi nhé. Chào em.

- Không, để em xúông tiễn anh.

Vĩ xách bớt cho Lưu một chiếc túi nhẹ. Cô đứng ngoài cổng gỗ chờ Lưu lùi xe ra cổng. Anh dừng lại, thò cổ ra ngoài và hôn phớt lên má Vĩ. Đôi môi anh lạnh toát nhưng trán thì lấm tấm mồ hôi.

- Sớm về nhé. Anh chờ.

- Vâng. Thỉnh thoảng gọi điện cho em nhé.

- Nếu có sóng. – Lưu mỉm cười rồi kéo dần cửa kính lên.

Vĩ quên khuất mất cái cảnh điện thoại hầu như không bao giờ có sóng, cô cũng bật cười rồi giơ tay vẫy cho đến khi chiếc xe khuất sau rừng lá mới quay vào. Chữ Trại Hoa Đỏ trên tấm biển gỗ đã bị những cơn mưa rào ngấm vào khiến sơn tróc từng dòng đỏ ngầu. Nó hoen loang lổ hệt những vệt máu rỉ ra từ thái dương của xác chết được tìm thấy dưới vực. Vĩ thấy hoa mắt, cô vội vàng bước vào sân trong.

Vĩ đứng bần thần một hồi lâu. Sân trại vắng tanh vắng ngắt. Cô nhớ ra cuộc hẹn kỳ quặc với Di. Cô không tin Di phát hiện ra một xác chết nào đó nữa nhưng qua thái độ của chị ta, Vĩ cho rằng hẳn có chuyện gì đó nghiêm trọng. Cô tò mò muốn biết Di đã tìm thấy cái gì. Bụng đói meo, nhưng Vĩ vẫn đi về phía nhà kính. Chợt cô nghe thấy tiếng Bảo.

- Mẹ ơi, con đau quá. - Bảo thò đầu ra từ nhà sàn.

- Sao vậy con? – Vĩ hốt hoảng.

Cô vội vàng chạy lên thang và mở cửa phòng.

- Con bị đau bụng.

- Đau thế nào?

- Ở đây? - Thằng bé chỉ lung tung các phía, mặt nó tái lại. Nhưng sau đó cơn đau có vẻ dịu đi và nó lim dim mắt, thảng hoặc lại nấc lên một tiếng thổn thức trong giấc mơ.

Vĩ không yên tâm. Cô ngồi lại bên thằng bé và vuốt mái tóc nâu óng. Nước mắt cô chảy ướt má. NÓ đã không còn nữa. NÓ tách khỏi cơ thể cô rồi. Chừng nửa tiếng sau, Vĩ chỉnh lại gối cho Bảo khi thấy tiếng ngáy nhè nhẹ an bình. Cô lặng lẽ đứng lên và đi ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Vĩ về phòng mình, lật gối lấy ra con dao nhọn bé tí xíu mà Ráy khuyên cô nên để dưới đề phòng tà ma.

- Những đứa trẻ không thành hình thường quay về vào lúc nửa đêm để quấy quả bố mẹ chúng. - Chị ta nói.

- Tôi mong cho nó quay trở lại. Tôi muốn được nhìn thấy nó, không rõ hình hài cũng được.

- Cô điên rồi, nó không thành người nữa, cũng chẳng ra ma. Nó đã bị ma rừng bắt mất phần hồn để sai khiến như nô lệ.

- Chị mới thật sự là điên rồ, tôi không nghe những câu chuyện bệnh hoạn ấy. – Vĩ giận dữ và lấy cớ mệt để đuổi Ráy ra ngoài.

Tuy nhiên, Ráy vẫn lừa lúc cô ngủ say để nhét con dao xuống dưới gối.

Vĩ thận trọng bước từng bước xuống con dốc. Cô không thấy đói nhưng hơi lả đi. Nếu nán cho xong bữa trưa thì e rằng Di sẽ phải đợi quá lâu, chưa biết chừng đầu óc ấu trĩ của chị ta lại xui khiến làm những chuyện kỳ quặc khác. Cô cần phải biết Di đã nhìn thấy cái gì, và điều gì luôn làm chị ta cũng như những người ở trang trại này phải sợ hãi đến vậy. Cô cảm thấy trước mặt mình có một tấm màn đen bịt kín, nó lay động đầy đe dọa. Chỉ cần cô vén lên, thì sẽ nhìn thấy sự thật. Chỉ cần vén lên thôi.

Vĩ đã đứng giữa khoảng đất trống. Cô nhìn thấy mình nằm chết lịm ngay trên nền đất, khuôn mặt khả ố của lão thày mo đang ở bên

trên, rồi cô nhìn thấy cái xác dập nát đầy máu của người điên. Máu loang ra làm cô chóng mặt. Đột nhiên, Vĩ nghe có tiếng động khẽ từ trong bụi rậm. Cô lùi dần ra gần mép vực, đôi mắt căng tứ phía và bàn tay nắm chặt con dao gọt hoa quả.

Giờ đây mép vực là điểm an toàn nhất, nó không cho phép cô lùi lại nhưng cũng đảm bảo rằng chẳng thứ gì có thể nhảy tót lên từ dưới đáy. Ngay sau cái hôm khủng khiếp ấy, lão thầy mo đã biến mất. Cô và Lưu đã tính đến trường hợp lão lẩn lút quanh đây, nhưng rồi lại thống nhất rằng lão làm như thế chẳng để làm gì. Đây là một nơi không dễ sống nếu như không có chí ít một căn nhà dột nát để chui ra chui vào. Tuy nhiên, bây giờ suy luận đó của cô đã có phần lung lay. Bàn tay cô nhớp mồ hôi ra cái chuôi dao bằng gỗ.

Tiếng sột soạt lại nổi lên, lần này gần hơn. Bất thình lình, một bóng đen nhảy xổ ra khỏi bụi rậm, Vĩ hét lên thất thanh. Bóng đen khựng lại, đôi mắt ánh lên tia sáng xanh lè như dạ quang. Là một con chó rừng, cô giật mình nhìn kỹ, nó đen tuyền, trông quen quen. Lạy Chúa, nó là con chó mà lần đầu tiên đến trang trại cô đã nhìn thấy. Tại sao nó lại đến được tận đây? Hay nó vẫn còn thù gia đình cô vì đã chẹt chết người bạn kia của nó.

Vĩ huơ con dao lên. Con chó có vẻ sợ hãi, nó nguẩy đầu rồi quặp đuôi chạy biến vào trong bụi rậm. Vĩ không thích những con vật màu đen. Chúng luôn gợi lên một điều gì đó chẳng lành.

Một âm thanh mơ hồ, quen thuộc chợt vọng lên, tiếng sáo vẫn an ủi tâm trí cô giờ trở nên gấp gáp và ai oán. Kỳ lạ thật, người đàn bà cô gặp trong ngôi nhà cổ cứ thỉnh thoảng lại thổi sáo. Cô rất muốn gặp lại chị ta một lần nữa. Vĩ vội vã men theo đường ven núi.

Khi bức tượng hình người cụt đầu hiện ra trước mặt, Vĩ rảo bước nhanh hơn. Di đã chờ cô đến hơn bốn mươi phút đồng hồ. Vĩ bước đến sát chân tượng nhưng không nhìn thấy Di như đã hẹn. Có lẽ chị ta chờ lâu quá nên bỏ về rồi. Nhưng nếu vậy thì cô đã phải gặp Di trên đường. Rõ ràng là có chuyện quan trọng nên Di mới hẹn cô ra đây, hay chị ta lừa cô? Bất giác, Vĩ hơi lùi lại rồi nắm chặt lấy phần gỗ mộc của con dao.

- Di... Chị Di, tôi đến rồi đấy.

Tiếng gọi của cô vọng vào lòng hang đá rồi luồn ngược trở ra thành những âm thanh rền rĩ y như hôm bé Bảo đùa nghịch hét vào đó. Vĩ băn khoăn, cô nhìn vào trong hang tối đen. Chẳng có lý do gì để cho rằng Di đang nấp ở đó. Phía trên vách núi trống trơn và bên này là vực thẳm. Vĩ cúi thấp xuống dưới bức tượng để vòng sang bên kia. Con đường dốc lên trước cũng tuyệt nhiên không một bóng người.

Tiếng sáo đột ngột im bặt. Vì nó tự nhiên ngừng lại nên Vĩ mới nhớ ra người đàn bà vẫn kiên nhẫn thổi sáo từ nãy đến giờ, kiên nhẫn thổi đi thổi lại một bản nhạc kỳ dị. Không có tiếng sáo, không gian yên tĩnh một cách đáng ngờ. Cả khu rừng như đã chết, những vách núi đá như đã chết, và những cơn gió rừng cũng nín lặng theo cho dù chúng không có linh hồn để có thể chết đi được.

Vĩ cắn chặt môi. Không có gì cả. Tuy nhiên… Vĩ vừa cảm thấy một cái gì đó. Nó làm cho cô thấy bất an. Nó khiến gáy của cô, làn da đầu phía sau cô tê rần, trĩu nặng. Vĩ từ từ quay đầu lại. Và khi mới chỉ xoay một góc chín mươi độ, máu trong người Vĩ dường như đông đặc. Lần đầu tiên cô biết đến cơn tột cùng của sợ hãi. Nó như chiếc vòi bạch tuộc đu đưa từ dưới đáy vực và rút hết nguồn sinh lực trong cơ thể cô từ lòng bàn chân cho đến tận đỉnh đầu. Vĩ há miệng để hớp chút nguồn dưỡng khí.

- Ôi, mẹ ơi.

Chương 11: Những xác chết câm lặng

Quán bia Legend với tiếng ồn ào không thể thoát ra ngoài dễ khiến những người không quen phải ngợp tai. Quán thụt sâu xuống so với mặt đất chừng nửa mét cho ra vẻ giống cái hầm, và những thùng bia khổng lồ trắng bạc dựng trong góc hoàn tất một cảnh quan thi vị cho những con ghiền. Đã hai giờ trưa nhưng dường như chưa ai muốn rời khỏi vại bia đen sánh ngọn trước mặt để về cơ quan. Ngoài kia nắng nóng như đổ lửa. Cái nóng cuối tháng sáu đặc biệt gắt gao và ngột ngạt làm người ta đến khó thở. Trong này có điều hoà mát lạnh, có món chân giò sốt kem kiểu Đức và đặc biệt là những cốc bia nửa lít vàng như mật ong, so với bàn giấy tẻ ngắt ở văn phòng thật khác một trời một vực.

Bách thấy người lâng lâng dễ chịu, anh kiên quyết không uống thêm ly bia nào nữa vì cứ đà này thì đến chiều anh sẽ muốn khoanh tròn ở một góc bàn cơ quan mà ngáy như kéo gỗ mất. Hôm nay Mai Thanh mời cả phòng đi uống bia với một lý do chính đáng khiến những gã đàn ông lóng ngóng phân công nhau mua một bó hoa gói sẵn: Ngày sinh nhật cô. Tuy nhiên, Bách biết mười mươi không phải thế.

Mai Thanh chuốc bia cho cả bọn say mèm và những kẻ vụng về cứ uống lên uống xuống rồi nói năng chẳng ra làm sao. Bách nhìn cô nghi ngờ. Mai Thanh thay đổi chiến thuật, cô ta muốn cái gì đây? Người đẹp “Băng Băng” cũng đưa mắt nhìn Bách nghi ngờ. Anh không hề uống những cốc bia cô mời, trái lại cứ nhìn cô chằm chằm. Anh ta muốn cái gì đây?

Đột nhiên màn hình trên điện thoại của Bách loé sáng, một số di động không lưu trong phonebook. Anh ngần ngừ rồi nhấc máy. Đầu bên kia rú rít như bị loạn sóng. Bách a lô hồi lâu rồi mới cúp. Chưa đầy một giây sau, số điện thoại này lại hiện lên. Lần này, âm thanh sạch sẽ nhưng người bên kia im bặt không nói năng gì. Đến lần thứ ba, Bách cáu tiết quát lên.

- Có chuyện gì thì nói nhanh lên. Mất thời giờ quá.

- Anh Bách phải không ạ? - Một giọng phụ nữ hơi gấp gáp.

- Đúng, tôi là Bách đây ạ. – Anh hạ giọng.

- Tôi là Diên Vĩ, vợ anh Trần Hoàng Lưu, chủ Trại Hoa Đỏ. – Âm thanh đã bắt đầu ồ ồ nhiễu sóng.

- Ồ… chào chị. – Bách hơi ngạc nhiên và hối hận vì câu nói sẵng lúc đầu. – Ban nãy tôi cứ ngỡ có người nhầm máy.

- Tôi muốn nhờ anh một việc.

- Chị cứ nói, có thể giúp gì được cho chị, tôi sẽ giúp hết lòng.

Đối với vợ chồng Trần Hoàng Lưu, Bách cứ thấy cần thiết phải thay đổi giọng như thể đang tiếp chuyện với một trong những gia đình quý tộc thời Pháp thuộc, thậm chí anh nói rất chậm, vừa nghĩ vừa nói, như sợ cái cung cách bỗ bã hàng ngày của mình sẽ khiến những người lịch lãm như Lưu và Vĩ phải tổn thương.

- Anh có thể có mặt ở Trại Hoa Đỏ trong chiều nay được không?

- Chị… có thể nói rõ hơn?

- Lại vừa có một người chết.

- Ai chết?

- Một dân bản.

- Đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ?

- Phụ nữ.

- Chết vì lý do gì?

- Thắt cổ tử tử.

- Ở đâu?

- Ngay cửa hang, chỗ… bức tượng hình người cụt đầu. Nhưng tôi e rằng, không phải chị ta… tự tử.

- Ý chị là một vụ giết người.

- Tôi không biết, chuyện này rất khó hiểu, vô cùng khó hiểu. Tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì từ khi tôi đến đây.

- Thế này, chị Diên Vĩ ạ. Chị nên báo cho công an huyện trực thuộc. Những vụ như thế không cần phải đến thành phố. Nếu bộ phận công an sở tại thấy có điều gì nghi vấn hoặc cần thiết phải trợ giúp điều tra thêm sẽ chuyển hồ sơ lên tỉnh. Ngay bây giờ đây tôi sẽ cho chị số máy cần gọi, chỉ cần chị dập máy…

- Chuyện này không đơn giản như thế, tôi cho rằng công an ở đây không giúp được gì. Trang trại đầy rẫy những bí ẩn, những điều tôi sắp kể ra… họ sẽ… họ sẽ cho rằng tôi bị điên. Rồi họ cũng lại kết luận chị ta tự sát, như tất cả những người khác. Họ sẽ cho chị ta vào một thân cây đục rỗng, đem bỏ vào rừng và tất cả sẽ tiếp tục trong…câm lặng.

- Tôi rất muốn giúp chị, nhưng nguyên tắc là nguyên tắc, đây không phải nguyên tắc do tự cá nhân tôi đề ra mà toàn ngành phải tuân theo. Ví thử có bất cứ vụ án nào thuộc phận sự phòng chúng tôi giải quyết, cũng phải chờ công văn chỉ thị và sự phân công của cấp trên, không phải ai muốn tự ý điều tra ở đâu cũng được. Sau khi nhận nhiệm vụ rồi, người được phân công sẽ phải…

- Anh là một tên cảnh sát cứng ngắc. - Đầu dây bên kia hét lên và những âm thannh nhiễu sóng bắt đầu chen vào khiến giọng nói đứt quãng như đứa trẻ vừa nói vừa khóc. – Tôi biết… bạn…chồng tôi, nên … nhờ … nhiều người chết nữa… chị ta… nói… xác chết.

- Sao, chị nói lại tôi nghe, sóng kém quá.

- …

- Chị nói lại đi.

Nhưng đầu dây bên kia đã ngắt máy. Bách bấm lại số vừa rồi nhưng tổng đài báo số thuê bao ngoài vùng phủ sóng. Anh đặt máy xuống bàn. Giờ Bách mới để ý tất cả những người xung quanh đã im lặng từ lúc anh bắt đầu nghe điện thoại. Cả những bàn bên cạnh cũng nhìn anh chăm chú mặc dù cả “gian hầm” vẫn ầm ì những âm thanh bị nhốt kín. Bách nhún vai kiểu không có gì, xin đừng để ý và những kẻ bàn bên thôi không nhìn anh nữa. Cú điện thoại đột ngột nên Bách quên không ra ngoài nghe máy như mọi khi. Thật chẳng hay ho gì khi cứ để những người không quen biết phải nghe thấy

anh nói về “xác chết”, “thắt cổ” và “giết người” trên điện thoại như thể người ta bàn chuyện công văn giấy tờ.

- Có chuyện gì thế? - Mạnh ngước đôi mắt đỏ quạch lên nhìn Bách. - Vụ gì nữa đây?

- Ở Trại… à không, chuyện vớ vẩn ấy mà. Thôi, uống tiếp nào. - Tự nhiên có điều gì đó khiến Bách kìm lại và anh nâng cao cốc bia lên rồi uống cạn. - Mọi người cứ vui đi nhé, tôi phải chạy về cơ quan trước.

- Sao thế, chờ tí rồi mọi người cùng về. - Tất cả nhao lên.

- Rồi, tôi còn phải chạy qua đây một lát.

Bách nói xong vội vã xách cặp ra ngoài lấy xe. Lúc anh đưa vé cho người trông xe của quán, Mai Thanh từ đâu xuất hiện trước mặt anh.

- Có vụ gì vậy anh Bách? Tôi giúp gì được không?

- Không, tôi chỉ phải chạy qua chỗ hàng máy tính lấy cái máy hôm qua đi sửa.

- Giấu giếm đồng nghiệp là không tốt đâu nhé. – Mai Thanh cười múm mím nhưng mắt cô không cười.

- Còn cô thì sao, cô đang giấu chúng tôi những gì. Cô cứ việc theo đuổi cái màn điều tra khoanh vùng và dùng phương pháp loại trừ của cô đi. Hừ, tôi chủ mưu giết thằng Huy, thằng bạn thân nhất của tôi đấy, tôi làm nội gián bán thông tin cho bọn xã hội đen để đổi lấy tiền bẩn đấy. Cô vừa lòng chưa. Và bây giờ cô làm ơn biến ra khỏi mũi xe tôi cùng với khuôn mặt “Băng Băng” đẹp đẽ của cô đi. – Bách tuôn ra một tràng như thể Mai Thanh là nguồn cơn của mọi đau khổ mà anh phải hứng chịu suốt tháng vừa rồi, sau rốt anh cười sằng sặc như hoá rồ.

- Anh say rồi. – Mai Thanh kinh ngạc nhìn Bách. Cho dù đã được trau dồi nghiệp vụ về cách ứng phó với mọi tâm lý tội phạm nhưng Phan Đăng Bách không phải là tội phạm, hay chưa phải là một tên

tội phạm như cô mong muốn, nên cô không biết phải xử trí như thế nào. Cuối cùng mắt cô đỏ lên như bị cay nắng.

- Cô muốn thế mà, cô muốn cả lũ chúng tôi say bí tỉ mà. Cô vào mà moi tin những thằng đang nốc bia trong kia. Có một tên bẩn thỉu trong đó đấy. Nói thật, từ thuở bé tôi chưa thấy ai điều tra kiểu này bao giờ, chuốc bia cho đồng nghiệp say bí tỉ, cô tưởng cô đang đóng phim xã hội đen Hồng Kông cấp ba chắc. Thằng Mạnh ấy mà, cô có chuốc cho nó thêm một thùng bia nữa nó vẫn tỉnh như sáo sậu, vẫn sáng suốt tìm cách để thò tay vào ngực áo của cô thôi.

Mai Thanh giơ phắt cánh tay phải lên. Bách nhún vai.

- Tát đi, lựa đúng cái má tôi ấy, không chừng vớ phải mũ bảo hiểm loại xịn của tôi là sưng tay lên đấy.

Cô đồng nghiệp của Bách đứng trân trân giữa trời nắng hệt một bức tượng, trông đáng thương hết sức, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, má đỏ ửng lên và khoé mắt đã long lanh một giọt nước, tay cô vẫn để nguyên vị trí lơ lửng giữa không trung. Bách nhảy tót lên xe rồi rồ máy. Cơn giận và những lời nói khoái trá vừa rồi khiến sự căng thẳng bấy lâu của Bách được giải toả, nhưng giờ người anh mềm nhũn, hai cánh tay bải hoải. Vừa lúc đó điện thoại của Bách rung lên bần bật báo hiệu có cuộc gọi. Anh cuống quýt rút máy ra nhưng rồi thất vọng, đó là số nhà anh.

- Con đây.

- Chiều về sớm con nhé. Có đám giỗ nhà bác Thông, bác Thông là anh ruột bác Thoáng, người mà lần trước con gặp ở trước cửa ấy, bác Thoáng là con của em họ bà ngoại con. Nếu mồ ma bố bác Thoáng còn sống thì con phải gọi bằng ông trẻ, còn bác Thoáng con gọi là…

- Được rồi, được rồi, con sẽ cố gắng về sớm, nếu về không kịp…

- Không, con phải về dự, họ hàng người ta đến đông đủ cả…

- Rồi, rồi, con sẽ về. Con đang bận quá. Chào mẹ nhé.

Bách cúp máy trước vì biết mẹ anh sẽ diễn giải cho có ngọn ngành tới mươi phút không thôi. Anh không hiểu sao những người già lại nặng tình cảm với họ hàng xa xôi đến thế, những người mà phải định thần một lúc mới nhớ nổi mối quan hệ huyết thống giữa đôi bên. Đối với anh, những người như Huy, tuy không máu mủ ruột rà lại hiểu nhau đến hơn cả anh em ruột, và kể từ ngày ấy, Bách cảm thấy như một phần thân thể mình cũng vĩnh viễn bị vùi xuống đất đen theo Huy mất rồi. Chết, cái chết thật đáng sợ, chỉ trong một tích tắc, con người còn đang tràn đầy sức sống và tham vọng đã chỉ còn là một cái thây ma lạnh toát. Bách chợt nhớ ra điều gì đó, anh vội lấy điện thoại và bấm vào hình ống nghe màu xanh. Máy đổ một hồi dài. “May quá, có sóng”, Bách nghĩ thầm. Đầu dây bên kia có tiếng thở dài.

- Tôi đây.

- Diên Vĩ, ban nãy tôi nghe không rõ câu cuối của chị. Chị nhắc lại được không?

- …

- Tôi xin lỗi, nếu không biết rõ chi tiết, tôi không thể giúp gì cho chị.

- Di có hẹn tôi ra chỗ bức tượng hình người cụt đầu, chị ấy muốn cho tôi xem một thứ gì đó, tôi không chắc có phải một cái xác chết hay không, nhưng khi đến nơi thì chị ấy đã thắt cổ tự tử rồi.

- Đã có ai biết chuyện này chưa?

- Chưa. Tôi muốn giữ nguyên mọi thứ. Tôi nghĩ ra anh. Chỉ có anh là có thể giải đáp được điều này.

- Được rồi, chị cứ để nguyên như thế và chờ tôi đến nhé. Bây giờ hãy cứ bình tĩnh, không có gì phải sợ cả. – Bách nhắc nhở theo thói quen, nhưng anh cảm thấy điều đó là thừa. Diên Vĩ hoàn toàn bình tĩnh. Cô ta chỉ kích động một chút khi bị Bách từ chối.

- Vâng, rất cảm ơn anh. Anh đừng báo cho chồng tôi hay bất kỳ ai biết nhé. Tôi không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới công việc của mọi người.

- Lưu không có ở đó?

- Không, anh ấy đã về từ trưa rồi.

- Ok, hẹn gặp lại chị.

Bách cúp máy rồi nhìn đồng hồ. Bây giờ là 14h10. Anh về gara lấy xe mất 10 phút. Từ nội thành đến thị trấn đường khá đẹp, anh sẽ chạy với tốc độ 80km/h, chỉ 15h30 là tới nơi, chặng còn lại đường núi quanh co, phải mất tới tiếng rưỡi mới đến được Trại Hoa Đỏ, nhưng mùa này mặt trời đi chậm, sáu giờ trời vẫn còn nắng chang chang, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới công việc của Bách. Rất nhanh sau đó, anh phóng thẳng xe về nhà. Bách vẫn gửi ô tô ở một sân trường tiểu học chỉ cách đó hơn trăm mét, nhưng anh không dám về nhà để cất xe máy mà định sẽ gửi lại ông bảo vệ trường. Anh ngại nhất trên đời là phải thoả thuận và đôi co với bà mẹ mau nước mắt.

***

Đúng 15h30, Bách đã nhìn thấy nhà hàng cơm phở hôm anh và các đồng nghiệp dừng lại để ăn trưa. Bách cho xe đi hết địa phận của cái thị trấn ảm đạm này và bắt đầu giảm tốc độ trên chặng đường đồi núi. Đúng lúc đó, điện thoại của Bách đổ chuông.

- Sao giờ này vẫn chưa về hả con. Mọi người chuẩn bị ăn hết rồi.

- Mẹ và các bác cứ ăn trước đi, con còn đang bận họp, sẽ về ngay bây giờ.

- Các bác đang trách con đây này…

- Con sẽ…

Bách không kịp nói nốt câu, một bóng đen đã lao thẳng vào xe của anh. Bách chỉ kịp vừa phanh vừa đánh tay lái sang bên phải là vực sâu hun hút. Khi anh kịp định thần lại những gì đã xảy ra, mồ hôi trên trán, trên ngực, trên tay Bách túa ra như tắm. Anh thận trọng mở cửa xe, đúng như dự đoán, một nửa bánh trước bên phải đã

ngấp nghé ngoài vực thẳm. Bách rùng mình, cảm giác như vừa ngoi lên từ miệng âm phủ. Thằng lái xe kia có lẽ tưởng con đường hoang vu độc đạo này chỉ có một mình hắn một đường nên mới lái kiểu ấy. Nhưng rõ ràng chặng này thẳng tăm tắp không ngoắt ngoéo, nghĩa là lái xe đôi bên đều có thể nhìn thấy nhau từ đằng xa, vậy mà nó cứ lao như bò tót nhìn thấy tấm vải đỏ.

Bách ngoái lại sau, con đường vắng lặng không một bóng người. Chiếc xe màu đen đã biến mất dưới ánh mặt trời như bị phù phép. Đúng là một chiếc xe ma, hoặc gọi là một chiếc xe điên cũng được. Bây giờ thiếu gì kẻ điên húc cả xe lên vỉa hè để hoá ra ma cả chục người vô tội. Bách chui trở lại vào xe, từ tốn cài số lùi, bánh xe bị gợn đà quay tít. Nó tự ủi chiếc xe nhích thêm một chút nữa ra miệng vực. Giờ mũi xe kênh hẳn về phía trước. Người Bách ướt đẫm, anh lẩm bẩm.

- Huy ơi, cậu ngồi đằng sau nhớ thắt dây an toàn vào nhé, lần này mình sẽ cẩu nó lên.

Bất thần, chiếc xe rệu rã rú lên một tiếng kinh hồn rồi bật lại đằng sau. Bách phanh khựng lại, anh nhìn thấy mình đã ở chính giữa mặt đường.

- Cảm ơn cậu, giờ thì cậu ngủ tiếp đi nhé.

Bách quệt mồ hôi trán, anh cúi nhặt chiếc điện thoại đã văng tận dưới gầm ghế bên kia và nhét vào túi. Anh vào số một, chiếc xe như nấc lên rồi bon bon lao đi trên con đường gồ ghề sỏi đá.

17h15, Bách đã có mặt ở cổng Trại Hoa Đỏ. Anh nhìn thấy Diên Vĩ đi đi lại lại vẻ sốt ruột ở sân trước. Bách mở cửa xe.

- Tôi cũng vừa hút chết đấy chị ạ. Xác chết ở đâu?

17h35, Bách và Diên Vĩ đứng dưới chân bức tượng hình người cụt đầu.

- Sao chị bảo ở đây? – Bách băn khoăn.

- Không, phía bên này.

Anh làm theo Diên Vĩ, cúi mình luồn xuống chân bức tượng, và thoắt cái hai người đã sang tới mặt bên kia. Mặc dù đã được báo trước, Bách không khỏi giật mình khi nhìn thấy một thân người thõng thượt phía trên. Trông nó thật kinh khủng, đôi bàn tay chân thòi ra tím tái dưới bộ váy dân tộc và dưới ánh chiều tà, mái tóc xổ tung phất phơ tô điểm thêm phần kinh dị cho hình ảnh chết chóc này. Xác người phụ nữ bị buộc bởi chính chiếc khăn vấn đầu của chị ta, đầu kia treo trên một mỏm đá nhọn xù xì. Rất lâu sau, Bách mới cất lời.

- Chị giúp tôi hạ cái xác này xuống.

- Trời ơi, tôi không làm được. – Vĩ quay mặt đi.

- Một mình tôi không hạ nó xuống được. – Bách nhìn lên cái xác, nếu anh trèo lên để tháo chiếc thòng lọng, hẳn nó sẽ lăn lông lốc xuống dưới. - Hoặc chị trèo lên tháo dây buộc và tôi giữ cái xác ở dưới, hoặc ta sẽ làm ngược lại.

Vẻ hãi hùng hiện lên trên khuôn mặt Vĩ.

- Không, tôi sẽ lên tháo dây buộc.

- Chờ chút đã. - Bách vội trèo lên phần nút buộc phía trên xem xét rồi vòng trở xuống. - Chị có thể leo lên được rồi.

Vĩ nhìn lên như để ước lượng độ cao rồi nhanh nhẹn tháo đôi giày đế mềm. Phía mé bên bức tượng hình người cụt đầu có những mỏm đá nhô ra đủ cho hai người ngồi, và chúng tự xếp thành hình bậc thang như để dành sẵn cho những người có ý định treo cổ tự tử. Phía trên cùng là một mỏm đá rất dài, cũng là vị trí buộc chiếc dây thòng lọng. Tuy vậy, để leo lên được đó cũng không dễ dàng gì, ít ra nó cũng không phải là bậc thang gỗ nhà sàn. Trái với hình dung của Bách, Vĩ leo lên thoăn thoắt một cách đáng ngạc nhiên. Khác với thân hình mảnh mai tựa hồ chỉ có thể đi dạo quanh công viên hay bồn nước, cô đặt đôi chân trần vững chãi trên từng bậc đá rồi thoáng cái đã lên đến bậc trên cùng.

- Bây giờ thế nào? – Vĩ cúi xuống, bàn chân cô đã ngang mặt cái xác, nhưng rõ ràng là cô tránh không nhìn vào nó.

- Chị tháo mối buộc ra rồi tôi giữ ở dưới.

- Anh giữ luôn đi nhé.

- Được rồi.

Bách hít một hơi dài rồi túm lấy đôi chân còn đang lủng lẳng phía trên. Cái xác vẫn còn chút hơi ấm nhưng đã có phần cứng lại. Anh giục.

- Tháo nhanh lên, tôi giữ lâu không nổi đâu.

Nhưng Bách chưa nói hết câu thì tay anh đã nặng trĩu. Cái xác đổ ập lên vai Bách. Anh vội vàng đặt nó xuống đất.

- Tài thật, làm thế nào mà chị tháo được nút buộc nhanh thế, tôi thấy nó thắt rất rắc rối.

Vĩ nhún vai.

- Tôi cũng không biết.

Anh bắt đầu cúi xuống cái xác. Người chết không nhắm mắt, theo như Vĩ nói thì từ hôm cô chứng kiến những cái chết ở Trại Hoa Đỏ, chưa một cái xác nào nhắm được mắt cả. Vĩ đã lùi ra một mô đá cách đó khá xa và ngồi quay lưng lại. Cô cứ ngồi bất động như vậy cho đến khi nghe thấy Bách gọi.

- Có chuyện gì vậy?

- Chị có thể quay về trang trại để đón các cán bộ được rồi.

- Cán bộ nào? – Vĩ ngơ ngác.

- Tôi đã báo cho công an địa phương. Tôi cần sự trợ giúp, hơn nữa, về danh chính ngôn thuận, đây cũng không phải việc của tôi. Tôi tiến hành điều tra là sai quy cách. – Bách nhìn đồng hồ. – Trên đường đến đây tôi đã báo cho họ rồi, bây giờ có thể họ cũng đã tới nơi.

- Vậy sự có mặt của anh ở đây chẳng giúp gì được sao? – Vĩ thất vọng. - Nếu phải nhờ đến mấy tay cảnh sát vườn thì tôi cũng chẳng gọi cho anh làm gì?

- Ấy chết, chị không được loạn ngôn. Đã là cảnh sát thì ai cũng cao quý như nhau. Là để cho chính tắc thôi, còn thông tin tôi đã nắm được sơ sơ rồi.

- Như thế nào? - Mắt Vĩ vụt sáng lên.

- Nạn nhân đã tắt thở lúc 13h, chết do bị chèn ép đường thở.

- Ý tôi là… chị ta chết vì lý do gì. – Vĩ liếc nhanh cái xác. – Ý là… có phải do tự chị ta…

- Tôi đã nói rằng, nạn nhân chết do bị chèn ép đường thở, không phải chết do bị chèn ép động mạch hay tĩnh mạch cổ, da mặt cũng không tím tái hay bị phù. Dưới vết treo hơi chếch lên trên còn có một vệt nằm ngang rất mờ. Điều này rất có thể không phải do nạn nhân tự treo cổ mà chết do bị siết cổ.

- Nghĩa là… chị ta bị giết.

- Tôi phỏng đoán thế. Vết rất mờ kia có thể do một sợi dây khác gây ra, rồi sau khi nạn nhân tắt thở mới bị treo lên lần hai. Nhưng tôi không chắn chắn lắm, nếu thời gian nạn nhân bị siết cổ và sau đó bị treo lên không cách xa nhau thì những dấu vết này là rất khó xác định. Hơn nữa, có nhiều trường hợp nạn nhân tự treo cổ sẽ chết do phản xạ ức chế thần kinh, các dấu hiệu cũng tương tự như thế này.

- Anh phải cho một đáp số chính xác đi chứ. Chị ta bị giết hay tự tử? – Vĩ hơi gắt lên.

- Tôi không thể. Chỉ trong một phút mà tôi có thể giải được mọi ẩn số về những cái chết thì… - Bách nghĩ đến hình ảnh khủng khiếp trong ngôi biệt thự Pháp cổ. - đặc biệt khi hung thủ lại là những tên tội phạm chuyên nghiệp.

- Tội phạm chuyên nghiệp ư? Tội phạm chuyên nghiệp ở Trại Hoa Đỏ ư? – Vĩ mở to mắt hãi hùng.

- Tôi không có ý thế, nếu giả thuyết của tôi đúng, chí ít kẻ này cũng phải là một tên sát nhân máu lạnh, tính toán đến từng đường đi nước bước một cách cực kỳ khôn ngoan.

- Nghĩa là anh nghiêng về giả thuyết chị ta bị giết? - Dường như Vĩ đang cố hết sức để dồn ép Bách có một câu trả lời.

- Tôi dựa vào… trực giác của tôi.

Bách chợt giật mình đánh thót. Anh chợt nhớ ra cái từ mình vừa thốt thành lời là hết sức quen thuộc. Con người khắc nghiệt luôn nhắc đi nhắc lại từ này làm anh phát điên. Trực giác, trực giác là cái gì vậy? Ông ta đã mỉm cười.

- Một bác sỹ tìm ra tác nhân đang hoành hành trong cơ thể con bệnh, một tay thợ khoá dò ra viên bi bị lỏng một cách oái oăm trong ổ khoá, tất cả, không phải do học hành, do thực hành nhiều mà được. Làm bất cứ nghề gì cũng phải cần đến một thứ trực giác đặc biệt. Đó không phải là cảm tính, mà là thiên bẩm, là khả năng mà ông Trời trao tặng cho mỗi con người.

Ông ta lại còn nhắc đến ông Trời, lúc ấy Bách hơi nhếch mép. Cái nhếch mép chua chát hàm ý coi thường của Bách dễ nhận thấy đến nỗi ông ta nhún vai, và quay đi để tiếp tục… trả lời điện thoại. Nói như vậy, nghĩa là trực giác của anh giờ mới “phát tác”. Không phải bất kỳ trường hợp nào cũng có thể căn cứ vào các dấu hiệu. Vậy thì, nếu trực giác lần này của anh đúng, nghĩa là những gì Vĩ nói là đúng, những cái chết trong Trại Hoa Đỏ đều là bất thường.

- Vậy… kẻ đó… giết chị Di nhằm mục đích gì? – Vĩ tiếp tục.

- Câu này tôi phải hỏi chị mới đúng, chẳng phải lúc gọi điện chị có nói người này hẹn chị ra đây để muốn nói một điều gì đó. Hình như chị ta vừa phát hiện được thứ gì?

- Tôi cũng không biết đó là cái gì, chị ta có nhắc đến từ “chết” nhưng tôi cho rằng đấy không phải là một xác chết. Nếu anh phát hiện ra một xác chết thì liệu anh có đủ bình tĩnh hẹn một người nào đó ra để chứng kiến hay không?

Bách gật đầu.

- Chị nói rất chính xác. Vậy theo chị “thứ đó” là cái gì?

- Tôi không biết. Chỉ có điều chị ta rất hay nhắc đến ma rừng, chị ta sợ ngoài tôi ra, nếu có người thứ hai nghe được sẽ kể cho ma rừng biết và ma rừng sẽ bắt mất hồn chị ta. Ma rừng đã bắt mất con trai chị ta rồi.

- Bắt ai? – Bách nhíu mày.

- Con trai chị ta, bị ma rừng bắt mất hồi nó mới chạc tuổi thằng Bảo con tôi.

Bách đưa mắt nhìn Vĩ nghi ngờ. Anh bắt đầu thấy người phụ nữ này kỳ quặc. Dường như cô ta tuyệt đối tin tưởng vào những câu chuyện hoang đường đó. Bầu trời đỏ bầm máu về phía đằng tây, những ánh vàng suộm như muốn níu kéo nốt vài tia huy hoàng còn sót lại trước khi ngày tàn khiến khuôn mặt người chết cũng vàng ệch đi một cách quái đản. Vài tiếng kêu kỳ dị của một loài chim rừng nào đó thỉnh thoảng nổi lên giữa thinh không bổ sung thêm phần u tịch. Bách dường như cũng đang bị Vĩ dẫn dụ vào những câu chuyện dị kỳ kia. Anh im lặng không nói gì. Bất thần, một tiếng cười ré man dại ngay trên đầu Bách. Anh rùng mình ớn lạnh. Vĩ cũng giật bắn mình. Họ cùng ngẩng đầu lên, một vật to lớn, đen sì đậu ngay trên mỏm đá mà ban nãy là vị trí của nút buộc thòng lọng. Đôi con mắt đỏ lòm đầy sát khí.

- Loài chim Chết. – Vĩ thì thầm.

- Cái gì?

- Chim Chết. Nếu ai không may nghe phải tiếng kêu của nó, ắt sau đó sẽ gặp phải chuyện chết chóc. Tiếng kêu của chim Chết không bao giờ mang lại điềm lành.

- Thì mình chả gặp chuyện chết chóc đây còn gì. Xác chết đang ở ngay trước mặt. – Bách gượng cười pha trò, kỳ thực cảnh này chẳng khiến ai có thể cười nổi.

- Không phải thế. – Vĩ vẫn thì thào như sợ con ác là kia nghe thấy. – Hôm nọ tôi đã nghe thấy tiếng nó ở trong ngôi nhà cổ. Người kia đã bảo tôi thế.

- Người kia là ai?

- Người đàn bà thổi sáo. Chị ta luôn thổi sáo vào bất kể giờ nào. Ôi… - Vĩ chợt ôm mặt.

- Sao vậy? – Bách hốt hoảng. - Chị có sao không?

- Không. Tôi vừa chợt nhớ ra, bất cứ khi nào tôi nghe thấy tiếng sáo, thì y như rằng chẳng bao lâu sau lại xuất hiện một xác chết. Lúc trên đường xuống đây, tôi cũng nghe thấy tiếng sáo. Tôi đã ngờ ngợ, tôi đã cảm thấy một sự chẳng lành, không ngờ điều đó lại là sự thật. – Vĩ nấc lên. – Anh Bách, tôi thấy sợ quá, tôi thực sự thấy sợ quá.

Bách không biết làm thế nào, anh vỗ vỗ vai người phụ nữ, tức thì cô ta túm chặt lấy anh bằng bàn tay lạnh toát.

- Nhất định là có điều gì đó không bình thường. Anh phải điều tra cho ra.

Bách suýt buột miệng “Điều không bình thường là ở cô đấy. Chim Chết. Tiếng sáo. Ma rừng. Thật tôi chưa hiểu ra làm sao cả”, nhưng thấy dáng điệu thê thảm của Vĩ, anh lại mím miệng lại. Nhưng Vĩ dường như hiểu hết ý nghĩ vừa rồi trong đầu Bách, cô thốt lên, giọng giận dữ.

- Anh nghĩ là tôi bị điên đúng không? Tôi biết, rồi thế nào anh cũng lại nghĩ như vậy. Tôi bị điên đúng không?

Câu cuối cùng Vĩ hét to lên, mắt long sòng sọc như được gắn bởi đôi mắt của một người khác, khoé môi cô rung rung. Bách lúng túng.

- Tôi không hề nghĩ như thế. Quả thật…

- Anh đã nghĩ như thế. – Vĩ bật khóc. – Tôi đã tin tưởng ở anh.

Trong phút chốc Vĩ biến thành một con người khác. Cô mất hết cả vẻ điềm đạm quý phái thường ngày. Giờ cô ta ngồi sụp xuống đất, mặt mũi méo xệch và tóc tai bê bết. Tay Mạnh vẫn suốt ngày lải nhải “Phụ nữ chỉ đẹp khi họ cố tình làm đẹp” chắc là có ý này. Bách thở dài, anh lái câu chuyện sang một chủ đề khác.

- Thôi được rồi, chỉ là vì tôi chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, rồi cô sẽ kể lại hết cho tôi nghe. Bây giờ tôi hỏi cô một câu cuối cùng, ở trang trại này, cô có ý nghi ngờ ai không?

Vĩ nói luôn không cần suy nghĩ.

- Hôm cô gái tự tử chết, tôi đã nghĩ ngay đến A Cách vì hôm trước bắt gặp hai người cãi lộn rất hăng trong ma trận. Khi nhìn thấy tôi, thái độ của họ hết sức không bình thường. A Cách yêu cô gái đó, tôi biết thế, nhưng hôm cô ta chết, tôi lại không hề nhìn thấy anh ta ở đó. Còn người điên kia, tôi lại cho rằng có thể vì cứu tôi mà anh ta phải chết.

- Tôi chưa hiểu.

- Có thể vì cứu tôi mà lão thầy mo đã giết chết anh ta.

- Lão thầy mo là ai? – Nhưng ngay sau đó Bách lại nhìn đồng hồ. - Chết thật, chị quay về đón mấy người kia giúp tôi, tôi sẽ ở lại đây canh chừng. Còn những câu chuyện của chị, có quá nhiều tình tiết nên tôi e là ngay tức thì sẽ không truyền đạt hết được. Với lại tôi cũng cần phải ghi chép nữa. Giờ thì chị đi luôn đi.

- Anh muốn ở lại đây một mình? – Vĩ ngạc nhiên, khuôn mặt hốc hác nhoè nhoẹt nước.

- Tất nhiên là cũng chẳng hay ho gì. – Bách gượng cười. – Nhưng đây là công việc của tôi mà, chị đã gọi tôi đến đây, còn hỏi tôi câu ấy hay sao.

Vĩ cũng mỉm cười.

- Cảm ơn anh, tôi quay lên nhé.

Vĩ bước đi bằng dáng điệu hết sức nhanh nhẹn, nhưng sực nhớ ra điều gì, cô quay lại, khuôn mặt thản nhiên đến lạnh lùng, hoàn toàn mất hết dáng vẻ bối rối khi nãy.

- Anh có thể chưa vội tiết lộ việc này với chồng tôi được không?

- Tại sao?

- Anh ấy sẽ bắt tôi trở về thành phố ngay lập tức.

- Chị vẫn cứ muốn ở lại đây, sau tất cả mọi chuyện? – Bách kinh ngạc.

- Đúng thế. Tôi chưa thể quay về được. Đó là số mệnh.

- Số mệnh nào cơ? – Bách càng sửng sốt.

Nhưng Vĩ đã chui qua chân bức tượng và biến mất sau khối đá đen sì. Người phụ nữ này thật là kỳ lạ, kỳ lạ hệt cái trang trại này. Bách tiến ra sát mép vực, ngó đầu xuống dưới như thể sẽ tìm thấyở dưới đó tất cả mọi đáp số cho hàng loạt câu hỏi lũ lượt mọc ra trong đầu anh từ lúc bắt đầu đi qua thị trấn. Nếu có một kẻ giết người ở cái trang trại xinh đẹp này, điều đó thật vô cùng kinh khủng.

***

Hai vị cán bộ lần lượt bắt tay Bách. Người có hàm răng vàng khè và chiếc áo sơ mi màu cháo lòng hồ hởi vỗ vai anh một cách thân thiện, đôi lúc nhìn Bách đầy kính nể sau khi anh đưa thẻ ra giới thiệu.

- Mình tên là Phả, hàm trung tá. Mình có đứa em cũng chạc tuổi cậu nhưng nó lại đang buôn sắt thép xi măng ở trên tỉnh.

Sự so sánh chẳng ăn nhập vào đâu của người đồng nghiệp làm Bách thấy buồn cười. Còn người kia hơn Bách chừng năm tuổi, nhìn anh vẻ khinh khỉnh và hơi khó chịu khi Bách tự giới thiệu.

- Đây là phận sự của chúng tôi, sao phải phiền quan anh xuống tận đây?

- Cô Diên Vĩ, là chủ Trại Hoa Đỏ có nhắn tin cho tôi. Chúng tôi là bạn bè và tôi luôn có phận sự qua lại, thăm hỏi cô ấy mỗi khi có chuyện.

- À ra thế. – Gã kia nheo mắt và mỉm cười vẻ như đã hiểu. Tuy nhiên, Bách thấy rõ là anh ta đã hiểu sang một ý khác.

- Thực ra, cô ấy là vợ của cậu bạn tôi.

Nhưng những cán bộ công an địa phương có vẻ không quan tâm, họ bắt đầu công tác khám nghiệm hiện trường. Họ cũng đi quanh khu vực nạn nhân treo cổ trong vòng bán kính ba mét để tìm kiếm tang vật rồi xem xét qua loa tử thi đang được đặt trên nền đất, sau đó ghi chép. Bách thấy một thanh niên đi cùng mặc áo pull quần ka ki đang ngồi đợi cách đấy khá xa, anh tò mò hỏi.

- Người kia là ai vậy?

- Phiên dịch. – Gã trẻ hơn vẫn cắm cúi ghi chép. - Bố ai mà nói chuyện được với cái bọn thiểu số này. Tiếng Mường chúng tôi còn bập bẹ được chứ…

- Tưởng khu vực này của tộc Mường hết.

- Về cơ bản thì là thế nhưng cái bản heo hút này có từ lâu đời rồi, của một dòng họ lâu đời từ đâu di dân đến đây, có thể là tộc Tày. Mà sao lại có thằng hâm hấp đến tận đây xây trang trại. Bây giờ tôi mới biết đấy. Đến tôi vào đây mà còn bị lạc đường.

- Tôi thì chả thích vào đây tí nào. - Người đồng nghiệp thân thiện của anh lên tiếng. – Kinh lắm, toàn hồn ma bóng quế.

- Ông bảo gì? – Bách giật mình.

- Cái tộc người này lạ lắm, chẳng đi lại giao du bao giờ, nhưng cách đây hai mươi năm, hồi tôi mới vào nghề, xấp xỉ tuổi anh bây giờ, có thằng tù vượt ngục trốn lay lắt đến tận bản này để trú tạm. Dĩ nhiên là không ai tìm thấy nó. Nhưng rồi có lần người ta phát hiện ra nó đứng lơ ngơ giữa đường trên thị trấn, thế là bị tóm liền. Sau nó mới kể đủ chuyện ma quỷ kinh hồn ở đây. Đến một đêm trăng thượng tuần thì thằng bé hết chịu nổi, cắm đầu chạy một mạch suốt đêm. Nó bảo chui lại vào tù còn sướng hơn.

- Ma quỷ thế nào?

- Ôi giời, nó kể nhiều lắm, chúng tôi suốt ngày lấy làm chuyện ngồi lê những lần trực đêm. Chả biết có tin được không nhưng cứ kể vui thế, ghê nhất là nó kể cái đêm nó bỏ chạy ấy, có một bóng đàn bà lướt qua cửa sổ, nhưng… người đầy máu, chảy ra tong tỏng từ hàng trăm lỗ thủng trên người.

- Thôi đang làm việc, ông cứ kể kinh bỏ mẹ. Xác chết thì lù lù ra đây. Nó lại chả ngồi dậy bây giờ ấy.

Người đàn ông kia im bặt. Không ai bảo ai nhưng ngay cả những người công tác trong ngành an ninh luôn sẵn sàng đối diện với cái chết và xác chết đều cảm thấy không khí của rừng núi quanh đây lẩn khuất đầy những ám khí.

- Xong rồi, bây giờ thế nào? – Anh cán bộ trẻ hơn gắt lên.

- Bảo tụi dân bản khuân về mà chôn thôi. - Người vừa kể chuyện ma gại gại chân nọ vào chân kia.

- Khoan đã. – Bách ngạc nhiên. – Các anh không tiến hành thẩm vấn à?

- Thẩm vấn ai? - Cả hai đồng thanh kêu lên.

- Thì… thẩm vấn theo nguyên tắc điều tra.

- Có gì mà phải điều tra. Mụ này treo cổ tự tử. Chúng tôi làm biên bản rồi, cứ việc về mà chôn thôi. Mà ông cũng lắm chuyện, đã có ông ở đây là yên tâm rồi, thấy sự việc thế thì cứ thế mà tiến hành, chôn đi là xong, còn phải gọi chúng tôi đến đây. Rồi thì xăng xe, rồi thì công sức, chúng tôi có được cấp công tác phí cho những việc thế này đâu. Giờ mò về đến nhà cũng phải nửa đêm chứ tưởng à. Mụ vợ nó lại đá cho tung người. – Anh ta tuôn ra một tràng rồi cười hi hí như tự xua đi bực bội trong lòng.

- Không được, nhỡ đây là án mạng thì sao. Các anh phải thẩm vấn cho kỹ. Dù là tự tử cũng vẫn phải ghi biên bản lời khai của những người làm chứng, đó là nguyên tắc.

Người kia thôi cười, anh ta tiến lại gần Bách, miệng phả ra mùi thuốc lào nồng nặc.

- Sao? Ông tưởng ông là cái gì mà đến đây dạy bảo chúng tôi. Tôi nói cho mà biết nhá. Phép vua thua lệ làng nhá. Ông có nguyên tắc của ông, chúng tôi có nguyên tắc của chúng tôi. Chúng tôi đã đến đây lập biên bản, xem xét thi thể nạn nhân thấy không có điều gì khả nghi, thế thì chôn thôi. Cứ đúng nguyên tắc mà làm.

- Nhưng các anh đã biết vì lý do gì mà chị ta tự tử chưa?

- Ôi dào, cần gì phải lý do, bọn thiểu số có cả nghìn lý do, thất tình, bị chồng đánh cho một trận cũng uống thuốc trừ sâu tự tử. Lúc nào cậu tạm cất nguyên tắc của cậu rồi lên phòng tôi cho xem cả xấp hồ sơ. Có con bé bị cả năm thằng cưỡng hiếp thì mặt vẫn vui phơi phới, về nhà người yêu tát cho một cái lại đùng đùng nổi giận trèo lên ngọn cây rồi lao đầu xuống đất.

- Dù gì thì anh vẫn cứ phải ghi biên bản lời khai để bổ sung vào hồ sơ. Đôi khi, hung thủ lọt tội chỉ vì những tắc trách đơn giản như thế này.

Tức thì mùi thuốc lào hôi rình càng bốc lên tận óc Bách.

- Anh bảo chúng tôi tắc trách, anh là cái quái gì ở đây mà tinh tướng. Ở thành phố thì anh là kinh, ở đây có khi ra đường còn bị lạc. Chỉ có nghiệp vụ của anh kém chứ không phải chúng tôi tắc trách. Vụ tự tử sờ sờ ra đấy lại bảo là giết người, giết mụ này để trấn lột chắc, hay là…

- Thôi, Hùng, người ta đã chết rồi, anh này nói cũng có ý đúng, nhưng tiếc là chúng tôi có ít thời gian quá, từ đây lên đến huyện phải mất hai tiếng, tối trời thế này có lẽ phải ba tiếng hơn mới về tới nhà. Sáng mai lại có cuộc họp sớm trên tỉnh. Người này được chúng tôi xác định chắc chắn là tự tử rồi, có lấy thêm lời khai làm chứng cũng chỉ là… nguyên tắc thôi, nên tốt nhất cứ tiến hành đem chôn cho đỡ tội người ta.

Bách biết rằng có đôi co với những người này cũng chẳng được thêm ích lợi gì. Rõ ràng họ tin đây là một vụ tự tử, nếu không có thứ trực giác bất ngờ kia xuất hiện mà chỉ căn cứ vào các dấu hiệu và hoàn cảnh khách quan ở một trang trại hẻo lánh, rất có thể Bách cũng coi đây là một vụ tự tử. Anh đành hạ giọng nhún nhường.

- Thì tôi cũng biết các anh có lý, nhưng chả lẽ mời các anh đến đây rồi mà không làm cho hết nhẽ, và bà chủ của Trại Hoa Đỏ cũng có ý mời các anh ở lại dùng bữa rồi sáng mai về sớm. Đằng nào cũng vậy rồi, có thể tối nay các anh lấy lời khai cho xong việc.

Hai đồng nghiệp xa lạ của Bách có vẻ băn khoăn, trung tá Phả hình như xuôi tai, có lẽ ông ta nhớ tới khuôn mặt khả ái của nữ chủ nhân.

- Thôi thì cũng được, nể lời ông cán bộ thành phố, chúng tôi ở lại lấy lời khai cho hết nhẽ vậy. Bảo bà chủ chuẩn bị cơm nhạt, canh nhạt sớm để chúng tôi còn làm việc nhé.

- Ăn uống ở đây kinh bỏ mẹ, vừa ăn vừa nghe kèn đám ma à. – Gã công an tên Hùng làu bàu trong miệng nhưng cũng không thấy cau có nữa.

- Lúc nào các anh lấy lời khai cho phép tôi ngồi dự nhé. – Bách ướm lời.

- Rất hân hạnh, ví thử để anh làm việc đó luôn hộ chúng tôi thì càng tốt. – Trung tá Phả lại cười toe phô hàm răng vàng xỉn.

***

Khi cả ba về tới sân trước, bóng đêm đã phủ dày lên Trại Hoa Đỏ. Bách thấy Vĩ ngồi bất động trên một bậc cầu thang. Nhìn thấy anh, Vĩ giật mình đứng dậy rồi luống cuống gọi to.

- A Cách, bật đèn, bật đèn.

Người thanh niên hôm trước mang ô ra đón anh vội đặt hai xô nước xuống đất và chạy vào một cái lán gỗ nhỏ xíu gần khu nhà kính, tức thì cả sân trang trại sáng rực. Cùng lúc đó, tiếng máy nổ vang lên ồ ồ. Khung cảnh giống hệt đêm đầu tiên anh đến dự lễ khánh thành. Thật kinh khủng, ngày hôm đó anh đã phải nhìn thấy một xác chết và hôm nay lại là một xác chết thứ hai, cách nhau chưa đầy nửa tháng.

- Hai cán bộ đây chuẩn bị lấy lời khai của toàn bộ những người trong trang trại, vì đường xá xa xôi, công việc lại nhiều nên đến mai họ mới về được. Chị bảo người chuẩn bị bữa ăn tối cho chúng tôi. – Bách nói như thể anh đang điều hành cái trang trại này vậy.

- Tôi sẽ bảo người chuẩn bị ngay. Tôi còn phải làm gì nữa không?

- Trước hết, chúng tôi muốn “thăm quan” nơi ở của nạn nhân. – Trung tá Phả đề nghị. – Trong khi đó cô cũng bảo người của cô mang cái xác kia về khâm liệm được rồi.

Vĩ ngay lập tức đi về phía cuối trang trại và chừng mươi phút sau mới quay trở lại.

- Mời các anh đi theo tôi.

- Chú Bách.

Vừa dợm bước, Bách đã nhìn thấy một bóng bé nhỏ chạy về phía mình. Phải định thần vài giây anh mới nhớ được tên thằng bé.

- Chào ông chủ nhỏ, cháu đang làm gì đấy?

- Cháu đang cho gấu ăn ạ.

- Nguy hiểm quá.

- Nó ăn mật ong. Cháu bôi mật ong lên một cái que rồi nhét qua khe cho nó. Chú đến đây để điều tra à? - Mắt Bảo sáng lên háo hức.

Bách giật mình. Sao thằng bé lại biết? Nhưng Vĩ áng chừng hiểu, cô xua tay.

- Nó vẫn cứ tưởng tượng ra anh là thám tử siêu nhân như trong phim hoạt hình. Anh xuất hiện ở đâu thì ở đó có kẻ gian. Đừng làm phiền chú nữa con, chú đến chơi thôi.

- Chắc chú lại muốn điều tra về ông điên bị rơi xuống vực hôm nọ. - Bảo níu lấy tay Bách.

- Thôi nào Bảo. – Vĩ quát lên. – Ai cho phép con nhắc đến những chuyện ấy. Lên nhà và ngồi yên đó chờ mẹ.

- Con trai em đấy à? – Hùng nheo mắt. – Sao em trẻ mà đã có con lớn thế, mà trông nó chẳng giống gì em cả.

- Nó giống bố. – Vĩ kéo tay Bảo lên nhà sàn.

“Nó cũng chẳng giống bố tẹo nào”, Bách nghĩ bụng. Có lẽ đã bắt được thằng bé ngồi im một chỗ, bà mẹ trẻ quầy quả quay trở lại. Cả ba người đi theo Vĩ, khi băng qua sân sau, Bách thấy A Cách và người phụ nữ lần trước lôi ma rừng ra dọa Bảo đang vội vã chạy đi. Chắc họ đã được Vĩ báo cho biết sự việc khủng khiếp kia.

- Trang trại này hiện có mấy người? – Bách đột ngột hỏi.

- Ngoài gia đình tôi và những người… đã chết thì Trại Hoa Đỏ có bốn người làm: Ráy, A Cách, và hai vợ chồng già. Ngoài ra, còn có ông trưởng, nhưng chúng tôi không coi ông ấy là người làm. Ông ấy không muốn xa nơi này nên vẫn ở đây. Với lại, còn một bà già nữa, bà cô của cô gái đã tự tử, nhưng bà ấy không phải người phục vụ trang trại mà do không chịu dời nhà đi nên chồng tôi cho cả gia đình họ ở lại. Giờ hai người cháu đã chết, bà ta ở một mình trong căn nhà cũ tít dưới kia.

- Còn ai nữa không?

- Còn… lão thầy mo, nhưng lão trốn đi ngay trong hôm xảy ra chuyện, nên tôi cũng không coi lão là người của Trại Hoa Đỏ nữa. – Vĩ bậm môi lại.

Họ đã đứng trước ngôi nhà gỗ của Di, nó tối om và hòa lẫn vào bóng đen của khu rừng nhân tạo. Vĩ bước vào trước, bật đèn, rồi đứng nép sang một góc. Căn nhà xinh xắn, ngăn nắp. Bách và hai người đồng nghiệp địa phương chia nhau kiểm tra các hòm xiểng trong nhà. Chỉ mười phút là họ đã xong việc vì đồ đạc của người quá cố chẳng có gì nhiều, chỉ là một chiếc hòm gỗ đựng vài bộ quần áo kiểu dân tộc, vài thứ đồ trang sức lặt vặt và những túi đựng lá cây khô treo lúc lỉu trên xà nhà. Trong chiếc hòm kê ở góc, Bách tìm thấy hai thứ làm cho anh chú ý: một hình nộm bằng cỏ khô bé như quả dưa chuột, màu khô mốc, trên lấm tấm những vết đen đặc quánh không biết là chất gì và một bức ảnh được gói trong chiếc khăn thêu.

- Đấy là con trai chị ấy, bị mất tích cách đây ba năm. – Vĩ giải thích.

- Người mà chị bảo rằng bị ma rừng bắt mất?

- Đấy là chị ta bảo thế. – Vĩ gắt lên.

- Đúng rồi, bản này có nhiều trẻ con bị mất tích, từ lâu rồi. – Trung tá Phả lên tiếng. – Trên phòng chúng tôi còn lưu trữ nhiều hồ sơ. Từ lúc mới vào nghề tôi đã thấy có hồ sơ lưu về những vụ trẻ con mất tích ở bản này. Đấy là chưa kể phần lớn các vụ dân bản không chịu khai báo. Họ đổ riệt cho ma rừng hành và bắt đầu tổ chức các lễ cúng tế điên rồ. Người ở đây là thế, ốm đau cũng cúng, tai ương hạn hán cúng, mất trộm cúng, cứ có sự gì lạ là lại xì xụp cúng tế.

Bách chăm chăm nhìn tấm ảnh. Đứa bé trai trông ngơ ngác và có một nốt ruồi rất tức cười trên chóp mũi.

- Không ai điều tra gì hay sao? – Bách hỏi.

- Điều tra chứ. Không thu được kết quả gì. Mới đầu người ta phỏng đoán là trẻ con bị cọp xơi, nhưng vùng này làm gì có cọp, rồi lại cho rằng bọn chúng bị ngã xuống vực, không lẽ đứa nào cũng ngã xuống vực chết. Chịu, nói thì phản khoa học chứ đôi lúc tôi cũng tin có ma rừng thật ấy chứ. Cậu người thành phố không biết, ở những nơi thâm sơn cùng cốc này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

***

Sáu giờ sáng, Bách bị đánh thức bởi những âm thanh quái lạ. Anh mở cửa. Một quang cảnh u ám hiện ra trước mắt: Tất cả những thành viên còn lại của Trại Hoa Đỏ tụ tập ở sân sau, trừ bé Bảo. Họ đứng quanh một thân cây khoét rỗng. Thi thể người chết được liệm vải trắng và đặt vào giữa. Họ khóc ri rỉ không thành tiếng, rõ ràng không phải vì đau khổ khóc thương người đã khuất mà chỉ như một nghi thức quen thuộc. Cuộc sống giữa thiên nhiên hà khắc với những vụ trẻ con mất tích, người treo cổ tự tử đã khiến họ trở nên khô cằn như sỏi đá. Nếu Bách phải trải qua một cuộc sống như họ, chắc anh cũng giống loài hải ngư dưới đáy biển sâu, bị mắc cạn vào đám rong biển và chết dần cho đến khi biến thành lớp vôi hoá thạch. Anh vội vàng rời khỏi trang trại ngay trong sáng hôm đó.

Khi cho xe lùi lại để quành ra cổng, Bách nhìn thấy những chùm hoa đỏ rợp lên trong khu nhà kính, màu đỏ bao quanh hàng rào, vươn lên những bậc thang nhà sàn và bò quanh hồ nước. Chỉ sau một đêm, hoa nở ngập tràn, một màu đỏ quái lạ ngợp khắp trang trại.

Bách vào số một, chiếc xe giật cục rồi lao đi trên con đường mòn cũng đã đỏ chói một màu hoa.

Chương 12: Những lời khai bí ẩn

Bách nhìn ra dãy hành lang vắng ngắt rồi cẩn trọng đóng chặt cửa lại. Giờ này cả phòng đã về hết. Sau một ngày họp hành và làm những công việc trả nợ cho buổi chiều vắng mặt hôm qua, giờ Bách mới có thời gian kiểm tra lại những ghi chép tại Trại Hoa Đỏ. Cuốn sổ tay của anh kín đặc chữ. Trung tá Phả đã lấy lời khai của bảy người cả thảy. Trừ Diên Vĩ và người phụ nữ tên Ráy, những người còn lại đều phải thông qua phiên dịch. Trái với dự đoán của anh, trung tá Phả làm việc rất nghiêm túc và nhiệt tình. Bách chỉ phải hỏi thêm vài câu và ghi lại nguyên si cuộc thẩm vấn. Tuy nhiên, những cuộc nói chuyện này cho anh những cảm giác kỳ lạ, mà bây giờ, khi mở cuộn băng ghi âm ra nghe lại Bách vẫn chưa hết bàng hoàng.

RÁY

Trung tá Phả: Quan hệ giữa chị và người quá cố?

Ráy: Người cùng bản.

Trung tá Phả: Chị thấy cô Di là người như thế nào?

Ráy: Hiền lành, tốt tính.

Trung tá Phả: Chị ta có thù oán với ai trong bản không? Hay có lý do nào khiến ai ghét chị ta không?

Ráy: Không ai có thể ghét được Di. Chị ta tốt tính, lại sống một mình.

Trung tá Phả: Chị có thấy nguyên nhân nào khiến chị ta tự tử không, hoặc sáng nay chị ta có hành động bất thường nào khiến chị để ý thấy?

Ráy: Không. Tôi không thấy lý do gì để Di treo cổ tự tử. Cô ấy có một đứa con trai bị mất tích cách đây vài năm, nhưng tôi không cho rằng vì thế mà tự nhiên cô ấy tự tử. Sáng nay Di vẫn cho gấu và khỉ ăn như bình thường.

Trung tá Phả: Từ lúc 11h đến 13h30 chị ở đâu và làm những gì?

Ráy: Tôi chuẩn bị cơm trưa cho cả trang trại, sau đó ăn trưa, rửa bát. Mọi khi Di vẫn phụ tôi việc này nhưng đến quãng trưa, tôi không nhớ chính xác giờ, chỉ biết mặt trời đã làm nóng chỏm mũi tôi, thì không thấy cô ta đâu. Tôi hơi bực mình, cả giờ ăn trưa cô ta cũng biến mất.

Bách: Hình như sáng nay Di có phát hiện ra một điều gì đó đặc biệt?

Ráy: Tôi không biết. Cô ta không nói gì với tôi cả.

Bách: Chị nói rằng đến gần giữa trưa mới thấy cô ta biến mất nhưng có người nói với tôi rằng cô ta đã vắng mặt cả buổi sáng. Lúc đó chị đang làm gì?

Ráy lộ rõ vẻ lúng túng xong lấy lại bình tĩnh ngay lập tức.

Tôi… lúc đó tôi đi hái lá thuốc, có lẽ Di cũng đi hái thuốc. Chúng tôi vẫn giữ thói quen này vào buổi sáng. Trang trại giờ rộng lớn hơn bản trước kia, tôi không thể biết được mọi người đi đâu và làm những gì.

Bách: Sao vừa rồi chị nói rằng sáng nay vẫn thấy cô ta cho gấu và khỉ ăn?

Ráy: Có thể tôi nhầm với ngày hôm qua.

Bách: Chị hái thuốc ở đâu?

Ráy: Trong rừng, tất nhiên là trong rừng.

Bách: Sau đó chị để thuốc ở đâu?

Ráy: Hôm nay tôi không tìm được loại thuốc mà dưới xuôi người ta đặt, nên không hái được gì.

Bách: Còn A Cách, thời gian đó anh ta ở đâu?

Ráy: Vì không có Di phụ bếp nên tôi phải nhờ A Cách một lúc, nhưng hôm nay cậu ấy cũng không ăn cơm trưa. Cậu ấy nói rằng hơi mệt nên về lán nghỉ sớm.

Bách: Hình như, trước khi chết, Di có nói rằng cô ta rất sợ ma rừng ám hại.

Ráy: Đúng thế, chừng nào còn có mặt ở Trại Hoa Đỏ, anh không nên đi lại lung tung, cho dù anh là cảnh sát đi chăng nữa. Ma rừng sẽ bắt hồn của bất kỳ kẻ nào phạm thượng.

Giọng của Ráy bất thần đổi khác.

Ta cũng đã nhìn thấy bóng đen bao phủ quanh khuôn mặt anh. Thật may mắn, anh vừa thoát khỏi tử thần.

Bách: Sao chị biết?

Ráy: Ta nhìn thấy bóng đen đang đứng ngay sau lưng anh. Hãy cẩn thận. Xung quanh anh đầy rẫy những ám khí.

Nghe lại đến đây, Bách thấy lạnh toát người dù không khí đang oi nồng như sắp bão. Giọng điệu chị ta âm âm hệt tiếng người máy, mà không phải, như âm thanh đang phát ra từ một chiếc giếng rất sâu.

BÀ GIÀ CỔ QUÁI

Trung tá Phả: Bà cho biết tên?

Bà già: Tôi không nhớ.

Trung tá Phả: Bà có đoán ra lý do nào khiến Di treo cổ tự vẫn không?

Bà già cổ quái chợt rú lên rồi lăn lộn trên nền đất.

Treo cổ, treo cổ. Các cháu của tôi. Đúng là nghiệp chướng, nghiệp chướng. Chúng nó chết rồi, các ông đừng tìm nữa. Một đứa treo cổ, một đứa tan nát da thịt. Các con ôi.

Bà già cười ré lên một cách điên loạn khiến cuộc thẩm vấn phải kết thúc.

Tiếng khóc trộn tiếng cười của bà ta khiến Bách thấy ghê tai. Anh phải ấn tạm dừng chiếc máy ghi âm để lấy lại bình tĩnh. Hai đứa cháu duy nhất của bà ta chết thảm trong vòng một tháng, khó người nào có thể tỉnh táo được. Tuy nhiên, dung mạo và cách thể hiện nỗi đau của bà ta thật khác thường. Nó khiến anh cảm thấy mình đang trộn vào không khí chết chóc của Trại Hoa Đỏ chứ không phải đang ngồi giữa phòng làm việc trong thành phố.

NGƯỜI VỢ

Trung tá Phả: Bà Miến, bà sống ở đây lâu rồi, hãy kể lại những gì mà bà biết về cô Di.

Bà Miến thoáng chút rùng mình, môi bà ta run run như sắp khóc, rồi lại như sợ sệt một điều gì đó.

Tôi… biết Di từ hồi nó mới đẻ.

Bà ta khóc thật. Khóc không ngừng được một cách kỳ lạ, như thể Di là con đẻ của bà ta vậy, nhưng rút cuộc không kể thêm được điều gì.

Trung tá Phả: Hai vợ chồng bà không có con?

Bà Miến có vẻ hoảng hốt, môi mím lại.

Có, nhưng… chết rồi.

Trung tá Phả: Bị ma rừng bắt?

Bà ta bật khóc.

Xin ông đừng nhắc đến nó nữa.

Trung tá Phả: Thôi được rồi, đó là chuyện riêng. Còn sáng nay bà có nhìn thấy Di không?

Bà Miến: Không, tôi không gặp nó.

Bách: Còn Ráy?

Bà Miến: Có, sáng nay tôi có nhìn thấy Ráy.

Bách: Từ lúc mấy giờ đến mấy giờ?

Bà Miến: Từ 9 giờ đến trưa.

Bách: Không đúng, Ráy nói rằng sáng nay chị ta đi hái lá từ sáng sớm. Nghĩa là sáng nay bà đi đâu nên mới không biết điều đó.

Bà ta trở nên hoảng loạn đến độ cuộc thẩm vấn phải tạm dừng lại.

Trung tá Phả: Thôi được rồi. Vậy sáng nay bà đi đâu?

Bà Miến: Tôi cũng đi hái lá thuốc.

Trung tá Phả: Đi với ai?

Bà Miến: Tôi… đi một mình.

Trung tá Phả: Còn chồng bà?

Bà Miến: Ở nhà trồng cây.

Trung tá Phả: Bà đi hái thuốc từ mấy giờ đến mấy giờ. Hái được những lá thuốc gì?

Bà Miến lại tỏ ra sợ hãi một cách kỳ quặc.

Tôi… không biết mấy giờ. Chỉ biết đi vào buổi sáng. Tôi mệt quá… tôi đi về có được không.

Bách: Chỉ trong vòng một tháng mà trong bản có những ba người chết, trong đó có hai người treo cổ tự tử, bà thấy điều đó có kỳ lạ không

Bà Miến lại bật khóc.

Tôi không biết. Cho tôi về đi, tôi đau đầu quá.

…

Bách lại ấn nút tạm dừng. Cuộc thẩm vấn vẫn còn tiếp tục một đoạn nữa, nhưng Bách cho tua lại đoạn băng vừa rồi. Anh trầm ngâm. Thái độ của bà già này quả là rất kỳ lạ, đúng như những lời kể của Diên Vĩ.

NGƯỜI CHỒNG

Trung tá Phả: A Bằng, sáng nay ông ở đâu? Làm những gì?

A Bằng: Tôi trồng cây cả buổi sáng.

Trung tá Phả: Còn buổi trưa, quãng từ 11h đến 13h30?

A Bằng: Tôi ăn trưa rồi nghỉ trong nhà.

Trung tá Phả: Sáng nay, vợ ông có cùng trồng cây với ông không?

A Bằng: Không, bà ấy đi hái thuốc trong rừng.

Trung tá Phả: Từ mấy giờ đến mấy giờ?

A Bằng: Từ 7h đến 11h.

Trung tá Phả: Sáng nay ông có thấy điều gì bất thường ở cô Di không?

A Bằng: Không… không.

Bách: Hình như Di đã phát hiện ra điều gì đó?

A Bằng: Tôi… không biết.

Người đàn ông già nua này trả lời hoàn toàn tỉnh táo và điềm đạm, nhưng giọng nói của ông ta pha chút giận dữ và bằng trực giác, Bách cảm thấy ông ta còn giấu giếm một điều gì đó, đặc biệt là khi nhắc đến cái chết của Di.

A CÁCH

Trung tá Phả: Tại sao trưa nay anh lại không ăn trưa như mọi người?

A Cách: Tôi bị mệt.

Trung tá Phả: Anh mệt thế nào? Lúc chiều vẫn thấy anh xách hai tay hai xô nước.

A Cách: Tôi bị nhức đầu thôi, sau đó khoẻ rồi.

Trung tá Phả: Di có vướng mắc gì về chuyện tình cảm không?

A Cách: Tôi đoán là không. Chị ta sống một mình từ lâu rồi.

Bách: Cách đây ít lâu hình như có một cô gái cũng treo cổ tự tử chết.

Mắt A Cách đỏ lên, bàn tay anh ta run run.

A Cách: Đúng vậy.

Bách: Và sau đó em trai cô gái cũng bị rơi xuống vực. Nghe nói anh rất thân với gia đình cô ta. Anh có biết họ gặp phải chuyện gì không?

A Cách: Tôi không biết. Đừng nhắc đến chuyện đau buồn đó nữa.

Bách: Anh biết chuyện gì đó phải không?

A Cách: Tôi không biết gì hết. Người chết rồi là hết, còn gì để nói nữa.

Bách: Nếu anh biết chuyện gì đó…

A Cách: Các ông cút đi…

Anh ta trở nên nổi giận và tuôn ra một tràng nhanh đến nỗi người phiên dịch phải lắc đầu.

TRƯỞNG BẢN

Trung tá Phả: Tại sao ông trưởng bản không đi cùng mọi người?

Trưởng bản: Tôi là linh hồn của bản, tôi sinh ra ở đây, chết đi linh hồn sẽ che chở cho dân bản.

Trung tá Phả: Vậy ông phải biết rõ cái chết của cô Di?

Trưởng bản: Người ở bản này chết nhiều, mất tích nhiều. Trước đây bản đông, giờ còn có ngần này.

Trung tá Phả: Ông không đoán được lý do cô Di tự vẫn sao? Biết đâu cô ta lại mang bầu chẳng hạn?

Trưởng bản: Không, Di không phải người như thế. Khi con trai nó mất tích, nó vẫn rất cứng cỏi. Tôi không nghĩ nó có lý do phải tự tử.

Trung tá Phả: Nếu không phải cô ta tự tử thì là có người ám hại?

Trưởng bản: Tôi không biết. Đó là việc của các ông, tôi phải hỏi các ông mới phải.

Bách: Ông có tin rằng vào chuyện ma rừng không?

Bách còn nhớ rõ đôi mắt đục lờ của trưởng bản lúc đó nhướng lên, hai bàn tay nhăn nheo ngả màu nâu đồng dâng lên ngang mặt như đang đỡ một đồ lễ linh thiêng.

Trưởng bản: Có ma rừng.

Bách: Ở đâu?

Trưởng bản chỉ thẳng ngón tay có móng dài cáu đen vào đầu Bách khiến anh hơi lùi lại, sau đó chỉ sang trán của trung tá Phả và cuối cùng tự chĩa vào thái dương mình.

Ở đây.

Người phiên dịch sau vài giây lặng người mới cất lời dịch lại.

Ma rừng có mặt trong tất cả đầu óc con người.

Trung tá Phả: Thế là thế nào?

Trong giây lát, cả Bách và trung tá Phả quên mất công việc nghiêm túc đang làm, cả hai như bị thôi miên theo những lời huyền bí của người đang ngồi trước mặt.

Trưởng bản: Ma rừng, ngự yên trong thẳm sâu của rừng già, nhưng người ta đã lôi kéo nó vào đây. (Ông ta vẫn chỉ vào thái dương mình) Nó bị người ta lôi kéo. Nó bị người ta chỉ huy làm

những việc tàn ác, rồi nó quay sang hành hạ chính người đã lôi kéo nó.

Bách lặng người, ngay cả khi nghe lại đoạn này đến hai lần, anh vẫn chưa hiểu những lời lẽ rối rắm của ông già này. Giọng điệu ông ta có vẻ triết lý nhưng lại trúc trắc một cách tối nghĩa.

DIÊN VĨ

Trung tá Phả: Cô là người đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân, tại sao cô lại ra tận đó vào giữa buổi trưa, liệu có phải là tình cờ không?

Diên Vĩ: Chị Di hẹn tôi ra đó. Chị ấy nói rằng muốn chỉ cho tôi xem một thứ.

Trung tá Phả: Chị ta nói đó là thứ gì?

Diên Vĩ: Tôi vẫn chưa biết, chị ấy nhất quyết không muốn nói ra điều đó ở trang trại. Di có vẻ tin tưởng tôi và muốn tôi ra tận nơi. Chị ta có nhắc đến từ “chết”, nhưng tôi không chắc đó có phải là một xác chết hay không.

Trung tá Phả: Chị ta có vội vã không?

Diên Vĩ: Không, vì thế tôi mới không nghĩ đó là một xác chết.

Trung tá Phả: Lúc đó là mấy giờ?

Diên Vĩ: Tôi không để ý giờ giấc. Từ hồi đến trang trại tôi hầu như không bao giờ mang đồng hồ, nhưng lúc đó Ráy đã mang đồ ăn trưa lên nhà, thì chắc độ hơn 11h.

Trung tá Phả: Khi cô và Di gặp nhau có ai ở đó không?

Diên Vĩ: Không, chúng tôi ở trên lầu, nhưng… tôi nhớ ra rồi… có hai vợ chồng A Bằng vẫn còn làm nốt đám cây trong bồn hoa.

Trung tá Phả: Nghĩa là họ đã nghe hết câu chuyện giữa hai người.

Diên Vĩ: Tôi không nghĩ thế, cả hai đứng tít bên dưới, rất xa.

Trung tá Phả: Nhiều người có khả năng đọc được khuôn miệng người khác từ khoảng cách rất xa.

Diên Vĩ: Không, họ không biết tiếng Việt, với lại họ đứng xa đến nỗi chính tôi cũng không nhìn rõ mặt. Nhưng… có một chuyện rất lạ. Lúc ấy tôi đứng quay lưng về phía họ và khi tôi nhận ra Di có vẻ đang sợ sệt một điều gì đó, tôi ngoảnh lại thì cả hai có vẻ giật mình rồi lúng túng quay vội đi. Nhưng ngay cả chuyện này tôi cũng không chắc lắm, mọi khi họ cũng vẫn có hành động như thế mỗi khi nhìn thấy tôi.

Trung tá Phả: Cô phát hiện ra xác chết lúc mấy giờ?

Diên Vĩ: Tôi chỉ có thể áng chừng là một giờ hoặc hơn một giờ.

Trung tá Phả: Chị Di đã hẹn cô ngay lúc đó, sao mãi sau cô mới ra?

Diên Vĩ: Con trai tôi bị đau bụng, tôi phải ở lại bên cạnh nó một lúc.

Trung tá Phả: Chỗ cô phát hiện ra Di đã treo cổ có phải cũng là chỗ mà Di hứa sẽ cho cô xem… thứ gì đó.

Diên Vĩ: Đúng thế.

Trung tá Phả: Chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ quanh khu vực đó nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy gì, chỗ ấy cũng không khó để tìm kiếm, chỉ có vách đá và cái hang đá choèn choèn thôi. Nếu như… thứ đó ở tít dưới vực thì đành chịu.

Trung tá Phả nhìn Vĩ với vẻ thoáng nghi ngờ.

Trước khi rời khỏi Trại Hoa Đỏ, trung tá Phả có nói một câu với Bách vẻ băn khoăn:

- Tôi cũng chịu không sao hiểu nổi vụ này. Cậu nói đúng, có thể đây là một vụ án mạng, vì sau cuộc thẩm vấn ngày hôm qua thì chúng ta chưa tìm thấy lý do nào khiến cho nạn nhân phải tự vẫn. Nhưng nếu có người muốn giết chị ta thì lại càng vô lý hơn. Đây

không phải là một vụ giết người để tranh chấp gia sản, tình ái hay thanh trừng chính trị.

- Trừ phi chị ta đã nhìn thấy một cái gì đó và điều đó khiến chị ta phải chết thảm. – Bách lên tiếng.

- Là cái gì? Theo cậu thì là cái gì mới được chứ? Tôi thật điên cái đầu. Mà cậu tin lời con bé xinh đẹp ấy à? Tôi thấy mông lung lắm.

- Chắng nhẽ cô ấy bịa ra để làm gì. – Bách phản bác.

- Tôi không biết. – Trung tá Phả nhún vai. - Thiếu gì lý do, phụ nữ là rất kỳ quặc. Có hôm vợ tôi tự nghĩ ra rằng mình bị một cái u trong bụng và bắt tôi rước lên tận trung ương để khám. Sau đó bác sỹ kê cho một loạt các toa thuốc bổ và khuyên bà ấy nên tập thể dục mỗi ngày để tiêu mỡ.

Trung tá Phả lại bắt đầu có những liên tưởng chẳng hề ăn nhập hệt lúc so sánh anh với cậu em buôn sắt thép. Anh tuyệt nhiên không tin rằng Vĩ lại bịa ra một câu chuyện liên quan đến sinh tử. Trung tá Phả hứa hẹn ngay hôm nay sẽ nghiên cứu kỹ hồ sơ vụ này để nếu thấy cần thiết thì cho điều tra lại cũng như xét nghiệm kỹ dấu vân tay và các dấu vết quanh nút buộc dây treo cổ nạn nhân. Bách gật đầu mặc dù anh tin chắc rằng sau đó tập hồ sơ sẽ lại bám đầy bụi cùng một loạt giấy tờ lưu khác trong hộc chứa.

Bách đọc lại các ghi chép tổng quát của anh về những lời khai và toàn bộ vụ việc.

Ráy: Một người phụ nữ bí ẩn, luôn miệng nhắc đến ma rừng và việc chị ta biết rằng mình vừa suýt chết trên đường đến Trại Hoa Đỏ vẫn chưa lý giải được. Có thể chị ta chỉ tình cờ nói thế để hù dọa. Tuy nhiên, Ráy có những khoảng thời gian vắng mặt không rõ ràng, đặc biệt chị ta lúng túng và trả lời sai lệch khi được hỏi về những việc đã làm vào buổi sáng. Sáng hôm đó chị ta đã làm gì, chắc chắn không phải là đi hái thuốc rồi. Còn buổi trưa, cũng là khoảng thời gian Di ra chỗ hẹn và tự treo cổ lên vách đá (hẳng cứ tạm kết luận là

tự treo cổ đã), Ráy nói rằng về lán nghỉ trưa, nhưng trang trại rộng lớn, lại vắng vẻ, nếu chị ta có lẻn ra ngoài thì cũng không ai để ý.

Bà già cổ quái: Cả trang trại không ai nhớ nổi tên bà ta, bà ta không giao tiếp, thái độ bất bình thường chứng tỏ đầu óc không tỉnh táo. Bà ta sức yếu, không thể tự đi ra ngoài một quãng xa được chứ đừng nói có thể siết cổ một người nào đó rồi kéo lên cao buộc vào vách đá. Trừ phi bà ta thôi miên nạn nhân bằng bùa ngải.

Bách gạch đỏ ngay câu này khi đọc lại. Một cảnh sát hình sự không được phép ghi chép những điều phi thực tế. Tuy nhiên ngay lúc đó anh lại liên tưởng đến hình nộm bằng cỏ khô trong chiếc hòm đựng quần áo của Di. Nó lấm lem vài vết đen, là thứ gì vậy? Trông giống hệt máu khô. Thật kinh khiếp, mọi thứ ở vùng ấy thật kỳ dị. Thằng Sương có ý gì khi tư vấn cho Lưu mua mảnh đất. Lưu lại viết thêm một câu nữa ngay dưới lời tóm tắt. Người này có hai đứa cháu chết bất đắc kỳ tử chỉ trong vòng một tháng. Một người cũng treo cổ. Chưa rõ lý do. Lý do?

Bà Miến: Bà ta trả lời vòng vo về quãng thời gian buổi sáng. Tại sao thế? Lẽ ra thời điểm nghi vấn phải là buổi trưa mới phải, nhưng nhiều người ở đây lại lúng túng về những việc họ đã làm lúc sáng. Hay họ đã làm gì để Di nhìn thấy? Ai cũng thấy rõ là người này tỏ ra suy sụp khi bị hỏi dồn về cái chết của Di. Đã xác định bà ta có đi hái lá buổi sáng thật, lá thuốc tươi còn xếp đầy trước hiên. Sau khi ăn trưa bà ta cũng về lán nghỉ trưa, nhưng ngoài ông chồng chứng thực một cách thiếu khách quan thì không ai làm chứng cho điều đó. Bà ta không đủ sức khoẻ để kéo một phụ nữ nặng 50 cân lên vách đá, nhưng nếu có sự hợp tác của ông chồng nữa thì cũng có thể được.

A Bằng: Người đàn ông này rất bình thản khi trả lời, nhưng rõ ràng ông ta muốn giấu giếm một điều gì đó. Và tại sao hai vợ chồng ông ta luôn sợ sệt và lúng túng khi nhìn thấy Vĩ?

A Cách: Anh ta có nhiều điểm khả nghi. A Cách là người nhanh nhẹn nhất bản để có thể siết cổ một người phụ nữ rồi nhanh chóng buộc xác nạn nhân lên vách đá. Anh ta hoàn toàn vắng mặt vào buổi trưa với lý do không hợp lý. Vĩ cũng nói rằng A Cách có liên quan

nhiều nhất đến vụ treo cổ tự tử của cô gái lần trước. Thái độ bất hợp tác của anh ta cũng cho thấy A Cách có điều gì muốn giấu giếm.

Trưởng bản: Nhân vật này cũng thật kỳ dị. Vẫn chưa hiểu ông ta muốn ám chỉ điều gì về ma rừng. Chỉ nội việc ông ta bằng lòng ở lại với đám thần dân vắng hoe cũng đã là kỳ lạ. Ông ta cũng về lán nghỉ trưa như mọi người sau khi ăn cơm.

Diên Vĩ: Là người đầu tiên có mặt tại hiện trường, lời khai trước sau đều thống nhất như một. Tuy nhiên, có những ám chỉ không lành mạnh về lời nguyền, tiếng sáo, người đàn bà bí ẩn trong căn nhà cổ, hồn ma của con chó rừng, những giấc mơ báo mộng với người đàn bà áo đen rỉ máu từ trên thái dương.

Có thể do bị những người kỳ dị ở Trại Hoa Đỏ nhồi sọ những điều nhảm nhí ấy mà một người phụ nữ yếu đuối như Diên Vĩ dễ nảy sinh tưởng tượng. Tuy nhiên, sự việc Di đã hứa chỉ cho Vĩ xem một "thứ gì đó" và hẹn cô ở bức tượng hình người cụt đầu chắc chắn là sự thật, không phải do cô ta tưởng tượng. Bách tuyệt đối tin tưởng vào điều đó.

Thầy mo: Chỉ lấy được thông tin qua lời kể của Vĩ (điều này không lưu trong hồ sơ của trung tá Phả). Thầy mo có số tài sản giàu có một cách đáng ngờ, đã làm Vĩ mất đứa con trong bụng. Lão vẫn còn lảng vảng quanh trang trại? Đây là nhân vật đáng nghi nhất, lão giết gã điên kia để trả thù. Căn cứ vào thói dâm đãng của gã và những gì đã làm với Vĩ thì rất có thể lão đã xâm hại Di và cô gái kia khiến cho cả hai người phụ nữ phải tự tử, hoặc sau đó lão siết cổ nạn nhân rồi mới treo lên.

Bách đọc hết đoạn này thì thấy cần phải chú thích thêm một câu nữa.

Tuy nhiên, Di tự giác ra bức tượng cụt đầu vì muốn chỉ cho Vĩ xem một "thứ gì đó" cơ mà. Vật đó rõ ràng không phải là hũ vàng của lão thầy mo mà liên quan đến một "vật thể chết". Ai chết, liệu có phải là một xác chết không? Chắc chắn không phải là một xác chết rồi. Suy nghĩ của trung tá Phả cũng trùng lặp với phỏng đoán của mình. Thế thì là cái gì?

Bách cảm thấy mình lại quay về điểm xuất phát, hệt như hôm anh bị lạc đường khi tìm đến lễ khánh thành của Trại Hoa Đỏ. Lúc đó Bách đã mừng rỡ khi nhìn thấy bức tượng hình người cụt đầu loé lên trong ánh chớp, và bây giờ, rối như tơ vò vì một xác chết treo lủng lẳng ngay dưới chân bức tượng. Anh vã mồ hôi, viết thêm một dòng nữa.

Tất cả những người được thẩm vấn, đều có thể nhanh chóng lẻn ra khỏi lán lúc giờ nghỉ trưa, đến chỗ bức tượng hình người cụt đầu để hạ sát nạn nhân mà không bị ai nhìn thấy, cũng không ai có thể chứng thực cho thời gian có mặt ở trang trại của họ vào khoảng đó. Vậy ai là kẻ giết người?

Muốn xác định được kẻ thủ ác cần phải tìm ra căn nguyên hành vi. Nhưng người duy nhất nhìn thấy "thứ gì đó" đã vĩnh viễn câm lặng trong một thân cây khoét rỗng. Kẻ đó giết Di vì lý do gì? Nếu vì sợ Di đã phát hiện ra "thứ gì đó" thì rất có thể đấy chính là tang vật liên quan đến một tội ác khác. Liệu cái chết của Di có liên quan gì đến hai cái chết kia không? Mà hai người sống cô độc trong căn nhà tồi tàn cùng một bà cô già thì có lý do gì để bị giết? Chẳng có lý do gì. Một người điên không thể ý thức được hành động, lời nói của mình và hai người phụ nữ lành hiền ở một vùng đất nghèo xác xơ khô cằn sỏi đá thì ai muốn giết họ mới được chứ. Nếu họ chết thì kẻ kia sẽ được cái gì?

Bách cảm thấy đầu nóng hầm hập và ong ong như thể sắp tẩu hoả nhập ma. "Mình cũng đến phát điên vì vụ này", anh lẩm bẩm, "Thôi về nhà tắm cái đã và ngủ một giấc mới được". Bách vẫn có bài thuốc duy nhất là tắm và ngủ để chữa trị cho mọi căn bệnh về tinh thần và thể xác cho dù anh biết chắc đêm hôm nay sẽ không tài nào mà chợp mắt được.

Chương 13: Đầu mối

Bách đến cơ quan từ rất sớm, anh vào phòng họp ngồi chờ sẵn. Sáng nay cả phòng được thông báo sẽ có cuộc họp khẩn. Các đồng nghiệp của anh lục tục bước vào. Mai Thanh hôm nay mặc một chiếc áo thun ôm sát màu hồng đất và chiếc váy lụa chấm nhỏ xíu. Có thể sau cơn mưa rào đêm qua, tiết trời mát mẻ hơn một chút nên cô thả buông tóc ra sau. Lần đầu tiên nhìn thấy Mai Thanh xoã tóc, Bách thấy là lạ. Bắt gặp ánh mắt Bách đang quan sát mình, Mai Thanh quay ngoắt lên vẻ dằn dỗi. Bách chợt thấy buồn cười, cô ta cứ làm như bạn cùng lớp giận nhau vì không cho mượn vở chép bài không bằng. Bất thần, trong đầu Bách loé lên một ý nghĩ. Khuôn mặt anh nóng hầm hập vì ý định này. Tại sao anh không nghĩ ra điều đó sớm hơn? Nhưng liệu có điên rồ không? Nhỡ thất bại thì sao? Phòng họp đông dần. “Khuôn mặt khắc nghiệt” là người cuối cùng anh nhìn thấy bước chân vào phòng.

- Thưa các đồng chí, - Ông ta vào đề ngay. – Đây là một vụ án rất nghiêm trọng mà tôi muốn cả phòng chúng ta đều được thông qua. Tối ngày hôm kia, tức ngày 7/7, có một vụ đột nhập vào căn hộ của một nhà sưu tập đồ cổ, tên là Lý Minh Văn. Sau khi khám nghiệm hiện trường, hồ sơ ghi lại rằng toàn bộ gia sản đắt giá gồm những đồ cổ giá trị của ông ta vẫn còn nguyên, chỉ riêng một hộp kính nhỏ đặt chính giữa phòng bị đập vỡ. Tất cả người quen của chủ nhân nói rằng đó là vật quý nhất của Lý Minh Văn, một bức tượng Phật bằng vàng vô giá được chế tác từ thời nhà Tống. Kẻ trộm đã đột nhập qua bốn lần cửa bảo vệ, vô hiệu hoá toàn bộ hệ thống báo động và camera theo dõi, hai con chó ngao đã được huấn luyện đặc biệt cũng bị phun thuốc mê halothane.

Tất cả đều đã nghe qua về vụ này, và trong hai ngày vừa rồi, vụ Lý Minh Văn cũng được đăng tải tùm lum trên báo rồi đem ra bàn bạc cùng các chủ đề khác ở những quán cà phê vỉa hè. Dẫu sao, cũng chỉ vài ngày là dân chúng đã lãng quên nó cùng với hàng ngàn vụ án mạng khác trong cả năm, và rồi vụ Lý Minh Văn sẽ chỉ được đội trọng án quan tâm mà thôi.

- … đã phỏng đoán kẻ phạm tội không chủ định giết người, có lẽ Lý Minh Văn đang ngủ nghe thấy tiếng động lạ trong phòng trưng bày nên mới xuống xem sao. Tên trộm sợ lộ mặt nên đành phải thủ tiêu ông ta. Có điều… đây là những bức ảnh chụp nạn nhân sau khi chết gửi kèm theo hồ sơ từ dưới Quận.

Những tấm ảnh màu khổ A4 được rút ra khỏi bao đựng. Đầu nhà sưu tầm ngửa ra đằng sau, mắt còn toàn tròng trắng, và trên cổ, là một vết cứa rất sâu. Cả phòng họp im lặng. Bách choáng váng. Vết cứa trên cổ Lý Minh Văn, giống hệt hình ảnh anh nhìn thấy trong chiếc bồn tắm ngập máu.

- … tôi giao nhiệm vụ khó khăn và nặng nề này cho đồng chí Mai Thanh.

Tên sát thủ trong vụ Lý Minh Văn và cảnh sát hình sự Đỗ Quang Huy là một, tuy động cơ gây án khác nhau. Ông ta giao trọng trách cho Mai Thanh, vậy thì vì lý do gì lại công khai thông tin cho toàn bộ cả phòng. Phải chăng ông ta cố tình muốn rút dây động rừng, không khác nào người thợ săn muốn con hổ độc phải lộ mặt. Điều này là cực kỳ nguy hiểm, đồng nghĩa với việc “được ăn cả ngã về không”. Người duy nhất đối diện với loài thú dữ, chỉ còn một con đường duy nhất mà thôi. Bách thở mạnh. Ý định được coi là điên rồ vừa nãy của anh quay trở lại. Những tấm ảnh khiến mắt Bách hoa lên. Màu đỏ, vốn là màu rất đẹp, sao giờ đây trông nó lại gớm ghiếc đến thế.

***

Bách bấm một số điện thoại. Đầu dây bên kia có vẻ ngạc nhiên.

- Anh Bách? Có chuyện gì vậy?

- Tôi… - Bách ngập ngừng. – Tôi muốn gặp Mai Thanh một chút.

- Có chuyện gì vậy?

- Chút việc thôi…

- Vậy thì hẹn anh 8 giờ ở quán cà phê Passion.

Thái độ sốt sắng của Mai Thanh khiến Bách kinh ngạc. Anh không nghĩ cô đồng ý lời mời của anh nhanh đến vậy. Anh ngắc ngứ.

- Bye, hẹn… gặp lại… em.

Đúng 8 giờ, Bách có mặt ở quán cà phê Passion. Mai Thanh đã ngồi sẵn ở một ghế ngoài ban công tầng hai, khuôn mặt bất động hướng xuống dòng người nườm nượp dưới đường cái. Lần thứ hai trong ngày, Bách sững sờ. Cô đồng nghiệp lạnh băng của anh mặc một chiếc quần bó màu đỏ rực ngắn trên mắt cá chân và chiếc áo thụng đen xẻ dọc cánh tay có những bông hướng dương màu đỏ rất to. Trên đầu cô buộc một chiếc khăn có cùng hoa văn để chặn mái tóc dày đang xoã xuống ngang lưng. Bất thần Mai Thanh quay lại như thể đôi mắt của cô được đặt sau lưng và sự trầm ngâm vừa rồi chỉ là để làm dáng. Khuôn mặt cô cũng được trang điểm hết sức cầu kỳ.

- Sao anh không ngồi xuống, anh đến từ lúc nào vậy? – Mai Thanh ngạc nhiên.

- Tôi sợ mình nhìn nhầm, biết đâu lại ngồi nhầm với một người mẫu của nhóm Elite. – Bách lúng túng giấu hai tay ra sau.

- Trông anh cũng đâu có khác gì vừa bước ra trong phim Tốc độ, áo body, quần túi hộp, kính móc sau gáy.

Bách cười ngượng nghịu, chân tay anh thừa hết ra. Anh cảm thấy kế hoạch của mình chưa kịp bắt đầu đã sắp đổ bể đến nơi. Bách đặt bó hoa hồng vàng đang giấu sau lưng lên bàn.

- Gì vậy? – Mai Thanh nhướng mắt ngạc nhiên.

- Cho em.

- Nhân dịp gì? Hôm sinh nhật em đã được tặng rồi mà.

- Anh xin lỗi vì hôm đó đã quá lời. Thời gian vừa rồi xảy ra nhiều chuyện khiến anh bị mất cân bằng.

Mai Thanh có vẻ cảm động, điều đó chỉ thoáng qua hoặc do Bách tưởng tượng ra thế, cô đỡ lấy bó hoa và cười lịch sự.

- Em đâu có giận. Em sợ anh giận là nhiều.

Họ bắt đầu nói chuyện vu vơ về một bộ phim hành động đang chiếu ở rạp mà cả hai đều biết chắc sẽ chẳng bao giờ xem, về loại giấy bạc mới mà người ta đồn đại chuẩn bị lưu hành, và về cơn bão số 3 sắp tràn vào Vịnh Bắc Bộ, chắc chỉ nội ngày mai sẽ quét qua thành phố.

- Tại sao em làm nghề này, làm một top model chẳng tốt hơn không? – Bách chuyển chủ đề, giọng khen nịnh.

- Trước đây chị gái em học luật hình sự. Chị hơn em hai tuổi, hai chị em thân nhau như bạn. Học gần hết năm thứ nhất thì chị mất.

Bách bắt đầu hình dung ra một kịch bản. Cô chị gái trong một lần đạp xe từ trường về nhà bị một nhóm thanh niên lạng lách tông phải. Cô ta chấn thương sọ não rồi chết trong lúc tuổi thanh xuân phơi phới, còn thủ phạm thì trốn mất. Pháp luật tắc trách. Cô em gái thương tiếc chị nên mới đăng ký học ngành cảnh sát với ước mơ sau này sẽ lấy lại công bằng cho xã hội.

- Chị gái em mất như thế nào? Tai nạn giao thông? – Bách phỏng đoán.

- Không. – Mai Thanh cụp đôi mắt có hàng lông mi cong vút.

Bách ngạc nhiên vì trên đời này lại có những người con gái được người khác công nhận là đẹp chỉ sau hàng chục lần tiếp xúc. Mai Thanh miệng rộng, mặt hơi xương, một vẻ đẹp đầy cá tính khiến người khác phải bối rối.

- Không phải…. – Cô thì thầm. - Chết đuối. Chị ấy bị nước cuốn đi.

- …

“Hôm ấy hai chị em đi chơi sông Đà. Chị ấy mặc áo dài tay nên vô tình đến tận lúc đó em mới để ý chị có chiếc vòng màu xanh lam rất đẹp. Hai chị em ăn cùng, ngủ cùng, chơi cùng, chỉ không gặp nhau lúc đi học mà thôi, chị ấy mới có một sợi tóc ngứa em cũng biết, cớ sao chiếc vòng đẹp như vậy mà em lại không nhìn thấy. Mua ở đâu? Ai cho? Em đã hỏi riết như vậy nhưng chị ấy nhất định không nói.

Sau đó em mới hỏi xin chị chiếc vòng ấy. Chị lúng túng, hơi tái mặt đi và từ chối. Em đã vô cùng tức giận. Hồi bé em là một đứa trẻ ốm yếu nên bố mẹ cưng chiều hết mức. Bố mẹ em luôn dặn chị cố gắng chiều theo mọi sở thích của em, đừng làm em giận, nhưng chẳng cần dặn thì chị ấy cũng làm thế. Chị ấy yêu quý em tuyệt đối, vậy mà lại từ chối một chiếc vòng.

Em quay đi chỗ khác không thèm nói chuyện. Chị ấy mới đành phải thú nhận chiếc vòng đó là do bạn trai tặng. Em mới cười nhạt nói rằng đó là một chiếc vòng hết sức rẻ tiền, đẹp thì có đẹp nhưng món quà tỏ tình thì không thể đơn giản như thế. Chị sốt sắng giải thích đấy là một thứ đồ trang sức cổ, anh ấy đã tìm thấy nó ở một cửa hàng đồ cũ trong đợt đi thực tập ở Tây Tạng. Em xem này, nó làm bằng loại đá đặc biệt, không vỡ được đâu, búa đập cũng không vỡ. Làm gì có chuyện ấy, chỉ rơi cái là vỡ. Em giằng lấy chiếc vòng và quẳng xuống bờ sông. Lúc ấy bọn em đang đứng ở trên cao, chiếc vòng rơi xuống những mỏm đá ven bờ. Đấy quả là một chiếc vòng quý, dưới ánh mặt trời nó phát ra những tia sáng xanh mà tít từ trên cao cũng có thể nhìn thấy. Em cười vang lên: Không vỡ, nhưng có thể bị mẻ rồi. Chị xuống mà xem, vòng quý đã bị mẻ rồi.

Chị ấy hốt hoảng vòng xuống bên dưới. Em khoái trá nhìn chị ấy mồ hôi mồ kê nhễ nhại mò mẫm trên những tảng đá. Lúc chị ấy ra đến mỏm đá ngoài cùng và chuẩn bị chạm tay được vào chiếc vòng, một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng mà đến bây giờ em vẫn còn cảm thấy nó. Tất cả diễn ra rất nhanh. Chân chị ấy trượt vào một đám rêu ướt, cả thân hình… bị đám bọt đục ngầu nuốt chửng… xung quanh không có một ai. Ba ngày sau mới tìm thấy xác chị ấy dạt vào bờ.”

Mai Thanh mở to mắt nhìn Bách hãi hùng như thể khuôn mặt anh chính là hình ảnh người chị vừa bị sóng đánh dạt vào bờ cát.

- Lỗi là tại em. Tại em. Tại em mà chị ấy mới…

- Không. – Bách thở mạnh.- Em không có lỗi gì. Đôi khi con người ta cũng hay sơ xảy và gặp đáng tiếc vì một chuyện rất nhỏ. Biết đâu

không phải vì chiếc vòng mà sau đó hai chị em xuống sát bờ chụp ảnh và vì thiếu cẩn thận, chị em sẽ lại bị trượt chân.

- Không… anh không biết. - Giọng Mai Thanh run run. Bách chưa từng nghe người nào dồn hết xúc cảm vào giọng nói một cách tương tự. – Em đã ghen tị với chiếc vòng. Em đã ghen tị vì người ấy không thuộc về em. Em đã muốn vứt chiếc vòng xuống vực nước xoáy nhưng không ngờ nó lại mắc trên mỏm đá. Định mệnh muốn hành hạ em. Cái chết thật đáng sợ. Chị ấy vừa ngồi cạnh em, mồ hôi lấm tấm thành từng giọt to trên trán, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc, chị ấy biến mất vào những xoáy nước đục ngầu. 11 năm qua rồi em vẫn không thể quên được hình ảnh ấy.

Bách lặng người. Cái chết thật đáng sợ, lần đầu tiên anh cảm thấy điều đó khi nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Huy. Anh cố tình không nghĩ đến một thứ cảm giác vô hình làm anh luôn cảm thấy tội lỗi, nhưng nó cứ luẩn quẩn như những mảnh vụn màu đen gai góc đâm vào từng tế bào đau nhói. Anh chẳng từng ghen tị với người bạn duy nhất của anh đấy sao, và đã chẳng hề nhận ra những ý nghĩ không lành mạnh cho đến tận ngày Huy im lặng vĩnh viễn. Bách nói một câu vô nghĩa.

- Chuyện cũng đã qua lâu rồi.

- Anh biết không, - Mai Thanh như không hề để ý đến Bách, mà thực ra cô cũng chỉ cần một thực thể để giãi bày, có thể chỉ là một người biết nói năng, cử động là được, những điều mà chính cô muốn chôn vùi trong lớp tro tàn của quá khứ. – Không một ai ngoài em biết được những điều này. Em đến phát điên vì nó. Bố mẹ em chỉ nghĩ đơn giản là một sự không may đau đớn theo lời kể của em. Chiếc vòng bị rơi và chị ấy đuổi theo để nhặt. Cả người kia cũng nghĩ thế.

- …

- Trước đây, em vẫn chế giễu chị ấy chọn ngành học khô khan. Rồi sau này chị sẽ toàn bắt tay bắt chân với lũ đầu trộm đuôi cướp. Em trêu thế. Chị ấy cũng đùa rằng em nên đăng ký vào trường an ninh để sau này hai chị em có hội, tha hồ tả xung hữu đột. Em bảo không

đời nào. Em vẫn mơ trở thành một nhà thiết kế thời trang. Thế giới sau này của em sẽ là sàn catwalk, các tạp chí hàng đầu và những cô người mẫu xinh đẹp. Nhưng sau đó… em đã quay ngoắt sang một ngành học mà em căm ghét, với những môn học em hoàn toàn mù tịt. Đã gần đến kỳ thi, vậy mà em thay đổi môn học hoàn toàn, ngồi trong căn gác xép nóng nực từ sáng chí tối, đạp xe đi học thêm dưới trời rét cắt da cắt thịt như một sự hành xác. Em cam tâm làm những điều mà em căm ghét nhất trong suốt quãng đời còn lại. Em làm mọi việc với những thành tích xuất sắc nhất, để hành hạ mình. Ngoài việc đó ra, thì em không biết làm điều gì để tự trừng phạt.

Bách nhìn xuống ly cà phê đen với lớp bọt màu nâu đã xẹp dần. Cô gái này quá cực đoan. Nhưng cái chết của một trong những người gần gũi nhất đã làm cô ta bị sốc, chỉ mới 17 tuổi, và chứng kiến cái chết xảy ra ngay trước mắt mình mà bất lực. Điều đó khiến cô ta luôn rơi vào mặc cảm tội lỗi và đẩy tâm lý đến chỗ bất thường một cách thái quá. Xã hội này, có quá nhiều người bất thường, chỉ có điều họ giấu kín chúng mà thôi, để đến một lúc nào đó, bùng phát vì quá sức chịu đựng. Bách dịu dàng đặt lên bàn tay đeo chiếc vòng đá màu xanh lam.

- Em đã làm tất cả những gì có thể. Đôi khi, đó chính là định mệnh. Anh đã có mặt ở trong nhà Huy từ trước lúc Huy bị giết. Cậu ấy là người bạn duy nhất của anh. Vậy mà anh đã để cậu ấy phải chết thê thảm. Anh đã bất lực trước bi kịch xảy ra ngay bên cạnh mình. Chưa bao giờ anh quên đôi mắt không thể nhắm được của Huy sau khi chết. Luôn luôn… anh cho rằng mình có lỗi với cậu ấy.

Đôi mắt bao phủ một màng nước kinh ngạc nhìn anh.

- Không phải lỗi của anh. Nếu hôm ấy anh không tình cờ qua nhà Huy thì sự việc vẫn diễn ra như thế. Quan trọng nhất là bây giờ tìm ra kẻ đã làm việc ấy. – Mai Thanh thì thầm.

Sau câu đó, họ im lặng nhìn nhau, uống cà phê và vô thức nghe tiếng Flamenco dập dồn phát ra từ chiếc loa thùng. Họ chia tay nhau và ra về. Bách hoàn toàn quên mất kế hoạch “vĩ đại” của mình. Anh sẽ tán tỉnh Mai Thanh, và nếu thành công, sẽ khai thác những thông

tin về vụ án mạng Đỗ Quang Huy. Anh thấy phương thức này cũng ngớ ngẩn chẳng kém gì việc Mai Thanh mời đồng nghiệp ra quán bia để chuốc cho say. Nhưng còn cách nào khác nữa, khi mà thông tin tuyệt mật chỉ có hai người nắm giữ. Việc tiếp cận Người kia là bất khả kháng, và chỉ còn Mai Thanh là con đường duy nhất.

Đêm hôm đó, Bách thức giấc đến năm lần. Trong đầu anh lộn xộn hình ảnh chiếc vòng màu xanh lam, chiếc khăn hoa văn đỏ chói giữ mớ tóc dày và những vết cứa toác ra trên cổ.

***

Cuối giờ chiều hôm sau, anh nhận được một tin nhắn. Mặc dù đầu dây bên kia để chế độ không hiển thị số máy nhưng anh biết đó là Mai Thanh “Hẹn anh tám giờ tối nay. Việc này quan trọng, không thể nói chuyện ở quán cà phê được nên sẽ gặp anh tại nhà riêng. Nếu đồng ý, em gửi lại địa chỉ”.

Đúng tám giờ, Bách có mặt trước cửa nhà Mai Thanh. Đó là ngôi nhà một tầng có sân vườn nằm trong ngôi làng nhỏ nay đã biến thành đất nội thành. Mai Thanh dẫn Bách vào một căn nhà cuối vườn tách biệt với khu nhà lớn ở chính giữa.

- Bố mẹ em ở nhà trên. Em ở riêng góc này cho yên tĩnh. Sau khi chị ấy mất, gia đình đã bán căn nhà cũ để chuyển về đây. Không ai muốn nhìn thấy những nơi quen thuộc mà lúc nào cũng gợi lên hình ảnh của chị ấy.

Căn phòng nhỏ nhắn của Mai Thanh có cửa sổ trông ra vườn, nhưng nội thất tuềnh toàng và giản dị đến mức đáng ngạc nhiên. Bách đoán đây lại là một sự “hành xác” khác của cô gái kỳ quặc. Chỉ duy nhất trên giá để báo có rất nhiều tạp chí thời trang số mới nhất, có lẽ đó thú vui duy nhất mà Mai Thanh cho phép mình được hưởng thụ.

Bách ngồi xuống chiếc ghế đẩu. Nó không có lưng dựa, nên anh kê sát tường để lấy điểm tựa. Mai Thanh đi ngay vào chủ đề chính.

- Hôm nay em mời anh đến đây để thực hiện kế hoạch bất thành tối hôm qua của anh, nhưng chỉ để thực hiện phần kết, anh chẳng phải mất mảy may công sức nào cho phần mở đầu. – Mai Thanh nhìn anh, nửa nghiêm túc nửa giễu cợt.

Bách sửng sốt. Anh lúng túng bẻ những ngón tay cho kêu răng rắc.

- Em nhắc đến kế hoạch nào cơ?

- Chẳng phải anh đã muốn làm một cuộc chinh phục chớp nhoáng bằng bó hoa hồng vàng để khai thác thông tin quý báu về vụ án Đỗ Quang Huy và Lý Minh Văn đó sao. – Mai Thanh không còn là cô gái lạnh lùng mà anh từng biết, không còn vẻ suy sụp yếu đuối của ngày hôm qua, cô đang khoanh tay nở nụ cười ngạo nghễ pha chút tinh quái.

- Anh… thực sự là… anh không hề có ý định ấy. Anh chỉ muốn xin lỗi em vì việc hôm trước.

- Ngài trung uý quên mất rằng thứ nhất không ai đi tặng hồng vàng cho những người mình yêu quý, anh không chịu tìm tư vấn ở các tạp chí phụ nữ hay sao, thứ hai, để phá một vụ trọng án thế này, cần phải có thông tin nóng, anh nghĩ rằng có thể chinh phục Mai Thanh chỉ trong một buổi tối, có thể như thế được sao?

Lần này ánh mắt đối diện trở nên nghiêm khắc. Lòng bàn tay Bách vã mồ hôi như khi nghe Ráy miêu tả lại màn hút chết của anh trên con đường ven núi. Mai Thanh chẳng hề có khả năng thần giao cách cảm gì đặc biệt, cô ta chỉ thông minh đến mức quái dị mà thôi. Thốt nhiên Bách cảm thấy bực bội như kẻ vừa tắm xong lên bờ thấy thuỷ triều đã cuốn sạch quần áo, đành phải mình trần đi lại giữa bao con mắt tò mò.

- Thì cứ cho là như vậy, anh treo cờ trắng đầu hàng rồi. Chẳng lẽ em gọi anh đến đây là có mỗi việc ấy thôi sao?

- Anh thật đúng là người nói trước quên sau, em đã chẳng bảo rằng hôm nay coi như em giúp anh thực hiện phần cuối, có kết quả mà chẳng phải động não, anh chưa cảm ơn lại còn trách nỗi gì.

Bách càng thấy kinh ngạc, anh đứng phắt dậy.

- Ý em là… em chia sẻ toàn bộ thông tin về vụ án mạng của đại uý Đỗ Quang Huy?

- Không phải toàn bộ, có những thứ em phải giữ lại theo nguyên tắc.

- Điều khiến anh ngạc nhiên là anh đã biết lý do vì sao vụ này được giao cho em, như vậy nghĩa là em tin tưởng anh không phải "kẻ đó"?

- Anh hỏi một câu rất phi logic, sau toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi. – Mai Thanh bật cười. – Em tin anh.

- Căn cứ trên cơ sở nào?

- Bằng trực giác.

Bách thở dài, lại là trực giác, anh vẫn cố hỏi cho hết nhẽ.

- Nhưng nếu ông ấy đã tin tưởng giao cho em, và em lại vi phạm nguyên tắc một cách trầm trọng. Tất nhiên anh vô cùng biết ơn em, nhưng nếu trực giác của em có lúc sai lầm…

- Thì đành làm một cuộc hành xác thứ hai để tự trừng phạt những sai lầm của mình.

Thái độ của Mai Thanh dường như rất vui vẻ, cô là một cảnh sát hình sự luôn chấp hành mọi nguyên tắc hà khắc nhất để đạt được những thành tích xuất sắc, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ. Bách không chắc nếu mình ở vị trí của Mai Thanh, anh có dễ dàng chia sẻ những thông tin tuyệt mật như vậy hay không.

- Anh muốn biết những điều gì nào, vì em không thể giao toàn bộ hồ sơ cho anh được?

- Nhiệm vụ mật mà Huy được nhận trước khi chết?

- Một vụ án ma tuý, lẽ ra để bên phòng ma tuý họ làm nhưng vụ này liên quan đến một đường dây buôn lậu đồ cổ lớn, trong đó nhiều cổ vật đã chạy ra nước ngoài bằng đường bộ. Ngoài ra, còn có

nhiều vụ án mạng có dấu hiệu kẻ chủ mưu cũng nằm trong ổ này. Huy là cảnh sát chìm, chỉ bị lộ khi có tay trong chỉ điểm.

- Chắc em đã tìm ra vài đầu mối? – Bách phỏng đoán.

- Một vài đầu mối, - Mai Thanh ngần ngừ. - nhưng chưa có chứng cớ. Khi chưa có chứng cớ thì không được rút dây động rừng.

- Chẳng đã rút dây động rừng rồi đấy thôi.

- Riêng việc đó là cố tình, đã nằm trong kế hoạch.

Điều này đúng như Bách đã phỏng đoán. Anh lo lắng.

- Như vậy sẽ rất nguy hiểm cho em. – Bách cố tránh không nghĩ đến thảm kịch của người bạn thân.

- Anh bạn của anh không lường trước được mức độ man rợ của đám người này. Anh ấy săn đuổi mục tiêu của mình, không ngờ lại trở thành một tấm bia sống không hề có nguỵ trang. Còn em đã có sự chuẩn bị trước, kế hoạch đã sẵn sàng rồi. Thậm chí, em hẹn anh đến đây cũng là hết sức cẩn trọng. Bình thường em ở một căn hộ chung cư trong trung tâm để tiện đi làm. Chỗ này vẫn còn là bí mật, như vậy sẽ tránh cho anh khỏi bị liên luỵ.

Bách cảm động, anh lúng túng chẳng biết nói gì để đáp lại, đành hỏi một câu mà anh biết rõ không có câu trả lời.

- Vậy tóm lại, “kẻ đó” là ai, chắc chắn là em đã khoanh vùng được một số mục tiêu rồi, đúng không?

- Anh thừa biết là em từ chối trả lời câu hỏi này.

- Thôi được rồi, trong vụ Lý Minh Văn, không tìm thấy bất cứ thứ gì ở hiện trường hay sao?

- Chẳng có gì. – Mai Thanh thở dài. - Một tên trộm có thể làm vô hiệu hoá toàn bộ hệ thống báo động tối tân nhất mà ông chủ cỡ đại gia như Lý Minh Văn đặt hàng riêng từ một công ty an ninh bên Mỹ, thì còn sơ xuất để lại chứng cớ gì hay sao. Hệt như vụ Đỗ Quang Huy, không tìm thấy gì hết, hắn quá tinh vi.

- …

- Cũng có một thứ, nhưng chẳng đâu vào với đâu. Sếp nói rằng bác đội phó đội hình sự dưới quận lúc nào cũng muốn thể hiện sự mẫn cán, nên đóng cả một mẩu đầu lọc xì gà vào bao nilon gửi kèm hồ sơ. Chiếc đầu lọc được tìm thấy lềnh bềnh trong cái rãnh cạn ngoài cổng ngôi biệt thự của Lý Minh Văn. Về mặt nguyên tắc thì vẫn giám định và ghi chép, đó là một điếu xì gà hiệu Bolivar Beliconos Finos, hàng xách tay, không bán rộng rãi ở Việt Nam, nhưng cũng chẳng để làm gì. Tất nhiên nó không phải của Lý Minh Văn, ông này thậm chí còn không hút thuốc, song tới 99% là của một người đi đường nào đó hút xong quẳng toẹt xuống cống. Chẳng ai đi ăn trộm và giết người lại còn hút xì gà.

- Anh cũng không cho rằng có người nào vừa đi xe máy hoặc vừa đi dạo vừa hút xì gà. Xì gà không phải là một loại thuốc lá thông dụng, thường thì người ta chỉ hút trong phòng, và phần lớn dân ta hút để làm điệu.

- Thì thế, nên 1% còn lại vẫn được bảo quản cẩn mật. Thế đấy, vụ này hơn vụ trước một cái đầu lọc xì gà. Chẳng có dấu vết gì hết. Hôm đại uý Đỗ Quang Huy bị giết, trước lúc đó anh ấy đã gọi điện cho sếp, hẹn rằng sáng sớm ngày mai sẽ có mặt ở văn phòng để báo cáo. Sếp bảo nghe giọng anh ấy rõ ràng là xúc động mạnh. Anh Huy vốn là người điềm tĩnh, nhưng có thể điều anh ấy phát hiện ra hẳn phải rất đặc biệt hoặc vô cùng nghiêm trọng. Đây đơn giản là một vụ giết người triệt khẩu. Anh ấy đã biết quá nhiều. Còn em, gần như phải điều tra lại từ đầu.

- Có phải thứ đó giống như thế này? – Bách chậm rãi mở chiếc ví dày cộp với đủ loại giấy tờ. Anh rút ra một chiếc đầu lọc màu nâu sậm được gói trong một lớp giấy nilon.

- Trời đất, làm sao anh có? – Mai Thanh tròn mắt nhìn chiếc đầu lọc.

- Không phải tài sản thuộc quyền sở hữu của em, anh tìm thấy nó trong sân nhà cậu Huy, mà Huy thì không bao giờ hút thuốc.

- Anh đã tìm thấy ngay sau khi phát hiện ra anh Huy bị giết?

- Không, hôm ấy anh đã tê liệt mọi cảm giác, làm sao còn tâm trí để nghiên cứu hiện trường. Nhưng hôm sau, anh có mượn chìa khoá của cô bạn gái Huy.

- Khoan đã, nhà của đại uý Đỗ Quang Huy đã bị niêm phong suốt ba ngày trời và hiện trường thì được rà đi soát lại.

- Thôi được, việc này chỉ mình em biết thôi nhé. Anh đã trèo tường vào. Thậm chí cửa sổ nhà Huy không có chấn song nên cũng chui vào được luôn, nhưng chẳng tìm thấy gì ngoài cái đầu lọc này. Nó nằm lẫn vào đám đất dưới bụi cây cảnh nên mới không ai để ý. Chính anh cũng suýt bỏ qua nó, chỉ vì tự dưng vung vẩy chùm chìa khoá xe nên mới để văng vào đấy, phải vạch cả bụi rậm ra để tìm. Anh đồ rằng Huy đã có ý chỉ cho anh làm việc này.

- Thôi nào, anh kìm nỗi thương nhớ bạn của anh xuống. Cảnh sát hình sự sao có thể nói điều phi lí ấy. Như vậy là rõ rồi, cáo già cũng có lúc đãng trí. Tên này nghiện xì gà nặng, Beliconos Finos là loại xì gà nặng nhất của dòng Bolivar, chẳng ai hút chơi loại này. Mà đến độ khi hành sự cũng mang theo xì gà thì tất nhiên không phải hút chơi.

- Hắn điềm nhiên hút xì gà khi đang quan sát con mồi, hẳn là loại sát thủ chuyên nghiệp đến mức cao thủ, một kẻ giết người không ghê tay.

- Một thằng đầu trộm đuôi cướp hiếm khi lại nghiện loại xì gà cao cấp này. Anh thấy có lạ không?

- Đã nghiện, tất không chỉ hút có hai lần, mà ngày nào cũng hút. Như vậy là mình đã có chút manh mối. Em thử tìm tất cả các nguồn hàng xách tay có cung cấp loại xì gà này, và về sở thích xì gà trong đám xã hội đen cao cấp.

- Tại sao anh không bổ sung cái đầu lọc vào hồ sơ, mà lại đi cất trong ví? – Mai Thanh nói giọng trách móc.

- Ấy, anh bị giấu giếm đủ mọi thứ, cũng nên giữ lại một cái đầu lọc cho riêng mình. – Bách nháy mắt.

- Đúng là trực giác của em đã không nhầm. – Mai Thanh thì thầm. – Em đang bí như hũ nút lại vớ được cái đầu lọc này.

- Vậy mà ban nãy anh lại trót cảm ơn em, nghĩ lại thấy rất thiệt thòi.

Mai Thanh nhún vai.

- Anh nên cảm ơn em một lần nữa vì đã không báo cáo lãnh đạo rằng anh đột nhập hiện trường trái phép, lưu trữ tang chứng trong ví cá nhân và… mang hoa hồng vàng đến hối lộ đồng nghiệp.

- Tôi chịu cô rồi. Cô bẩm sinh có tố chất, cô sinh ra là để phục vụ ngành an ninh, mặc dù có dáng dấp của một người mẫu thời trang thật.

Mai Thanh hơi đỏ mặt, cô nói lảng đi.

- Còn vụ hôm nọ ở quán Legend mà anh cứ giấu giếm các đồng nghiệp là vụ gì thế. Có liên quan đến những chuyện này không. Em đã chia sẻ hết với anh rồi, có việc gì quan trọng anh cũng nên chia sẻ một chút đi nào.

- Không liên quan. Ở một trang trại mà anh từng đến dự lễ khánh thành chỉ trong một tháng có hai vụ treo cổ tự tử và một vụ xảy chân rơi xuống vực. Nhưng anh chỉ tình cờ chứng kiến, không phải nhiệm vụ của mình nên không công khai, thế thôi.

- Kỳ lạ thật, như vậy chắc phải có nguyên nhân chứ.

- Phụ nữ là chúa tò mò. Em muốn điều tra toàn bộ những vụ án ở nước Việt Nam này chắc. Mỗi năm có hơn chục ngàn vụ, muốn tự hành xác cũng là bất khả thi.

Đúng lúc đó, điện thoại của Bách báo hiệu có tin nhắn. Anh mở ra xem, và dù có cố giữ bình tĩnh, sắc mặt cũng đã thay đổi. Mai Thanh kêu lên.

- Có chuyện gì vậy? - Rồi không nén được tò mò, cô ngó vào chiếc điện thoại.

Trên màn hình hiện lên dòng chữ in hoa “Ta đã nhìn thấy bóng đen bao phủ. Kẻ đó đang đứng ngay đằng sau lưng ngươi. Hãy cẩn

trọng”.

Chương 14: Đôi mắt được thay thế

Vĩ mở choàng mắt. Cô đang ngủ rất say, nhưng có một thứ gì đó thúc bách cô thức dậy. Vĩ thấy nặng đầu. Những giấc ngủ giữa trưa hè oi ả thế này thực là lợi bất cập hại, nhưng ngày trên vùng cao dài dằng dặc, ngủ là một cách để giết thời gian và định thần tâm trí sau những gì đã xảy ra. Vĩ ngó xuống sân qua ô cửa sổ mở toang. Sân trại vắng tanh, như thể chỉ có cô là duy nhất ở nơi hoang vu, tĩnh mịch này. Nghĩ đến đó, cô chợt thấy hoảng sợ. Lý do gì khiến cô ở lại một chốn chỉ đưa đến tai họa và chết chóc, mà vĩnh viễn suốt quãng đời còn lại cô sẽ không thể gạt nó ra khỏi óc?

Chỉ mới vài tuần trước đây thôi, không khí nơi đây còn vô cùng thù địch. Những người dân kỳ quặc, người đàn bà thổi sáo, và cả cô gái áo đen trong những cơn ác mộng, đều muốn cô quay trở về. Song sau tất cả những điều đó, lại như có một sức mạnh vô hình muốn níu kéo cô ở lại. Điều gì đã gợi lên cảm giác đó, hay chỉ là do cô tưởng tượng ra? Và cảm giác ấy xuất hiện từ khi nào? Vĩ cố nhớ lại.

Cô nhắm chặt mi mắt. Hình ảnh khuôn mặt bê bết máu của gã điên hiện ra giữa khoảng trống tối đen trong đầu cô, kề sau đó là chiếc cổ ngoẹo xuống dưới sợi dây treo cổ được mắc trên xà ngôi nhà đá ong thứ chín. Vĩ chợt hiểu ra. Sau hai cái chết thê thảm ấy, cô đã muốn ở lại để tìm ra sự thật. Không, thực sự đó không phải là ý muốn của cô. Cô căm ghét nơi này. Trại Hoa Đỏ luôn gợi lại nỗi đau mất mát mà không một ngày nào cô không nghĩ đến nó. Nó ám vào cô ngay cả khi mặt trời đang chan hoà ánh nắng và trong những giấc mơ không màu sắc.

Hai cái chết kia chẳng liên quan gì đến cô. Họ là những người không quen biết, cách biệt bởi cả không gian bị ngăn trở vì những ngọn núi khổng lồ, bởi một khúc thời gian như ngưng bặt khiến nền văn minh dường chưa chạm tay đến nơi này. Cô ở lại vì cái gì? Có phải vì một ám thị không thành lời đang dần xâm nhập vào trí não cô?

Bé Bảo chắc đã thức dậy từ trước và đang chơi đâu đó quanh khu chuồng gấu. Từ ngày Di thắt cổ tự tử, Bảo chỉ còn chỗ chơi duy nhất là nhà của hai vợ chồng A Bằng và đôi khi lân la sang trưởng bản. Cô xuống nhà và đi về phía rừng cây. Quả nhiên Bảo đang chơi trước cửa căn nhà gỗ. Cô chỉ nhìn thấy A Bằng. Ông ta đang đẽo một công cụ gì đó và thỉnh thoảng lại cho thằng bé những mẩu gỗ thừa. Bảo có vẻ thích thú với thứ đồ chơi đơn sơ đó. Cậu bé xếp chúng thành những hình vuông trên mặt đất trông có vẻ giống ngôi nhà. Trẻ con thường có những niềm đam mê bất tận với những gì mà người lớn ngăn cấm như đất cát và những mẩu vụn nhặt được, thậm chí là từ đống rác. Chúng mê những thứ đó còn hơn các hộp đồ chơi đắt tiền tối tân nhất mua trong siêu thị.

Cô lặng lẽ ngắm bé Bảo từ xa. Gốc cây rậm rạp mà cô đang đứng có thể cản tầm nhìn từ ngôi nhà gỗ. Cô không muốn xuất hiện. Điều đó gây cảm giác khó chịu cho cả cô và A Bằng. Kể từ sau cái chết của Di, mỗi lần nhìn thấy cô, hai vợ chồng A Bằng càng lúng túng đến khổ sở. Đôi mắt họ phản chiếu sự hoang mang, sợ hãi và cảnh giác tột độ. Cô chưa hiểu mình đã làm gì nên nông nỗi để họ phải tỏ thái độ như vậy. Bất chợt, Bảo đứng dậy và ngơ ngác tìm kiếm xung quanh như thể đã biết Vĩ đứng đâu đó trong rừng cây. Vĩ hơi lùi lại. Từ chỗ đứng, thằng bé không thể nhìn thấy cô, nhưng chắc chắn, nó có thể CẢM THẤY. Đôi mắt trong veo của Bảo ngơ ngác. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt dịu dàng của con trai, Vĩ lại thấy quặn bên ngực trái.

Bốn năm về trước, cô đã phải ép mình đối diện với người đàn ông ngạo mạn mang trái tim tổn thương của kẻ bị từ chối. Khuôn mặt lạnh lùng đưa cho cô tấm phim chụp và kết quả kháng sinh đồ.

- Hỏng giác mạc do loạn dưỡng di truyền. Nếu trong gia đình thằng bé có người bị bệnh này, tất tỉ lệ di truyền là rất cao.

- Theo quan điểm của anh… giờ phải làm sao? – Cô hỏi một câu mà bụng đã biết rõ câu trả lời.

- Biên pháp duy nhất: thay giác mạc. Với kết quả nhìn thấy từ phim chụp, chỉ trong vòng sáu tháng nữa, nếu thằng bé không được thay giác mạc, nó sẽ bị mù vĩnh viễn.

- Vậy thì… mình sẽ thay giác mạc cho nó.

- Kỹ thuật thay giác mạc bây giờ cực kỳ tiên tiến, bệnh viện của chúng tôi cũng được trang bị những máy móc tối tân, và tất nhiên, tôi là một bác sỹ phẫu thuật có tay nghề, vì thế mà… cô mới tìm đến tôi.

- Không hẳn thế… em… đúng thế, em cần anh. Chỉ có anh mới giúp được việc này. Mọi thứ đã sẵn sàng rồi, chỉ cần anh trực tiếp đứng ca mổ, đúng không nào?

- Cô nói bằng giọng dỗ dành như lúc thuyết phục thằng bé hàng xóm khốn khổ bơi ra ngoài lạch giữa trời nắng chỉ để lấy cho cô một bông súng nước. Vấn đề không phải là tôi hay bệnh viện tôi. Điều quan trọng nhất là nguồn giác mạc thay thế đã cạn kiệt rồi, trong kho rỗng không. Trước đây ngân hàng tế bào bên Mỹ, bên Srilanka vẫn thỉnh thoảng tài trợ nhỏ giọt cho một ít. Nay thì chấm dứt. Họ cũng đang thiếu giác mạc như đất hạn cần nước. Chúng ta đành nghếch mắt lên mà chờ đợi trong khi lau chùi những trang thiết bị máy móc cho sạch bóng lên.

- Anh phải có cách gì chứ.

- Cách gì, có tới hơn 300.000 người đang chờ đợi cái màng trong suốt mỏng chưa đầy nửa mili để được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Cậu bé yêu quý của cô chỉ là 0,003/1000 trong số những người chờ đợi thôi. Có những người 30 năm nay vẫn sống trong bóng tối, cậu bé của cô mới chỉ ba năm thôi mà.

- Anh có còn lương tâm của bác sỹ nữa không đấy? Anh đang nói chuyện với tư cách là một bác sỹ, không phải là… Nó chỉ là một đứa trẻ thôi, nó sẽ phải sống trong bóng tối suốt quãng đời còn lại, và kinh khủng nhất là nó chưa được nhìn thấy ánh sáng bao giờ, chưa được nhìn thấy…

- Chưa được nhìn thấy mẹ nó bao giờ chứ gì. - Người đàn ông đứng dậy, chiếc áo blu toả ra màu trắng lạnh lẽo. Anh ta khoanh tay lại, nhìn xuống cô chăm chú. – Cô có yêu quý nó đâu, cần gì phải khổ sở thế.

- Anh thật là kỳ lạ. Nó là con trai của em. Em… có thể hy sinh vì nó.

- Cô thay đổi nhiều quá nhỉ. Cô có biết hy sinh bao giờ đâu. Từ trước đến giờ chỉ có người khác hy sinh vì cô. Điều gì làm cô trở nên kỳ quặc như thế. - Người đàn ông mỉm cười giễu cợt. Anh ta hạ giọng. – Dĩ nhiên là còn cách chứ. Giác mạc đâu chỉ lấy từ nguồn tài trợ, còn cả những người hiến tặng nữa.

- Đúng rồi. – Cô liếm cặp môi đang khô khốc và nói như một cái máy. – Bảo có thể nhận giác mạc từ những người hiến tặng.

Bác sĩ nheo mắt vẻ thích thú.

- Từ lúc thực hiện được ca ghép đầu tiên đến giờ, bệnh viện chỉ mới nhận được 10 đơn hiến tặng, mà phần lớn còn đang sống sờ sờ.

- Vậy thì làm thế nào? - Trước màn tra tấn của người bạn cũ, cô trở nên ngơ ngẩn.

- Còn một cách cuối cùng. Tôi là một bác sỹ giỏi, chẳng bao giờ có đề bài mà lại không tìm ra lời giải. Có thể tìm ngay được người hiến tặng, chỉ trong vòng một phút thôi.

- Ai thế? – Vĩ mở to mắt.

- Chính là cô. – Anh ta thì thầm. – Cô là mẹ nó, còn gì tuyệt hơn.

- Nghĩa là thế nào? Em chưa hiểu.

- Cô có thể tặng giác mạc cho thằng bé. Tuy nhiên, người ta có thể hiến tặng nhiều bộ phận cơ thể ngay cả khi vẫn đang hít thở khí trời, nhưng giác mạc thì không thế, chẳng ai đi lấy giác mạc từ một người còn sống. Nhưng cô đã nói rằng cô có thể hy sinh vì nó. Vậy thì hãy làm đi, trao tặng cho thằng bé yêu quý của cô ánh sáng mặt

trời. Dù sao thì cô cũng được nhìn ngắm mọi thứ suốt hai mươi năm nay rồi còn gì.

Vĩ sững sờ, cô thấy nghẹt thở, khó khăn lắm mới mở được đôi môi đang mím chặt vào nhau.

- Anh… thực là độc ác. Anh nói rằng tôi thay đổi, còn tôi thấy rằng anh đang biến thành quỷ sứ. Điều gì đã làm anh trở nên như vậy?

- Đến giờ này cô còn hỏi tôi một câu phi logic đến nực cười. Cô yêu cầu tôi chỉ cho cô các phương thức và tôi trả lời, sau đó lại bị mắng chửi là quỷ sứ, thật là lấy oán trả ân. – Anh ta nhún vai rồi quay trở lại bàn lật giở một tập tài liệu bằng tiếng Pháp, vẻ như chẳng còn thứ gì đáng quan tâm nữa.

Vĩ cầm tập hồ sơ bệnh án rồi đi thẳng ra cửa mà không nói một lời nào. Anh ta điên rồi. Một người đầy kiêu ngạo như anh ta dường như hết cuộc đời này cũng chẳng thể quên được cú sốc đó. Anh ta nói đúng. Anh ta đã hy sinh vì cô, đã ở bên cạnh cô ngay cả khi cô bị cả thế giới này bỏ rơi. Nhưng trước sau, Vĩ chỉ coi mình như một cô em gái, hay một người bạn hàng xóm quen được chiều chuộng. Còn anh quá tự tin vào một sự sở hữu tưởng tượng trong tương lai, và màn trình diễn vừa rồi là kết cục của một lời nói tế nhị xưa như trái đất “Em rất quý anh, vô cùng yêu quý, nhưng tình cảm khác thì không thể. Chúng ta có thể mãi mãi là bạn tốt của nhau”. Anh ta đã gầm lên “Anh có thể là bạn của bất cứ ai, và ai là bạn em cũng được, nhưng anh thì không thể”. Lần cuối cùng anh nói câu đó cho đến giờ đã là hơn bốn năm trời. Nhưng anh nói đúng, nếu cô có thể hy sinh vì Bảo, tất cô sẽ phải tự nguyện làm điều đó. Cô không đủ can đảm hay cô chưa đủ yêu thương Bảo như những bà mẹ khác? Cô không biết liệu một người mẹ có thể hy sinh được điều gì cho những đứa con? Liệu cảm giác của những người mẹ khác là thế nào khi con trai họ chỉ còn thời hạn ngắn ngủi để quyết định số mệnh của mình? Một đứa trẻ ba tuổi không thể tự quyết định được. Nó trông chờ vào những con người đã trưởng thành ở xung quanh nó. Nếu như bé Bảo… Mới nghĩ đến đấy, cô vội xua ngay ý nghĩ mà cô cho rằng thật không trong sạch.

Vĩ không thể xua đi hình ảnh lúc bé Bảo ngồi trên đùi cô. Thằng bé gày gò, nhẹ cân, nhưng cô thấy thật nặng nề, cảm giác khó chịu cứ len lén luồn vào óc như một con rắn đầy nham hiểm. Lúc đó Lưu cũng đang ngồi dưới chân cô, mải mê nghiên cứu các số liệu trên màn hình laptop, thỉnh thoảng lại ngước nhìn hai mẹ con mỉm cười. Cô cũng mỉm cười, hệt những bức ảnh mẹ và con hạnh phúc quảng cáo trên các tạp chí dành cho phụ nữ. Đột nhiên, thằng bé quờ lên mặt cô. Nó chậm chạp miết hai bàn tay nhỏ bé lên từng khoảng da thịt, đầu tiên là má, sau đến mắt, mũi và miệng. Cô rùng mình. Nó không nói gì, nhưng trong khoảnh khắc, hai bàn tay dừng lại vẻ ngần ngừ, sau đó, nó tiếp tục lần ra hai tai cô, lên tóc, xuống cằm, và quay trở lại đôi môi đang mím lại vì căng thẳng. Nó không thích? Nó nghi ngờ? Nó khó chịu? Bất ngờ, thằng bé ngước đôi mắt đục lờ, bất động lên NHÌN cô. Đôi mắt vô hồn, nhưng cô nhìn thấy trong đó cả niềm khao khát và một dấu hỏi to tướng “Mẹ, con muốn nhìn thấy mẹ. Bao giờ con mới được nhìn thấy mẹ?”. Kể từ giây phút đó, trái tim Vĩ như tan ra, và những cảm giác yêu thương, hối hận lúc nào cũng luẩn quẩn để hành hạ Vĩ.

Thằng bé, con trai cô chỉ còn thời hạn sáu tháng nữa. Vĩ liên tục gọi điện cho người bạn cũ để hỏi han tình hình. Lần nào anh ta cũng trả lời cụt ngủn.

- Chưa có, nếu có gì tôi đã gọi điện cho cô rồi.

Vĩ bắt đầu đếm lùi. Khi chỉ còn hai tuần nữa là đến hạn cuối cùng, thằng bé bảo cô.

- Mẹ ơi, mặt trời rất nóng.

- Đúng rồi con ạ, nóng như lửa.

Thằng bé chỉ nói về mặt trời như thế, và cô cũng chỉ nói được như thế. Nếu lớn hơn, nó sẽ hỏi mặt trời có màu gì, hình gì, nhưng may mắn thay, một đứa trẻ ba tuổi chỉ khái niệm được đến vậy.

- Lửa là gì hả mẹ?

- Lửa rất nóng.

- Tại sao nóng?

- Nóng để nấu chín súp cho con ăn.

- Thế mặt trời có nấu chín được súp không?

- Không, mặt trời chỉ để chiếu sáng thôi. – Vĩ buột miệng xong mới thấy là mình lỡ lời.

- Sáng là thế nào hả mẹ?

- Sáng… là một dòng nước ấm áp, nó sẽ chảy trên da thịt con như thế này. – Cô khẽ vuốt ve cái cẳng tay gày nhẳng.

Bảo im lặng. Nó đang cố hình dung bằng những khái niệm mù mờ của một đứa trẻ chỉ nhìn thấy màu đen.

Bước sang tuần cuối cùng, Vĩ cảm thấy suy sụp, cô tránh nhìn vào mắt thằng bé. Cô đã thuyết phục Lưu đưa Bảo sang nước ngoài để thay giác mạc song anh gạt đi.

- Chưa qua phẫu thuật nó đã ốm lên ốm xuống rồi, bây giờ còn đi lại xa xôi, chịu đủ mọi xét nghiệm, liệu có chịu đựng được không. Mà phía bên này chẩn đoán thế, sang kia biết đâu kết quả ngược lại.

Quãng nửa đêm hôm đó, cô bị đánh thức bởi một tiếng chuông điện thoại. Lưu nghe máy, và khi biết không phải cuộc điện thoại của mình, anh chuyển sang cho cô, vẻ mặt nghi ngờ.

- A lô, Vĩ nghe đây.

- Tôi đã có giác mạc cho thằng bé rồi. Sáng sớm mai cô mang nó đến bệnh viện để làm xét nghiệm và các thủ tục liên quan.

- Vậy sao, vô cùng cảm ơn anh. – Vĩ reo lên giữa đêm tĩnh lặng. - Mà giác mạc của ai vậy?

- Cô nhớ sắp xếp mọi công việc và chuẩn bị sức khỏe cho thằng bé, giác mạc chỉ giữ đông lạnh được hai tuần thôi đấy, nếu có gì trục trặc, sẽ phải chuyển sang cho bệnh nhân khác.

Đầu bên kia tút dài lạnh lùng. Vĩ sang phòng bé Bảo, suýt nữa thì cô đã đánh thức thằng bé dậy.

Ca phẫu thuật thành công. Cô gặp người bạn cũ khi anh vào phòng hậu phẫu để kiểm tra tình trạng của bệnh nhân. Vĩ không nói

gì xong đôi mắt của cô tràn ngập vẻ biết ơn khiến anh ta phải bối rối quay mặt đi. Anh cao giọng.

- Sau chín tháng sẽ lấy được thị lực, mọi chế độ ăn kiêng đã ghi trong giấy khám.

- Cái người hiến tặng ấy, là ai vậy? – Vĩ vô cùng muốn biết danh tính của chủ nhân đôi giác mạc quý giá đang nằm trong mắt con trai cô.

- Không có người hiến tặng?

- Có nguồn tài trợ mới?

- Không có.

- Dự án nuôi cấy giác mạc từ tế bào gốc đã thành công?

- Chờ thu hoạch từ dự án thí nghiệm trên mắt thỏ chắc phải mười năm nữa mất. Thôi hai mẹ con nghỉ ngơi, tôi phải chuẩn bị cho ca phẫu thuật khác.

- Nghĩa là từ một xác chết vô thừa nhận, một gã ăn mày à? – Vĩ kinh khiếp.

- Không, của một thanh niên trẻ hoàn toàn khoẻ mạnh. – Anh nói để cô yên tâm.

- Anh vừa nói không có người hiến tặng.

- Anh ta không hiến tặng, – Anh hạ giọng. - và việc lấy giác mạc từ các tử thi mà không được phép của nhân thân là bất hợp pháp.

Vĩ bắt đầu hiểu ra. Cô nắm chặt tay anh.

- Anh làm điều ấy là vì… Em vô cùng cảm ơn anh…

Anh lại nói to giọng thuyết giảng để át đi sự lúng túng.

- Đôi khi việc phi pháp lại là nhân đạo. Tôi làm điều này không phải vì cậu con trai yêu quý của cô, mà đối với bất cứ bệnh nhân nào cũng đều hành xử như thế cả.

Sau đó anh vội vã ra ngoài để tránh bị Vĩ hỏi thêm nữa.

Lần này, Vĩ cũng lại đếm lùi, nhưng khác với lần trước, cô mong thời gian đi nhanh hơn. Chỉ còn 5 tháng, 2 tháng, 1 tuần, rồi đến giờ phút quan trọng cuối cùng, khi Bảo được mở băng mắt, cô đứng trước mặt thằng bé. Nó ngơ ngác nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt, rồi giơ hai tay về phía cô "Mẹ!". Bảo đã nhìn rất rõ, nhưng cô thấy mắt mình mờ đi vì một màng nước dày đang bao phủ.

Ân nhân của cô và bé Bảo vẫn thỉnh thoảng gọi điện để kiểm tra kết quả và cô đều nói rằng rất tốt, mọi thứ đều bình thường. Chỉ có một điều duy nhất là những hình ảnh không bình thường mà thằng bé nhìn thấy, nhưng người khác không nhìn thấy, thì cô không dám kể lại cho anh. Một người làm khoa học như anh lẽ dĩ nhiên không tin vào những sự kỳ quặc đó và sẽ lôi thằng bé đi xét nghiệm. Chỉ có cô biết rằng, con chó đen tai trắng, và người thanh niên cắt đứt mạch máu để tự tử trong ngôi biệt thự ven biển là có thực, nhưng sự thực chỉ hiện hữu ở quá khứ. Đối với những người khác, họ là vô ảnh.

Bất ngờ, cảm giác xuất hiện trong giấc ngủ vừa rồi đột ngột quay trở lại, cái cảm giác khiến cô phải tỉnh giấc trong cơn mộng mị. Cái vật chuyển động thấp thoáng ghê rợn ấy, với làn da xám như chì, bàn tay gân guốc, bẩn thỉu, ánh mắt dâm đãng và độc ác, chỉ cần một phần ngàn giây cũng đủ để cô nhận ra: Lão thầy mo. Trong khoảnh khắc, lão biến mất sau những lùm cây rậm rạp. Không chần chừ, Vĩ đuổi theo hướng cô vừa nhìn thấy. Cô vòng ra sau khu nhà kính và thấy bóng lão già lao xuống con dốc. Vĩ hít một hơi dài, máu trong người cô chảy rần rật. Cô thấy mình là kẻ truy đuổi trong những cơn ác mộng thời thơ ấu. Kẻ đứng ở vị trí cuối cùng trong đoàn rồng rắn ẩn hiện. Vĩ cũng lao mình xuống dốc.

Lão già khuất sau lối ngoặt. Khi cô xuống đến bãi đất trống thì xung quanh chỉ còn rừng cây, núi và vực thẳm. Lối mòn dẫn ra bức

tượng hình người cụt đầu là nơi duy nhất mà bước chân con người có thể lẩn trốn. Cô tiếp tục đi men theo con đường ven núi. Khối khổng lồ đen sẫm đã ở phía trước. Cô không nhìn thấy gì phía sau tảng đá bị che khuất, và hơi lạnh từ trong hang vẫn toả ra ngun ngút. Mặt đất ẩm ướt sau cơn mưa rào về đêm in rõ từng vết chân to bản. Cô đi qua hẻm đá mà Di đã tự mình thắt cổ, rồi tiếp tục lần theo những vết chân dẫn vào con đường mòn giữa rừng già.

Đến đây, dấu vết của lão thầy mo biến mất. Thảm thực vật phía dưới không thể đón nhận dấu vết của bất kỳ vật chuyển động nào ngoại trừ lũ côn trùng. Cô ngần ngừ ngồi bệt xuống một phiến đá nhỏ đầy rêu. Hơi ẩm cuộn lên từ đất khiến cô lạnh run người. Lúc này, khi đã bình tĩnh trở lại, cô mới thấy kinh hoàng. Cô đang cô độc giữa núi cao rừng thẳm cùng một con quỷ dữ. Chẳng phải cô đã trúng kế của lão hay sao. Lẽ ra cô nên yêu cầu Ráy hoặc A Cách cùng đi, sẽ an toàn hơn rất nhiều. Vĩ định quay đầu một mạch về trang trại thì chợt nghe thấy tiếng sáo lảnh lót. Nó vẫn lặp đi lặp lại một bản nhạc đơn điệu và buồn thảm. Tiếng sáo đang phát ra từ phía trước. Không do dự, Vĩ đi theo hướng mà cô biết chắc rằng sẽ dẫn đến đâu.

Tiếng sáo đang phát ra từ ngôi nhà cổ của dòng họ Quách.

Đất dưới chân cô vẫn ẩm ướt. Rừng cây yên tĩnh đến độ cô có thể nghe thấy tiếng côn trùng rỉ rả và tiếng bước chân lục bục của chính mình đạp trên lá mục. Đột nhiên, âm thanh của đôi giày vải trở nên là lạ. Nó gấp gáp và dồn dập hơn. Cô vẫn đều bước rồi bất ngờ dừng lại. Cô dừng lại nhưng tiếng bước chân không dừng, nó vẫn vang lên vài nhịp rồi mới ngắt, hệt một nhà làm phim tồi ghép hình và tiếng không khớp nhau. Ngực trái cô thắt lại. Chẳng cần ngoái đầu ra sau, cô cũng hiểu rằng mình không phải là sinh vật hai chân duy nhất trên quãng đường này. Vĩ từ từ quay lại, lối mòn vắng tanh, chỉ có những đám lá tươi ngọ ngoạy trong một cơn gió hiếm hoi luồn giữa rừng già.

- Ai…? – Vĩ kêu lên và cảm thấy sợ giọng nói của chính mình. – Tôi không thích đùa bỡn kiểu này.

Cô tiếp tục bước đi, nhưng chỉ vài phút sau đã lại thấy tiếng những bước chân khác chen vào. Cô vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra rồi bất thình lình quay phắt lại. Cái bóng sau lưng cô định nhảy vọt vào bụi rậm bên cạnh nhưng không kịp. Nó mở tròn mắt nhìn cô, sợ hãi. Cô quát lên giận dữ.

- Bảo, con đang làm cái trò gì vậy?

Thân hình bé Bảo vốn đã gày gò, nay đứng giữa những thân cổ thụ to lớn càng trở nên bé nhỏ. Nó lấm lét nhìn người mẹ đang đỏ mặt vì tức giận.

- Con thấy mẹ… đi… nên đi theo.

- Con nghĩ rằng mẹ đi đâu mà lại đi theo. Con theo dõi mẹ?

- Con… không biết. Con thấy sợ…

Vĩ thở dài. Cơn giận của cô dồn xuống. Thằng bé mới 7 tuổi nên không biết diễn đạt. Cô hiểu rằng nó đang lo cho cô. Sau hàng loạt những gì xảy ra ở Trại Hoa Đỏ, đầu óc non nớt của nó lờ mờ cảm thấy những chuyện không bình thường. Có phải cũng như cô, bằng trực giác, nó đã nhìn thấy trước những sự chẳng lành? Cô tiến lại phía bé Bảo, ôm choàng lấy nó.

- Mẹ chỉ đi dạo thôi mà. Thôi được rồi, con đi cùng mẹ.

Cô nắm tay Bảo và tiếp tục len qua rừng. Có người bên cạnh, cô cảm thấy an tâm, dù đó chỉ là một đứa trẻ. Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy những bậc đá dẫn lên sân trước của ngôi nhà cổ. Bậc khá cao nên cô đỡ Bảo lên trước. Bé Bảo không kìm nén được sự thú vị, nó reo lên.

- Đây là toà lâu đài mà hôm trước con chỉ cho mẹ.

Ngôi nhà cổ vẫn nguyên si như vậy, duy có một cánh cửa sổ đã bung ra để lộ ô cửa đen ngòm. Thỉnh thoảng gặp cơn gió mạnh, nó giật sầm sập vào bờ tường như thể vừa có người đưa tay mở cửa một cách giận dữ. Lá cây khô vẫn rụng đầy sân, nhiều chiếc mắc vào những rãnh đá rồi ở lại đấy vĩnh viễn trước khi hoá thân thành một lớp đất hữu cơ nuôi sống cỏ dại. Chợt một tràng cười khanh

khách man dại rộ lên từ phía tầng áp mái khiến bé Bảo giật thót mình nép vào người mẹ. Cô nói khẽ.

- Đừng sợ, đấy là tiếng chim.

- Sao nó kêu sợ thế hả mẹ?

- Mỗi loài chim nói chuyện theo một cách khác nhau. Cũng như con người, có người nói dễ nghe, còn có người lúc nào cũng cắm cảu.

Bé Bảo vẫn chưa hết sợ, bàn tay nhỏ bé của nó túm riết lấy Vĩ. Cửa ra vào ngôi nhà đóng im ỉm. Vĩ giật mình. Bữa trước khi đến đây cô đã mở nó ra. Vậy thì ai đã đóng lại? Có thể người đàn bà thổi sáo vẫn qua lại nơi này và muốn giữ nguyên sự bình yên cho những linh hồn xưa cũ, hoặc biết đâu đây chính là nơi trú ẩn của lão thầy mo. Nghĩ đến đó, trán cô rịn mồ hôi. Vĩ thì thầm với bé Bảo.

- Con đứng ngoài này đợi mẹ.

- Không, con đi với mẹ. – Bé Bảo sợ hãi càng túm chặt lấy Vĩ.

- Mẹ chỉ vào trong nhà kia thôi. Trong đó bẩn thỉu và tối tăm, con đứng ngoài sân này canh gác cho mẹ.

Nghe thấy từ “canh gác”, mặt mũi cậu bé trở nên tươi tỉnh. Nó đứng thẳng người và ngay lập tức buông tay mẹ.

- Mẹ vào đi, con sẽ đứng đây bảo vệ.

- Nếu có người đến, con kêu to lên cho mẹ biết. – Vĩ nhìn bao quát khắp mặt sân và cảm thấy yên tâm. – Nếu con nghe thấy tiếng chim giống ban nãy, cũng đừng sợ nhé.

- Vâng, con chẳng sợ gì hết. – Bảo nói to để át đi sự căng thẳng.

Vĩ đẩy nhẹ cánh cửa. Nó vẫn rít lên một tiếng ghê rợn hệt lần trước. Từ trong nhà phả ra hơi lạnh và mùi ẩm mốc lưu cữu. Hôm nay trời nắng, nhưng ánh sáng hắt vào chỉ đủ để Vĩ nhìn thấy đường đi. Cô tiến thẳng vào lối hành lang trước mặt để mở cửa thông ra sân giữa, quen thuộc như thể chính cô đã từng ở nơi này. Khi Vĩ mở cánh cửa thứ hai, cô thấy trời đất tối sầm và gió rít ào ào trên những cành cây lá trắng đang xòa tán lên mái nhà. Bầu trời vần vũ mây

đen báo hiệu một cơn giông khủng khiếp sắp càn qua vùng. Cô thấy mình như đang ở trong một bộ phim khoa học viễn tưởng. Cánh cửa bên này là một cánh đồng ngập nắng, nhưng chỉ mở sang phía kia đã là đại ngàn heo hút và vực thẳm hư vô. Ở cửa trước, bé Bảo khum bàn tay bé nhỏ để che cơn lốc bụi đang tạt vào mắt, tay kia vẫy vẫy ý nói Mẹ cứ yên tâm.

Vĩ ngần ngừ nhìn những cánh cửa đóng kín của dãy nhà sau. Cô mới chỉ khám phá vài căn phòng trước mặt đã đủ thấy ớn lạnh rồi, phần còn lại ẩn chứa những gì bên trong, cô không lường trước được, nhưng trực giác chỉ dẫn những sự chẳng lành. Tốt hơn hết, Vĩ nên cùng bé Bảo quay về trang trại may ra thoát kịp cơn giông. Nghĩ đến đó, cô vội vàng trở lại. Lúc đi ngang qua một căn phòng, cô giật bắn mình vì một bóng đen bất động trên chiếc giường đá còn sót lại trong phòng. Màu trắng nhờ ở phần trên giúp cô nhận biết đó là một khuôn mặt người. Bóng đen cất giọng lơ lớ quen thuộc.

- Cơn giông to như vậy nhưng còn rất lâu mới mưa được.

Vĩ kinh ngạc nhìn hình nhân tiến dần ra khung cửa. Người đàn bà thổi sáo hôm trước, lưng vẫn đeo một gùi lá.

- Lần nào chị cũng làm tôi sợ. Sao chị biết?

- Dễ thôi mà, chúng tôi chẳng còn cách nào dự báo thời tiết ngoài kinh nghiệm. Sau cơn giông này, trời sẽ còn yên lặng rất lâu mới cho đổ mưa.

- Tôi có điều này muốn hỏi chị, tôi không cho rằng tình cờ chút nào. Tháng vừa rồi trong trang trại của tôi đã có ba người chết, và hễ lần nào điều đó sắp xảy ra, tôi đều nghe thấy tiếng sáo của chị. Có phải có là điềm báo không? Chị đã nhìn thấy trước điều đó, đúng không?

Người đàn bà thở dài. Khuôn mặt trắng bệch của chị ta thoắt nhăn nhúm như một bà già sáu mươi.

- Phải, tôi đã nhìn thấy.

- Tại sao chị không nói trước cho tôi?

- Tôi đã nói trước với cô rồi. – Người đàn bà mân mê cây sáo trên tay. – Lần trước, tôi đã yêu cầu cô quay về.

- Chị nói đúng. – Vĩ bật khóc, cô nhìn thấy những cảnh tượng kinh hoàng trôi vùn vụt trong óc như một thước phim tua nhanh, những hình ảnh đảo đi đảo lại tra tấn cô không khác nào khi cô đang đối diện với nó. – Lẽ ra tôi nên quay trở về, tôi nên kiên quyết quay trở về.

- Con người ta lẽ ra có nhiều điều không nên làm. Có nhiều điều lẽ ra cô không nên làm, nó đẩy cô song hành cùng tội lỗi.

- Chị nói gì, tôi không hiểu?

- Rồi cô sẽ tự hiểu. – Khuôn mặt người phụ nữ đối diện cô bình thản trở lại, đẹp lạnh lẽo như được tạc từ một phiến thạch cao.

- Chị nói đúng, tôi nên quay về. Ngày mai tôi sẽ về thành phố, về nhà.

- Nơi nào an toàn nhất sẽ là nhà của cô, nhưng cô không thể về được.

- Tại sao, chị vẫn khuyên tôi nên về kia mà?

- Cô cần phải biết sự thật.

- Sự thật nào? Cái trang trại này có liên quan gì đến tôi ngoài tư cách là một thứ tài sản.

- Mọi thứ đều liên quan đến cô, đó chính là định mệnh.

Vĩ hít một hơi dài.

- Chị biết một điều gì đó?

Người đàn bà không nói gì, chị ta đưa cây sáo lên môi và thổi bản nhạc não nùng quen thuộc. Chị ta thổi sáo ngay trước mặt Vĩ, nhưng âm thanh của nó vẫn xa xôi hệt như khi Vĩ lắng tai nghe từ trang trại.

- Chị nói đi nào. – Vĩ gắt lên. – Nếu chị biết điều gì đó mà không nói thì thực là độc ác. Cái điều liên quan đến tôi ấy, tôi không thích trò chuyện kiểu nửa vời thế này.

- Con người vốn độc ác. Cô hãy tự nhìn bằng đôi mắt của mình. Điều đó tốt hơn cho cô.

Vĩ thì thào.

- Cái chết vẫn còn đang tiếp diễn?

Người đàn bà không nói gì. Nhưng khuôn mặt của chị ta biểu lộ thái độ không phản đối. Vĩ gào lên.

- Chị thực là quái đản. Hoặc là chị đang dọa tôi, hoặc chị biết một sự thật nào đó mà làm ngơ. Cả hai trường hợp đều xấu xa như nhau.

- Tôi nói ra sẽ chẳng thay đổi được gì, mà còn khiến sự thể tồi tệ hơn.

- Nghĩa là thế nào, chị càng nói càng khiến tôi khó chịu. Thật chẳng đáng vượt cả quãng đường rừng để nghe úp úp mở mở thế này.

Những giọt nước mắt ứa ra trên hai tròng mắt đen của người đàn bà, chúng trong suốt như vô thực.

- Nếu có thể ngăn cản được điều gì, tôi đã làm việc ấy từ lâu rồi. Tôi đã cố gắng mà không thế. Chẳng thay đổi được điều gì. Tôi đã chứng kiến mà bất lực, tôi đã nhìn thấy trước mà bất lực.

- Vậy mà chị muốn tôi ở lại. Chị đã chẳng thay đổi được điều gì, còn tôi có thể làm được việc ấy hay sao?

- Cô có thể làm được. – Người đàn bà nhìn thẳng vào cô bằng đôi mắt đen sầu thảm. Vĩ không bao giờ quên được đôi mắt ấy, và cô cũng không biết rằng đó chính là lần cuối cùng cô được đối diện với người đàn bà kỳ lạ. – Bởi vì con người ta không thể thay đổi được số mệnh của người khác nhưng có thể làm chủ được định mệnh của mình.

- Chị nói rằng rồi tôi cũng sẽ phải chết… ngay tại nơi này.

- Tôi không biết, điều đó tự cô có thể quyết định.

- Nếu nguy hiểm đến vậy thì tôi sẽ quay trở về thành phố. – Vĩ khôn khéo đưa đẩy câu chuyện. Nhưng chị ta dường như đọc hết ý nghĩ trong đầu cô, chị ta nhét cây sáo vào gùi rồi đi vào sân giữa. Vĩ kiên quyết đi theo. – Ngay sáng mai tôi sẽ quay về nhà, thế là hết chuyện.

Người đàn bà đang lúi húi hái những lá cây mọc chen giữa đám cỏ dại, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Cô không thể, và cũng không nên quay về. Hãy ở lại và chứng kiến.

Vĩ biết rằng câu chuyện đưa đi đẩy lại cũng sẽ chỉ có thế. Cô nhún vai và quay đi.

- Vậy thì chào chị, hy vọng không còn phải nghe thấy những tiếng sáo xúi quẩy của chị nữa.

Người đàn bà nói vọng ra.

- Cô sẽ không phải nghe thấy nữa đâu, tôi hứa đấy.

Lúc đi ra phòng chính, cô đâm bổ vào bé Bảo.

- Mẹ đã dặn con đứng đợi mà. Lính gác bỏ vị trí nhé.

- Con nghe thấy tiếng mẹ nói chuyện, mẹ vừa nói với ai đấy.

- À, một người quen. Bác ấy vẫn thổi sáo cho mẹ con mình nghe, nhưng mẹ ớn nghe sáo lắm rồi, con vào chào bác ấy một câu rồi mình về không trời mưa to mất.

- Vâng ạ. – Bé Bảo chạy vụt vào nhà trong vẻ hớn hở hệt một chú lính gác hết giờ làm việc, nay đã được tự do co duỗi chân cẳng.

Vĩ ra sân trước chăm chú quan sát màu sắc của bầu trời. “Chị ta nói đúng,” cô nghĩ bụng “Trời thế này còn lâu mới mưa được, nhưng đã mưa chắc trôi nhà trôi cửa”. Cô cúi xuống buộc lại dây giày và ngay tức thì thấy bóng bé Bảo vọt qua cánh cửa. Khuôn mặt nó tái xanh như máu ở trong cơ thể đã bị rút hết ra ngoài. Cô ôm chặt lấy đứa con trai yêu quý. Người nó mềm oặt rũ xuống tay cô.

- Trời ơi, sao thế con? – Vĩ cũng run rẩy không kém bé Bảo. Cô cảm nhận được trống ngực thằng bé đang đập vội vã và nỗi sợ hãi từ bé Bảo đã lan tỏa sang cô. Cổ họng Vĩ nghẹn lại. – Mẹ đang ở bên cạnh con. Nói đi, điều gì làm con sợ.

Đôi mắt Bảo nhắm nghiền như muốn xua hết nối kinh hoàng. Giọng nó thổn thức.

- Ở trong ấy…

- Sao?

- Người trong ấy…

- Người nào?

- Người có cây sáo… Bà ấy có hàng chục lỗ thủng trên người… Máu tuôn ra…

Vĩ bế thốc bé Bảo chạy băng xuống con đường rừng. Máu trong người cô đông cứng, nhưng cô chạy mà không ngoái đầu lại, như đang trong một cơn ác mộng vẫn ám ảnh hằng đêm.

Chương 15: Rút dây động rừng

Mai Thanh dừng lại để chỉnh chiếc áo mưa cho kín người. Cơn mưa to đến nỗi bộ áo mưa vải dù dày dặn cũng không thể ngăn nổi làn nước lạnh cứ từ đâu ùa vào bên trong. Đang là mùa mưa, một tuần trời trong được hai ngày thì năm ngày xám xịt. Nếu như thường lệ, lẽ ra cô đã về căn hộ chung cư nằm ngay trung tâm thành phố để ngồi trước bàn làm việc với ánh đèn ngủ tỏa ra ấm áp và nghiên cứu nốt tập hồ sơ, nhưng chiều nay là ngày giỗ của chị ấy, cô không thể vắng mặt. Mẹ cô đã làm món nộm măng vịt là thứ mà cả hai chị em cô đều ưa thích.

Cô đã về đến ngõ nhà. Chỉ còn hai ngách nữa là cô sẽ nhìn thấy ngôi nhà mái đỏ quen thuộc, sẽ trút hết cái đống bùng nhùng này để duỗi chân trên chiếc đi văng êm ái ở phòng khách. Bất thình lình cô phanh dúi dụi khiến bánh xe ma sát với mặt đường ướt trượt sang một bên. Cô ngã sóng xoài. Cô vừa nhìn thấy cái gì vậy? Mai Thanh cuống cuồng gạt nước mưa ra khỏi mắt. Có lẽ cơn đói bụng hành hạ từ sáng đến giờ khiến cô nảy sinh ảo giác. Cô vừa nhìn thấy chị mình, mặc bộ quần áo hoa hệt 10 năm trước đang đứng dưới mưa và giơ hai tay ngăn lại như không muốn cho cô vào nhà.

Mai Thanh tựa lưng vào một bức tường, khóc nấc lên. Chẳng lẽ chị ấy vẫn còn hận cô, hận vì cô đã làm chị ấy chết thảm. Không biết cô đứng dưới mưa bao nhiêu lâu. Chiếc xe vứt chỏng chơ trước mặt. Khu vực dân cư này nhà nào nhà nấy ngăn cách biệt lập bởi những mảnh vườn rậm rì hoa trái và giờ, tất cả mọi người đã sum vầy quanh mâm cơm tối. Không ai muốn để ý đến bất cứ sự gì xảy ra ngoài khuôn viên nhà mình.

Mai Thanh cúi xuống dựng chiếc xe lên. Thốt nhiên, cô ngửi thấy một mùi thơm rất đặc biệt. Mới đầu, cô cho rằng đó là mùi trầm, nhưng ngay tức khắc cô biết mình nhầm. Khứu giác của cô đã bị nước mưa làm cho tê liệt, song không vì thế mà cô không nhận ra một mùi ngây ngát kỳ dị như vani đang bị đốt cháy. Cô hít mạnh cái mùi đặc biệt kia nhưng bất chợt nó biến mất một cách kỳ cục cũng như khi xuất hiện. Cùng lúc đó, một bóng đen trùm áo mưa vọt ra từ

một hàng hiên cách phía trên mấy nhà. Mai Thanh hơi lùi lại. Trong khoảnh khắc, cô biết rằng mình đang bị tấn công. Cô đẩy chiếc xe vào kẻ đối diện. Nó đổ kềnh và nếu là một người bình thường khác, chắn hẳn bàn chân đã bị dập nát vì cú phản công bất ngờ đó. Nhưng kẻ này nhanh nhẹn một cách khác thường. Ngay lập tức hắn đã lùi lại để tránh và Mai Thanh nhân cơ đó lấy được thế chủ động. Hắn vung tay vào mặt cô nhưng cô nghiêng người tránh được. Sau vài đòn bất thành, hắn đã thay đổi ý định. Hắn lùi ra sau một bước và Mai Thanh thoáng thấy một ánh thép trong tay hắn. Khuôn mặt ẩn sau lớp khăn bịt mặt màu đen. Đôi con mắt hòa lẫn vào bóng tối của chiếc mũ trùm đầu. Hắn không cao, thậm chí còn thấp hơn cả cô. Mai Thanh đang đối diện với một kẻ giấu mặt nguy hiểm, mà trong tay cô không một thứ gì bảo vệ.

Kẻ kia chỉ dừng lại một giây như để tìm cách “giải quyết” cho gọn gàng và sạch sẽ, rồi bất thần áp sát trở lại. Cô vung một cánh tay lên để đỡ đòn. Chiếc áo mưa cánh dơi rách toạc vì bị vật nhọn cứa vào. Ánh thép lại loáng lên. Cô né sang bên phải và nhảy lùi lại một bước. Cô cho rằng với những đòn tấn công liên tiếp thế này, sớm muộn gì kẻ thủ ác cũng hạ gục được cô. Hình ảnh hai vết cứa trên cổ Lý Minh Văn và đại úy Đỗ Quang Huy lóe lên. Mai Thanh xoài chân đá quét. Bị bất ngờ, hắn ngã sấp về phía trước nhưng ngay lập tức tung người đứng dậy. Hắn lại lia con dao, lần này cô có thể cảm nhận lưỡi thép lạnh lẽo đã lướt sát mặt mình. Đúng lúc đó, có người hét gọi tên cô. Là mẹ. Bà la hét ầm ĩ cả con ngõ vắng.

Tên kia không bỏ lỡ, vẫn quyết định tung đòn cuối cùng. Con dao đã sượt đứt một mảng mũ áo mưa. Một vài nhà lục tục mở cửa để xem chuyện gì. Kẻ giấu mặt thấy động vội vã băng vào con hẻm tối bên cạnh và biến mất trong cơn mưa tầm tã.

Chương 16: Đứa trẻ bị mất tích

Bách liếc nhìn đồng hồ. 6h10. Mai Thanh hẹn anh 6 giờ, nhưng Bách có thói quen chỉnh đồng hồ sớm 10 phút. Biết vậy song anh vẫn không khỏi cảm thấy sốt ruột. Một tiếng trước đây, Mai Thanh nhắn cho anh vỏn vẹn một tin rất ngắn. “Qua nhà hàng Anh Đào. Đã có manh mối.” Trước đó anh đã hay tin rằng hồi đêm hôm qua Mai Thanh đã bị tấn công. Tin đó làm anh đứng ngồi không yên. Chiêu “rút dây động rừng” quả là có hiệu quả, nhưng nó khiến người trực tiếp thi hành nhiệm vụ dễ dẫm phải vết chân của Đỗ Quang Huy.

Bách đến trước tận nửa tiếng, lo rằng đang ngày nghỉ cuối tuần, nhà hàng sẽ hết chỗ. Anh đặt một phòng riêng biệt tận cuối dãy. Đây là quán ăn quen thuộc của các tài phiệt ưa làm điều bí mật, nên cánh cửa phòng được thửa bằng loại gỗ dày cộp như cấm cung. Anh yên tâm câu chuyện trao đổi giữa họ sẽ không bị ai để ý.

Khi kim phút nhích sang khấc thứ 15, cửa phòng hé mở và Mai Thanh bước vào, khẽ khàng như vào phòng hội thảo, liền sau cô là nhân viên phục vụ trong trang phục kimono Nhật Bản, nhưng tóc lại quăn tít xoã dài xuống lưng. Cô ta bày lên bàn hai bát súp tảo biển rồi đi lùi ra phía cửa. Tất nhiên cô ta nghĩ rằng họ là một đôi sắp cưới đang cần không gian thư giãn cuối tuần. Mai Thanh đi ngay vào chủ đề chính.

- Có vài manh mối, nhưng càng thêm thông tin càng rối như ma trận.

- Khoan đã, chuyện ngày hôm qua thế nào? Em làm anh lo lắng…

- Kẻ giấu mặt tấn công em và kẻ mình đang truy tìm là một. Lần này hắn cũng để lại nửa điếu xì gà hút dở trên mặt đất. Cả tối hôm qua ba mẹ em cứ rền rĩ về việc em bỏ cơm tối để vác đèn pin đi tìm… rác ngoài ngõ. – Mai Thanh mỉm cười như thể chuyện tối qua chỉ là một cú va quệt nhẹ trên đường phố. – Việc này chỉ càng khẳng định rằng “con mồi nội gián” của chúng ta đã sợ mất mật nên làm càn. Tuy nhiên manh mối quan trọng nhất mà mình đang nắm giữ thì hắn lại mù tịt.

- Nguy hiểm quá. – Bách thở dài. – Vụ này lẽ ra ông ấy không nên giao cho em đảm nhiệm.

- Em sẽ không sao… Hôm qua… em đã nhìn thấy chị ấy. – Giọng Mai Thanh trở nên run rẩy.

- Ai? – Bách ngạc nhiên.

- Chị gái em. Chị ấy hiện ra giữa đường và ngăn em lại. Chỗ chị ấy đứng đúng vị trí mà tên kia đang nấp.

- Em…

- Mà cũng có thể là do em tưởng tượng ra. – Mai Thanh thoắt thay đổi giọng như thể chợt nhận ra rằng sẽ không ai tin vào câu chuyện mơ hồ của cô. – Mình vào việc nhé. Đầu tiên là về tung tích nguồn xì gà Bolivar Beliconos Finos. Em đã tìm hiểu ở tất cả các cửa hàng nhỏ lẻ bán thuốc lá ngoại và điều tra mọi nguồn hàng xách tay, nhưng từ năm 2005 đến giờ mới chỉ thấy xuất hiện ba gói Bolivar, đều của người được biếu nhưng không dùng đến nên sang tên lại.

- Điều đó khẳng định tên này có nguồn cung cấp xì gà từ nước ngoài. Phần nhiều, hắn đã từng có thời gian rất lâu sống ở hải ngoại, và rất có thể là từ khu vực châu Mỹ.

- Em biết, đã tiếp cận hồ sơ của tất cả những đầu mối từng sống lưu vong bên nước ngoài nhưng không thấy người nào có thói quen hút xì gà. Có thể hắn chưa để lại bất kỳ dấu ấn nào trong hồ sơ lưu của cảnh sát. Giới ngầm cũng không hề biết một thằng con lai nào chuyên khư khư điếu xì gà. Em cho rằng hắn là của hiếm mà thậm chí ngay cả những tên đầu sỏ cũng chưa được nhìn mặt, chỉ chuyên đánh quả lớn cho các đại gia.

- Thứ hai?

- Một người bạn của Lý Minh Văn cho biết một tuần trước khi ông này bị sát hại, có một người quốc tịch Singapore đến dạm mua bức tượng Phật vàng. Hai người ăn tối với nhau thân tình tại nhà riêng của Lý Minh Văn, có cả ông bạn này tham gia. Ông khách người Sing được thăm quan toàn bộ gallery của Lý Minh Văn nhưng trước sau vẫn chỉ để ý đến bức tượng Phật. Dĩ nhiên Lý Minh Văn không

bán. Theo ông bạn kia thì trước đây cũng đã nhiều người hỏi mua bức tượng nhưng bị từ chối. Người kia đã trả đến 4 triệu USD mà chủ nhà vẫn lắc đầu.

- Trời, giá trị của bức tượng chưa được ghi chép trong hồ sơ. Mà sao một thông tin vừa quan trọng vừa đơn giản như vậy mà giờ này mới được để mắt đến?

- Vì ông bạn quý hóa kia đi nghỉ dưỡng ở châu Âu đến tận hôm kia mới về. Ông ta khẳng định rằng trước khi người khách ra về, còn nói với Lý Minh Văn một câu "Ông sẽ hối hận vì điều này". Cả Lý Minh Văn và ông bạn đều là người gốc Hoa nên họ thông thạo tiếng Quan Thoại.

- Tất nhiên, chẳng còn thông tin nào thú vị hơn. Và bây giờ thằng ngoại quốc kia đã mất dạng?

- Anh đoán đúng, nhưng không phải sau khi bức tượng bị đánh cắp, mà hắn đã lên máy bay về nước ngay sau bữa ăn tối đó. Trong kho dữ liệu của Cục Quản lý xuất nhập cảnh có lưu tên Tang Yi, tay Tang này nhập cảnh vào Việt Nam tổng cộng 7 lần kể từ năm 2000 đến giờ. Mỗi lần không quá một tuần, đều cư trú ở khách sạn Hilton. Nhân viên khách sạn cho biết lần gần đây nhất hắn không tiếp bất kỳ ai trong phòng hay tại sảnh.

- Rất có thể bên Interpol có lưu hồ sơ của Tang Yi.

- Nhưng nếu họ để mắt tới thì có thể chúng ta mất vụ này. Nếu họ tìm ra manh mối của đường dây buôn lậu cổ vật đa quốc gia thì sẽ phá được vụ Lý Minh Văn, song việc này như con dao hai lưỡi, vụ đại úy Đỗ Quang Huy sẽ chìm trong bóng tối.

Bách rùng mình. Một con người bằng xương bằng thịt hóa thành tro bụi mà bí mật về cái chết của họ cũng vĩnh viễn bị chôn vùi. Anh nếm một thìa súp đã lạnh ngắt rồi trầm ngâm.

- Anh có chút mối quan hệ với Phó chánh văn phòng Interpol, thực ra ông ta là người quen của Huy, coi cậu ấy như con đẻ. Nếu Interpol không có chút dữ liệu nào thì họ có thể nhờ sự trợ giúp của ASEANAPOL.

- Ơn Chúa, em không biết phải cảm ơn anh thế nào. – Mai Thanh chớp mắt rồi rất nhanh, ăn hết sạch bát súp trên bàn.

Cô nhân viên phục vụ bàn bưng vào một khay sushi đầy màu sắc nhìn muốn ứa nước miếng. Họ ăn rất ngon miệng những món ăn đẹp mắt trên bàn. Đúng lúc đó, Bách thấy màn hình trên điện thoại bật sáng. Số máy lạ.

- Bách đấy à? – Giọng bên kia quê kệch và thân mật hệt một ông chú họ của Bách gọi lên từ quê nội.

- Vâng. – Bách ngập ngừng.

- Tôi, Phả đây.

Bách lờ mờ nhớ ra khuôn mặt cục mịch, thân thiện của ông trung tá ở Trại Hoa Đỏ.

- À chào anh, anh khỏe không?

- Khỏe như lực sỹ, tôi có tin cho cậu đây?

- Vậy à, anh nói đi? – Bách mừng quýnh.

- Chúng tôi đã chuyển chiếc khăn treo cổ nạn nhân sang phòng giám định. Kết quả là chỉ có dấu vân tay của nạn nhân, ngoài ra không còn bất cứ dấu vân tay lạ nào khác. Như vậy có thể kết luận nạn nhân tự treo cổ.

Bách chán nản đến muốn cúp máy mà không cần một câu chào xã giao, nhưng anh vẫn đáp lại cho phải lẽ.

- Rất cảm ơn sự tận tình của anh. Nếu có cần thông tin gì thêm, mong anh giúp đỡ.

- Không có gì, được giao lưu với các cậu chúng tôi hân hạnh quá đi chứ. Mà này, Tết năm nay có rảnh xuống đây ăn nhậu với anh em. Chỗ chúng tôi có đặc sản Túm chuối hoa rừng, lúc nào cũng sẵn sàng để đãi cậu.

- …

- Tết này thằng em mà tôi đã kể với cậu cũng về phép, nó với cậu cùng tuổi, chắc chắn là…

Bách ù cả tai, anh còn đang tính cách để chen vào cuộc độc thoại nồng nhiệt của ông trung tá già nhưng đầu dây bên kia đột ngột ngắt. Anh áng chừng sóng điện thoại yếu. Cũng là may. Mai Thanh đang nhăn nhó vì nhỡ tay phết quá nhiều mù tạt. Cô lúng búng.

- Chuyện ở Trại Hoa Đỏ thế nào?

Bách tròn mắt.

- Sao em biết?

- Biết gì cơ? – Mai Thanh ngơ ngác. – Em chỉ vừa nhớ lại câu chuyện li kỳ mà bữa trước anh kể.

- Còn li kỳ hơn nữa. – Bách thở dài.

- Sao?

- Tối qua bà chủ của Trại Hoa Đỏ vừa gọi cho anh… Cô ấy kể về một hồn ma mà cả cô ấy và con trai đều chứng kiến.

- Vậy sao? – Mai Thanh tỏ vẻ đặc biệt quan tâm. – Đầu đuôi câu chuyện thế nào?

- Anh thật sự không biết. Nhưng cô ta có nhắc đến “bóng ma” mà bé Bảo đã nhìn thấy trong một ngôi nhà cổ nào đó trong rừng, trên người có hàng chục lỗ thủng…

Màn hình điện thoại của Bách lại sáng lên, số vừa rồi, trung tá Phả. Nhìn thấy số máy, anh chết sững đến nỗi chuông réo liên hồi và Mai Thanh phải giục giã nhưng anh vẫn ngồi yên. Không phải vì ngán ngẩm với những câu chuyện bất tận của ông già, mà bất chợt, hình ảnh trung tá Phả làm gợi lại câu chuyện ông ta đã kể lúc cả nhóm đang kiểm tra hiện trường xung quanh cái chết của Di: Hơn 20 năm trước, một tù nhân trốn trại đến ẩn náu tại bản nay là Trại Hoa Đỏ, anh ta đã bị một “bóng ma” làm cho khiếp vía đến mức chấp nhận quay vào tù còn hơn được tự do. Bóng ma đó cũng có những lỗ thủng trên người hệt như lời tường thuật của Vĩ. Có phải đó là một câu chuyện hoang đường khiến dân bản đều khiếp sợ? Ai đã dựng nên câu chuyện đó? Nhằm ý đồ gì? Và câu chuyện của Diên Vĩ, chắc chắn không phải là sự thật (anh không bao giờ cho

phép mình tin vào một câu chuyện siêu thực kiểu ấy), vậy thì thứ mà cô ta và cậu con trai nhìn thấy là cái gì? Phải chăng họ đã bị một thứ bùa mê đặc trị của dân bản khiến cho ảo giác nảy sinh? Mà biết đâu đúng như trung tá Phả nói, cô ta đã dựng nên câu chuyện này? Nếu cô ta làm thế thật, thì nhằm mục đích gì đây?

***

Bách đặt tiền lên chiếc khay sơn mài để thanh toán và lặng lẽ rời khỏi phòng ăn. Mai Thanh đã đi từ cách đây nửa tiếng. Họ đã thỏa thuận phải hết sức cẩn trọng để đám bảo an toàn cho cả đôi bên, tránh lặp lại sự cố đáng tiếc tối hôm qua một lần nữa. Không khí bên ngoài ngột ngạt như trong một chiếc lò nén khổng lồ. Bách loay hoay đội mũ bảo hiểm và tra chìa khóa vào ổ. Một cậu bé bán báo rong ngay lập tức sáp tới.

- Chú mua cho con tờ báo.

Nếu là vào lúc khác, Bách đã tủm tỉm cười “Tao đang có một ổ thông tin trong bụng đây cậu bé ạ”, rồi móc túi quần cho thằng bé một tờ bạc mà không thèm cầm tờ báo lá cải chứa đầy tin giật gân. Nhưng anh đang luẩn quẩn với hàng trăm câu hỏi, và theo ý nghĩ, những hình ảnh lần lượt hiện lên, lúc thì Lý Minh Văn với vết thương nứt toác trên cổ, lúc thì cậu bạn quá cố của anh ngâm trong bồn nước sủi bọt đỏ ngầu và chen vào đó là thân hình lủng lẳng của Di trên vách đá. Anh quay xe, suýt tí nữa thì húc vào thằng bé.

Nó thất vọng lùi ra sau nhìn ông khách tiềm năng nổ máy xe rượt xuống lòng đường. Bất thần, Bách đỗ khựng giữa phố vì một hình ảnh nữa lại vọt qua như ánh chớp, xen lẫn những hình ảnh khủng khiếp vừa rộ lên trong đầu. Bách ngoảnh lại vẫy thằng bé đang đứng thần mặt ôm xấp báo đựng trên một tấm bìa các tông.

- Lại đây nhóc.

Thằng nhỏ mừng quýnh phóc tới như một con sóc.

- Chú mua báo Công an hay An ninh? Đều có tin về vụ ông già bảy mươi hiếp dâm cô ô sin 15 tuổi, cả loạt phóng sự dài kỳ về vụ yêu

quá hóa rồ, thất tình nên chặt người yêu thành bảy khúc…

Thấy khách hàng có vẻ thờ ơ với những thông tin nóng hổi, nó tiếp tục tiếp thị.

- Hay chú mua tờ Phụ nữ này về cho cô đọc, có tin bà xã đánh ghen cắt của quý của đức ông chồng đấy. – Thằng nhóc cười toe phô hàm răng vừa thưa vừa xỉn.

Bách không nói gì, vội vàng tìm hình ảnh mà anh vừa lướt thấy. Bách rút tờ Tia sáng, anh xoay dọc tờ báo để nhìn cho rõ. Bức ảnh in trên trang nhất, vì báo ít đất, tin nóng lại nhiều nên nó chỉ chiếm vỏn vẹn một vị trí khoảng 4x6cm. Bình thường để xuôi hình chụp, quan sát kỹ ở cự li thật gần cũng chưa chắc nhận ra người trong tấm ảnh, huống hồ Bách chỉ lướt qua chưa đầy nửa giây. Anh nhận ra nó bằng cách gì, một thứ giác quan thứ sáu chăng? Câu hỏi này mãi về sau anh vẫn chưa tự lý giải được, nhưng giờ đây, bức ảnh đã nằm ngay ngắn trước mặt anh, chân dung một đứa bé trai có khuôn mặt chạc 8 tuổi nhưng bờ vai nhỏ thó tựa của trẻ lên năm. Đôi mắt nó đăm chiêu như người đã trưởng thành song nét mặt ngơ ngác đến kỳ cục. Mái tóc thằng bé lưa thưa cháy nắng, nước da đen nhẻm. Bên trên bức ảnh, ngoài tựa đề “Cầm thú trong lốt cha mẹ”, còn có phần chapeau đại ý nói rằng đây là một đứa trẻ bị cha mẹ nuôi ngược đãi.

Bách lật trang trong, bài báo chỉ chiếm một phần tư trang, song có một thông tin đáng chú ý: Nạn nhân nói năng không thông thạo, không biết đọc biết viết. Qua điều tra, cậu bé tội nghiệp từng sống trong trại trẻ mồ côi và được một cặp vợ chồng chủ tiệm vải không có con xin về làm con nuôi.

Bách giở lại tấm hình ở trang nhất, một nốt ruồi tức cười trên sống mũi cậu bé. Thời gian và sự đối xử tàn tệ đã làm gương mặt trong tấm ảnh thay đổi, nhưng vẫn giữ nguyên những nét cơ bản đủ để nhận ra một con người. Bách xem lại địa danh mà bố mẹ nuôi của cậu bé cư trú, đó là một thị trấn sầm uất nằm ở tận miền Trung. Anh cất tờ báo cẩn thận vào cốp xe rồi rút tiền trả thằng nhóc bán báo

đang đổi chân nọ chân kia vẻ sốt ruột. Khi nó đưa tiền trả lại, anh xua tay rồi phóng vụt đi, sau khi nháy mắt vẻ đồng lõa.

- Cậu marketing khá đấy, ông nhóc ạ.

Chương 17: Nhân chứng

Người đàn ông gày nhẳng đặt trước mặt Bách một tách trà. Anh ta có khuôn mặt không đến nỗi nào nhưng dáng người khô khan như một hình nhân bằng gỗ được tròng vào bộ quần áo cũ. Tóc mái anh ta bết dính vì gàu, vì chất nhờn tiết ra từ da đầu và cả mồ hôi cứ túa ra liên tục. Khi biết danh tính của Bách, anh ta hơi ngạc nhiên.Bách nhấp một ngụm trà, gần như không dám chạm môi vào chiếc chén cáu bẩn. Trà pha chát đắng đến xít cả cổ họng. Người đàn ông cũng uống trà, nhưng làm một hơi cạn sạch như thể đó là một ly cognac ngon lành.

- Vụ này đơn giản thôi mà, nhân chứng vật chứng hai năm rõ mười rồi. Thằng bé bị đánh bằng bất cứ thứ gì mà bà mẹ nuôi quý hóa của nó vớ được: nắp vung nồi đang đun trên bếp, đế guốc, thanh gỗ có cả đinh nhọn và lần gần đây nhất là một chiếc ghế đẩu vào đầu thằng bé. Nó phải nhập viện. Chính vì lần ấy mà mụ mẹ nuôi mới bị truy tố. Tôi vừa hoàn tất hồ sơ sáng nay và gửi sang bên Viện kiểm sát.

- Thằng bé tố cáo à? – Bách hỏi.

- Nó ngô ngọng, có biết nói tiếng Kinh đâu, cũng lại là hàng xóm phát hiện ra như tất cả các vụ ngược đãi trẻ em khác.

- Anh là điều tra viên theo sát vụ này, anh phỏng đoán tòa xử thế nào?

- Có gì phải đoán. Cứ theo điều 151 mà làm, nặng nhất là ba năm, nhưng theo tôi thì con mẹ này chỉ một năm là cùng. Lão chồng còn nhẹ hơn, lão đi đánh hàng suốt nên thỉnh thoảng mới hứng lên thượng cẳng chân hạ cẳng tay với thằng bé, chỉ có thể xử phạt hành chính hoặc cải tạo không giam giữ thôi.

- Sao lại theo điều 151? Căn cứ vào đâu cho rằng hai vợ chồng kia có quan hệ thân thích với thằng bé.

- Sao lại không? – Tay điều tra viên có vẻ bực mình trước câu hỏi ngạo mạn của Bách. – Chúng tôi đã kiểm tra đầy đủ giấy tờ chứng

nhận thằng bé là con nuôi do họ nhận về từ trại trẻ mồ côi. Cả tỉnh này biết nó là con nuôi của họ.

- Những vụ giả mạo giấy tờ không phải là hiếm.

- Giả mạo để làm gì? – Điều tra viên ngạc nhiên. – Trẻ con vô thừa nhận đầy ra, nhung nhúc trong các trường từ thiện của Hội Bảo trợ xã hội, có người nhận về nuôi là may, cớ sao phải giả mạo.

- Điều này thì tôi thực sự chưa biết. Nhưng tôi khẳng định với anh, thằng bé không phải là một đứa trẻ được nhận về nuôi như thông thường. Nó bị bắt cóc.

Tay điều tra viên đang loay hoay chế thêm nước sôi vào chiếc ấm tích có quai sắt kiểu thời bao cấp, bỗng ngừng phắt lại như một chú rô bốt được nhấn nút tạm dừng. Anh ta kêu lên.

- Anh có bằng chứng?

Bách gật đầu, cố gắng nhấp thêm một ngụm trà đắng chát để xua đi cơn khát lúc nào cũng thường trực.

- Nhưng hai vợ chồng nhà lão bắt cóc thằng bé thiểu số gày quắt queo ấy để làm gì? Thiếu gì trẻ con để nuôi. Tôi cũng đã hỏi tại sao lại nhận một thằng bé thiểu số, và nó ở đâu ra mà lại rơi vào trại trẻ mồ côi, nhưng mụ vợ giải thích rằng bố mẹ nó chết sớm, người họ hàng duy nhất đành phải xin cho nó vào một trường học của Hội bảo trợ vì người ta không có khả năng để nuôi thằng bé. Lý do vợ chồng mụ ta chọn nó là vì thấy thằng bé ngơ ngác, tội nghiệp, chẳng ai muốn nhận nuôi nên thương tình. Thú thực là chúng tôi cũng thấy khó tin cách giải thích này lắm, nhưng vẫn cứ cho rằng mụ muốn nuôi một đứa thực ngớ ngẩn, tiếng Kinh không biết nói để dễ bề biến nó thành nô lệ lao động khổ sai.

- Đứa bé bây giờ ở đâu?

- Có một người trong thị xã nhận về nuôi tạm thời. Người ta hảo tâm nhưng nhà cũng nghèo, lấy gì mà nuôi nổi nó, sớm muộn rồi nó cũng quay lại các trại trẻ thôi. – Rồi như cảm thấy áy náy vì câu nói thản nhiên ấy, anh ta đế thêm. – Anh biết đấy, cả tỉnh này đều

nghèo. Đất đai khô cằn sỏi đá, kinh tế thì tỷ lệ thuận với tham nhũng.

Bách đi bộ loằn ngoằn theo sơ đồ vẽ trên tờ giấy nhàu nát. Cái nắng miền Trung như được cô lại giữa trưa hè. Quần áo giăng vắt vẻo hai bên ngõ bốc ra mùi bột giặt khê khét. Bách đứng trước ngôi nhà một tầng. Không phải hỏi gì nhiều, anh đã nhìn ngay thấy đứa bé nhỏ thó được in trên trang nhất của nhiều tờ báo đang đứng trước cửa nhà và chơi đùa với một con chó vàng. Nhìn thấy người lạ, nó sợ hãi chạy vụt vào sân, trong khi con chó nhảy chồm lên người Bách sủa ông ổng. Một người đàn bà gầy gò có khuôn mặt phúc hậu chạy ra.

- Ai rứa? – Bà mở to mắt nhìn Bách ngạc nhiên.

Bách tự giới thiệu và nói rằng muốn gặp thằng bé.

- Nó có biết nói mô. – Bà ta thốt lên song vẫn dẫn Bách vào trong nhà.

Đứa bé ngồi im trên một chiếc ghế đẩu. Nó không nhìn Bách khi anh bước vào.

- Thằng nớ rứa mà ngoan. Bữa tê tui đi vắng, cũng biết tự mần đồ ăn. Biết ri trước tau nhận về sớm con hí. Chừ anh nói chuyện với nó ra răng.

Bách lặng lẽ quan sát thằng bé. Nó không lớn hơn so với tấm ảnh anh nhìn thấy ở Trại Hoa Đỏ là bao nhiêu, nhưng khuôn mặt già hẳn đi. Nếu không có nốt ruồi nơi chóp mũi, chưa chắc anh đã dám khẳng định nó chính là đứa con bị mất tích của Di. Đôi mắt đôi lúc lộ vẻ sợ hãi và hoảng hốt. Thằng bé bị ám ảnh bởi những trận đòi roi và hắt hủi của những con người không cùng chung ngôn ngữ. Nó không hiểu gì, không hiểu tại sao bị rơi vào tình cảnh ấy và bị đối xử như vậy, cũng đâu khác nào một đứa trẻ bị ném vào rừng sống cùng muôn loài cầm thú. Nhưng trong những bộ phim hoạt hình, chú bé người rừng còn được đối xử tốt hơn nạn nhân bé nhỏ đang ngồi trước mặt Bách. Đã ba năm trời sống cùng vợ chồng bố mẹ nuôi giả

mạo mà thằng bé hầu như không nói được một câu tiếng Kinh nào, đủ biết nó đã bị hắt hủi và cô lập đến mức tàn nhẫn. Hai lần nó lén nhìn Bách rồi lại nhìn sang người đàn bà tốt bụng, rồi như chợt nhớ ra điều gì, thằng bé chạy vào nhà trong và lấy ra hai cốc nước.

- Pà, dak.*

- Dị òm, tui quên khuấy mất, thằng nớ thông minh quá. Mời anh xơi nước. Tui đã dạy nhiều rồi mà nó vẫn quên. Dak mô. Nước con ạ.

- Nước. – Thằng bé nhắc lại hơi ngọng nghịu.

- Mang tê cho chú.

Nó rón rén lại gần rồi khi chỉ còn cách vài bước chân, nó duỗi dài cánh tay để đưa nước cho Bách và nhanh chóng lủi về chiếc ghế như thể đó là một pháo đài cố thủ. Lúc ngồi xuống, ống tay áo nó xếch lên để lộ một thoáng gì đó sượt qua mắt anh. Bách lại gần thằng bé rồi kéo ngược lưng áo nó lên. Anh kinh hoàng khi nhìn thấy tấm lưng bé tẹo trông như một miếng da đang thuộc, vằn vện những vết lằn đỏ tía ngang dọc kéo dài đến tận mông và gáy. Anh xây người nó ra đằng trước. Bụng và ngực thằng bé tuy có đỡ hơn đôi chút song cũng đầy những vết tích ghê rợn như một tù nhân thời trung cổ vừa qua cuộc tra tấn man rợ.

Người đàn bà thở dài.

- Bữa ni còn đỡ chừ hôm mới về thằng nớ khóc hoài. Nó cứ chụi mắt suốt cả ngày lẫn đêm. Mà lạ chưa tề, nó bị đòn roi dữ rứa mà vẫn cứ khỏe mạnh là răng. Như tui chắc bịnh chết mất tiêu rồi.

Trong đầu Bách chợt lóe lên một tia chớp, anh phát âm tên của Di bằng tiếng địa phương mà những cư dân ở Trại Hoa Đỏ vẫn thường gọi và quan sát gương mặt thằng bé. Trong vài giây đầu, nó không phản ứng gì, song bất chợt nó khóc thét lên và nức nở không dứt. Một âm thanh phát ra chen lẫn những tiếng nấc.

- Mế, mế.

Vậy là đủ, Bách không muốn hỏi thêm gì nữa. Thằng bé đã khẳng định lại băn khoăn cuối cùng vẫn lởn vởn trong đầu anh. Bách quay sang phía người đàn bà.

- Thằng bé mồ côi cả cha lẫn mẹ. Nếu chị yêu quý nó, hãy làm phúc mà giữ nó ở lại.

***

Lãm, tên người điều tra viên đã tiếp Bách hôm đầu tiên, cầm trên tay tờ giấy ghi chi chít chữ. Chẳng cần ngó vào Bách cũng có thể đoán được rằng chữ anh ta rất xấu. Lãm có vẻ đang rất sốt ruột. Anh ta không buồn pha trà mời Bách như lần trước nữa mà vào đề ngay.

- Chúng tôi đã cho điều tra giấy chứng xin con nuôi của vợ chồng mụ hàng vải. – Anh ta ngừng lại như đạo diễn một bộ phim bom tấn muốn kéo dài giây phút hồi hộp để mua vui cho khán giả. – Tất cả đều là giấy tờ giả mạo.

Lần này anh ta im lặng thực lâu để quan sát phản ứng của Bách, song hơi thất vọng vì gã cảnh sát hình sự lúc nào cũng lạnh lùng như tảng băng mà chẳng tỏ thái độ gì.

- Mụ ta nhờ thằng em họ xa làm ở một trung tâm tiếp nhận trẻ mồ côi dẫn đường chỉ lối để mua chuộc lão phó giám đốc trung tâm. – Anh ta tiếp tục. - Lão này đóng cho một cái dấu khống. Thế là xong.

- …

- Mới đầu mụ ta chối loanh quanh, nhưng sau khi tôi nói ra nơi ở của thằng bé thì mụ cuống lên khóc tu tu, đổ tội cho lão chồng.

- Cuối cùng thì làm sao? – Lần này Bách đã hơi sốt ruột.

- Tất nhiên là nhận tội rồi. – Lãm khoái trá khi đã gây được ấn tượng với Bách. – Mụ nói rằng có một người dân tộc đã bán lại thằng bé cho mụ. Mụ có một mối hàng bên Thái Lan muốn đặt mua thằng bé. Mụ đã đưa nó sang Thái qua đường Lào, song người ta…

trả lại vì thằng bé tệ quá, không đạt tiêu chuẩn, nên mụ đành giữ nó lại, coi như là ô sin, mà thực chất là một nô lệ lao động.

- Rồi sao, "người dân tộc" nào đã bán thằng bé cho mụ và kẻ nào bên Thái Lan muốn mua trẻ con, mua để làm gì?

- Tôi… chưa điều tra ra được. Mụ nói là bên ấy họ muốn nhận một bé trai làm con nuôi, nhưng thằng bé này khiến họ không ưng ý vì nó còm nhom xấu xí. Còn cái thằng cha bán đứa trẻ thì mụ nói không biết, chỉ gặp ông ta có một lần rồi mất liên lạc.

- Mụ ta nói dối. – Bách gằn tiếng.

- Tất nhiên. Tôi biết rồi. – Lãm thanh minh. – Nhưng vụ điều tra mới tiến hành được có thế. Để từ từ rồi chúng tôi làm tiếp. Thế nào cũng ra.

- Mụ ta đã buôn bán hàng tá trẻ con. Đây là con mụ mẹ mìn chuyên nghiệp có cả một đường dây hẳn hoi. Không chừng đầu mối cung cấp trẻ con cho mụ không chỉ có một, còn rất nhiều kẻ táng tận lương tâm ham mấy đồng tiền bẩn mà rứt trẻ con ra khỏi bố mẹ chúng. Và mụ này chỉ việc đi thu gom và phân phối lại thôi.

Người điều tra viên phút chốc ngơ ngác như đang làm một bài tập chuyên ngành khó nhằn.

- Anh nói sao? Đường dây chuyên nghiệp? Mụ ta chỉ nhận có một đứa này thôi.

- Tôi biết đích xác kẻ đã cung cấp trẻ con cho mụ. – Bách nói giọng chắc nịch, tuy vẫn hơi run bụng. Nếu trực giác của anh sai… Lại là trực giác. Bách muốn xua đi cái từ này song nó cứ luẩn quẩn trong óc anh như hình ảnh người bạn duy nhất bị ngâm trong bồn máu. – Không chỉ là thằng bé này, cũng không chỉ là hai đứa, mà là hàng chục đứa, có khi hơn. Điều này thì tôi không chắc.

- Nhưng tụi Thái Lan muốn mua lắm trẻ con như thế để làm gì. Bên ấy họ cũng thừa mứa trẻ con rồi. Con nuôi thời buổi này mà không có giấy tờ nguồn gốc cũng khó nhận lắm. Nếu đứa bé là con gái thì còn có lý, nó sẽ được nuôi lớn để vài ba năm nữa bán trinh

lấy giá cao rồi tống vào các ổ mãi dâm, còn con trai thì được tích sự gì?

- Nhiều ích lợi lắm. Dùng để làm công cụ buôn ma túy, tống vào các trại ở châu Phi làm nô lệ quân dịch hay lao động khổ sai, hoặc người ta sẽ dùng nó làm vật thí nghiệm cho các vũ khí sinh học thế hệ mới và tệ nhất là móc sạch nội tạng bán cho bố mẹ các bệnh nhân tí hon giàu có đang cần được cấy ghép sau đó vứt xác xuống sông ngòi như một động vật chết. Dù thế nào thì những đứa trẻ bị buôn bán như một thứ đồ vật sau cùng cũng không thể được tôn trọng như một con người được. Trước sau người ta sẽ chỉ coi chúng là một thứ công cụ mà thôi.

Lãm đưa tay quệt trán. Anh ta dường như đã hiểu ra phần nào mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

- Thế… bây giờ làm thế nào?

- Thằng bé đã gặp may mắn. Nó bị trả về, bị đánh đập tàn nhẫn, song đó lại là điều may cho nó. Có thể số mệnh đã quyết định đứa trẻ này sẽ chấm dứt cái đường dây buôn lậu dã man kia. – Bách hạ giọng. – Hãy cứ để nó là người làm chứng. Nó sẽ nhận diện kẻ có tội.

- Anh biết hắn?

- Tôi cho rằng thế. – Bách hơi ngần ngừ, song chợt nhớ ra lời tuyên bố như đinh đóng cột khi nãy, anh khoanh tay quyết đoán. – Tôi biết chắc chắn. Vụ này nên kết hợp với công an địa phương. Tôi biết có một người còn giữ đầy đủ danh sách những đứa trẻ bị mất tích trong bản.

***

Con dao nằm trong tay Vĩ nhẹ bẫng, song Vĩ thấy các múi cơ mỏi dừ. Cô đã nắm con dao quá chặt, và sự căng thẳng làm cho năm đầu ngón tay cô lả dần đi. Điện thoại của cô đổ chuông. Thật không

đúng lúc chút nào. Nhìn thấy số điện thoại của Lưu, Vĩ vội vàng đáp lời, giọng thầm thì như gió thoảng.

- Em đây.

- Em và con ổn chứ?

- Mẹ con em khỏe.

- Em nói to lên. Có chuyện gì vậy?

- Không có chuyện gì cả.

Hai tay Vĩ đều bận nên cô di chuyển xuống dốc chậm chạp. Khi len bàn chân vào một hốc đất, nước từ bụi cây ứa ra khiến nó ẩm ướt và trơn như một hũ bọt xà phòng, cô trượt dài một quãng. Chiếc điện thoại bị văng ra xa. Vĩ nhoài người nhặt lấy nó. Giọng Lưu lặp đi lặp lại hốt hoảng.

- Em sao vậy? Có chuyện gì đó? Nói ngay đi. Chuyện gì?

- Không. Em đang đi dạo và vừa bị trượt chân. Không sao cả.

- Sao lại đi dạo giữa trưa nắng thế này?

- Ở đây không nắng. – Vĩ thì thầm. – Trời mát mẻ và dễ chịu. Em chỉ đi dạo thôi.

- Sao em lạ thế? Có chuyện gì vậy? Anh sốt ruột quá.

Càng xuống dưới, sóng điện thoại càng yếu dần. Tiếng Lưu quãng được quãng không.

- Em quyết định thật sai lầm. Anh không muốn em ở lại cái trang trại chết tiệt ấy nữa… Ngay…. anh… mẹ con em về…

- Em chưa về được.

- Em điên rồi… ……..

Sóng đã mất hẳn. Đầu dây bên kia rít lên.

- Em chưa về được. – Vĩ thì thầm. Cô nắm chặt con dao trong tay.

Văng vẳng bên tai cô tiếng trẻ con hò hét và những bước chân nện thình thịch trên nền đất. Cô thấy mình là đứa trẻ cuối cùng đứng

trong đoàn rồng rắn. Cô sợ hãi nhìn ánh mắt hăm dọa của kẻ đuổi bắt. Máu trong người cô đông cứng lại. Lúc này cô đã xuống tới khoảng đất trống. Tiếng côn trùng rền rĩ giữa trưa hè. Vĩ nói dối Lưu. Trời hôm nay không đẹp, không mát, mà nắng như hắt lửa xuống đất, nắng như muốn thiêu tàn cả vạn vật này. Cô đã lần mò ra tận đây để truy đuổi hắn. Lão thầy mo. Lão vẫn lẩn khuất quanh đây để rình rập. Lúc nãy, khi Vĩ vừa chuẩn bị quay lên để dùng bữa trưa thì lại bắt gặp ánh mắt của lão. Lão chưa muốn buông tha cô, hoặc giả lão còn muốn điều gì đó ở Trại Hoa Đỏ này.

Một bóng đen tuyền lao thẳng xuống từ trên dốc khiến Vĩ sợ hết hồn. Tức thì cô nhận ra con chó rừng hôm trước. Có lẽ nó chọn chỗ này làm nơi trú ngụ. Nó bị mất bạn nên cô độc. Nó cũng giống như cô vậy. Vĩ chợt thấy mình cô đơn giữa nơi thâm sơn cùng cốc này. Cô như được một ông thần đèn đặt giữa tòa lâu đài đầy tiện nghi, rồi ông ta lại mang tòa lâu đài ấy ném vào giữa chốn quỷ thần không thèm trú ngụ.

Con chó dừng lại. Nó có vẻ gầy hơn bữa trước. Cái mõm đen dài ngoẵng và đôi mắt khôn ngoan. Nó chỉ không biết nói mà thôi. Cô ngờ rằng nó cũng biết chính cô là người đã ngồi trên chiếc xe ngày hôm ấy. Liệu nó có thù cô không? Vĩ chìa tay ra thân thiện. Con chó nguẩy đầu rồi nhấc hai chân trước lùi lại một bước. Vĩ nhớ ra miếng sô cô la trong túi quần mà cô tịch thu của bé Bảo đêm hôm qua, cô bóc vỏ và lại chìa tay về phía con chó. Nó bước hai nhịp một rồi lại dừng, lại bước tiếp hai nhịp. Cứ như vậy, nó đã đứng dưới chân Vĩ lúc nào không hay. Nó đánh hơi vài lượt rồi không kìm nổi cơn thèm muốn, ngoạm luôn miếng kẹo trên tay Vĩ.

Cô chạm lên lưng con chó. Nó hơi ngoảnh lại rồi để yên. Lưng nó mượt và đen tuyền. Nó to gần bằng giống chó Lài của người Thổ, song eo gọn hơn và mõm đặc biệt dài. Thanh kẹo chẳng đáng gì với cái bụng đói ngấu của loài động vật háu ăn này. Nó gần như nuốt chửng rồi ngước mắt nhìn cô, vẻ dò hỏi “Có còn gì nữa không?”. Vĩ lắc đầu. Chính cô cũng đang đói. Liệu có phải là ý kiến hay khi theo lão thầy mo ra đây? Sức cô có đáng gì đối với lão. Cô lại thấy sợ. Nỗi sợ hãi suốt cả thời niên thiếu lại ập về. Lần này cô bị tuột tay

rụng lại khỏi đoàn rồng rắn. Không còn người che chắn, không còn chỗ để ẩn náu. Cô đứng trơ trọi đối mặt với kẻ đuổi bắt.

Bất chợt con chó rừng sủa lên oăng oẳng. Nó chồm hai chân trước rồi đập xuống đất khiến cát và đá răm tung lên. Vĩ rùng mình. Có người. Lão thầy mo hiện ra sau vách núi. Mớ tóc rũ xuống bết lại bẩn thỉu không khác gì gã điên vừa được lôi lên từ dưới vực thắm. Đôi mắt lộ vẻ khả ố và gian ác.

- Đồ đê tiện. – Vĩ hét lên. Con dao trong tay cô hướng về phía trước. – Mày đừng nghĩ rằng có thể lặp lại điều này lần thứ hai nữa.

Lão già chậm rãi tiến vài bước về phía cô. Song Vĩ không lùi lại. Cô nâng cao con dao.

- Hôm nay, mày sẽ phải thanh toán sòng phẳng. – Vĩ gằn từng tiếng dù biết rằng lão thầy mo chẳng hiểu gì. – Mày cứ tới đây, tao đang chờ.

Con chó rừng đứng dưới chân Vĩ. Cổ họng nó phát ra những tiếng gầm gừ, song Vĩ không để ý, hơi nóng bốc lên đầu cô ngùn ngụt như đang đứng trong Hỏa Diệm.

- Tiến tới đi, đồ đê tiện.

- Mày muốn thanh toán tao ư? Bằng cách nào?

Vĩ kinh ngạc. Ai vừa nói? Lão thầy mo nói hay sao? Nhưng đúng là con chó rừng không thể nói được tiếng người. Lão thầy mo đã nói bằng tiếng Việt rất sõi, thậm chí còn chuẩn hơn cả Ráy, người phiên dịch của bản. Tại sao lão không nói bao giờ? Đến lúc này, Vĩ e rằng tất cả lũ người trong bản đều có thể nói được tiếng Kinh hết. Họ lừa cô. Họ lừa Lưu, lừa Sương. Họ để cho tất cả những người thành phố thấy họ là lũ ngớ ngẩn, và sau đó lại để những người này tự nhận ra rằng chính mình mới là ngu ngốc. Những con người dị kỳ ở đây vô cùng tinh quái và xảo quyệt. Họ đều đang âm mưu gì đó để cho cả gia đình cô vào tròng.

- Tốt. Mày có thể nói được. Mày có thể hiểu được những gì tao vừa nói. Tao muốn lấy lại những giọt máu của tao, những giọt máu đã mất vì hành động bẩn thỉu của mày.

- Lần trước mày đã làm tao không vừa ý. – Lão thầy mo đã đứng trước mặt Vĩ, chỉ cách cô dăm bước chân. – Mày tự động đến đây nào.

Vĩ lao về phía trước. Con dao nhọn hoắt trong tay cô chí ít cũng có thể khiến da thịt lão lún sâu tới tận xương sườn. Nhưng trong nháy mắt, cô thấy cổ tay mình đau nhói và tê dại. Con dao biến mất. Cô choáng váng nhận ra nó đã ở trong tay lão thầy mo. Giờ cô không còn một tấc sắt phòng thân, giống hệt như lần trước. Lão thầy mo đứng chắn ngang đường xuống miệng vực như đã đọc được ý nghĩ trong đầu cô.

Lão nhẩn nha.

- Tự đến đây nào cô bé. Đừng để tao phải sốt ruột.

- Ngậm cái miệng ghê tởm của mày lại. Đồ hạ tiện.

- Mày cứ chửi đi. Tao thích xem mày chửi trong lúc…

Lão nhảy xổ vào Vĩ. Cô bị quật ngã xuống đất. Vĩ lộn một vòng để úp mặt xuống. Đó là điều duy nhất cô có thể làm được trong lúc này để tranh thủ vài giây may ra nghĩ được cách nào chăng. Mắt mũi cô đầy cát. Đột nhiên, Vĩ thấy lão rống lên vì đau. Con chó rừng đang nhảy xổ vào lão. Nó không còn là con chó hiền lành vừa ăn sô cô la trong tay cô nữa, mà lộ nguyên hình bản năng hoang dã của một trong những loài động vật nhanh nhẹn nhất. Hai bên mép nó vén lên phô bày những chiếc nanh trắng nhọn đủ để ngập xương bất cứ kẻ thù nào. Song lão thầy mo là kẻ đã quen sống giữa núi rừng hoang dại và các loài thú dữ. Bản thân lão cũng đã là một loại thú dữ. Lão vợt con dao nhọn của Vĩ và lia vào con chó. Nó kêu oẳng lên đau đớn. Vĩ nhìn thấy màu đỏ tứa ra từ lớp lông đen. Lão cầm con dao định đâm con chó thêm lần nữa để dứt điểm. Vĩ vùng đứng dậy và chạy về phía con đường mòn ven núi. Đó là cách duy nhất. Nếu cô trèo lên con dốc, tất sẽ chậm chạp hơn và lão dễ dàng đuổi kịp cô như lần trước. Bị bất ngờ, lão thầy mo chững lại vài giây rồi bỏ mặc con chó rừng để phóng theo Vĩ.

Lão chạy rất nhanh, khoảng cách thu hẹp dần. Bụng cô đang đói. Vĩ thấy hụt hơi và khó thở. Cô đã nhìn thấy bức tượng hình người

cụt đầu. Cô vội vã lao xuống thân tảng đá đen khổng lồ. Hơi lạnh từ hang núi phả ra khiến Vĩ thấy tỉnh táo được đôi chút. Cô luồn qua bên kia phiến đá, chính ở chỗ Di đã thắt cổ tự vẫn. Động tác này làm Vĩ lỡ mất vài nhịp và lão thầy mo đã chộp được cổ chân cô. Vĩ ngã dập mặt xuống nền đất bỏng rãy. Cô điên cuồng đạp chân vào mặt lão nhưng vô ích. Dường như lão cũng đang lên cơn điên. Lão kiên quyết thực hiện bằng được ý định ban đầu. Đúng lúc ấy, tay Vĩ chạm phải một thứ gì đó nham nhám. Nó nóng như thể bên trong có một nùi lửa âm ỉ đang tỏa nhiệt. Là một tảng đá. Cô không thể túm lấy nó chỉ với một tay. Bằng sức mạnh kỳ lạ. Vĩ chồm người lên thúc mạnh đầu gối vào chính giữa mặt kẻ ác nhân, rồi tranh thủ cơ hội duy nhất mà cô có được, Vĩ dùng cả hai tay bê tảng đá ném vào giữa mặt lão. Cô ném chệch, nó không trúng mặt, song đã sượt qua thái dương con thú dữ. Tảng đá chỉ to chừng bằng quả bưởi, nhưng sức nặng và độ sần sùi của nó đủ khiến lớp da lão rách toạc. Lão ôm mặt chặn dòng máu đang túa ra như suối và tru lên một âm thanh kỳ lạ bằng tiếng địa phương.

Nhanh như chớp, cô chạy lại nhặt tảng đá và ném vào mục tiêu cũ. Lần này, lão rú lên và nằm vật ra đất giống hệt con chó rừng vừa nãy. Vĩ nâng thứ vũ khí đầu tiên của thủy tổ loài người lên quá đầu và bước lại gần lão. Lần này cô không vội vàng gì. Lão thầy mo đang mọp dưới chân cô. Lão đã bị tước hết sức lực.

Vĩ giơ cao tảng đá, chỉ cần một cú thả tay, tảng đá sẽ rơi trúng đỉnh đầu lão, kết thúc mọi hận thù, kết thúc mọi lo âu sợ hãi mà cô phải hứng chịu từng khoảnh khắc. Song tảng đá này có thể kết thúc nỗi đau đớn của cô không? Vĩ thấy toàn thân âm ỉ như sắp bốc cháy. Lửa tràn khắp thân cô. Lửa thiêu đốt da thịt cô. Cô muốn kết thúc sự đau đớn này và trở về nhà. Tảng đá vẫn nằm trên tay cô nóng bỏng. Lửa thoát ra từ mắt cô dữ dằn.

- Tao sẽ kết thúc. – Vĩ thì thầm. – Kết thúc. Hãy quay về với địa ngục đi.

Đúng lúc đó, có tiếng hét to.

- Vĩ, thôi đi.

Cô ngơ ngác quay lại. Mặt trời rọi thẳng xuống đỉnh đầu cô nhói buốt. Đứng trên vùng đất cao này, dường như mặt trời ở gần hơn. Nắng loáng xung quanh như những tia lửa hàn điện lóe ra trong đêm tối. Rõ ràng, mặt trời đang tỏa nắng, mà Vĩ lại nhìn thấy bóng đêm. Cô lờ mờ thấy Bách giằng tảng đá trên tay cô, lờ mờ thấy cánh tay của anh chạm vào lưng cô và khuôn mặt của lão thầy mo, con chó rừng, người đàn bà thổi sáo trộn vào nhau xoay tít quanh đầu Vĩ.

***

- Để cô ấy yên, sắp tỉnh rồi. – Trung tá Phả nói giọng vang như lệnh vỡ. – Cứ xúm xung quanh như thế thiếu không khí còn nguy hiểm hơn.

Bách hưởng ứng.

- Đúng rồi đấy, mọi người dãn ra đi.

Toàn bộ cư dân của Trại Hoa Đỏ đang tập trung quanh Vĩ. Bé Bảo cố gắng không khóc, song mắt nó đỏ hoe, còn môi bậm cứng lại. Bách quan sát bà Miến nhúng chiếc khăn vào chậu nước lá, vắt khô rồi rón rén áp lên những vết thương của Vĩ. Bà ta làm cẩn thận và đôi lúc xuýt xoa như thể Vĩ chính là con đẻ của bà. Khi bà quay ra trụng lại chiếc khăn cho nóng, Bách giật mình thấy đôi mắt bà đỏ hoe. Anh vô cùng ngạc nhiên. Vĩ đã kể với anh rằng những người trong trang trại đều có thái độ thù địch và cảnh giác đối với cô, cả người đàn bà này cũng không ngoại lệ, song những gì anh nhìn thấy lại không như thế. Thậm chí A Bằng, thường ngày vẫn lạnh lùng như một gốc cây khô, giờ cũng loanh quanh bên Vĩ dù chẳng biết phải làm gì. Thỉnh thoảng ông ta trao đổi với vợ vài câu tiếng địa phương, nhưng Bách đoán chừng nội dung chỉ liên quan đến Vĩ.

- Thôi chúng ta tập trung vào chuyên môn. – Lãm có vẻ sốt ruột. – Đi đường mất gần ngày trời không phải để xúm quanh người bệnh đâu.

- Ừ, để tôi sang xem lão già tỉnh chưa. – Bách dợm bước đi song bị Lãm ngăn lại.

- Anh cứ để các em nó làm. – Lãm chỉ tay vào một cậu thanh niên mặc sắc phục đứng gần đấy. – Cậu xuống xem con cú già thế nào.

Người kia vội vã chạy đi. Sau khi xin được công lệnh, Lãm đã chỉ huy một đội gần chục cảnh sát hình sự hành quân đến Trại Hoa Đỏ. Họ phải khởi hành từ tờ mờ sáng và mãi lúc mặt trời đứng đỉnh đầu mới tới được nơi. Trung tá Phả cũng vào cuộc. Ông lục toàn bộ hồ sơ những vụ mất tích ở Trại Hoa Đỏ và liệt kê thành danh sách. Có 13 đứa trẻ cả thảy. Vụ mất tích đầu tiên được người dân bẩm báo xảy ra cách đây 15 năm. Lãm đã rất khó khăn mới xin được lệnh tạm giữ và thẩm vấn lão thầy mo. Cấp trên của anh không thể ký lệnh truy nã trong khi chưa có chứng cớ rõ ràng. Qua phiên dịch, con trai của Di chỉ có thể miêu tả sơ qua kẻ đã bán cậu cho mụ mẹ nuôi. Song trí nhớ của một đứa trẻ con hết sức mù mờ. Lúc đó cậu mới chỉ hơn năm tuổi và đã ba năm trôi qua. Bách cũng như Lãm không hy vọng nhiều vào sự nhận diện của đứa trẻ, song họ đều chắc chắn rằng nếu kẻ ác nhân nhìn thấy nhân chứng thì sẽ khiếp vía mà thú nhận tội lỗi.

Khi Bách cùng cả nhóm đến Trại Hoa Đỏ, việc đầu tiên là anh tìm gặp Vĩ. Anh đã gần đến đích, nhưng vẫn còn vài phần trăm chứng tỏ rằng Bách sai lầm. Người đàn ông cùng bản đã bắt cóc con trai Di, theo như lời miêu tả của thằng bé, cũng rất có thể là một gã X,Y nào đó khác. Nhưng trực giác của Bách nằm trong vài phần trăm ấy. Lần này, anh tin vào trực giác của chính mình.

Vĩ cho biết rằng lão thầy mo vẫn lẩn khuẩn đâu đây quanh khu trang trại, nên Bách đinh ninh rằng để tìm ra dấu vết của tên thổ dân tinh khôn này phải mất đến vài ngày trời. Không ngờ họ gặp may đến mức ấy. Lúc đầu, khi tất cả cư dân trong Trại Hoa Đỏ nói rằng họ không tìm thấy Vĩ, Bách đã hơi giật mình. Linh tính báo cho anh có sự chẳng lành. Ráy nói rằng con dốc là đường duy nhất dẫn ra ngoài trang trại, tất nhiên không kể lối vào. Họ đã xuống đến bãi đất trống hôm nào và ngay lập tức nhìn thấy con chó rừng bị thương, cạnh đó là một con dao nhọn. Họ theo những vết chân người ra chỗ

bức tượng hình người cụt đầu, cũng là nơi anh và trung tá Phả đã làm việc trên hiện trường vụ tử sát của Di. Khi vòng sang mé bên kia của tảng đá, Bách kinh hoàng nhìn thấy cảnh tượng một gã đàn ông địa phương đen đúa đầu và mặt đầy máu đang rên rỉ dưới nền đất và phía trên là Vĩ với tảng đá giơ cao quá đầu như một nữ thần báo thù. Đã gặp Vĩ vài lần, song anh chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt ấy ở cô, một phụ nữ quý phái mà Bách vẫn tôn trọng. Ánh mắt Vĩ toát ra sự vô cảm, đờ dại và điên loạn. Bách rùng mình. Nếu anh không ngăn cô lúc ấy, tảng đá kia sẽ rời khỏi tay Vĩ và những sự về sau, Bách không muốn nghĩ tiếp nữa.

Anh cảnh sát trẻ phút chốc đã quay lại.

- Lão ấy tỉnh rồi.

Họ đã đặt lão thầy mo vào chính chiếc lán gỗ trước kia là của lão vì Ráy nhất quyết không để họ mang lão lên nhà chính.

- Ông bà chủ không cho phép đâu. – Chị ta một mực nói như vậy.

Lãm nhún vai.

- Lũ người ở đây trung thành quá.

- Đấy là vì họ vẫn còn được bao bọc bởi núi rừng, văn minh thành thị chưa với được tới đây. – Bách bình luận.

- Xuống phố một cái, nhiễm tư tưởng thành thị là sinh ra xỏ lá ngay. – Trung tá Phả cất giọng ồ ề.

- Đưa thằng bé xuống cùng. Mà nó đâu rồi? – Lãm hốt hoảng.

- Đang chơi cùng một anh thổ dân. – Anh cảnh sát trẻ măng vừa nãy báo cáo.

- Lạc mất nhân chứng duy nhất là tôi đè cổ các cậu ra ăn vạ đấy.

Anh kia nhe răng ra cười. Từ lúc thằng bé về trang trại, nó được những cư dân của Trại Hoa Đỏ bao quanh như đón chào vua Mèo về bản. Họ nhận ra ngay người đồng hương tí hon của mình. Họ xúm vào hỏi nó hết câu này đến câu khác song chưa ai dám tường thuật lại cái chết thê thảm của mẹ nó.

Thằng bé còn nhớ mang máng những người hàng xóm cũ song hoàn toàn không nhận ra nơi chôn rau cắt rốn. Dễ hiểu, khi nó bị mang ra khỏi bản thì Trại Hoa Đỏ chưa thành hình. Nó vẫn sợ hãi và cảnh giác như thế, nói năng rất ít và hầu như không dám nhìn ai. Chỉ duy nhất bé Bảo khiến nó mỉm cười khi cậu đưa cho người bạn mới một cục gỗ bẩn thỉu được lắp bốn mẩu gỗ vuông ở dưới chân để làm bánh ô tô. Trại Hoa Đỏ không có trẻ con, và bé Bảo mừng rỡ khi nhìn thấy một đứa chạc tuổi mình. Nhưng sự chú ý đối với thằng bé không kéo dài vì rất nhanh sau đó, những cảnh sát mặc sắc phục đã khiêng về hai thân người mềm oặt. Tất cả bọn họ đều biết hai người này và kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đối với những con người quanh năm chỉ quen hái lá và nấu ăn ngày hai bữa, những sự kiện xảy ra quá dồn dập trong một buổi sáng khiến họ lúng túng không biết phải làm gì.

Bách dẫn thằng nhỏ về phía rừng cây nhân tạo. Bé Bảo nghển cổ qua cửa sổ nhìn theo đám đông đầy vẻ thèm muốn song nó còn phải ở lại bên mẹ. Bảo là một đứa trẻ ngoan, và trên tất cả, nó yêu mẹ. Bất kỳ người nào mới gặp lần đầu đều có thể nhận ra điều ấy.

Lãm ra hiệu cho mọi người đứng ngoài, chỉ có anh, Bách và người phiên dịch bước lên căn nhà gỗ. Lão thầy mo sau khi được Ráy băng bó cho những vết thương trên đầu đã dần dần hồi tỉnh. Nhìn thấy những người mặc sắc phục, lão giật bắn mình nhưng rồi chấn tĩnh lại rất nhanh.

- Ông thầy mo, - Lãm lên tiếng. – chắc ông biết chúng tôi là ai và đến đây vì việc gì.

Người phiên dịch nhanh chóng dịch lại những câu vừa rồi của Lãm. Khi Lãm nói, Bách thấy mặt lão đã biến sắc, nhưng kỳ lạ, lúc người phiên dịch lên tiếng, nét mặt lão lại không hề thay đổi, trái lại còn tỉnh táo hơn lúc ban đầu.

Lão chậm rãi lắc đầu.

- Chúng tôi đã tìm ra những đứa trẻ bị ông bắt cóc và đem bán đi. – Lãm cầm trên tay tờ danh sách của trung tá Phả và đọc to tên họ những đứa trẻ đã bị mất tích.

- Tôi không hiểu các ông đang nói gì. – Lão nói thông qua phiên dịch.

- Mời các anh mang thằng bé vào đây. – Lãm có vẻ mất hết kiên nhẫn và ngoảnh mặt ra phía cửa.

Tức thì thằng bé được dẫn vào. Vừa mới nhìn thấy lão thầy mo, người nó co dúm lại và nước mắt đã lưng tròng. Nó úp mặt vào vách vẻ sợ hãi. Nhưng lão thầy mo còn sợ hãi hơn cả thằng bé. Mắt lão trợn ngược khi nhìn thấy nó và rối rít tuôn ra hàng tràng.

- Xin các ông tha tội. Đúng là tôi có đưa nó đi thật, nhưng chỉ một mình nó thôi. Những đứa khác tôi không biết.

Tất cả những người xung quanh trợn tròn mắt.

- Lão biết nói tiếng Việt. Thế mà nãy giờ giả ngô giả ngọng. Lão buôn bán với bọn buôn người dưới xuôi quen rồi mà. – Lãm đỏ mặt tía tai. – Đừng ngoan cố, mụ hàng vải khai hết ra rồi chúng tao mới có danh sách này chứ.

Anh nói dối, song lời dọa dẫm này dường như vô cùng hiệu quả. Lớp da mặt xám như chì của lão giờ tím lại, nhưng đột nhiên, lão quay lơ ra đất cấm khẩu. Lãm hất cằm.

- Anh em canh giữ lão cho cẩn thận. Con cáo già này không đơn giản đâu. Lại đóng kịch múa rìu qua mắt thợ, phen này tha hồ ngồi bóc lịch dưỡng già, ông bạn thầy mo ạ.

Lãm hất đầu ra hiệu rồi bước ra ngoài. Họ im lặng băng qua sân giữa. Lúc gần tới nhà chính, Lãm chìa tay ra cho Bách.

- Cực kỳ cảm ơn anh. Vụ này coi như xong rồi. Nếu không có anh chắc mụ hàng vải và lão vẫn còn nhởn nhơ phè phỡn với đống tiền bán trẻ con. Rõ kinh tởm. – Lãm nhăn mặt.

Bách chìa tay ra. Bàn tay cả hai đều nhớp nháp mồ hôi và bụi đất. Song họ bắt tay nhau thật chặt. Bất ngờ, một người chạy về phía họ. Anh ta thở hổn hển.

- Thưa anh, lão già nói rằng liệu lão có được giảm án nếu như lão tiết lộ cho các anh một bí mật.

- Bí mật gì? – Cả Lãm và Bách đều đồng thanh.

- Em không biết. Lão nhờ em hỏi lại thế. Và liệu cái điều lão sắp nói sẽ đổi lại được những gì. Lão sẽ được ưu đãi như thế nào.

- Còn tùy xem lão phun ra những gì đã chứ. – Lãm lại nhún vai vẻ như biết tỏng con cáo già đang đóng kịch.

Song Bách vội quay sang Lãm.

- Ta nên quan tâm đến điểm này. Tôi không cho rằng lão lừa đảo, có thể lão có thứ gì đó thật.

- Tôi chẳng tin. Lão thì có cái quái gì mà đánh đổi, nhưng cứ để xem lão phịa ra cái gì. Gì thì cũng phải để ăn cái đã, sắp bữa chiều đến nơi rồi. Cậu cũng chỉ đạo mấy bà giúp việc ở đây mang cho lão ít đồ ăn.

Người vừa mang tin sốt dẻo lại quay về căn nhà gỗ. Bách băn khoăn.

- Anh Lãm ạ. Tôi thực sự nghĩ rằng lão ta có điều quan trọng muốn nói thật, ta đừng nên chủ quan.

- Ừ thì tớ có chủ quan đâu, nhưng cứ để lát nữa, lão có biến đi đâu mà sợ. Dù gì cũng phải chén cái đã chứ. Tôi huyết áp thấp, cứ đói là hạ đường huyết đến hoa cả mắt. Mà thằng cha nào lắm tiền mò đến tận đây làm cả một dinh thự như lãnh chúa thế này nhỉ. Ở tỉnh tôi có hộ cả năm chỉ ăn ngày một bữa, thế mà có những kẻ tiền thừa mứa không biết làm gì. Ngày xưa chúng tôi…

Bách không nghe thấy những câu cuối cùng của Lãm. Anh không thấy đói mà chỉ thấy cồn cào trong bụng. Một thứ gì đó cứ nhói lên khiến anh bồn chồn không yên. Hình như… đó lại là trực giác.

Chương 18: Ly rượu độc

Khi Bách quay về nhà chính, anh nhìn thấy Vĩ đang ngồi tựa lưng vào vách. Cô có vẻ mệt mỏi. Ráy, tay xúc cháo cho Vĩ song mắt nhìn ra ngoài sân vẻ lo lắng. Khi Ráy quay lại và bắt gặp ánh mắt của Bách, chị ta dường như hơi bối rối.

- Chào chị, mọi sự ổn rồi chứ.

- Cảm ơn anh. – Vĩ mỉm cười mệt mỏi. – Có chuyện gì mà đông người đến tận đây vậy?

- Người ta đã tìm thấy thằng con trai của Di bị mất tích cách đây ba năm?

- Vậy à? Nó đâu? – Vĩ vội nhỏm dậy.

- Chị cứ nghỉ ngơi, thằng bé lên đây bây giờ đấy.

- Bạn ấy không nói tiếng như mình mẹ ạ. Ban nãy con đã hứa dạy bạn ấy nói.

- Con, yên để mẹ nói chuyện. – Vĩ hơi nhăn mặt khiến bé Bảo im bặt. – Làm sao anh tìm được nó?

- Tôi không tìm ra nó. Chuyện dài lắm. Nó bị bà mẹ nuôi quý hóa ngược đãi và đánh đập đến nỗi phải nhập viện. Vụ này đã lên trang nhất của nhiều báo, vì thế tôi mới nhận ra nó. Tôi vẫn còn nhớ tấm hình tìm thấy ở nhà Di.

- Trời đất. – Vĩ nhắm mắt lại và khuôn mặt lộ vẻ đau đớn như thể nhìn thấy bé Bảo đang bị đánh bằng roi da. – Sao bây giờ lắm người hành hạ trẻ con thế.

- Không phải bây giờ, từ xưa đến nay trẻ con vẫn là một trong những đối tượng bị hành hạ nhiều nhất. Chúng thấp cổ bé họng không biết tự bảo vệ mình. Chẳng qua bây giờ truyền thông phát triển mạnh nên người ta mới biết đến mà thôi.

- Nhưng làm sao nó lại ở với mẹ nuôi? Mẹ nó vẫn ở đây cơ mà. Ý tôi là trước khi chị ấy chết. – Vĩ chữa lời.

- Nó bị bắt cóc.

- Ai bắt cóc nó? – Vĩ kinh ngạc.

- Có một đường dây chuyên buôn bán trẻ con sang Thái Lan qua đường Lào. Thằng bé suýt tí nữa cũng bị đưa sang đấy song chắc nó còm cõi quá hoặc bị ốm hoặc vì bất kỳ lý do nào đó tôi chưa biết, nó đã may mắn mà bị trả lại. Cho dù ba năm trời sống trong địa ngục nhưng đó cũng vẫn là ông Trời run rủi. Nếu không hôm nay nó đã không được nhìn thấy nơi chôn rau cắt rốn lần thứ hai.

- Thực kinh khủng, nhưng ai đã bắt cóc nó? – Vĩ lặp lại câu hỏi mà cô đang rất quan tâm.

Bách hít một hơi dài. Anh nhìn một lượt. Cả Vĩ, Ráy và bé Bảo đang nhìn anh chăm chú để chờ câu trả lời.

- Lão thầy mo.

- Sao? – Vĩ kêu lên.

Ráy lầm rầm một câu gì đó bằng tiếng địa phương mà Bách không hiểu. Song qua giọng nói và nét mặt của chị ta, anh có thể đoán được rằng Ráy đang nguyền rủa con quỷ đội lốt tôn giáo lúc nào cũng rao giảng cầu phúc cho cả bản.

- Lão là kẻ đã bắt cóc hơn chục đứa trẻ trong bản. – Anh thở dài. – Thật không may chúng tôi mới chỉ tìm ra duy nhất thằng bé này. Số còn lại, chắc đã bị đưa ra nước ngoài hết rồi, e rằng không thể tìm lại được nữa.

Ráy đứng bật lên chạy vụt ra khỏi cửa. Chị ta âm ư những âm thanh quái đản trong cổ họng như loài bò sát khổng lồ đang rú rít dưới lòng hang đá.

Một lúc sau Lãm dắt thằng bé lên nhà, theo sau anh là trung tá Phả, toàn bộ nhóm cảnh sát hình sự và Ráy, tay đang bê một mâm cơm bằng đồng.

- Lính tráng chúng tôi ăn nhiều lắm, ngần này không đủ đâu. – Trung tá Phả bông đùa.

- Còn nữa mà. – Ráy đặt mâm cơm xuống sàn và nói giọng lạnh lùng.

Vừa lúc A Cách cũng bê lên một mâm lớn trên chất đầy thịt gà rừng, búp chuối và cả cá nướng.

- Thịnh soạn quá. Cảm ơn bà chủ. – Lãm tươi tỉnh nhìn Vĩ. Có vẻ như dung mạo của chủ nhân Trại Hoa Đỏ đã làm anh ta quên mất cơn đói đang làm hạ đường huyết.

- Không có gì. – Vĩ mỉm cười dịu dàng. Cô còn mải nhìn thằng bé. Có lẽ cô đang nghĩ xem nên nói với nó thế nào về cái chết của mẹ nó. – Các anh cứ tự nhiên, tôi đã ăn xong rồi và sẽ dẫn thằng bé xuống nhà Di một chút.

Nói đoạn cô kéo tay thằng nhỏ ra ngoài. Bé Bảo cũng không bỏ lỡ cơ hội liền tót theo mẹ. Những món ăn của Trại Hoa Đỏ rất hấp dẫn. Trung tá Phả giới thiệu từng món như thể ông là chủ nhà.

- Đây là gà lôi nướng tẩm lá chanh, kia là cá trắm cỏ, các anh mà đến đúng dịp Tết thì sẽ được thưởng thức đặc sản túm chuối hoa rừng ở vùng này.

- Món gà này tuyệt lắm. – Lãm lên tiếng. – Nhưng ở chỗ chúng tôi còn có đặc sản gà lôi lam mào trắng. Khi nướng phải tấm mật ong, rồi bọc trong lá sen… Ấy, nhưng mà ăn cái món ấy vừa ăn vừa mắt trước mắt sau như ăn trộm. Giống gà đó vừa được xếp vào danh sách bảo tồn động vật quý hiếm.

- Gà thì có gì mà phải bảo tồn. – Trung tá Phả dùng cả miệng lẫn tay xé một miếng gà nướng nên giọng ông méo mó không rõ tiếng. – Nhà tôi có cả trại gà.

- Nói chuyện với bác chán thật. Gà đây không phải gà… thường, không phải gà mái ghẹ đẻ trứng mà là…

- Gà thần à? – Trung tá Phả cười phá lên.

Một anh giải thích rõ cho ông trung tá cứng cổ kia hiểu rằng giống gà lôi lam mào trắng cũng cần phải được bảo tồn không khác gì hổ Đông Dương. Còn trung tá Phả nhất định cho rằng động vật sinh ra là để loài người ăn thịt. Con gì cũng có thể ăn được, đến hà mã và cá voi còn được nấu lên, huống hồ là gà qué. Họ ồn ào mỗi người một câu xoay quanh chủ đề các động vật rừng. Trung tá Phả kể lại

chuyện hồi ông cố đi bộ qua rừng gặp một con hổ bạch đang nằm phơi nắng. Thấy ông đi qua nó ngáp dài rồi lại lim dim mắt ngủ tiếp. Thời đó, người và hổ nhìn thấy nhau như chủ và chó nhà. Những người quanh mâm cơm cười phá lên chế nhạo ông trung tá đầu hai thứ tóc còn thích nói xạo.

Bách không tham gia vào các câu chuyện. Anh ăn cầm chừng vài miếng cá nướng rồi ngồi im. A Cách và Ráy đã rút về nhà. Anh nhìn thấy họ đi bộ qua sân giữa. Nắng xiên từng vệt qua những cây tre non mà chủ trang trại đã cất công đánh về. Sân trại vắng lặng giữa trưa hè, bình yên như bất kỳ một làng bản nào trên vùng rừng núi. Bữa cơm đã gần tàn. Lãm rót ấm trà mà Ráy chuẩn bị sẵn ra những chiếc tách làm bằng gốm mộc mạc, song chỉ thoạt nhìn đã biết rằng chúng đắt hơn bất kỳ bộ ly chén Giang Tây nào. Trung tá Phả mắt díp cả lại.

- Mấy anh em dưới kia đâm buồn nhỉ.

Ông ám chỉ hai người có nhiệm vụ canh giữ lão thầy mo ở căn nhà gỗ phải ăn cơm một mình dưới ấy. Song không ai bình luận gì. Trong không khí vui vẻ này, chẳng người nào muốn nhắc đến lão già hắc ám ấy nữa. Ngay chiều nay, họ sẽ tống lão lên xe, áp tải về trại tạm giam, thế là xong. Họ tiếc rằng lão đã quá già để có thêm thời gian ngồi bóc lịch. Tội của lão không nên đem ra xử bắn, cứ để lão gặm nhắm nỗi tiếc nuối số của cải kiếm được từ lũ trẻ con. Điều đó đủ tra tấn lão chết dần chết mòn rồi.

Đột nhiên, Bách thấy một người lao vội vã qua sân giữa. Anh giật mình.

- Có sự rồi. – Bách kêu lên.

Mọi người cùng nhổm ra ngoài. Anh cảnh sát trẻ nhất được phân canh giữ lão thầy mo đã đứng ngay dưới cửa sổ. Mồ hôi ròng ròng ướt đầm áo. Anh ta hổn hển.

- Lão thầy mo…

- Sao? – Tất cả chen nhau thò đầu qua cửa sổ.

- Tôi không biết. Lão ấy…

Bách là người đầu tiên chạy ra ngoài. Theo sau anh là Lãm, trung tá Phả và toàn bộ những người khác. Anh chui vào căn nhà gỗ. Bên trong cửa sổ đóng kín bưng khiến Bách mới đầu chỉ nhìn thấy lờ mờ một bóng người nằm trên nền đất.

Anh cúi xuống, lão thầy mo đang co giật và sùi bọt mép. Bách kêu lên.

- Lão làm sao thế này?

Người canh giữ còn lại mặt tái dại.

- Tôi… không biết. Chúng tôi thấy lão kêu lên, quay vào đã thấy lão thế này

- Mở cửa sổ ra. – Bách quát lên.

Một người nào đó vội mở hết các cửa sổ. Ánh sáng ùa vào soi rõ đôi mắt lác xệch của lão. Bách ấn mạnh lên ngực lão để thông đường thở, nhưng đã quá muộn, cơ thể lão nhanh chóng trở nên lạnh toát và cứng đờ.

- Chết rồi. – Bách đứng lên.

- Các anh trông giữ kiểu gì thế? – Lãm quát hai nhân viên dưới quyền, mặt anh đỏ đến tận mang tai.

- Thì… bọn em vẫn trông, có rời lão nửa bước đâu. – Một người thanh minh.

- Theo anh thì lão bị làm sao? – Lãm thở dài. – Trúng gió à.

- Có thể do ngộ độc. – Bách lo lắng, anh đang nghĩ đến một sự khác

- Ngộ độc? – Lãm ngạc nhiên. – Ngộ độc gì?

- Tôi không biết. Căn cứ vào các dấu hiệu, tôi chỉ phỏng đoán thế thôi.

- Có thể là do đống đồ ăn này. – Trung tá Phả lên tiếng.

Tất cả đồng loạt nhìn vào bát cơm của lão. A Cách đã chuẩn bị cho lão thầy mo một bát cơm ngay từ lúc Bách và những người

khác trong nhóm hình sự rời khỏi lán gỗ.

- Con chó ban nãy đâu rồi? – Lãm cuống quýt.

- Ban nãy đã có người mang về trang trại và hình như nó đang được người ta băng bó. – Một người lên tiếng, dù chưa ai hiểu Lãm tự nhiên nhắc đến con chó vào giờ phút nước sôi lửa bỏng thế này là nhằm mục đích gì.

- Mang con chó lại đây cho tôi. – Lãm khoát tay.

Bách chợt hiểu. Con chó lập tức được khiêng vào. Nó vẫn chưa đứng dậy được vì vết thương quá nặng, song đôi mắt hoàn toàn tỉnh táo. Bách gạt chút cơm và thịt vụn còn lại trong bát ra nền nhà. Dường như từ lúc được mang về trang trại, người ta quá bận rộn nên chỉ băng bó cho nó mà quên khuấy mất việc cho nó ăn. Con chó rừng nghiến ngấu chỗ cơm trên sàn trong vòng vài giây và lại ngước mắt lên chờ đợi. Tất cả nín lặng quan sát nó. Họ cũng chờ đợi. 15 phút đồng hồ qua đi, con chó rừng vẫn rên ư ử như muốn xin ăn thêm. Những người có mặt trong lán nhìn nhau kinh ngạc.

- Không có thứ gì trong bát cơm khiến lão phải ngộ độc. Thế là thế nào?

Bất chợt một người kêu lên.

- Nước gì đây?

Tất cả đổ dồn vào cốc nước trên chiếc bàn gỗ tạp. Trung tá Phả đưa cốc nước lên mũi.

- Không phải nước, mà là rượu trắng.

- Ai mang rượu vào đây cho lão? – Câu hỏi của Lãm rơi vào yên lặng.

Họ chưa biết nên làm gì tiếp theo. Không thể cho con chó uống rượu để tiếp tục làm thí nghiệm. Bất chợt, trung tá Phả rút ra một lọ thủy tinh màu trắng từ chiếc túi dết to tướng lúc nào cũng khư khư đeo chéo qua vai.

- Cho tôi xin một chiếc cốc nào?

Lập tức yêu cầu của ông được đáp ứng. Trung tá Phả đổ một chút rượu vào chiếc cốc không. Sau đó, ông lấy từ túi quần ra một chiếc khăn mùi xoa và cẩn thận bịt kín mặt. Ông giải thích trước những ánh mắt khó hiểu.

- Dầu Sunfat. Hôm qua thằng cháu họ nhờ tôi gửi về cho bà xã để bón cây mà tôi quên khuấy mất vẫn cứ cất trong túi. Mọi người tránh ra nhé. – Vừa nói ông vừa chậm rãi mở chiếc lọ và rót một ít nước sóng sánh không màu vào cốc để trộn lẫn với chút rượu trắng vừa rồi. Lập tức từ chiếc cốc bốc lên một làn hơi nhẹ, và trong khoảnh khắc chất nước trong suốt chuyển sang màu tím đỏ như nước quả dâu.

Trung tá Phả đứng lùi lại và tháo chiếc khăn mùi xoa trên mặt hệt một nhà hóa học vừa thực hiện thành công một công trình thí nghiệm.

- Tôi gặp trường hợp ngộ độc này nhiều lần rồi. Axit Sunfuric kết hợp với Koumin sẽ tạo ra phản ứng hóa học đổi màu.

- Là thế nào? – Những người xung quanh ngơ ngác.

- Koumin là một acaloit cực độc có trong lá ngón. Dân miền núi hay dùng cây ngón hoa vàng để tự tử, dấu hiệu giống hệt thế này. Koumin có tác dụng dược lý giống Strychnin sẽ ngấm rất nhanh vào cơ thể sau khi ăn lá. Thứ rượu này có lẽ đã được ngâm lá ngón. Để ngâm nó chắc chắn phải mất nhiều thời gian, hoặc người ta đã chiết xuất độc chất này từ lá ngón rồi mới pha vào rượu. Dù phương thức nào cũng đều nguy hiểm như nhau, kẻ làm việc đó chắc chắn đã mang tâm địa giết người từ trước.

- Ai đã mang cốc rượu này vào đây? – Lãm quát lên. – Gọi A Cách vào đây cho tôi.

Chỉ chưa đầy 5 phút, A Cách đã bước vào trong lán. Nhìn thấy lão thầy mo nằm co quắp trên sàn, mặt anh ta tái mét. Lãm hất cằm hỏi A Cách thông qua người phiên dịch.

- Anh đã mang những thứ này vào đây? – Lãm chỉ cốc rượu và bát cơm.

- Tôi chỉ mang bát cơm thôi. Không có cốc nước này. – Anh ta lắp bắp. – Nãy tôi cũng định mang nước lên cho ông ta nhưng nhiều việc quá nên lại quên.

- Ban nãy có đúng là anh ta chỉ mang có một bát cơm này lên thôi? – Lãm hỏi hai người trông giữ.

- Đúng thế. – Một người khẳng định.

- Vậy ai đã mang cốc nước vào đây? Các anh có rời khỏi vị trí bất kỳ lúc nào không? – Lãm hỏi một câu chỉ nhằm mục đích kiểm chứng. Anh biết chắc chắn hai nhân viên dưới quyền mình thậm chí sẽ không dám rời vị trí để đuổi một con ruồi đậu cách đó 2 mét.

- Không. Chúng tôi mỗi người một bên cửa từ lúc các anh rời khỏi đến giờ.

- Hay có người đã đưa rượu qua đường cửa sổ. – Ai đó phỏng đoán.

- Tôi kiểm tra rồi. – Bách lắc đầu. – Tất cả cửa sổ đều chốt trong, vừa rồi ta mới mở kia mà.

- Thế cốc rượu bay vào đây bằng đường nào? – Lãm nghi ngờ nhìn hai người trông giữ. Họ có vẻ lúng túng. Một người ấp úng.

- Dạ, thưa anh, có điều này không chắc lắm, song có một lúc… hình như … tôi thấy có người đi qua cửa.

- Thế là thế nào?

- Tôi cũng thế. – Người kia lên tiếng, vẻ bối rối. – Anh cũng cảm thấy như vậy à?

- Thế là thế quái nào?

- Đúng là tôi cảm thấy có người đi qua người thật.

- Các anh bị thần kinh đấy à? – Lãm gầm lên. – Các anh định chơi tôi đấy hả?

- Thực sự tôi không biết diễn tả như thế nào. – Người kia khổ sở. – Tôi chỉ cảm thấy có một người đi lướt qua người mình và bước vào

trong cửa, song chân tay không thể nhúc nhích được, cứ như bị bóng đè vậy.

- Thế các anh cho là ở đây có ma à? Các anh biện hộ cho sự vô trách nhiệm của mình bằng cách bàn mưu tính kế bịa ra một câu chuyện hoang đường đấy hử?

- Không phải vậy đâu. – Trung tá Phả lại lên tiếng. – Các cậu ấy không dựng chuyện, tôi cho rằng có chuyện bùa ngải ở đây thật.

- Ông mà cũng tin chuyện dở hơi ấy à? – Lãm gắt lên.

- Không, đấy là tôi diễn nôm theo ngôn ngữ dân gian thế. Chứ thực ra bùa mê thuốc lú của người miền núi cũng là một chất tương tự như ê te mà thôi, chỉ có điều chưa ai bỏ công nghiên cứu xem nó là chất gì. Mà người nào có ngải, họ cũng sẽ giữ khư khư chứ đâu dễ gì trình ra cho các nhà khoa học nghiên cứu.

- Ông nói rõ lại xem nào? – Lãm băn khoăn.

- Có thể một người nào đó đã dùng cái chất "bùa mê" ấy khiến cho hai chàng trai trẻ của chúng ta lơ mơ nửa tỉnh nửa thức, sau đó hắn thừa cơ đột nhập vào trong để mang rượu cho lão thầy mo.

- Tôi hiểu rồi. – Lãm lại quay sang hai người trông giữ. - Thế cái người mà các anh nhìn thấy lơ mơ ấy là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ, cao hay thấp?

- Tôi không biết. – Hai người đồng thanh. Một người tiếp lời. – Tôi chỉ cảm nhận đó là một bóng người và giờ càng nói càng thấy lú lẫn. Tôi gần như quên sạch rồi.

Lãm thở dài.

- Ai ngờ đâu sự thể lại ra nông nỗi này.

- Nếu cái kẻ đó đã đột nhập vào trong và mời được rượu lão thầy mo, hẳn phải là người mà lão quen mặt. Không ai đi uống rượu mời của một người lạ bao giờ. Kẻ đó chỉ có thể là một trong số những người có mặt ở trang trại này. – Bách phân tích.

- Nhưng tự nhiên lại có kẻ muốn giết lão thầy mo làm gì. Hận thù gì lão nữa. Đằng nào mà lão chẳng bị xích cổ và sắp bị tù mọt gông

rồi. – Lãm nói mà như rên.

- Đương nhiên phải có lý do. – Bách nhìn thẳng vào mắt Lãm. – Ban nãy lão chẳng đã nói sẽ tiết lộ cho chúng ta một điều bí mật để đổi lấy sự khoan hồng là gì. Nếu điều đó không đáng giá hẳn lão đã không mang ra đánh đổi. Đây rõ ràng là một vụ giết người triệt khẩu.

- Nhưng lúc đó ngoài anh và tôi và hai người trông giữ ra còn có ai biết điều này nữa đâu. – Lãm ngơ ngác. Anh quay sang hỏi người đưa tin ban nãy. – Ngoài tôi ra, cậu có nói lại chuyện này với ai không?

- Không. – Anh ta lắc đầu khẳng định.

- Đấy. – Lãm liếc nhìn xác lão thầy mo. – Còn ai biết nữa đâu nào. Chúng ta mới ăn được một bữa cơm mà chẳng lẽ tên giết người lại hành động nhanh như thế.

Bách định nói rằng đã có ba vụ chết người ở Trại Hoa Đỏ trong vòng một tháng mà vụ nào cũng kỳ lạ như nhau, song lại thôi. Anh e rằng mọi sự sẽ rối ra thêm và những người thừa hành pháp luật vốn chỉ quen với sự A là A, B là B, cái gì cũng phải có chứng cứ rõ ràng, sẽ không chịu chấp nhận những câu chuyện mà đến chính anh cũng còn cảm thấy hoang đường. Anh lên tiếng.

- Chúng ta sẽ phải thẩm vấn những người có mặt trong Trại Hoa Đỏ.

- Lại thẩm vấn. – Trung tá Phả chán nản. – Tôi ngán cái trang trại này đến tận cổ rồi. Ngoài tất cả những người chúng ta ngồi ăn cơm cùng nhau có thể làm chứng cho nhau để không bị đưa vào diện tình nghi, những người còn lại sẽ trùng khớp với các đối tượng mà chúng ta thẩm vấn lần trước. Sẽ chẳng có kết quả gì đâu. Đứa thì ngây ngô, đứa thì tinh quái, đứa đờ đẫn như ma nhập. Rồi đấy các anh xem.

Lần này trung tá Phả nói đúng. Rồi họ sẽ lại ôm trên tay một tập biên bản chi chít chữ mà sau đó càng đọc càng rối tinh rối mù. Đột nhiên, Bách thoáng thấy một ánh mắt chập chờn sau những tán cây ngoài ô cửa sổ. Anh vội lao ra ngoài và vòng ra đằng sau.

Rừng cây nhân tạo im lìm như thể thực vật ở đây cũng là nhân tạo.

Anh lắc đầu. “Cái trang trại này khiến mình điên mất”.

Chương 19: Kẻ đó là ai?

Phòng karaoke mù mịt khói. Lẽ ra chủ kinh doanh nên treo nội quy cấm hút thuốc trong phòng điều hòa, song lẽ thời buổi kinh tế khó khăn, hút được khách đã là chật vật nên họ hết lòng chiều Thượng đế. Khách muốn gì được nấy, chỉ trừ ma túy là không phục vụ được thôi.

Khi một cánh cửa phòng hát hé mở, khói thuốc và tiếng gào rú trên bộ loa thùng Naranke ùa ra ngoài. Đây là khu liên hợp giải trí gói gọn trong một tòa nhà sáu tầng. Tầng một là quầy lễ tân và khu chơi game dành cho lũ trẻ tuổi teen. Tầng hai có đầy đủ các bàn bi-a và quầy bar. Còn từ tầng ba đến tầng năm là các phòng hát karaoke khép kín. Tầng sáu dùng để làm gì khách hàng không được biết vì cầu thang máy chỉ đến tầng năm là cắt. Muốn lên tầng thượng phải đi bằng cầu thang bộ, mà lối vào cầu thang lúc nào cũng được khóa im ỉm.

Dễ mỗi tầng phải có hơn chục phòng hát chứ không ít. Hành lang dẫn vào các phòng được thiết kế hẹp để tiết kiệm diện tích và ngoắt ngoéo như mê cung. Bách lần mò trong dãy hành lang nhỏ hẹp. Anh muốn tìm cái toilet, song chưa nhìn thấy biển chỉ dẫn ở đâu. Bách bắt đầu văng tục. Làm sao mà ở bất kỳ nơi công cộng nào cái toilet cũng bị giấu biến đi như sợ người khác phát hiện ra. Mới đầu anh nghĩ nó ở ngay đầu cầu thang để tiện lối đi lại cho khách nhưng không phải, sau anh lại cho rằng nó ở cuối dãy hành lang cho kín đáo song cũng nhầm nốt. Bách lộn đi lộn lại đến dăm vòng, lưng áo mướt mồ hôi. Mỗi lần thấy Bách lượn qua cửa phòng, lũ chíp hôi đang hò hét bên trong lại gào lên.

- Bách già, anh đang trình diễn thời trang quần ống bó đấy à.

Bách điên lên. Anh đang nhận nhiệm vụ điều tra một vụ hết sức vớ vẩn. Có thông tin về một đường dây lừa đảo qua mạng mà băng trưởng và các thành viên cả nam lẫn nữ đều là những thanh thiếu niên độ tuổi từ 13 đến 17. Mặc dù còn ở tuổi ngậm ô mai song tính chất của những vụ án chúng gây ra rất nghiêm trọng. Đã từng có một cô bé 15 tuổi bị nhóm quái lừa lột sạch xe máy và đồ trang sức

trước khi bị đánh đến bất tỉnh. Vụ này vớ vẩn vì trước khi làm quen với lũ 9x để dò ra đường dây quái nhí kia, anh đã phải đi mượn chiếc quần jean mài nhàu và áo sơ mi cộc tay đỏ lòe của một thằng nhóc hàng xóm. Khi mặc hai thứ này vào, chúng thành đồ body bó sát người, vừa cộc vừa hớt trông rất kỳ dị.

Cuối cùng Bách cũng tìm ra cái toilet quý hóa nằm khuất sau một phòng karaoke ở ngang nách hành lang. Anh tìm thấy nó vì cái mùi đặc trưng trộn lẫn với băng phiến hứa hẹn cả một sự bẩn thỉu bên trong. Bách lấy chân đá cánh cửa và nín thở. Vài giây sau, cũng có người lấy chân đá cánh cửa giống hệt anh. Một gã nào đó bước vào và chọn chiếc lavabo ngay đằng sau lưng Bách. Không nhịn thêm được nữa, anh đành thở hắt ra để lấy không khí. Nhưng luồng hơi sộc vào mũi anh lần này không chỉ có thứ mùi kinh tởm của acmoniac và băng phiến, có một mùi ngây ngát trộn lẫn vào đó. Anh định thần một giây để nhận diện mùi thơm kỳ lạ này. Xì gà.

Bách nhìn quanh tìm chiếc bồn rửa. May mắn, nó nằm ngang chiều người kia đang đứng. Chiếc bồn rửa tráng men trắng lịch sự, song điều đó chỉ càng tố cáo sự mất vệ sinh của nó. Nhưng Bách không để ý, anh vặn vòi nước đã gần long ra ngoài và cầu Trời cho nó chảy ra nước. Nó đáp ứng lời cầu nguyện của Bách rỉ ra vài giọt nước thật. Anh vặn to vòi để hứng dòng nước rỉ rỉ và liếc sang bên cạnh. Trái với hình dung của anh, gã đàn ông kia nhỏ con và da rất trắng. Hắn cũng mặc áo body xám và quần jean. Hắn vừa xả vừa rít xì gà thư thái như đang ngồi trong sảnh khách sạn năm sao. Sau rốt, hắn bỏ điếu xì gà ra khỏi môi để kéo khóa quần. Lần này Bách quay đầu hẳn một góc 30 độ. Điếu xì gà màu nâu nhạt có đường kính lớn và chắc mới được châm lửa nên hầu như vẫn còn nguyên, song ngón tay hắn đã che hết phần đầu lọc. Hắn quay sang Bách khó chịu.

- Nhìn gì đó cha nội. Đây không phải lại cái đâu à. Biến đi chỗ khác mà kiếm hàng.

Giọng hắn lơ lớ như những Hoa kiều gốc Quảng Đông sống ở khu Chợ Lớn. Hắn bước ra ngoài. Trong khoảnh khắc, khuôn mặt đối diện với Bách. Đôi mắt hắn một mí và nhỏ tí xíu như mắt rắn. Sống

mũi tẹt và nhỏ. Đôi môi cũng mỏng dính đến độ chỉ nhìn thấy viền môi.

- Cho xin tí lửa nào, anh giai sành điệu. – Bách lên tiếng. Với chiếc áo body đỏ rực thế này anh dễ dàng nhập vào cái vai hắn vừa đổ thừa cho anh.

- Làm đếch gì có. Đã bảo đây không có đồ… - Vừa nói hắn vừa bước ra khỏi cửa.

Hắn đi về phía đầu cầu thang, ngược hướng với phòng hát của anh. Bách vẫn bám theo. Khi mở cửa phòng để vào bên trong, thấy Bách lẽo đẽo đằng sau, hắn nhìn anh bằng đôi mắt lạnh của loài rắn và đóng sập cửa vào. Qua tấm kính nhỏ gắn trên cửa, anh thoáng nhìn thấy ba cô gái ngồi ngả ngớn bên trong.

Bách đi tiếp ra đầu hồi. Anh mở cửa cầu thang bộ và xuống tầng dưới. Đến chiếu nghỉ giữa tầng ba và tầng bốn, anh bấm một phím tắt trên điện thoại.

- A lô, Thanh nghe đây.

- Mai Thanh, anh vừa tìm được một tên có điếu xì gà.

- Ở đâu, anh nói rõ lại xem nào?

- Anh đang ở một quán karaoke và tên này có một điếu xì gà.

- Hiệu gì?

- Anh không biết, nhưng nó mang cả xì gà vào toilet và rít lấy rít để. Chắc chắn là một con nghiện.

- Tuyệt, nó đang ngồi với ai?

- Với ba con bé ăn mặc hở hang. Không còn thằng rựa nào khác.

- Anh bám sát mục tiêu nhé, có cần em trợ giúp không?

- Không, anh tự lo vụ này được. Hy vọng có tin tốt lành cho em.

Bách vội vã quay về phòng mình. Lũ chíp hôi ngồi cả lên lòng nhau mà gào. Một thằng nhóc thấy anh vào vội sấn đến trước mặt, lưng

không xuống và một tay cầm mic, một tay áp lên ngực với khuôn mặt khổ não.

- Ta mang bao tội lỗi nên thân ta giờ đây, kiếp sống không nhà, không người thân. Ta mang bao tôi lỗi, người ơi ta đâu còn chi, xin hãy tránh xa kiếp đỏ đen.

Giọng thằng bé nức nở chua lè và hát sai nhạc. Anh gạt nó ra.

- Cho tao điếu thuốc. – Rồi không đợi ai mời, anh tự rút một điếu Marlboro trong bao thuốc vứt vạ vật trên bàn và vội vã lao ra ngoài.

Lũ trẻ con im bặt nhìn Bách rồi nói với theo.

- Người hùng áo đỏ ơi, về thay áo rồi quay lại đây nhé.

Bách tìm đúng phòng hát vừa nãy rồi điềm nhiên mở cửa. Gã mắt rắn đang đứng giữa nhà hát thảm thiết. Một cô gái đứng ngay sau lưng ôm bụng hắn và đung đưa theo điệu nhạc, còn hai cô khác vẫn ngồi nguyên trên ghế tu bia ừng ực. Nhìn thấy Bách, hắn ngừng ngay lại vẻ ngạc nhiên. Ba cô gái cũng ngạc nhiên không kém.

- Anh giai sành điệu cho thằng em xin chút lửa. Một mình anh ôm ba nàng mà kẹt với thằng này tí khói sao.

- Cút mẹ mày ra cửa, thằng lại cái. Tao không cà chớn à.

- Em chỉ xin tí lửa rồi đi ngay, đâu có dám bắc cành cao làm quen với anh hai.

- Đ. mẹ, tao không thừa đực cho mày. Biến gọn hoặc lát nữa xuống húp nước cống trừ cơm, tùy mày chọn.

Hắn nhìn Bách bằng cặp mắt lạnh lẽo. Hắn không ra tay vì đã nhanh chóng so sánh cơ thể cường tráng của Bách với thân hình loèo khoèo của hắn hay vì một sự khác. Bách liếc mắt nhìn điếu xì gà đang gác trên gạt tàn và nhanh như cắt anh lượm nó lên để châm lửa vào điếu Marlboro đang ngậm trên môi.

- Thằng em xinh giai biến ngay đây, khỏi làm bẩn mắt đại ca.

Bách nháy mắt và bước ra cửa trước khi nghe thấy ba cô gái kia cười khúc khích với nhau.

- Trông đồ đạc ngon vậy mà gay, uổng quá.

Bách nhìn đồng hồ. Đã hơn một tiếng trôi qua, song hình như chỉ có khách vào mà không có khách ra. Nhóm quái nhí vẫn ở nguyên trong đó và tên mắt rắn cũng chưa thấy xuất hiện. Mới có 10h tối. Đây chính là giờ cao điểm của khu liên hợp. Khách thường đến sớm hơn một chút và ra về lúc đồng hồ điểm 12 tiếng.

Ban nãy, Bách đã vào cửa hàng quần áo chuyên bán đồ Trung Quốc rẻ tiền mé bên này đường. Anh mua một chiếc áo pull màu thủy quân lục chiến dài thậm thượt và nhanh chóng thay áo ngay tại cửa tiệm, mắt không rời ô cửa kính sáng choang của khu liên hợp. Sau khi đội thêm chiếc mũ bảo hiểm và ngồi vắt vẻo trên xe máy sát gốc cây cổ thụ đối diện, trông anh chẳng khác nào một gã xe ôm ngoại tỉnh.

Bất ngờ, anh thấy gã mắt rắn xuất hiện ở quầy cashier, ba cô gái đứng tụm đằng sau lưng hắn. Gã rút ví trả tiền và cùng họ gọi cầu thang máy xuống tầng hầm. Vài phút sau, anh thấy một chiếc Lexus màu ánh bạc vọt lên từ dốc cầu thang trong gara. Bách bám theo sau. Đường vắng nên chiếc ô tô phía trước đi khá nhanh. Nó vòng vèo trong khu phố cổ rồi phóng qua một cây cầu dẫn tới khu đô thị mới nằm ở ngoại vi thành phố. Dường như chiếc ô tô đã nhận biết có người đang theo dõi, nó rẽ ngang rẽ dọc trong các khối nhà chung cư đồ sộ với vận tốc lúc nhanh lúc chậm một cách đáng ngờ.

Có một lần, chiếc xe tự dưng phanh khựng lại trong lúc đang chạy rất nhanh. Bách cũng phanh dúi dụi. Lái xe chạy tiếp. Xe của Bách do phanh gấp nên bị chết máy.

Khi anh khởi động lại, chỉ trong vòng vài giây, và rẽ theo chiếc xe vào một khu công trường tối om đang trong giai đoạn đổ móng, chiếc Lexus đã biến mất.

***

Phó chánh văn phòng Interpol có khuôn mặt vuông chữ điền, tai to và lông mày rậm. Ông chìa tay mời Bách và Mai Thanh ngồi xuống chiếc salon bọc da đỏ, kiểu dáng của những năm cuối thập niên 80. Mưa bên ngoài xối xả sau những ngày khô hạn. Nước mưa gõ lộp bộp vào cửa kính khiến giọng người nói lẫn vào những âm thanh ồn ào. Tuy nhiên, âm vực của ông đại tá trầm và vang rộng, đủ để phân biệt từng thanh sắc.

- Đây là tất cả những gì mà chúng tôi đã tìm được. – Ông chuyển bao giấy màu trắng cho Bách. - Không nhiều, nhưng hy vọng sẽ giúp được cậu tìm ra vài manh mối.

Bách rút tập giấy bên trong. Có vài tấm ảnh màu chụp một người đàn ông, trông có vẻ là người Trung Quốc, ăn mặc sang trọng đang đứng trong một bữa tiệc. Những người xung quanh ông ta đều mặc comple lịch sự, trên tay cầm ly sâm panh.

- Đây là Tang Yi. Interpol Singapore đã gửi cho chúng tôi toàn bộ hồ sơ về hắn. Một nhà sưu tầm đồ cổ có tiếng và thân thế thuộc về giới thượng lưu Singapore. Nhưng năm 1985, tên này đã phải ra hầu tòa về một vụ buôn bán thuốc phiện, nhưng rồi chứng cứ không đủ kết tội. Tang Yi trắng án. Vào thời điểm đó, hắn chỉ là một tay môi giới ô tô cũ và nhà cho thuê.

- Interpol Singapore có bất kỳ thông tin nào về việc buôn bán cổ vật trái phép của Tang Yi?

- Không có, họ cũng đang hy vọng ở chúng ta. Tôi chỉ có một nguồn tin mật về một đường dây tuồn cổ vật qua đường bộ sang Trung Quốc, rồi sẽ chạy đường biển đến Singapore, Malaysia và các nước Đông Nam Á khác. Nhưng đây là nguồn tin không chính thức, vì thế chưa hẳn đã chính xác. Muốn phá được đường dây này, chúng ta còn phải liên kết với Cục Di sản và Cục Hải quan.

- Từ năm 2006, cổ vật không còn là mặt hàng cấm kinh doanh nữa, nên nếu muốn kết tội Tang Yi hay bất cứ gã nào đó, chúng ta chỉ có thể tóm nguồn hàng ngay tại biên giới. Tuy nhiên, mục đích chính của chúng tôi không phải là ngăn chặn đường dây buôn lậu cổ

vật đa quốc gia, mà trước hết là tìm ra manh mối kẻ đã giết Lý Minh Văn và đại úy Đỗ Quang Huy.

Người đàn ông bệ vệ trước mặt Bách quay đi chỗ khác. Trong khoảnh khắc, khuôn mặt ông già đi đến hàng vài tuổi.

- Tôi biết, chúc các bạn thành công. – Ông nói như thể một người cha chúc con may mắn trước một trò chơi mạo hiểm bắt buộc. – Chừng nào chưa tìm ra kẻ đã hại cậu Huy, tôi còn chưa ngon giấc.

***

Trong quán cà phê Sweet Italy, Bách và Mai Thanh chia nhau tập hồ sơ của Tang Yi để nghiên cứu cho kỹ. Không có gì đáng chú ý. Tang Yi người gốc Hồng Kông. Năm 1966, hắn nhập cảnh vào Singapore rồi định cư luôn tại đó. Khi ấy Singapore mới tách ra khỏi Malaysia và kinh tế hãy còn khó khăn. Nạn thất nghiệp, thiếu đất đai và nhà ở lan tràn, không có lý gì một gã trai chưa đầy 20 tuổi lại một thân một mình đi tìm cơ hội gây dựng tương lai, sự nghiệp ở cái nơi đầy rẫy chướng ngại vật đó. Bách nghĩ thầm như vậy. Hiển nhiên, hắn phải có lý do chính đáng. Cũng có thể, ở Hồng Kông, tên của hắn đã nằm trong danh sách đỏ của Sở cảnh sát. Sau đó, hắn làm công nhân trong một nhà máy đóng tàu rồi bị sa thải vì bị một đồng nghiệp tố cáo là ăn cắp nguyên vật liệu để tuồn ra ngoài.

Cuối năm 1984, Tang Yi bị tạm giam do tình nghi liên quan đến một đường dây buôn bán thuốc phiện, nhưng đầu năm sau, hắn được tòa tha bổng vì không có bằng chứng. Kể từ đó đến nay, hồ sơ của Tang Yi là một mảng trắng. Hắn chỉ được công chúng Singapore biết đến với vai trò cổ đông lớn thứ nhì trong một công ty chứng khoán và là một nhà sưu tầm đồ cổ danh tiếng.

Những tấm ảnh màu chụp các góc độ bữa tiệc cocktail do một tờ tạp chí danh tiếng tổ chức nhằm quyên góp từ thiện để ủng hộ quỹ nghiên cứu dịch SARS hồi năm 2003. Khách mời là những người có

máu mặt nhất trong tầng lớp thượng lưu. Trong ảnh, Tang Yi đang cầm ly sâm panh và cười rất tươi với những người bên cạnh.

- Như vậy đủ để kết luận rằng gã Tang Yi này có xuất thân chẳng tử tế gì. – Mai Thanh lên tiếng. - Con người khó thay đổi bản chất lắm. Người ta chỉ có thể biểu hiện hành vi theo cách này hay cách khác mà thôi, nhưng bản chất vẫn là một.

- Theo em thì toàn bộ câu chuyện này là thế nào? Hắn muốn mua pho tượng vàng của Lý Minh Văn song bị ông ta từ chối. Vậy là hắn thuê người giết ông già sưu tầm để đoạt bức tượng?

- Có đến 80% sự thật là như vậy. – Mai Thanh khẳng định. - Thế cái gã mà Thượng đế đặt trước mũi anh tối hôm qua thế nào rồi?

- Anh đã bám đuôi hắn hơn chục km về tận một công trường đang xây dựng ở khu đô thị mới nhưng hắn thoát được. Hắn đi lúc nhanh lúc chậm kiểu cắt đuôi. Rõ ràng là một con cáo già. Người bình thường mấy ai nhận biết được có kẻ đang theo dõi mình.

- Anh bảo hắn nghiện xì gà?

- Ừ, chính xác là hiệu Bolivar Beliconos Finos. Hắn nói tiếng Việt lơ lớ, âm Quảng Đông. Chỉ có trẻ mẫu giáo mới cố tình không liên tưởng hắn với Tang Yi.

- Mất dấu hắn rồi thì làm thế nào?

- Hôm qua anh đã ghi lại tên và số điện thoại của hắn. Khu liên hợp giải trí đó có cái trò lưu lại thông tin của khách hàng càng chi tiết càng tốt để phục vụ cho kế hoạch chăm sóc khách hàng, kiểu như gửi thông tin khuyến mại hay cập nhật sự kiện giải trí. Hôm qua anh mặc áo đỏ, trông khá xinh trai nên đã đốn bật rễ cô nàng lễ tân đang ế ẩm tối thứ bảy.

- Lạc đề rồi ông trung úy ạ. – Mai Thanh lườm Bách và khóe miệng cố mím lại để kìm một nụ cười. – Ai thẩm vấn ông về cái vụ thời trang áo đỏ hay quần ống bó.

Bách chột dạ. Anh nhìn xuống dưới và chợt há hốc miệng khi chứng kiến mình vẫn trình diễn nguyên si chiếc quần ống bó hôm

qua. Chuyện là hồi đêm anh về nhà muộn nên chỉ kịp cởi chiếc quần thời trang quý hóa rồi đổ vật xuống giường mà ngủ li bì. Sáng sớm nay chuông điện thoại của anh réo vang, hiện số của Phó Chánh văn phòng Interpol. Bách cuống cuồng vớ vội thứ được gọi là quần đang vắt ngang thành ghế và dắt xe máy ra ngoài cửa mà không kịp chào mẹ anh một tiếng. Từ sáng đến giờ mải tập trung vào bao nhiêu dữ liệu mới, anh quên khuấy mất chuyện quần với áo và cả cái dạ dày đang sôi réo vì chưa được bổ sung thêm thứ gì suốt từ tối hôm qua. Bách ngượng ngùng đánh trống lảng.

- À… ừ… thế là cô lễ tân cho anh số của Mắt rắn. Tên hắn là Hồng Quang, chắc lại là một cái tên giả. Số di động thì anh chưa gọi. Cô ấy nói rằng hắn là khách quen ở đó. Đã đến lần này là lần thứ gần chục rồi. Thời điểm đầu tiên hắn đến hát karaoke trùng với thời gian Lý Minh Văn có mặt ở Việt Nam.

- Tốt. Còn gì nữa không?

- Còn biển số xe của chiếc Lexus RX 300 đời 1999 nữa ạ, thưa sếp. Sau đây, sếp có giao thêm nhiệm vụ gì nữa không để em hoàn thành nốt.

Mai Thanh ngửa cổ lên trần cười giòn tan.

- Không ngờ người mẫu cũng biết đùa.

Bách vờ cau mày.

- Đừng gọi anh bằng cái biệt danh ấy nữa. Tối qua bị bọn quái nhí réo suốt rồi.

- À, còn vụ ấy của anh làm đến đâu rồi?

- Cũng phức tạp phết đấy, bọn nhóc này nói dối như cuội, cứ liên tha liên thiên lúc thế này lúc thế khác không biết đằng nào mà lần.

- Quay lại vụ này nhé. Rõ ràng Mắt rắn và Tang Yi có vẻ như cùng hội cùng thuyền, cùng gốc Quảng Đông, đều có mặt ở Việt Nam cùng thời điểm. Mắt rắn lại hút loại xì gà mà thương hiệu của nó trùng với đầu lọc tìm thấy ở hiện trường cả hai vụ án và trùng với mẩu xì gà mà kẻ giấu mặt đã bỏ lại sau khi định thủ tiêu đại úy Mai

Thanh. Pho tượng vàng mà hắn đánh cắp chính là vật mà Tang Yi muốn mua của Lý Minh Văn một tuần trước đó. Như vậy có thể khẳng định rằng, Mắt rắn là tay chân của Lý Minh Văn.

- Đúng thế, anh không có ý kiến gì về điều đó. Nhưng nếu như pho tượng vàng bị đánh cắp sau khi chủ nhân của nó bị cắt cổ, nó sẽ không thể an toàn mà chu du theo đường hải quan chính thức được. Sẽ phải có một người đứng ra để tuồn món cổ vật đắt giá ấy qua một đường biên giới nào đó. Để thực hiện được việc này không thể chỉ có một mình Mắt rắn. Phải có hẳn một đường dây. Hơn nữa Mắt rắn là một tên sát thủ chuyên nghiệp. Loại sát thủ có đẳng cấp sẽ không bao giờ dây dưa vào bất kỳ việc nào khác. Ngay cả chuyện tối qua anh vào phòng hát quấy rầy hắn… Bất kỳ một gã đàn ông bình thường nào đều sẽ tống cho anh một quả đấm vào mặt, nhất là khi đứng trước ba em xinh đẹp, nhưng gã này kiềm chế cơn giận rất nhanh.

- Tất nhiên, bọn giết thuê chuyên nghiệp không thích dính vào mấy chuyện lặt vặt. Nghĩa là ta phỏng đoán còn một kẻ giấu mặt nữa đứng đằng sau toàn bộ chuyện này.

- Chắc chắn. Tang Yi không thể thông thổ đến mức cứ bay sang Việt Nam tự do mua bán như chợ Trời. Phải có người dắt mối cho hắn, mà không chừng, Tang Yi là một trạm phân phối cổ vật đa quốc gia còn kẻ giấu mặt kia làm nhiệm vụ trung chuyển. Câu hỏi đầu tiên ta cần phải giải quyết bây giờ: Kẻ đó là ai?

- Tuy nhiên, còn một điều nữa. – Mai Thanh hạ tách cappuccino xuống và ngập ngừng vài giây. – Mắt rắn cũng là kẻ đã sát hại đại úy Đỗ Quang Huy. Hắn làm thế nhằm mục đích gì? Kẻ nào đã thuê hắn giết anh ấy? Có phải cũng chính là kẻ giấu mặt mà chúng ta đang cần tìm? Huy đã biết quá nhiều thông tin về ổ buôn lậu này và anh ấy đã phải trả giá quá đắt.

Bách lặng đi. Anh nhớ lại lần Huy đã hỏi vay anh 50 triệu. Liệu có phải cậu ta đang đóng một vai diễn xuất sắc nào đó và dùng tiền để thanh toán một món hàng. Đó cũng sẽ chính là bằng chứng để cậu ta cất lưới. Nhưng không ngờ sự việc bị lộ, Huy vĩnh viễn bất lực

trước một bài toán sắp hoàn thành, và giờ đến phiên anh và Mai Thanh giải tiếp bài toán bị tẩy xóa lỗ chỗ ấy. Chỗ còn con số, chỗ chẳng có gì. Ai đã tiết lộ đặc vụ chìm ấy ra ngoài? Những hình ảnh quen thuộc lần lượt hiện lên trong đầu Bách khiến anh đau đớn: Mạnh với khuôn mặt hám gái, Bình mềm mỏng kiểu trí thức cổ cồn trắng, Quyết xuề xòa như một gã nông dân, Giang lúc nào cũng khàn khàn giống bà nội trợ lắm mồm.

Anh lật qua lật lại những tấm ảnh một cách vô thức, còn Mai Thanh cũng dán mắt vào tập hồ sơ với những thông tin sơ sài về Tang Yi. Cả hai đều đuổi theo những ý nghĩ riêng của mình và họ chỉ cần một điểm cố định để tạm gửi ánh mắt lên đó. Bất chợt tay Bách run bắn. Mắt anh hoa lên vì cốc cà phê đen uống vào khi bụng đói. Những bức ảnh na ná nhau, đều là những đám đông đang chúc tụng kiểu cách. Phần lớn là nam giới. Tuy nhiên, có một bức ảnh Tang Yi đứng gần sát bục sân khấu. Trên bục, một ban nhạc da trắng đang biểu diễn bằng kèn saxophone, trống và ghi ta điện. Không ai trong bức ảnh tỏ vẻ quan tâm đến ban nhạc. Họ còn mải nói chuyện với nhau. Và ở góc chụp này, Tang Yi đứng quay nghiêng mặt, những người khác đứng thành một vòng tròn cạnh ông ta. Một vài người đàn ông quay lưng lại ống kính.

- Nhìn này. – Bách chỉ vào bức ảnh. Cơn đói bụng càng khiến ngón tay anh trở nên run rẩy không cố định được vào một điểm nào.

- Đâu?

- Em nhìn đi.

***

Mai Thanh khởi động máy tính. Căn phòng “hành xác” của cô hôm nay dường như có vẻ tươi vui hơn chút đỉnh nhờ lọ hoa hồng tỏa ánh vàng rực một góc nhà. Trong tập hồ sơ Phó Chánh văn phòng Interpol gửi cho anh còn có cả một đĩa CD copy toàn bộ file ảnh và phần hồ sơ trích ngang của Tang Yi. Mai Thanh bỏ đĩa vào ổ. Máy

tính cần vài giây để đọc đĩa. Bách cố kìm cơn sốt ruột bằng cách uống nước lọc liên tục. Còn Mai Thanh thì dán mắt vào màn hình chờ đợi.

Cô click chuột vào tất cả các file để copy sang máy tính, rồi lần lượt mở các file văn bản và hình ảnh ra để kiểm tra. Bách thầm thán phục tính cẩn thận và chuẩn xác của cô. Mai Thanh là người bị dồn đến miệng vực cũng không hề nao núng, thậm chí còn giễu cợt kẻ truy đuổi sau khi đã quan sát hết mọi hành tung của hắn.

Mai Thanh mở file ảnh chụp góc độ sát sân khấu. Cô nín thở. Trống ngực đập thình thịch. Không chờ hơn được nữa, Bách giằng lấy con chuột để click zoom người đàn ông mặc comple đen đang quay lưng vào ống kính. Anh chỉnh zoom dần lên trên. Lưng anh ta. Vai anh ta. Tấm ảnh bị zoom quá cỡ rạn dần dần. Màn hình mờ hẳn đi, nhưng vẫn hiện rõ chỏm tóc kỳ quặc rủ từ trên đỉnh đầu xuống gáy, nửa như một thứ thời trang lập dị, nửa như chủ nhân của nó muốn che giấu một khuyết tật gì đó. Anh ta che giấu thứ gì sau chỏm tóc quái dị ấy, Bách là người biết rõ hơn ai hết. Anh giơ hai tay lên ôm lấy mặt.

- Trời ơi.

Chương 20: Tôi đã nhìn thấy những bóng đen bao phủ

Hai đứa trẻ lấy Vĩ làm điểm tựa và đuổi nhau tít mù thành một vòng tròn. Tiếng cười của chúng vang khắp khu trại yên tĩnh. Chiều tàn sải bóng xuống rừng cây nhân tạo. Ánh nắng màu cam xuyên qua tán lá làm thành những vệt lốm đốm trên mặt đất. Gió thốc lên từ núi, từ đại ngàn rồi rẽ ngang qua trang trại, đưa đẩy mùi ngai ngái tổng hợp của hàng ngàn loài thực vật. Khung cảnh dễ chịu đến nỗi Vĩ cứ đứng yên không nhúc nhích, mặc cho bọn trẻ nấp đằng trước, rồi sau lưng cô, đôi lúc xô đẩy cô xém ngã.

- Hê, Lucky. – Bảo hô to. – Đứng nghiêm. Thủ trưởng ra lệnh… quay sang trái. Bi Nốt ruồi. Đội viên Bi Nốt ruồi. Anh trái lệnh thủ trưởng à? Đứng nghiêm, quay sang trái.

Con chó rừng và cậu bé da nâu có mụn nốt ruồi trên chóp mũi nhìn Bảo ngơ ngác. Cả hai quả có đứng nghiêm thật, song không biết “quay sang trái” nghĩa là thế nào. Bảo có vẻ mất hết kiên nhẫn.

- Nhìn thủ trưởng đây này. – Cậu ép chặt hai tay ngang sườn và quay sang trái làm mẫu, mặt ngẩng cao như một đại đội trưởng đứng trước hàng trăm quân lính.

Lần này, Bi làm theo ngay tức khắc, còn Lucky vẫn thản nhiên như không. Trái lại, thấy động tác của Bảo ngồ ngộ, nó nhảy tót lên người cậu bé, một chân trước đặt lên cổ cậu và thè cái lưỡi hồng có một đốm đen liếm lên má Bảo.

- Ấy, ấy… - Bảo cuống quýt đẩy con chó ra. – Đồng chí bỏ hàng ngũ, tôi phạt đồng chí. Đêm nay đồng chí phải thức để trực đêm.

Vĩ không nhịn được cười. Cô cười đến chảy cả nước mắt. Bảo quệt mồ hôi ròng ròng trên hai gò má đỏ gay.

- Đồng chí đội phó, không được cười trong lúc đang hành quân, mời đồng chí đứng vào hàng ngũ.

- Vâng, thưa đại đội trưởng. – Vĩ vội vã đứng ra đằng sau con chó.

Bảo lại gần để nắn hàng cho chỉnh rồi đi đi lại lại vẻ hài lòng.

- Tôi nói cho các đồng chí rõ. Đêm nay những người hành tinh khác sẽ tấn công chúng ta…

Vĩ âu yếm nhìn con trai. Từ lúc đứa con bị mất tích của Di quay về trang trại, Bảo vui hẳn lên. Thằng bé không có bạn. Nó đặt tên cho cậu bé kia là Bi, Bi Nốt ruồi, còn con chó rừng may mắn đã hai lần thoát chết, Bảo gọi là Lucky. Hôm trước, sau khi biết chuyện Lãm lôi Lucky ra làm vật thí nghiệm, Vĩ đã có ý trách. Cô cho rằng hành động của con vật hoang dã lúc nhảy xổ vào lão thầy mo cũng đáng được trân trọng như một con người, nếu không muốn nói là đáng trân trọng hơn nhiều kẻ được gọi là người.

Bảo cho cô biết rằng cậu rất bận vì cùng một lúc phải dạy những hai "học trò" nói tiếng Việt. Bi thì có thể nói lại được còn Lucky chỉ nghe thôi mà chẳng nói năng gì. Cậu bé từ ngày về trang trại lúc nào cũng vui vẻ. Nó làm bạn với Bảo một cách tự nhiên. Tuy đôi lúc Vĩ thấy đôi mắt nó ẩn một nỗi buồn sâu ngút. Đấy là khi cô hôn lên trán bé Bảo để chúc ngủ ngon. Thằng bé nằm cạnh Bảo mở to mắt. Có lẽ nó chưa được nhìn thấy hành động ấy bao giờ.

- Các đồng chí tập trung vào đây. Khi nào tôi hô to, các đồng chí phải quay về vị trí. Tôi nhắc lại, đồng chí Bi Nốt ruồi bảo vệ tháp trung tâm. – Bảo khoát tay về phía nhà lầu. - Đồng chí Lucky yểm trợ tôi, còn đồng chí đội phó canh địch ở trong pháo đài.

Nói đến đó, Bảo chỉ tay về khu nhà kính. Vĩ cũng theo phản xạ nhìn về hướng ấy. Cô giật mình khi thoáng thấy một bóng đen vừa vòng lên từ bức tường kính bên kia. Đó là Ráy, chị ta rón rén như sợ người khác nhìn thấy. Bắt gặp ánh mắt Vĩ, Ráy cúi mặt xuống và rảo bước về khu nhà bếp. Vĩ vội tiến lại gần, cắt ngang đường của chị ta.

- Chị đi đâu về vậy?

Ráy quay đi vẻ lúng túng. Giờ Vĩ mới để ý thấy chiếc áo màu chàm của chị ta bê bết bùn đất và trên tay chị ta có một chiếc túi vải trong đựng một vật cứng. Vĩ rất muốn được nhìn vào bên trong xem đó là thứ gì, song chị ta đẩy vội ra sau như đọc được ý nghĩ của Vĩ.

- Chị đi đâu về vậy? – Vĩ nhắc lại.

- Tôi đi hái lá.

- Lá ở trong túi kia à?

- Ừ, lá ở trong túi.

Ráy càng lúc càng lúng túng, khác hẳn thái độ ngạo mạn của chị ta thường ngày.

- Chị làm sao vậy?

- Không… tôi không sao. – Ráy định lách qua người Vĩ để tiến về phía trước, song cô đã bước sang ngang để chặn chị ta lại.

- Chị có điều gì muốn giấu tôi? Tất cả những chuyện này là thế nào. Trang trại trong hơn một tháng có bốn người chết. Và chị thì lúc nào cũng nhìn thấy những bóng đen, bóng đen. Bóng đen nào? Tôi ngờ rằng…

- Cô không hiểu đâu. Có những chuyện cô không hiểu đâu. – Ráy ngước mắt lên. Tròng trắng của chị ta đỏ sậm lại và da mặt càng xám ngoét lại.

- Tôi không hiểu, hay chị cố tình không hiểu, chị có muốn tôi làm rõ hết mọi chuyện hay không? – Vĩ bước sát lại và Ráy giật mình lùi ra sau một bước.

Đột nhiên, Vĩ nghe thấy những âm điệu quen thuộc vọng tới.

Rồng rắn lên mây

Có cây núc nắc

Có nhà khiển binh

Hỏi thăm thầy thuốc có nhà hay không…

Tiếng của bé Bảo, cả của Bi nữa. Chúng đang chơi trò rồng rắn. Giọng của chúng hòa vào nhau đồng thanh. Những bước chân nện thình thịch trên nền đất. Vĩ thấy choáng váng. Khuôn mặt Ráy biến mất, thay vào đó là một đoàn trẻ con rồng rắn. Chúng chạy tới chạy lui. Chúng cười lanh lảnh và đứa trẻ cuối cùng trợn mắt trêu ngươi Vĩ.

Cô lại thấy Ráy quay trở lại, lần này chị ta thay thế vị trí cuối cùng trong đám người uốn lượn kia. Vĩ giơ hai tay lên phía trước.

- Chị nói đi. Chị đã làm gì? Ngay cả chuyện người đàn bà thổi sáo trong ngôi nhà cổ, người chị ta đầy máu, cũng là do chị bày chuyện phải không? Chị nói đi… nói đi…

Có tiếng rên rỉ, rồi tiếng ọe, khạc rõ to. Vĩ giật mình bừng tỉnh. Cô thấy mình đang xiết chặt cổ người đàn bà trước mặt và chị ta không chống cự nổi, chỉ còn cách khua tay điên cuồng vào người cô. Đôi mắt trợn trừng lộ toàn tròng trắng. Vĩ hốt hoảng buông tay ra.

- Tôi xin lỗi.

Ráy đưa tay ôm lấy cổ và gập người xuống ho. Khi chị ta ngẩng lên, khuôn mặt đã mất hẳn vẻ bối rối ban nãy mà thay vào đó là sự lạnh lùng đến vô cảm.

- Cô đã nhìn thấy người ấy?

- Đúng thế, và người chị ta đầy máu… Đấy là bé Bảo nói thế… - Cô chữa lại.

- Nghiệp chướng. – Chị ta thì thào. - Tất cả chúng ta đều phải trả giá.

- Ai phải trả giá?

- Tôi, cô, và tất cả những người khác.

- Vì cái gì? – Vĩ ngạc nhiên.

- Vì những lựa chọn sai lầm.

- Ai sai lầm?

- Tôi, cô, và tất cả những người khác. – Chị ta lặp lại, lảm nhảm như một người mộng du. – Tôi đã nhìn thấy những bóng đen bao phủ.

- Ở đâu? – Vĩ sởn gai ốc. Cô cũng như lên cơn nhập đồng cùng Ráy.

- Ngay đằng sau lưng cô.

Vĩ giật mình quay lại phía sau, chỉ thấy hai đứa trẻ và con chó hồn nhiên đuổi nhau quanh gốc cây. Cô cảm thấy đã bình tâm trở lại.

- Chị đừng hòng nói dối tôi những chuyện này. Tôi không tin bất cứ điều gì chị nói.

- Đó là sự thật. – Ráy hạ giọng, đôi mắt chị ta đột ngột trở nên thất thần. – Tôi sợ, tôi sợ lắm.

- Chị mà cũng biết sợ à. – Vĩ cười vang. – Chị lắm trò thật.

- Tôi đã nhìn thấy nó, và cả bóng đen đứng ngay sau nó. – Ráy dường như không để ý gì đến lời chế nhạo của Vĩ. Chị ta vẫn cứ lảm nhảm. – Tôi nhìn thấy nó rồi, và tôi biết điều ấy thế nào rồi cũng xảy ra.

- Nó là cái gì?

- Cô hãy bảo trọng. Không ai có thể bảo vệ cô ngoài chính bản thân cô.

Gương mặt Ráy trở về vẻ phẳng lặng vốn có. Chị ta cúi xuống nhặt chiếc túi và đi theo hướng đã định.

Vĩ không nói gì. Cô cũng không ngăn cản chị ta nữa.

***

Sau bữa tối, Vĩ gấp lại đống quần áo vừa rút ở dây phơi. Cô miết bàn tay lên những nếp vải thơm mùi nắng, miết đi miết lại đến nỗi vải phẳng lì như vừa được là lượt. Vĩ suy nghĩ rất lung. Cô chẳng còn lý do gì để ở lại cái nơi đầy chết chóc này nữa. Những cái chết bất đắc kỳ tử như báo trước tai họa đang chuẩn bị ập tới.

Cô nghĩ đến cô gái cầm đèn bão trong đêm sương mù. Khuôn mặt xinh đẹp lạ lẫm của cô ta nhìn cô chăm chú trong cái đêm đầu tiên cô ở lại trang trại. Thế rồi cô ta chết. Bất chợt, Vĩ ngước lên xà nhà, như thể đôi chân của cô gái vẫn còn đang đu đưa trên ấy. Cô nhớ lại đôi mắt tỉnh táo đến tội nghiệp của người điên, vẻ điên loạn của anh ta trong buổi lễ khánh thành khi anh ta gào lên rằng có kẻ đã giết chị anh ta. Và con người lúc tỉnh lúc mê cũng chết ngay trong đêm hôm

đó. Di, người mẹ bạc mệnh của cậu bé Bi, người đã muốn báo cho Vĩ biết một điều bí mật mà chị ta vừa khám phá, sau rốt cũng treo cổ tự vẫn trên vách đá. Còn lão thầy mo, suýt tí nữa thì cô đã giết chết lão, ngộ độc vì một ly rượu có pha lá ngón. Ai đã gây ra tất cả những chuyện này? Người tiếp theo sẽ là ai? Có phải kẻ giấu mặt muốn giết dần giết mòn những người có mặt ở trang trại này? Nếu vậy… Vĩ giật thót người. Theo phản xạ, cô đưa mắt tìm bé Bảo. Hai đứa bé ăn tối trước cô, sau đó loáng một cái đã không thấy đâu nữa.

Vĩ vội vã xuống nhà. Cô nhìn quanh sân giữa rồi vòng ra phía chuồng gấu. Cô chắc lũ trẻ đang chơi ở đó. Quả nhiên, hai đứa đang buộc một chiếc bánh quy vào đầu gậy rồi huơ trước mặt hai con gấu. Một con thò chân trước đen sì quờ chiếc bánh, song nó rơi vụn lả tả xuống đất.

- Hai đứa về nhà ngay, tối trời không được đi lung tung.

- Bọn con về ngay đây ạ. – Bảo hơi giật mình khi nhìn thấy mẹ. – Mẹ nhìn này, con gấu bố đã ăn được hai chiếc bánh quy, nó ăn hết phần của gấu mẹ.

- Thôi nào, hai cậu về ngay.

Vĩ đứng chặn giữa chuồng gấu và hai đứa trẻ. Hai tay cô dang ra làm điệu bộ “stop”. Đứng ở vị trí này, cô có thể nhìn rõ những ngôi nhà cuối cùng còn sót lại của Trại Hoa Đỏ đang sáng ánh đèn. Ngôi nhà của vợ chồng già sát ngay khu chuồng trại, hai cái bóng lụi cụi của họ di chuyển chậm chạp như những hình rối trên sân khấu. Nhà của trưởng bản ngự ngay giữa rừng cây và nhà của A Cách cạnh đó đều sáng choang. Nhà của Ráy nằm ngoài rìa thấp thoáng sau những tán lá. Bất thần, một cơn gió mạnh thốc chiếc rèm cửa tung lên và trong khoảnh khắc, cô thoáng nhìn thấy một bóng người nữa trong đó. Chiếc rèm cửa trở về vị trí của nó và những tán lá đu đưa xào xạc dưới bóng trăng tạo thành những chiếc bóng quái lạ hắt lên mái gỗ của chuồng gấu. Vĩ thấy tò mò. Ráy có thể nói chuyện với ai được? Ở khu trại này người ta hiếm khi giao tiếp với nhau theo

những lễ nghi thông thường như những làng bản khác. Vĩ dặn bé Bảo.

- Hai đứa đứng đây chờ mẹ.

Cậu bé có vẻ sung sướng vì chưa bị lôi cổ về vội, tiếp tục nối một chiếc bánh quy khác lên đầu gậy.

Vĩ men theo những bụi cây và nhẹ bước lại gần cửa sổ để đôi giày vải của cô không đạp vào những cành cây khô. Có tiếng khe khẽ phát ra. Là giọng của Ráy.

- Tôi sợ lắm. Tôi không muốn làm những việc này nữa. Rồi tôi sẽ bị quả báo.

- Cô nhớ cho, tội của cô đáng bị treo cổ. Nếu cô phản tôi, xin mời, cứ việc. Ngay ngày mai cô sẽ được nằm mát mẻ trong nhà đá. – Giọng nói rin rít không rõ của đàn ông hay đàn bà, như phát ra từ một cỗ máy.

- Thà tôi vào tù cũng được, còn hơn phải làm những việc này. Tôi… tôi… linh cảm thấy sự chẳng lành…

- Sự chẳng lành nhất là ở đây này. – Giọng nói người máy lại cất lên. Lần này Vĩ nghe thấy Ráy rên rỉ với những âm thanh tắc nghẹn như thể chị ta đang bị một gọng kìm siết chặt trên cổ. – Tôi sẽ cho cô tắc thở còn nhanh hơn cái lũ treo cổ kia.

Trống ngực Vĩ đập mạnh đến độ cô sợ rằng những người trong kia sẽ nghe thấy nhịp đập của nó mất.

- Chết mẹ cái lời nguyền ấy đi. Tôi không tin vào mấy thứ lẩm cẩm ấy. Cô phải tìm ra bằng được phiến đá đen. Đến lúc đó, cô sẽ vĩnh biệt cái nơi khỉ ho cò gáy này và trở thành bà hoàng.

- Anh chưa nhìn thấy nó. – Ráy rên rỉ. – Nó ở đâu ra? Tại sao tôi sống ở cái bản này hơn 30 năm rồi mà chưa nhìn thấy nó?

- Để… đêm nay tôi kiểm tra xem. Nó nằm ở vị trí nào lát nữa cô vẽ lại cho tôi. Chắc cô lại thần hồn nát thần tính nên trông gà hóa cuốc, mà tôi thấy cái đó chẳng có gì là đáng sợ cả. Thứ cô nên sợ nhất là cái này này.

Vĩ nghe thấy Ráy kêu lên một tiếng. Giọng người kia nhỏ, xuống tông độ rất thấp nên Vĩ phải áp tai vào vách mới có thể nghe thấy, song cô đoán rằng hắn vừa giơ ra một thứ vũ khí gì đó khiến Ráy sợ chết khiếp.

- Anh đã giết hết tất cả bọn họ? – Ráy nói lâm râm nửa như hỏi, nửa như cầu nguyện.

- Ừ, giết hết, giết sạch, giết luôn cả cô nữa nếu như cô phản tôi.

- Anh điên rồi. Tôi đã nhìn thấy những bóng đen bao phủ quanh người anh. Nó đã đứng ngay đằng sau lưng anh.

- Mụ nói lảm nhảm cái gì thế? Đừng có điên, đừng có dọa tôi.

Vĩ suýt chết ngất. Nếu tất cả những người đã chết ở Trại Hoa Đỏ có ngồi dậy ngay cạnh cô cũng không làm cô sợ đến thế này. Vì bực tức, gã đàn ông kia nói to hơn những câu vừa rồi. Giọng thật của gã lập tức lộ ra, cái giọng thô lậu mà cho dù có bị bịt mắt cô cũng không thể nhầm lẫn. Sương. Con người mà sự xuất hiện lần đầu của gã đã khiến cô không khỏi không cảm thấy lo sợ.

Dường như gã đang lúng túng. Dường như gã cũng vừa quay đầu lại như cô đã làm thế khi Ráy nói với cô một câu tương tự.

- Tôi đã nhìn thấy nó. Nó đang đứng ngay đằng sau lưng anh. – Ráy tiếp tục câu vừa rồi, lần này chị ta gào lên khe khẽ bằng cái giọng khào khào âm u như thể con quái vật vô hình đã đứng sát ngay sau lưng và đang giơ móng vuốt chuẩn bị bóp cổ hắn.

Chân tóc đằng sau gáy Vĩ gai lên. Cô như ngấp nghé trước một sào huyệt bí mật mà trong đó, kẻ sát nhân đang làm một cuộc tế lễ kinh dị với mụ phù thủy. Cô lảo đảo lùi lại sau để tựa lưng vào tường. Ống bơ nước trừ ma treo trên vách gỗ mà nhà nào ở bản này cũng có văng ra ngoài và lăn lông lốc trên mặt lá khô nỏ. Tức thì những tiếng người câm bặt. Cô nhảy vội ra vách sau và đứng nép vào mặt gỗ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hai con quái vật này phát hiện ra cô? Liệu thân thể cô có đu đưa trên một vách đá nào đó trong thâm sơn cùng cốc? Vĩ cảm thấy khó thở. Miệng cô há ra để hớp lấy

không khí. Song cô không dám thở mạnh, sợ rằng ngay cả tiếng thở của mình cũng có thể lọt vào tai gã Sương.

Tiếng cửa rít lên. Tiếng chân bước ra hiên gỗ. Nó bước hai nhịp rồi dừng lại, rồi lại hai nhịp nữa. Lần này cô thấy cái bóng cao lớn đổ dài xuống mặt đất. Cái bóng di chuyển sang bên phải, biến mất, rồi lại hiện ra, và vòng ra sau chái nhà. Cô có thể nghe thấy những bước chân đạp ràn rạt trên lá khô. Trong khoảnh khắc, Vĩ tuyệt vọng, cô gần như khuỵu xuống đất. Bất ngờ, tiếng bé Bảo hét lên.

- A, chú Sương, chú đến hồi nào vậy?

Những bước chân lập tức dừng lại, ngập ngừng, rồi lại đạp ràn rạt trên lá khô, nhưng là về một hướng khác.

- Chào cậu cả. Khỏe không? Mà anh chàng nào kia? – Sương vẫn hồ hởi hệt một ông chú tốt bụng.

- Bạn cháu đấy. Cậu ấy là con của cô Di, nhưng mẹ cậu ấy chết rồi.

- À. – Sương hơi chững lại. – Tội nghiệp thằng bé. – Mà mẹ cháu đâu rồi?

- Mẹ cháu vừa đứng đây mà.

Cô có thể cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Bảo đang lướt quanh những bụi cây. Con quái vật không nói gì. Có lẽ hắn cũng đang đưa mắt nghi ngờ nhìn khắp các hốc tối. Vĩ rạp mình xuống vách và nhanh nhẹn di chuyển về phía chái nhà bên kia rồi chạy một mạch thẳng hướng bìa rừng. Ở đoạn này, ngôi nhà của Ráy đã che khuất tầm mắt hắn, nhưng cô sẽ phải rẽ sang trái để quay về khu nhà chính. Trăng rằm sáng vằng vặc như thắp đèn, soi rõ bất cứ vật di chuyển nào trong rừng cây. Vĩ đành ngoặt sang bên phải. Đây là lối vào ma trận.

Những thân cổ thụ hoang sơ vẫn còn nguyên đó và toát ra mùi thực vật ẩm ướt. Ngôi nhà đá ong thứ chín vẫn tối om như thời tiền sử. Chủ nhà từ chối mắc điện. Mái nhà lùm lên một đống như nấm mồ khổng lồ. Mắt cô chạm phải một bóng người bất động trước hiên nhà. Ánh trăng soi rõ mớ tóc trắng xõa dài phất phơ trong gió. Chủ

nhân cuối cùng của ngôi nhà. Bà ta trông hệt mụ phù thủy trong những bộ phim kinh dị về rừng già. Cô không nhìn thấy gì ngoài mớ tóc trắng rối bù, song có thể cảm nhận được ánh mắt của bà ta đang quan sát cô.

Vĩ thản nhiên bước qua những lùm cây rậm rạp để rẽ vào ma trận. Những bức tường lá cây sẽ mang lại cho cô sự an toàn tuyệt đối. Nhắm mắt cô cũng có thể thuộc được đường đi lối lại của nó, còn tất cả những người khác thì không thể.

Vĩ đã vào đến tâm ma trận. Cô tìm đến góc nhọn tạo thành chữ V. Cô sẽ phải làm gì bây giờ? Tại sao gã Sương đột ngột đến đây? Qua câu chuyện vừa rồi thì mọi sự gần như đã sáng tỏ. Cô còn điều gì nghi ngờ nữa. Hắn là một tên giết người. Đã có bốn người chết, và thêm cô nữa cũng đâu có gì đáng kể. Bất thình lình, Vĩ nghe thấy tiếng một vật chạm nhẹ vào lá cây. Người cô cứng lại như bị bóng đè. Rồi một tiếng loạt soạt nữa. Nó đang di chuyển phía sau một hành lang ma trận. Và ngay khi cô chưa kịp phản ứng gì, một bóng đen đã đổ dài trước mặt cô. Chẳng cần quay lại, Vĩ cũng biết đó là "thứ" gì.

- Sao công chúa lại ra đây ngồi vào lúc trời tối om thế này?

Vĩ run rẩy đứng lên. Đôi mắt gã Sương nhìn cô chằm chằm như con cú vọ.

- Đâu… có tối. Trăng hôm nay sáng mà.

- Ừ nhỉ. – Gã ngước lên nhìn trời. – Trăng hôm nay sáng thật. Ra là công chúa ra đây ngồi ngắm trăng. Mà sao ngắm trăng chẳng nhìn trăng lại cứ nhìn xuống đất thế?

Giọng gã đầy ngạo mạn, không còn cái vẻ khúm núm xu nịnh thường ngày.

- Tôi ngắm từ nãy rồi. Anh đến đây lúc nào vậy?

- Sương vừa đến, mà nhìn thấy Sương chị cũng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên nhỉ, lại còn giật mình như nhìn thấy ma ấy.

- Tất nhiên rồi. Tôi đang ngồi một mình ở cái nơi tĩnh lặng này, thế rồi tự nhiên anh xuất hiện từ đằng sau, thử hỏi là anh thì có giật mình hay không? – Vĩ đã lấy lại bình tĩnh. Cô nhìn lớp da mặt bóng nhẫy của hắn dưới ánh trăng, chỉ thấy giận điên lên. Máu nóng trong người cô chảy rần rật.

Sương ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Đúng thật, em định dọa chị tí chơi.

- Anh đến đây làm gì?– Vĩ lạnh lùng.

- À, anh Lưu bảo em đến.

- Lưu bảo? – Vĩ ngạc nhiên.

- Tất nhiên, nếu không em tự động mò đến cái nơi buồn tẻ này làm gì. – Gã phác một cử chỉ chán nản như thật. – Anh Lưu nói rằng hình như chị đang gặp chuyện gì đó. Anh ấy không yên tâm nên muốn đến đây đón chị và cháu Bảo về. Công việc của anh Lưu dạo này đang rất bận nên em xung phong đến rước công chúa.

Vĩ nhớ lại cú điện thoại của Lưu hôm cô lần theo dấu lão thầy mo. Chắc hẳn Lưu đã đoán biết được chuyện chẳng lành nên anh thấy lo lắng.

- Sao đến mà không báo trước? – Vĩ cau mặt.

- Trời ạ. Hình như sóng điện thoại nó quên không rẽ vào trang trại rồi. Gọi cho chị cả nghìn lần không được. Với lại, anh Lưu cũng không muốn gọi điện thoại trước, sợ rằng nếu chỉ nói qua điện thoại sẽ không thuyết phục được chị.

- Được rồi. Bao giờ anh cho mẹ con tôi về?

- Vội gì chị. Em ở chơi với cháu vài hôm đã, tranh thủ tận hưởng tí gió rừng luôn. Ở thành phố nhiều cũng phát ốm lên ấy chứ.

- Không, tôi muốn về ngay. Ngay sáng mai.

Sương tắt ngay nụ cười. Hắn nhìn cô chòng chọc.

- Sao chị vội thế? Chị vẫn cứ muốn ở lại đây cơ mà?

- Nhưng chẳng lẽ anh không biết chuyện vừa rồi trang trại đã có thêm hai người chết nữa hay sao. Tôi không muốn ở lại đây thêm một giờ nào nữa. – Vĩ gào lên.

- Thì trước đây vẫn đã có hai người chết mà chị đâu có chịu về. Rồi thêm hai người chết nữa chị cũng đâu có gọi gì cho em và anh Lưu. Sao tự nhiên giờ chị lại cuống lên thế?

Hắn tiến sát về phía Vĩ, mùi gây gây trên cơ thể hắn khiến Vĩ phát ói. Cô lùi lại đằng sau vài bước.

- Tự nhiên tôi cảm thấy không thích thì muốn về thôi. Sáng mai mẹ con tôi sẽ thu dọn đồ đạc.

- Không. Còn tôi thì chưa thích về. – Hắn tiếp tục tiến lên. Lần này Vĩ không còn chỗ lùi, lưng cô áp sát vào lớp lá cây. – Tại sao cô lại cứ khăng khăng như công chúa thế. Ban nãy cô chạy đi đâu? Nghe thấy những chuyện gì?

- Chuyện gì? Anh nói chuyện gì à?

- Tôi đâu có bảo tôi nói gì? Sao cô lại nghĩ là tôi nói gì mà không phải là người khác?

Bất giác Vĩ thấy điên lên, cô muốn thò tay ra siết cổ hắn như sáng nay đã làm với Ráy, song cô bất lực trước thân hình lừng lững như một cây thịt.

- Tôi chẳng hiểu anh đang nói cái gì? Tôi đi dạo chứ còn đi đâu. Còn nếu anh không muốn đưa tôi về sớm thì để tôi gọi Lưu lên đón tôi về.

Thái độ cáu kỉnh của Vĩ khiến hắn băn khoăn. Hắn hơi lùi lại. Quay đi. Ngắm nghía góc nhọn hình chữ V. Rồi quay lại, mặt đối mặt với Vĩ.

- Cô quát tôi đấy hả, công chúa? – Hắn thì thầm, bàn tay chuối mắn khoanh lấy cổ cô rồi hất ngược cằm cô lên. – Cô có muốn sung sướng ngự trong lâu đài như công chúa hay muốn tôi bóc vỏ hết sự thật về cô cho bàn dân thiên hạ biết. Lúc đó hẳn Lưu sẽ vui vẻ lắm đấy. Thằng nhóc Bảo kia cũng sẽ vẫy tay chào cô mà thôi.

Vĩ nấc lên, nước mắt trào ra. Cục nghẹn trong cổ cô không nuốt trở lại được vào trong vì bị cái gọng kìm bằng thịt người xiết chặt lấy.

- Được rồi, được rồi. – Hắn thả tay ra. Giọng ráo hoảnh như một diễn viên đang diễn trò trên sân khấu. – Chị Vĩ yêu quý. Chị cứ yên tâm. Ngày nào thằng Sương còn sống trên cõi đời này, sẽ không ai biết gì về chuyện của chị hết. Giờ thì về thôi. Chị bảo Ráy chuẩn bị đồ ăn cho em nhé. Em đói đến run cả chân tay rồi đây này.

Hắn nhắc đến Ráy bằng một vẻ xa lạ. Vĩ thấy kiệt sức, cô bước dọc theo hành lang ma trận. Bóng cô trải thành một hình nhân nhỏ dẹt trên mặt đất, còn cái bóng đen chênh chếch bên cạnh cô phình to ra như một thằng hề dị hợm trong nhà hát. Cô thấy hoa mắt. Bóng đen cứ phình mãi, phình mãi, trùm lên cả chiếc bóng gầy guộc của cô.

Chương 21: Căn hầm bí mật

Trăng rằm rải tia lấp lánh lên những tán cây ngoài cửa sổ, rồi lan bóng xuống bồn hoa đỏ rực khiến màu hoa gợn ánh đỏ lợt như loang máu. Vĩ nằm xuống chiếc gối nhồi đỗ mát rượi, cố gắng thư giãn cho bớt căng thẳng. Cô biết rằng đêm nay mình sẽ thức trắng. Ngay sau khi rời khỏi ma trận để quay về nhà chính, cô đã gọi điện cho Lưu. Cô gọi số cố định. Anh đang ở nhà, đang làm việc trên máy vi tính, đang ngắm tấm ảnh của cô và bé Bảo để trên bàn làm việc. Anh hơi giật mình khi nghe giọng nói gấp gáp của Vĩ. Cô cố bình tâm để không làm anh lo lắng. Anh xác nhận rằng đã cử Sương đến đón cô về. Anh hỏi dồn rằng đã xảy ra chuyện gì vậy. Cô suýt nữa thì bật khóc. Cô nói lộn xộn rằng ở đây đã xảy ra một số chuyện, nhưng anh đừng lo, cô đã giải quyết ổn thỏa, rồi cô sẽ quyết ổn thỏa. Rằng người ta vừa phát hiện ra một thứ gì đó bí mật, cô đoán nó không phải là thứ dễ chịu gì, nhưng anh đừng lo, rồi cô sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa. Đầu dây bên kia im lặng. Có lẽ đường dây đã bị ngắt. Cô thì thầm một mình.

- Nếu xảy ra bất cứ chuyện gì… anh có còn yêu em như trước?

Không ngờ giọng nói bên kia cất lên.

- Bất kể chuyện gì xảy ra, anh vẫn coi em là duy nhất.

Cô chảy nước mắt. Nước mắt khiến bóng trăng trước mặt cô mờ mờ ảo ảo. Lần này đường dây đã bị ngắt hoàn toàn. Trong máy rít lên âm thanh ở tần số cao nhất. Cô không muốn tiết lộ nội dung câu chuyện cô nghe được lúc chập tối. Có thể Lưu sẽ lại không tin vào điều đó. Có thể anh sẽ gọi điện ngay lập tức cho gã Sương. Và một khi không còn gì để mất, gã dễ làm liều, không chỉ nguy hiểm đến cô mà ngay cả Lưu và bé Bảo cũng chưa chắc được an toàn.

Cô đành giả câm giả điếc để gã Sương đưa mẹ con cô về nhà. Mọi chuyện sau đó sẽ tính sau. Cô cũng định gọi điện cho Bách, nhưng rồi cô nhớ lại thái độ của gã cảnh sát bảo thủ đó. Anh ta là một người tốt, song quá cứng nhắc. Dường như anh ta không tin vào bất cứ điều gì cô nói. Cũng không có gì quá ngạc nhiên, ngay cả Lưu cũng còn không tin cô kia mà.

Mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi, cô thì thầm, mình sẽ giải quyết được.

Vĩ áp mặt lên gối. Nước mắt cô mát lạnh. Cô bồng bềnh trong cõi ảo huyền. Đột nhiên, cô nghe thấy có tiếng gọi khẽ.

- Vĩ… Diên Vĩ.

Tiếng gọi trong trẻo như giọng một cô bạn gái đến rủ cô đi học thời còn sinh viên. Tiếng gọi ngay phía dưới vách. Cô vụt ngồi dậy. Ngoài cửa sổ, bóng trăng xanh bàng bạc chuyển sang màu tím ngắt. Một người đàn bà đứng ngay giữa sân, lưng quay về phía cửa sổ. Cô ta mặc bộ quần áo đen tuyền. Vĩ định mở miệng, nhưng cổ họng cô cứng lại chẹn đứng những âm thanh vừa được phát ra. Tuy nhiên, Vĩ vẫn nghe thấy tiếng nói của mình, có thể đó chính là ý nghĩ của cô.

- Cô gọi tôi?

- Đúng. – Người phụ nữ vẫn đứng yên bất động.

- Cô biết tôi?

- Đúng.

- Tôi gặp cô nhiều lần rồi. Cô ở quanh đây?

- Đúng.

- Cô là ai?

Lần này, cô ta không nói gì và từ từ xoay mình lại, máu từ thái dương tuôn ra như suối. Máu loang lên mặt và bộ quần áo đen, khiến Vĩ chỉ nhìn thấy một khối đỏ lừ. Vĩ thét lên và ngồi bật dậy. Khóm hoa dưới sân đỏ loang như một vệt máu.

Cô dụi mắt. Có lẽ cô vừa lịm đi được một lúc. Trăng ngoài cửa sổ vẫn bàng bạc, soi rõ từng ô gạch. Trại Hoa Đỏ tĩnh lặng như không còn sự sống. Ban đêm, A Cách thường tắt máy phát điện nên giờ ngay cả cái âm thanh ồn ã vui tai đó cũng không còn nữa. Không có tiếng côn trùng rỉ rả, không có tiếng gió hú, không có âm thanh. Cô bị nén vào một không gian vô cực chăng.

Vĩ cử động người để chứng tỏ mình đang còn sống. Xương trên cơ thể cô kêu răng rắc, báo hiệu rằng đây không là một giấc mơ. Bất ngờ một tiếng hú thê thảm vang khắp khu trại đến rợn tóc gáy. Rồi lại một tiếng hú thứ hai. Vĩ định thần lại, cô rủa thầm Lucky. Con chó rừng đang hú ánh trăng. Cô đã trải qua hai đêm rằm ở Trại Hoa Đỏ. Những đêm trăng, loài chó rừng rải rác trong rừng thẳm tụ về một chỗ để cất bản hợp âm. Lũ mèo rừng cũng gào lên trong màn truy hoan cuồng loạn của loài cầm thú. Trăng rằm kích thích những kẻ mộng du, kích thích bản năng hoang dã của động vật, kích thích con người chìm vào trạng thái ảo mộng. Có lẽ cô cũng không thoát khỏi chu kỳ sinh học này. Giấc mơ kỳ lạ về người đàn bà áo đen có thể chỉ là kết quả của việc nhịp sóng điện não bị từ trường tác động mạnh.

Lucky lại hú lên một hồi dài não nề. Nó đứng ngay trên bậc cao nhất của bồn hoa và ngửa mặt lên trời. Cái bóng đen nhỏ thó in đậm dưới trăng. Cô định ném một thứ gì đó để nó thôi đi. Có lẽ là một chiếc dép. Cô nhặt chiếc dép cói dưới chân và định giơ tay lên thì chợt chững lại vì một vật vừa di chuyển ngang sân trại. Bóng đen đó cũng mặc bộ đồ đen tuyền. Cô sững người. Những hình ảnh kỳ dị về người đàn bà áo đen lại luẩn quẩn hiện lên.

Cô nép vào cửa sổ và chờ đợi những tia máu rỉ ra từ thái dương chị ta. Song cô chợt nhận thấy người này vạm vỡ hơn nhiều, trong khi người phụ nữ trong giấc mơ của cô nhỏ nhắn, nếu không muốn nói là xinh đẹp.

Khi đã đến khoảng giữa sân, người kia dừng lại và ngẩng lên ô cửa sổ phòng Vĩ. Cô vội lùi lại sau. Qua khe vách, cô thấy rõ mồn một khuôn mặt người đàn bà hiện lên dưới ánh trăng. Là Ráy. Chị ta đứng đó một lát như để chắc chắn rằng không có ai theo dõi chị ta từ những ô cửa kia, rồi nhìn ra xung quanh một cách lén lút và vòng sang phía khu nhà kính.

Vài giây sau, một cái bóng cao lớn cũng trờ qua sân. Lucky sủa ầm ĩ. Đối với nó, đương nhiên gã Sương là người lạ. Cô thấy Ráy vội vã quay lại để suỵt con chó. Nhìn thấy Ráy, nó im ngay lập tức

và vẫy đuôi rối rít. Ráy ra hiệu cho gã Sương đi theo và cả hai khuất khỏi tầm mắt.

Cô vội vàng xỏ chân vào đôi giày đế bằng, nhét chiếc điện thoại vào túi quần ngủ và lật chiếc gối nhồi vỏ đỗ. Con dao trừ tà lạnh toát trong tay cô. Vĩ lao xuống cầu thang. Cả hai bóng đen đã biến mất song cô chắc rằng họ đã đi xuống con dốc. Chỉ còn một con đường đó thôi.

Không do dự, cô lao vào đêm tối.

***

Khi Vĩ xuống tới chân dốc, hai bóng đen đã băng qua khoảnh đất trống và biến mất sau vách núi đá. Cô biết rằng chúng đang men theo con đường mòn ven núi. Vĩ đứng yên đó và chờ đợi. Cô không dám đi tiếp. Con đường độc đạo đang sáng trưng dưới trăng rằm, xung quanh không một bụi cây ngọn cỏ, quá dễ dàng để phát hiện ra có người đang theo dõi. Cô sẽ chờ đợi, chúng không thể biến đi đâu được, trừ phi là tự lao đầu xuống vực.

Chừng mười phút sau, Vĩ cũng vượt qua bãi đất trống. Dải đất viền eo núi hiện thành một vệt dài đỏ quạch. Tịnh không một bóng người. Cô đã đến chỗ bức tượng hình người cụt đầu. Lần đầu tiên cô nhìn thấy nó vào ban đêm. Dưới ánh trăng, con người bằng đá giơ hai tay đầy oán hận. Nó sừng sững trước mặt khiến cô thấy ngợp. Vĩ không dám nhìn thêm nữa. Cô luồn qua khe đá dưới chân bức tượng. Hơi lạnh ùa ra từ bên trong như muốn hút vạn vật vào lòng đen. Cô nhìn vào hang đá âm u. Không lẽ hai kẻ kia lại chui vào trong ấy.

Lúc này một đám mây đen đã lướt gần tới mặt trăng rồi nuốt chửng quầng sáng kiêu hãnh duy nhất trên bầu trời. Vĩ thấy đôi mắt mình đen đặc. Một tiếng tru dài thảm thiết đập vào vách núi, rồi những tiếng tru tiếp theo, của một con chó rừng khác, rồi thêm con

khác, con khác nữa. Tiếng tru rền rĩ hòa vào nhau như nuối tiếc ánh trăng.

Cô tần ngần vài giây rồi rút chiếc điện thoại ra để lấy ánh sáng từ màn hình, quyết định chui vào trong hang. Đúng vào khoảnh khắc ấy, đám mây u ám kia cũng quyết định buông tha vầng sáng tuyệt đẹp, và Vĩ thoáng thấy phía đằng xa một bóng người đang rảo bước. Cô vội vàng chạy theo.

Con đường này có đoạn lên dốc, đoạn xuống dốc. Dốc chỉ hơi thoai thoải, song đủ để hai người từ hai mặt dốc không thể nhìn thấy nhau. Khi cô qua phía bên kia, cả hai đã biến mất. Vĩ đi tiếp vào con đường mòn len giữa rừng. Trong này ánh trăng không thể len qua lớp lá ken dầy của những cây đại thụ ngàn năm tuổi, vì thế cô thấy một đốm sáng nhàn nhạt di động giữa rừng. Đó là ánh đèn pin. Cô lầm lũi bước, mắt căng ra nhìn ánh đèn đang dịch chuyển. Bất chợt, cô giật mình. Ánh mắt đã quen với đêm tối nhận ra rõ phía đằng trước cô chỉ có một người.

Cô dụi mắt, tiến nhanh thêm chút nữa. Một tên đã biến mất, và căn cứ vào cái hình dáng của bóng đen kia thì cô chắc rằng đấy là Ráy. Gã Sương đã biến mất. Hắn đi đâu? Cô lạnh toát người. Hắn không thể đi ngược chiều cô để trở về trang trại. Hắn lại không ở phía trước cùng Ráy, càng không thể đi trước mụ ta. Vậy… nghĩa là… hắn đang ở ngay sau lưng cô. Vĩ nuốt nước miếng một cách khó khăn. Bọn chúng đã biết rằng cô đang theo dõi, và giờ cô như một miếng xúc xích kẹp giữa hai lát bánh khổng lồ, chỉ chờ để người ta cho vào miệng.

Ánh đèn phía trước đột ngột dừng lại. Vĩ nhảy vội vào lùm cây bên cạnh. Thời gian như dãn căng ra. Cô túm chặt vào một cành cây cho khỏi ngã. Có một vật gì đó nhơn nhớt đang luồn qua gấu quần. Vĩ cố cắn môi cho khỏi bật khóc. Cô cảm thấy đốt thân của sinh vật đó trườn chậm chạp trên da thịt cô.

Ráy lùa đèn pin ngược trở lại. Ánh đèn quét qua quét lại khắp các bụi cây, nhờ vào đó, cô cũng có thể nhận thấy rằng con đường phía sau lưng cô cũng không một bóng người. Bụi cây này che chắn cho

cô tuyệt đối, và cũng che chắn cho hàng nghìn sinh vật tồn tại dưới các hốc cây quanh năm không ánh mặt trời.

Quầng sáng trước mặt tắt ngấm. Ráy đã đi tiếp. Cô vội nhảy ra khỏi bụi cây, kéo ống quần và lấy mũi dao gạt cái vật ghê tởm đang bám dưới chân mình. Nó đã rụng ra, song không vì thế mà da cô hết nổi gai ốc. Mụ Ráy vẫn rảo bước rất nhanh. Bàn tay cô nắm chặt cán dao đến mỏi nhừ. Rõ ràng đằng sau cô không có ai. Vậy thì gã Sương biến đi đâu được? Còn Ráy, cô biết chắc mụ đang đi về đâu.

Tòa nhà cổ của dòng họ Quách.

Mụ tìm kiếm thứ gì ở đó? Mụ giấu giếm thứ gì ở đó? Chắc chắn câu trả lời chẳng mang lại điều gì tốt lành. Cô nhớ lại nhiều lần Ráy đã nhắc nhở cô đừng đi lại lung tung ngoài trang trại, đặc biệt là tòa nhà cổ.

Cô không biết mình đã đi được bao xa. Cô ngạc nhiên rằng cả hai lần vượt qua con đường mòn này, thì cả hai lần cô đều không để ý đến thời gian. Con đường này mất 15 phút đi bộ? 30 phút? Hay hơn thế? Ở nơi này, dường như không tồn tại không gian và thời gian. Mọi thứ đều hỗn mang vô thực. Tuy nhiên, dựa vào ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin, cô đã nhìn thấy những bậc đá dẫn lên sân trước của tòa nhà. Mụ đàn bà lại dừng bước vài giây và soi đèn ngược trở lại. Cô nhảy tót vào bụi rậm lần thứ hai. Khi cô ra khỏi bụi cây cứu tinh đó, mụ ta đã biến mất.

Vĩ bước lên những bậc đá đã quá quen thuộc đối với cô. Cô nhớ lại người đàn bà thổi sáo bí ẩn. Cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của bà ta mà không nhìn thấy hình ảnh khủng khiếp như lời con trai cô tả lại. Nếu bé Bảo nói đúng, mà chắc chắn rằng nó không bao giờ nói dối cô, thì bà ta chính là bóng ma luôn xuất hiện cạnh ngôi nhà đá ong thứ chín vào những đêm trăng thượng tuần, chính là hồn ma người mẹ cô gái đã thắt cổ tự vẫn, chính là người đàn bà bị nguyền rủa duy nhất trong dòng họ sinh được một đứa con, và đứa con gái ấy cũng bị chết thảm. Dòng họ Quách đã bị tuyệt diệt. Lẽ nào lời nguyền vẫn lưu truyền trong bộ tộc là có thật. Song lời nguyền ấy là

gì? Người duy nhất có thể nói cho cô biết sự thật lại chính là con quái vật nguy hiểm mà cô đang theo sát.

Trăng vẫn công bằng tỏa sáng xuống vạn vật. Sân trước tòa nhà vắng lặng. Cửa vào được mở ra. Tất nhiên, mụ Ráy vừa đi vào đấy. Cô thận trọng đi đi lại lại quanh sân trước vài vòng. Những cánh cửa trên cao vẫn mở ngoác ra như thể các chủ nhân xưa cũ của tòa nhà đang dành trọn một đêm để thưởng thức ánh trăng. Vĩ rút chiếc điện thoại trong túi. Đồng hồ điện tử hiện ra số 12. Vĩ nhìn xuống những bậc đá, rồi nhìn về phía Trại Hoa Đỏ, nơi có khuôn viên ma trận vạch ngang dọc tối thẫm như một bàn cờ. Cô hít một hơi thật sâu và bước vào tòa nhà.

Cánh cửa thông ra sân giữa cũng mở toang, tạo thành một hình chữ nhật tím bạc. Vĩ đi thẳng ra đó. Mùi ẩm mốc từ những căn phòng vài trăm năm tuổi bao phủ từng bước đi của cô. Trăng hắt bóng xuống những bụi cỏ dại um tùm mọc lên từ khe đá. Cô ngước lên. Những ô cửa đen ngòm ở tầng hai đang nhìn cô chòng chọc. Vĩ rùng mình. Cô mới chỉ khám phá những căn phòng ở mặt trước tòa nhà. Còn dãy nhà sau, cô chưa bao giờ vào, và cũng không bao giờ muốn vào. Cô đã dự cảm những chuyện chẳng lành sau bức tường đá âm u kia.

Khoảng sân bỗng sẫm dần, sẫm dần, rồi đen kịt như một chiếc giếng cạn khổng lồ. Cùng lúc, hàng tràng cười ré lên man dại. Tiếng cười nối vào nhau. Tiếng đập cánh sàn sạt như lũ người điên đang vò xé. Tiếng tru não nề của chó sói. Hàng loạt âm thanh bủa vây lấy cô. Vĩ ngồi sụp xuống. Cô ôm chặt lấy đầu. Nơi này là địa ngục. Nó hệt như thứ địa ngục mà cô đã từng trải qua: tù túng, ghê rợn, không có không gian, không cả thời gian. Cô nấc lên và ngồi bệt xuống đất.

Khi cô mở mắt ra, đám mây đen tai ác vừa rồi đã trôi về phía trước, trả lại tự do cho ánh trăng bạc. Những con chim Chết cũng đã tìm lại chỗ đậu. Lũ chó rừng hết kêu gào. Trăng có một sức mạnh vĩnh hằng đối với loài cầm thú. Tổ tiên của chúng hàng triệu năm về trước đã mê mải trước ánh trăng, thì nay chúng vẫn tụ hội về đây để tận hưởng một buổi dạ tiệc thần bí. Tự nhiên, Vĩ thấy da mặt mình

gờn gợn. Cái cảm giác quen thuộc này càng làm cho cô sởn gai ốc. Chẳng cần ngẩng lên, cô cũng biết điều gì đang diễn ra. Vĩ từ từ ngước mắt. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, song cô vẫn không tìm nổi một tiếng kêu sợ hãi. Từ trên những ô cửa tầng hai, hàng loạt cặp mắt đỏ kè đang quan sát cô. Những đôi mắt soi mói và độc địa. Chim Chết. Cô không nhìn thấy chúng bao giờ. Thứ duy nhất cô có thể nhìn và cảm thấy là những đôi mắt hoang dại và tiếng kêu hãi hùng. Loài chim Chết cũng hệt như lũ người giấu mặt kia, gian tà và hiểm ác, chúng xuất hiện ở đâu, ở đó có chết chóc.

Cánh cửa dẫn vào tòa nhà ngang đằng sau không mở toang như hai cánh cửa kia, nó đã được đóng lại, song chỉ là khép hờ. Trong này chỉ có mụ Ráy? Hay là gã Sương đã đến đó từ trước rồi? Hai kẻ đó đi cùng nhau, lý gì lại người chạy trước, người đi sau. Như vậy là gã Sương đã biết mụ Ráy từ trước. Hắn tìm kiếm gì ở vùng đất hoang vu này? Chẳng cần phải học qua tiểu học cũng có thể suy luận ra thứ hắn đang săn lùng: Kho báu của dòng họ Quách. Thế rồi hắn lừa dụ Lưu mua mảnh đất này để dễ bề kiếm chác, và mua chuộc mụ Ráy làm kẻ dẫn đường. Nhưng những kẻ kia thì liên quan gì đến hắn để đến nỗi họ phải chết thê thảm? Hắn cứ việc truy tìm kho báu như lũ trẻ con chơi trò thám hiểm, cứ việc đào bới như những kẻ khát vàng đi đào đãi. Chẳng có ai ngăn cản hắn làm việc đó. Ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại càng không. Vĩ không cần biết lý do là gì, song cô sẽ giải quyết xong mọi việc trong đêm nay. Cô nắm chặt con dao và tiến về phía trước.

Khi cô rẽ cỏ dại băng sang dãy nhà ngang bên kia, một chướng ngại vật khiến cô ngã nhào xuống đất. Cỏ đắng chui cả vào miệng cô. Con dao văng ra khỏi tay. Cô tẽ cỏ ra để tìm. Tay cô đã chạm phải cán dao, song có lẽ nó đã mắc vào một vật gì đó. Vĩ vạt hẳn cỏ sang. Trăng vằng vặc soi rõ một vật hình trụ bằng đá. Nó chỉ thấp bằng chiếc bàn uống nước song đường kính hơn một vòng tay ôm. Phía bên sườn bị mẻ một miếng bằng cái bát. Con dao trừ tà của cô lọt vào trong đó. Vĩ rút nó ra và quỳ hẳn người lên. Mặt trên trụ đá lồi lên một ống nhỏ, cũng bằng đá, như thể một chiếc lọ để cắm hương

thờ, còn xung quanh bám đầy rêu. Cô lấy dao cạo đám rêu ẩm. Bề mặt không bằng phẳng như những chỗ khác. Cô cạo thêm một lượt rêu nữa. Có hai hình lượn vòng hiện ra và bao quanh nó là những ký tự cổ kỳ lạ kiểu chữ tượng hình. Vĩ đứng lên. Từ vị trí này, cô có thể thấy mình đang đứng chính giữa sân. Chỉ vì cỏ mọc cao lút mà hai lần trước cô không nhìn thấy thứ này. Có thể đây là một bàn thờ Trời Đất của gia đình nhà họ Quách. Hoặc là một vật dùng để tế lễ hay liên quan đến tôn giáo nào đó. Cô đi tiếp ra phía cánh cửa đang khép hờ và… đưa tay đẩy nhẹ.

Nhờ ánh trăng, cô có thể nhìn thấy lối vào lờ mờ trước mặt. Vĩ đứng yên một lúc cho mắt quen dần với bóng tối. Cô thấy lạnh run người. Tòa nhà được xây bằng đá. Nó tích hơi lạnh từ nhiều thế kỷ và giờ là lúc để nhả ra. Cô không dám bật chiếc điện thoại lấy sáng, vì thế, càng đi sâu vào trong, Vĩ càng như người mù. Cô đành bám vào vách tường đá để lần lối đi. Đá trên tay Vĩ trơn và ươn ướt. Cô tự hỏi đã bao nhiêu bàn tay chạm vào nó. Những bàn tay giờ chỉ còn là linh hồn. Những bàn tay thiếu nữ đầy sức sống. Những bàn tay đàn ông mạnh mẽ, những bàn tay đàn ông của dòng họ Quách muốn làm bá chủ thiên hạ. Những bàn tay già nua bệnh hoạn. Những bàn tay nhuốm máu. Những bàn tay hẹn hò bí mật. Những bàn tay đê tiện. Những bàn tay chở che. Lớp lớp những bàn tay còn lưu vết trên tường đá. Dấu vết của chúng là hư ảo. Cô không thể nhìn thấy bằng mắt, song có thể cảm thấy chúng.

Đất dưới chân cô dính nhớp. Mỗi lần nhấc chân lên rất khó khăn. Thỉnh thoảng tay Vĩ bị lỡ đà. Cô biết mình vừa đi qua một ô cửa. Hình như không có cánh cửa nào được lắp trong này, hoặc qua thời gian, những cánh cửa bằng gỗ đã bị mục ruỗng rồi rụng khỏi bản lề. Chợt Vĩ đâm sầm vào một vách đá. Cô sờ lên trán. Chắc chắn nó sẽ bị bươu lên. Đây là tận cùng của ngôi nhà. Là ngõ cụt. Căn cứ vào quãng đường vừa rồi, cô biết đấy là một hành lang rất dài. Hệt như kiến trúc của dãy nhà trước, hành lang này sẽ tỏa ra hai bên qua các ô cửa. Đấy chính là những căn phòng dùng để sinh hoạt cho đại gia đình nhà họ Quách. Sẽ có phòng ăn, nhà bếp, khu dành cho

người ở, và các phòng phía trên có lẽ để dành cho các bậc tiểu thư, công tử.

Vĩ tự hỏi ông chủ của dòng họ Quách ngự chỗ nào trong tòa nhà. Ông ta, con người khát máu và đầy quyền uy, đương nhiên sẽ chiếm vị trí oai hùng nhất, để từ đó có thể điều hành và quan sát mọi hành vi của những con người bị giam hãm trong cái pháo đài bằng đá này. Vĩ đoán rằng phòng của ông ta ở tầng hai và quay thẳng ra sân. Nếu là lúc bình thường, trong một ngày đẹp trời, không gian sáng sủa, hẳn là cô đã rất muốn khám phá nơi ở của con người huyền thoại ấy, song lúc này, cô phải căng hết toàn bộ các giác quan ra để quan sát.

Vĩ quay ngược lại và khi tay cô lại bị lỡ đà một lần nữa, cô rẽ bừa vào đó. Cô vừa rẽ trái. Đây là một trong những gian phòng nằm ở phía trong cùng. Vĩ cố gắng ghi nhớ để lát nữa có thể dễ dàng quay trở ra. Thỉnh thoảng, Vĩ chạm phải một vật cứng gì đó mà cô đoán rằng đó là các đồ đạc cũ của những chủ nhân. Cô đi quanh căn phòng để tìm cửa ra bằng cách lần qua những bức tường. Vĩ lại tìm thấy một cô cửa nữa. Ở căn phòng bên cạnh, cô cũng tìm thấy một ô cửa. Trong đêm tối, Vĩ như đang mò mẫm giữa ma trận. Có điều, đây là một mê cung dành cho kẻ bị bịt mắt, và những kẻ giấu mặt trong bóng tối sẵn sàng giương mũi tên tẩm độc bất cứ lúc nào.

Cô thầm cầu nguyện. Song cô không biết phải cầu nguyện ai. Bất kỳ một người bình thường nào đều có một đấng thần linh để cầu nguyện, hoặc chí ít là một người đã thân đã chết. Vĩ không có cả hai. Đã từ quá lâu, cô không còn tin tưởng ở thần linh nữa. Cô luôn cô độc, cả trong bóng tối lẫn ánh sáng ban ngày.

Vĩ đã di chuyển qua hàng chục căn phòng. Một bộ óc luôn say mê với trò chơi mê cung giúp cho cô không bị lộn đi lộn lại ở các căn phòng cũ. Một người bình thường nếu rơi vào tình huống này chắc chắn sẽ loang quanh hàng giờ ở một hai căn phòng mà vẫn tưởng mình đã đi hết tòa nhà. Vĩ tuyệt đối không bị rơi vào trường hợp ấy, tuy nhiên, cô chỉ định vị được rằng mình đang tiến dần ra các phòng phía bên ngoài và sâu hơn vào bên trái, chứ không thể nào hình dung nổi không gian xung quanh. Cô cố giữ cho tinh thần được minh

mẫn. Mò mẫm trong bóng tối, giữa những căn phòng rối như ma trận ở một tòa nhà cổ bỏ hoang vào lúc nửa đêm thế này thật rất dễ bị mụ mị. Cô vẫn chưa nhìn thấy ánh đèn hay nghe một âm thanh nào chứng tỏ sự có mặt của mụ Ráy.

Cô tựa vào tường để nghỉ lấy sức và suy tính xem nên làm gì tiếp theo. Rất nhiều khả năng là Ráy đã phát hiện ra cô từ lúc cô còn đứng ngoài sân giữa. Sau đó mụ lừa cho cô vào nhà và tìm cách ra tay. Hoặc ít ra mụ cũng có thể thoát ra ngoài trong khi cô đang lằng nhằng giữa cái đám phòng ốc cũ kỹ này. Cô muốn chạy thẳng ra ngoài sân mà hét to lên để gọi những kẻ đê tiện ra ngoài, nhưng rồi sau đó chuyện gì sẽ xảy ra? Mụ ta và gã Sương xuất hiện thì cô sẽ làm gì? Chúng sẽ làm gì? Lúc đó chỉ còn có hai khả năng duy nhất. Một là chúng giết cô. Hoặc… cô… giết chúng để tự vệ, để tồn tại và để vì một điều gì đó mà cô không giải thích được. Cái điều đã bắt cô phải vượt qua một quãng đường rừng để có mặt ở nơi nguy hiểm này.

Bất chợt một hơi gió nhẹ lướt qua mặt cô. Giác quan càng ngày càng thính nhạy khiến cô có thể cảm thấy những thứ mà bình thường cô không bao giờ cảm thấy. Chỉ trong vòng một giây, tim cô thắt lại. Trong này kín gió như một cái hang. Cái thứ gió nhẹ kia chỉ có thể là do một vật chuyển động gây ra. Thứ gì có thể chuyển động trong này? Thứ gì có thể chuyển động ngang mặt cô?

Vĩ nín thở. Cô thậm chí không dám đưa tay lên để gạt một con muỗi rừng đang đậu trên cánh mũi. Nếu cô có thể cảm thấy chuyển động của một kẻ khác, thì chắc chắn hắn cũng sẽ cảm thấy cô một khi cô chuyển động. Hắn là ai? Có phải là Ráy? Nếu là Ráy, tại sao chị ta lại không bật đèn lên mà đi đi lại lại như một bóng ma? Rõ ràng như bảng chữ cái được soi dưới ánh mặt trời: Chị ta cũng muốn SĂN ĐUỔI Vĩ. Cô thở ra chầm chậm. Cô hít vào chầm chậm. Cô mỉm cười trong bóng tối. Máu nóng dâng lên từ trong huyết quản cô. Chúng tỏa ra những mạch li ti nóng rực trên đầu, trên mặt, trên cổ và trong lòng bàn tay đang nắm chắc con dao trừ tà.

Cô chậm rãi di chuyển theo hướng gió vừa rồi. Có một tiếng “kịch” đằng trước Vĩ. Kẻ kia vừa va phải một thứ đồ đạc nào đó

trong căn phòng. Hắn không được khéo léo và uyển chuyển như cô. Hắn chỉ có duy nhất một thứ, đó là trái tim của loài cầm thú.

Vĩ hết sức thận trọng để tránh bị va đập. Khi cô lần sang được căn phòng bên cạnh, một thứ ánh sáng lờ mờ hắt xuống. Vĩ ngần ngừ. Cô không dám đi qua bất kỳ chỗ nào có ánh sáng. Một bóng đen lướt nhẹ qua vùng sáng mờ. Vĩ lùi phắt lại. Bóng đêm u tịch lại bao phủ lấy căn phòng. Cô đoán chừng chùm sáng vừa rồi là ánh trăng lọt qua một ô cửa sổ nào đó. Như vậy là cô đã ra đến dãy phòng ngoài cùng. Giờ thì ngay cả những tia sáng lờ mờ cũng không còn nữa. Chắc hẳn, mây đen lại chơi trò đuổi bắt với mặt trăng. Cô vội vàng đi qua chỗ ban nãy có quầng sáng, sợ rằng chỉ vài giây nữa thôi, ánh sáng lại xuất hiện và kẻ giấu mặt sẽ phát hiện ra cô.

Vĩ di chuyển khẽ khàng. Chân cô chợt đá phải vật gì đó cưng cứng. Cô đưa tay ra. Nó bằng gỗ, dài và dốc lên. Một chiếc cầu thang, và thứ vừa rồi là tay vịn. Cầu thang này sẽ dẫn lên những căn phòng tầng trên. Không cần suy nghĩ đến giây thứ hai. Cô lần theo những bậc thang để trèo lên gác. Chiếc cầu thang này đã tồn tại vài trăm năm, và kể từ khi vị chủ nhân cuối cùng đặt bước lên đây, còn có ai sử dụng nó?

Một tiếng ục rất to. Chân phải cô bị sụt xuống. Gỗ để lâu ngày bị mục ải, có thể sẽ gẫy đổ không chừng. Vĩ khẽ rút chân lên. Chẳng cần kiểm tra lại, cô cũng biết mắt cá chân mình đang rướm máu. Tuy nhiên, điều làm Vĩ sợ hơn cả là kẻ kia sẽ nghe thấy tiếng động đó. Song sau vài phút, cô không hề thấy động tĩnh gì.

Vĩ tiếp tục. Chân cô đã đặt được lên mặt nền gỗ bằng phẳng. Tức thì những tràng cười ré lên man dại trong bóng đêm đen đặc. Liền theo đó là tiếng đập cánh xoàn xoạt. Lũ chim Chết đậu trên bậu cửa đã nghe thấy động. Mặt trăng từ từ hé lộ, giúp cô nhìn toàn cảnh sân giữa từ trên ô cửa sổ. Cột trụ bằng đá hiện lên giữa sân. Cô nhìn thấy những bóng người mờ ảo quỳ sụp khấn tế. Họ mặc quần chùng áo dài, tóc tai lượt thượt. Vĩ lắc đầu để xua đi thứ ảo giác nảy sinh do cô đi lại quá lâu trong đêm tối.

Ánh trăng soi khá rõ căn phòng cô đang đứng. Không có bất kỳ đồ đạc gì, chỉ là một căn phòng vuông vắn, vách bằng đá, nền bằng gỗ. Cô sang phòng bên cạnh, cũng y như vậy, hệt như phòng biệt giam dành cho kẻ tử tội, chỉ có điều, những con người phải sống hàng thế kỷ ở đây được phép ngắm mặt trời và ánh trăng qua những ô cửa bé xíu mà thôi.

Cô hơi thất vọng. Những tế bào thần kinh căng lên chờ đợi như bị trùng xuống đột ngột. Mụ Ráy đang săn đuổi cô? Hay cô săn đuổi mụ? Cả hai săn đuổi lẫn nhau, vòng vo một cách vô ích qua những căn phòng rối như ma trận.

Đột nhiên, một tiếng kêu gào man dại đập vào thính giác của cô. Không phải tiếng kêu của loài chim Chết. Hơn nữa, âm thanh đó không ở ngay bên tai cô như khi lũ chim đập cánh, nó âm âm như bị cuốn lên từ vực thẳm. Cô nín thở. Tĩnh lặng. Ngay cả bóng đêm cũng nín thở để chờ đợi một điều khủng khiếp sắp xảy ra. Lần này thì rõ hơn. Tiếng kêu của một con vật bị thương. Không, là tiếng kêu của con người, hay đúng hơn, một con người mà cô biết. Tiếng kêu của mụ Ráy.

Cô quay trở lại cầu thang gỗ. Ánh trăng đủ khiến cô nhìn thấy đường. Lại một tiếng kêu nữa, âm u như vọng lên từ lòng đất. Cô rút điện thoại để lấy thêm ánh sáng từ màn hình. Cô lướt quầng sáng xanh nhỏ nhoi qua những vách đá. Chúng câm lặng một cách độc địa. Cô lia vội xuống đất. Dưới chân cô đầy rêu, đó là lý do khiến mỗi lần bước, rêu và bùn níu chặt chân cô đến độ rất khó khăn để nhấc lên.

Vĩ chạy loanh quanh qua những căn phòng như hóa dại. Cô không biết nên làm gì, nên đi về hướng nào. Một tiếng kêu nữa. Lần này yếu ớt hơn và có lẽ đó là tiếng kêu cuối cùng mà cô nghe thấy. Vĩ lộn vào dãy phòng trong cùng rồi lại quành ra. Mạng nhện rủ lõng thõng bọc cả vào mặt cô. Vĩ thấy mình đứng trong một gian phòng chỉ có một cửa ra vào duy nhất, trong khi những phòng khác đều có hai cửa vào thông nhau và thậm chí cả cửa sổ. Căn phòng này rất rộng, không hề có đồ đạc, bốn vách tường kín mít như nhà tù, như hầm địa ngục. Ánh sáng màu xanh yếu ớt trên màn hình điện thoại

chỉ đủ cho Vĩ soi lờ mờ một vùng không gian có bán kính chưa đầy một mét. Bất chợt, cô nhìn thấy những vết chân dẫm bẹt dí đám rêu bùn phía dưới. Chúng chồng lên nhau hỗn độn và đều dẫn về một hướng duy nhất. Khi chỉ còn cách bức tường hai mét, những vết chân biến mất.

Cô hạ chiếc điện thoại xuống sàn. Không có gì đặc biệt. Chỗ nào cũng đầy rêu mốc như nhau, nhưng khi nhìn kỹ hơn, Vĩ mới thấy đất dưới chân mình chuyển động. Cô sởn gai ốc. Là loài giun đất, hay một thứ sinh vật chân đốt nào đó lấy nơi không ánh sáng mặt trời này làm nơi trú ngụ. Dễ có đến hàng trăm con chứ không ít, và từ nãy đến giờ, cô và kẻ giấu mặt có những vết chân trên đất đã dày xéo đến ngót nửa. Vĩ vội lui ra. Cô không muốn ở lại chỗ kinh tởm này thêm một phút nào nữa. Cô sẽ đi thẳng về trang trại, sẽ nịnh nọt thằng Sương để hắn sớm đưa mẹ con cô về nhà, và sẽ vĩnh viễn xóa sạch những hồi ức về cái vùng đất kinh hoàng này. Những con người ở đây, những kẻ đã chết, rút cục chẳng liên quan gì đến cô. Sinh tử vốn là sự bình thường, chỉ là những người về đích sớm hay muộn mà thôi.

Đúng vào lúc cô chuẩn bị quay ra thì dường như mũi chân vướng phải một thứ gì đó, một vật rất cứng và mảnh, chắc chắn không phải là lũ giun đất. Đó là một chiếc vòng sắt đường kính bằng một bát ô tô, phía trên vắt vẻo một chú giun đất đen bóng. Vĩ lấy ũi dao hất kẻ cản đường ra xa rồi móc tay vào chiếc vòng sắt. Cô lay thử. Nó không nhúc nhích. Chiếc vòng sắt rỉ sét mọc lên từ dưới đất một cách rất kỳ quái. Cô chưa hiểu nó được dùng để làm gì. Khi cô thử rứt chiếc vòng ra khỏi mặt đất thì một tiếng kẽo kẹt khủng khiếp nổi lên. Vĩ bị hút đà suýt nữa rơi vào một hố đen sâu hoắm.

Chỉ trong một giây, cô định thần được đây chính là nắp một căn hầm bí mật. Nó cũng được làm bằng đá hệt như những phiến đá lát nền khác để ngụy trang, nhưng người sáng tạo ra nó phải là một nhà kỹ thuật hết sức tài hoa. Phiến đá nặng vài tạ được nhấc lên một cách hết sức nhẹ nhàng. Căn phòng này kín đáo và tách biệt so với những phòng khác, hẳn là để che giấu căn hầm bên dưới.

Trống ngực Vĩ đập thình thịch, đến độ mạch máu lùng bùng trong tai cô. Vĩ soi chút ánh sáng quý giá xuống bên dưới. Cô thấy những bậc cầu thang bằng đá rất dốc. Pin chỉ còn một vạch duy nhất. Vĩ thầm cầu nguyện những gì cô khám phá dưới kia chỉ rất chóng thôi, và chỗ pin này sẽ đủ giúp cô nhìn thấy đường cho tới lúc trở lên. Liệu cô có thể trở về được không nếu xuống căn hầm này? Song đầu óc Vĩ trống rỗng, không có câu trả lời nào nảy ra từ đó. Cô bước xuống bậc đá đầu tiên.

Hơi lạnh tỏa ra từ dưới căn hầm như hút trọn mọi sinh vật dám cả gan đi vào lòng nó. Dưới này, rất lạ, lại vô cùng khô ráo và không hề có côn trùng. Vĩ đã đứng dưới một nền đất bằng phẳng. Cô rọi đèn về phía trước và đi vào khoảng không trước mặt. Cô đồ rằng nó là một hành lang rất dài.

Vĩ bước dò dẫm cho đến khi gặp một ngã ba dẫn sang hai ngả nữa. Nhưng cô phải chọn lối nào? Vĩ gí sát màn hình xuống đất và thấy những vết bùn đất chen nhau dẫn về ngã bên phải. Không chần chừ, cô rẽ sang phía bàn tay đang cầm con dao. Thỉnh thoảng màn hình tự động ngắt và cô phải bấm vào một nút bất kỳ nó mới sáng trở lại. Trong khoảnh khắc một phần nghìn giây đó, cô lẫn vào giữa bóng tối đen đặc. Cảm giác bất an thường trực trong cô đã trở nên bão hòa và chai lì trong phút chốc bỗng biến thành nỗi kinh hoàng. Điều gì sẽ xảy ra nếu như máy điện thoại hết pin hoặc cô bị mất chiếc điện thoại quý giá này? Nguồn sáng nhỏ nhoi cuối cùng bị tước mất sẽ vĩnh viễn dìm cô trong bóng tối.

Lối đi vẫn liên tục rẽ ra hai ngả. Đây rõ ràng là một mê cung, song là một mê cung trong lòng đất, không giống cái ma trận xanh tươi kiêu hãnh dưới ánh mặt trời trong trang trại. Những vết bùn đất mờ dần. Một thứ mùi kỳ dị như cô quyện từ hư vô càng ngày càng rõ. Cô chưa hiểu toàn bộ chuyện này là thế nào, nhưng cô không thể quay trở về, cho dù một ông Bụt có hiện ra và phẩy cây gậy biến thành một con đường trải nhựa có chăng đèn cao áp dẫn thẳng về nhà đi chăng nữa.

Lại một ngã ba nữa. Đến đây vết chân biến mất. Những vết bùn bị chà đi chà lại giờ đã phai dấu và mất hẳn. Cô chần chừ. Không một kẻ thông minh tột bậc nào có thể nhớ được con đường kỳ quái mình vừa đi, và cũng không một kẻ uyên bác nào phán đoán được nên rẽ trái hay rẽ phải trong cái mê cung này. Nếu rẽ sai, cô có thể bị lạc đường. Cô sẽ chết không phải vì bị kẻ giấu mặt kia tấn công, mà chết vì kiệt sức, vì đói, vì khát và vì nỗi kinh hoàng càng ngày càng xâm chiếm khi cô lang thang trong những dãy hành lang mịt mùng.

Cô có thể quay lại theo những dấu chân cũ và trở về trang trại, song như một thỏi sắt nguội bị lực hút từ tính của nam châm, cô lại tiếp tục rẽ phải, trong vô thức. Vĩ lấy đầu dao nhọn vạch dấu nhân trên vách đá sau năm bước một. Những vết trắng mảnh như sợi chỉ này có thể giúp cô tìm thấy ngã ba vừa rồi. Tuy nhiên, khi đi hết dãy hành lang dài chừng chục mét, có thể là dài nhất từ nãy đến giờ, cô soi đèn sang hai bên, không còn thấy vách đá. Có lẽ cô đã ở giữa một căn phòng.

Vĩ chưa biết nên làm gì tiếp theo, nên đi về hướng nào. Ví thử có một chiếc đèn pin, chỉ cần một chiếc đèn pin, thì cô có thể bao quát cả căn phòng này trong vòng một phút, nhưng với ô vuông ánh sáng nhỏ xíu này, cô cần dò dẫm từng tí một. Cô sẽ phải mất 15 phút để làm một việc lẽ ra chỉ cần một phút.

Thứ mùi là lạ ban nãy rõ ràng hơn lúc nào hết. Nó ai ai, ngai ngái, hăng hắc. Một hợp chất mùi mà khứu giác của cô chưa bao giờ được nhận biết, nhưng trộn lẫn vào đó là một mùi rất quen thuộc mà trong cảm giác hỗn độn của mình, cô chưa tức thì nhận ra ngay.

Mê cung lằng nhằng vừa rồi thực ra chỉ quanh quẩn trong một khoảng không gian nhất định, cô biết rõ thế. Chỉ vì cấu tạo đặc biệt của những đường dích dắc khiến người đi cảm thấy nó dường như vô tận.

Vĩ bắt đầu di chuyển chậm chạp. Có vài chiếc lọ bằng đá nằm rải rác, vài thứ dụng cụ cổ xưa cũng đều bằng đá mà cô chưa biết chúng được dùng để làm gì. Cô đi dọc bên phải, rồi bên trái theo

đường dích dắc để chắc chắn không bỏ sót bất cứ thứ gì. Cho đến giờ phút này, dường như Vĩ quên hẳn mục đích chuyến đi của mình, quên mất mụ Ráy và gã Sương, quên mất kẻ giấu mặt trong bóng đêm, quên mất tiếng kêu gào rùng rợn khi nãy. Cô đồ rằng căn phòng này, mê cung này, tòa nhà cổ này, cả khu rừng già này dường như chỉ có cô là sinh vật duy nhất. Tất cả quá tĩnh lặng. Một không gian chết, một không gian bị cô đặc bởi hư vô và ảo ảnh.

Bất giác, ánh đèn chạm phải một thứ gì đó làm cô chú ý, không phải là đồ vật. Cô cúi xuống thấp hơn và trong khoảnh khắc, trí não trở nên tê liệt, máu ngừng chảy, huyết quản ngừng đập, các múi cơ đông cứng. Một bàn chân người. Bàn chân đi hài thêu kiểu của những thế kỷ trước. Hay đúng hơn, đây là một cái xác. Cô lướt đèn dọc theo thi thể nằm bên dưới, lên đến phần thân cũng mặc áo thêu chỉ vàng, đến ngực rồi… đến đầu. Cô run rẩy. Cô không có một bức tường để làm điểm tựa, để lùi lại. Cô chỉ có thể đứng trên chính đôi chân của mình. Một cái xác ướp, da mặt khô quắt, đen như bồ hóng. Mái tóc dài khô xác vẫn dính vào da đầu chứng tỏ đây là xác một người phụ nữ.

Mãi rất lâu sau, Vĩ mới đủ can đảm để bước tiếp. Cô tìm thấy những xác ướp tương tự, đều được ăn mặc sang trọng theo lối cổ xưa và đặt trên những bệ đá cao. Có một bệ đá cao hơn những bệ đá khác, mặt đá rộng hơn, cái xác nằm trên đó cũng ăn mặc khác biệt, đầu còn đội mũ: Xác một người đàn ông. Chẳng cần phải suy luận nhiều, Vĩ cũng biết rõ con người này là ai: Ông chủ tối thượng của dòng họ Quách. Con người của truyền thuyết, của huyền thoại, con người của quyền năng, người đã gây ra bao nhiêu nghiệp chướng.

Giờ ông ta nằm ngay dưới chân Vĩ, hai tay đặt lên ngực như đang ngẫm nghĩ một mưu kế quỷ quyệt. Khuôn mặt ông ta không rõ ràng, cũng khô quắt hệt như những xác ướp khác. Tuy nhiên, quyền uy vẫn cứ tỏa ra từ con người này ngay cả khi ông ta đã chết.

Vĩ tiếp tục tìm thấy những xác ướp bên cạnh ông ta. Có 18 cái xác cả thảy, cả đàn ông, đàn bà và trẻ con. Họ là những nhân vật quan trọng nhất trong dòng họ Quách, có lẽ thế. Nếu vậy, đây

đương nhiên là lăng mộ tập thể của dòng tộc và rất có thể, hầm mộ này nằm chính vị trí trung tâm của sân giữa, và cái cột đá hình tròn mà cô thấy lúc vừa đến chính là bàn tế lễ. Hầm mộ được xây cất bí mật để tránh sự trả thù của những kẻ có nợ máu. Chẳng đã có những cuộc thanh trừng rùng rợn mà kẻ thua cuộc đã bị đào hết mồ mả, xương tàn của tổ tiên họ bị quẳng ra cho voi rừng dày xéo, cho thú dữ rỉa gặm hoặc bị chính kẻ chiến thắng chặt vụn cho hả giận. Những mảnh vụn bị quăng quật trăm phương tứ hướng để linh hồn người quá cố cũng không thể tụ lại mà siêu thoát.

Chợt, một tiếng thở dài trong bóng đêm. Vĩ giật bắn mình. Cô quá bất ngờ nên chưa phát hiện ra âm thanh vừa rồi phát ra từ đâu. Một tiếng thở dài thứ hai, đúng hơn là tiếng rên rỉ. Nó thảm thiết, đau đớn, tuyệt vọng như thoát thai từ những gông cùm địa ngục. Những xác ướp này đang rên xiết? Những linh hồn của họ? Hay những oan hồn có thù oán với dòng họ Quách? Cùng lúc đó, thứ mùi đặc biệt ban nãy lại xuất hiện, thứ mùi quen thuộc ghê sợ mà cô chưa phân biệt được là mùi gì. Vĩ chậm chạp lần từng bước về hướng mà khứu giác đang dẫn dắt, và cô đứng lại khi một nhận biết khủng khiếp vừa lóe lên trong óc. Mùi máu. Bất thần, một bàn tay ươn ướt thộp lấy cổ chân Vĩ khiến cô lỡ đà ngã dúi về phía trước. Chiếc điện thoại văng ra tắm ngấm, nhưng tay phải cô vẫn túm chặt con dao.

Trong bóng tối, Vĩ kinh hoàng khua con dao một cách điên cuồng. Cô đã đâm vài nhát trúng phải hắn. Không gian lại chìm vào tĩnh lặng. Vĩ thấy tai mình ong ong, chen lẫn vào đó là tiếng thở hổn hển của chính cô. Vĩ lần tìm chiếc điện thoại trên mặt đất bằng cả hai bàn tay. Cô khóc nức nở. Cô không thể mất nó. Cho dù chiếc điện thoại không còn một vạch sóng nào, không còn là điện thoại nữa, không còn là đường dây liên lạc với thế giới văn minh bên ngoài, song nó là sự sống còn của cô, là nguồn sáng duy nhất giúp cô trở về từ cõi chết.

Tay Vĩ chạm phải những vũng nước ướt lạnh, rồi một vật gì như miếng da thuộc, rồi một bệ đá, và trên đó là cái chân thòi ra của một xác ướp. Vĩ không còn sức để khóc nữa. Cô nấc cụt. Đây rồi, Vĩ đã tìm thấy nó. Cô hy vọng nó không bị hỏng vì cú va đập mạnh vừa

rồi. Vĩ nhấn vào nút bật quen thuộc. Chiếc máy điện thoại rùng lên rồi lóe sáng. Cô mừng rỡ. Cô đang ngồi xổm trên nền đất, và ánh sáng phát ra từ màn hình soi rõ hai bàn tay cô. Nó đầy máu. Cả bàn chân, cổ chân cô nữa, cũng đẫm máu như thể Vĩ vừa bước vào một lò sát sinh. Vĩ kinh ngạc soi ngược trở lại xung quanh mặt đất. Những vũng nước ướt lạnh vừa rồi chính là những vũng máu. Vĩ cuống cuồng rọi tới rọi lui. Cô bắt gặp một thân hình sóng sượt trên nền đất. Trong khoảnh khắc, Vĩ kêu lên kinh khiếp.

- Ráy?

Rõ là Ráy. Chị ta nằm ngửa, mắt khép lại, tay chặn lên ngực, nơi những dòng máu vẫn tuôn ra như một vòi nước bị hỏng nút vặn. Bộ quần áo màu đen của Ráy ướt sũng. Nếu nó là màu khác, hẳn giờ đã nhuốm thành đỏ. Khuôn mặt Ráy cũng ướt đầm những tia máu bị bắn lên.

- Ráy, chị bị làm sao thế này?

Người đàn bà nằm im lìm. Chắc chị ta đã chết. Nhưng mi mắt Ráy chợt đụng đậy. Chị ta mở to mắt, đôi mắt tinh anh không phù hợp với những vết thương mà chị ta đang phải chịu đựng. Vĩ rùng mình. Đó là thứ ánh sáng cuối cùng phát ra từ đôi mắt của kẻ sắp chết.

- Chị nói đi, ai đã làm chị thế này?

- T…ôi… đã… giết lão… thầy mo. – Chị ta khào khào một âm thanh không ra tiếng người, và Vĩ phải cúi thấp xuống mới nghe thấy. - Tôi… đã… giết lão thầy mo. Tôi có… tội.

Chị ta đang xưng tội. Chị ta cố gắng nói những điều cuối cùng với người duy nhất còn ở bên cạnh mình. Vĩ gật đầu như thể cô đã biết hết chuyện rồi.

- Cả những người khác nữa đúng không?

Chị ta cố gắng lắc đầu.

- S..ươ..ng.

- Và hắn đã làm điều này với chị? – Vĩ nói gấp gáp vì không còn nhiều thời gian nữa.

Ráy há miệng như con cá mắc cạn, đôi mắt đã dần dần trở nên vô cảm. Vĩ ghé tai sát miệng chị ta. Mùi máu tanh tưởi sộc lên khiến cô muốn ói.

- Lời…nguyền. Hắn…muốn…- Vĩ hầu như không nghe rõ lời của người hấp hối nữa. – Tôi… đã nhìn thấy… những… bóng đen… bao phủ…. Hắn… đứng ngay… đằng sau… lưng cô… Hãy… cẩn thận.

- Nhưng hắn là ai? Chị nói đi, nhanh lên. – Vĩ cuống quýt.

Câu cuối cùng, Ráy nói một thôi dài không nghỉ, song bằng tiếng địa phương. Vĩ hoàn toàn không hiểu gì. Chị ta đã rơi vào trạng thái mất dần tri giác, nên câu nói này là vô thức. Vĩ cố gắng thuộc toàn bộ những từ được lặp đi lặp lại vừa rồi và đi thẳng ra cửa phòng. Cô men theo những dấu X mảnh như sợi chỉ mà cô đã khắc trên vách đá. Cô đi như bị ma đuổi. Những vết bùn đất dưới chân hiện ra rõ dần. Vĩ leo ngược trở lại bậc cầu thang, rất nhanh chóng ra khỏi căn phòng để vòng về sân giữa. Khi cô ra tới cửa trước, trời đã tờ mờ sáng. Phía đường chân trời, rạng đông đỏ lừ như vẩn máu. Cô chạy thẳng một mạch theo con đường rừng. Tiếng đập cánh phành phạch ào lên. Loài chim hiểm ác đã đánh hơi thấy mùi chết chóc. Chúng ré lên những tràng cười man dại, nửa sung sướng nửa chế giễu. Tiếng cười của hồn ma quỷ cốc.

Vĩ bật khóc nức nở. Thằng Sương là một con quỷ đội lốt người. Hắn đã tạo nên cái trang trại ma quái mang vẻ đẹp mĩ miều này, tạo nên một ma trận là phiên bản của mê cung dưới lòng đất, hắn là một kẻ giết người hàng loạt không ghê tay.

Cô băng qua rừng. Lá cây đẫm hơi sương xòa vào mặt cô như những bàn tay đầy máu ướt lạnh. Khi Vĩ về đến sân trang trại, cô đâm sầm phải một người. Cô ngước mắt lên, và như một kẻ lữ hành trên sa mạc lần đầu tiên nhìn thấy bóng cây sau ba ngày lạc đường. Vĩ lả đi trong tay người đối diện. Lưu mở to mắt kinh hoàng nhìn Vĩ với bộ quần áo lấm lem máu và bùn đất.

- Ở đây… có một tên ác quỷ.

Nói xong câu đó, Vĩ chỉ còn nhìn thấy những vòng tròn màu đỏ, màu đen, màu trắng quyện vào nhau như cầu vồng bắc qua địa

ngục.

Chương 22: Lộ mặt

Hai người yên lặng hồi lâu. Rồi chừng cảm thấy không khí đã quá nặng nề, Bách bỏ ra ngoài hiên. Cơn mưa vẫn vần vũ tựa hồ tranh thủ trút hết những giọt nước cuối cùng trong mùa. Nước mưa tạt vào người anh ướt đẫm. Đang là buổi trưa nhưng khu vườn tối thẫm như chạng vạng chiều. Có cái gì đó chạm vào vai anh. Mai Thanh. Cô nói khẽ.

- Mẹ em đã chuẩn bị cơm trưa, anh muốn….

- Đôi lúc mọi thứ trên cuộc đời này thật đáng ngờ. – Bách dán mắt vào những hạt nước đọng lại trên viền mái hiên rồi nhanh chóng kết thành một dòng nước chảy xuống sân gạch đỏ. – Đôi lúc anh không biết nên tin vào điều gì nữa.

- Nghề của mình cần phải học cách nghi ngờ tất cả.

- Không phải những người đã từng là đồng nghiệp, là bạn…

- Phải nghi ngờ tất cả. – Mai Thanh thì thầm. – Chị gái em đã từng không nghi ngờ chính em gái của mình, và chị ấy chết vì một niềm tin mù quáng.

- Không phải như thế. Chuyện này hoàn toàn không phải như thế. – Bách gắt lên. Anh cảm thấy may mắn rằng lúc này anh không đứng trước mặt kẻ đó, nếu không, anh sẽ khó mà kiểm soát được hành động của mình. – Con người ta lọc lừa, phản trắc nhưng không thể mang tâm địa giết người, nhất là khi người đó lại là…

Hình ảnh thi thể của Huy hiện lên sau màn mưa. Nước mưa tưới lên vết thương trên cổ cậu ta khiến máu xối thành màu đỏ lợt. Huy mở to mắt nhìn anh, không phải đôi mắt trợn trừng vô cảm, mà là đôi mắt nâu ngơ ngác sau một giấc ngủ dài không mộng mị. Bách nhắm mắt lại rồi mở ra. Huy biến mất.

Anh cảm thấy váng đầu và cồn cào trong ruột. Anh đói. Anh cần một thứ gì đó lấp vào dạ dày, dù biết rằng nhai thứ gì vào lúc này cũng chỉ như rơm cỏ.

- Mình đi ăn trưa. – Anh quay sang Mai Thanh. – Và sẽ tiến hành mọi việc vào chiều nay.

- Anh định sẽ làm gì? Không thể triệu tập thẩm vấn thiếu tá Trịnh Hữu Bình về việc liên quan đến hai vụ án mạng, một vụ giết người triệt khẩu không thành và tội rò rỉ thông tin mật chỉ vì anh ta tham dự một bữa tiệc ở Singapore mà "tình cờ" trong đó có Tang Yi, người muốn mua một bức tượng vàng và "tình cờ" sau đó chủ nhân của bức tượng lại bị giết hại.

- Anh không nói đến chuyện đó. Một người hiểu luật và điều khiển bàn cờ tỉnh táo như Bình sẽ thản nhiên mà quay chúng ta như quay dế. Nếu không thành công, mình còn phạm tội xâm phạm nhân phẩm của người thi hành công vụ không biết chừng. Chúng ta sẽ phải để mắt đến cái gã tên Hồng Quang kia trước.

- Xong. Chiều nay em sẽ tiến hành. Nếu tìm ra tung tích nơi ở của hắn sẽ xin lệnh bắt giữ và khám xét trong vòng 24 giờ.

***

Bách ngồi trước màn hình vi tính, tay gõ hý hoáy mà đầu luẩn quẩn với chiếc bồn tắm đầy máu và mớ tóc dài che chiếc sẹo quái gở của Bình. Anh lắc đầu, tự nhắc mình rằng mọi việc đã có Mai Thanh lo, anh nên tập trung vào công việc trước mắt. Biểu tượng màu da cam trên màn hình lại lóe sáng. Những ký tự hiện lên. Anh đã tìm được nick của một số quái nhí trong băng cướp và giờ Bách phải làm công việc chán ngắt là giả giọng một nhóc tuổi teen để chat với những đứa kia. Sau đó anh sẽ phải thuyết phục chúng gửi webcam để anh nhận diện. Đúng vào lúc trên màn hình hiện ra khuôn mặt đen choắt cấc lấc của một thằng nhóc chừng 16 tuổi, đầu cạo trọc hai bên chỉ để một túm mào gà màu đỏ ở giữa, anh nhận được cuộc gọi của Mai Thanh.

- Đã tìm ra chiếc Lexus RX 300, – Giọng cô gấp gáp. – là của một công ty cho thuê ô tô tự lái. Hắn thuê chiếc xe này được ba tuần rồi

và trong ngày hôm nay sẽ hết hạn. Hắn vẫn còn chưa trả xe, nên khả năng hắn sẽ xuất hiện ở công ty thuê xe bất cứ lúc nào. Em trực ở đây và không dám rời vị trí.

- Anh sẽ đến ngay.

- Không, hắn biết mặt anh. Một mình em là đủ.

Mai Thanh cúp máy. Không như những vụ khác, việc bắt giữ một đối tượng tình nghi đều có tiền hô hậu ủng, lần này chỉ mình Mai Thanh đảm nhiệm. Anh hiểu, nếu thêm một người thứ tư biết việc này, gã Mắt rắn sẽ biến khỏi mặt đất một cách dễ dàng như khi gã cắt cổ Huy ngay trước mũi anh. Cửa phòng bật mở, Mạnh ào vào, miệng vẫn còn nhả khói. Bình đi đằng sau, tay lùa lên đầu chỉnh chỏm tóc theo thói quen. Bình cười nhã nhặn như thường lệ. Còn Mạnh vỗ vai anh bồm bộp.

- Một mình một mặt trận, sướng nhá. Thỉnh thoảng chơi với con nít cho trẻ người ra. Cậu phá xong băng này phòng sẽ đề xuất cho cậu chuyên phụ trách các vụ quái nhí. Lần sau cứ vụ nào có trẻ con là cậu làm. – Mạnh cười ha hả.

Bách không nói gì. Đầu anh giờ chỉ còn tập trung vào một hướng duy nhất mà thôi. Bình tráng ấm, pha trà và một tách đưa cho Mạnh, một tách đặt trước mặt Bách. Anh không dám ngẩng đầu lên, sợ sẽ khó che giấu được cảm xúc của mình và vì thế, khó mà kiểm soát được hành vi. Anh muốn hắt tách trà nóng tới 1000C kia vào khuôn mặt nhũn nhặn như một công chức cổ cồn trắng. Bách đứng lên.

- Các ông uống luôn tách của tôi đi, tôi chạy ra ngoài chút việc.

Mai Thanh không nói địa chỉ của công ty cho thuê xe tự lái. Anh gọi lại nhiều lần song cô không nhấc máy. Bách bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Anh tấp vào một quán cà phê và lên mạng dò tìm danh sách của tất cả các công ty cho thuê xe ô tô trong thành phố. Chỉ có hai công ty duy nhất có loại xe Lexus RX 300 cho thuê. Bách ghi địa chỉ và trèo lên xe. Trời vẫn mưa vần vũ. Chiếc áo mưa dày cộp của anh cũng không đủ để ngăn làn nước lạnh ngắt đang lùa vào trong khe cổ.

***

Mai Thanh mặc áo mưa màu ghi xám. Cô ngồi bất động trên một hiên nhà đối diện công ty Ánh Dương. Văn phòng công ty chỉ là một ngôi nhà hai tầng với trang thiết bị sơ sài. Từ lúc ngồi ở vị trí này, suốt bốn tiếng đồng hồ, cô chưa hề nhìn thấy bóng một người khách nào đi qua cánh cửa sắt kia. Có một quán cà phê khá dễ chịu ở cách chục nhà và cô đã thử ngồi đó để quan sát, song tầm nhìn bị gốc cây cổ thụ to tướng cản lại.

Đây là một con phố nhỏ đang chờ giải tỏa, và ngôi nhà mà cô đang ngồi nhờ hàng hiên có vẻ như chủ đi vắng cả ngày. Mới 5 giờ chiều nhưng trời tối sẫm lại. Nơi này không có đèn đường, và cô có thể quan sát được mọi vật đang di chuyển trên phố nhưng người khác khó lòng mà nhìn thấy cô.

Mai Thanh xem đồng hồ, một phút xem tới hai ba lượt. Bình thường có lẽ giờ này công ty đã đóng cửa rồi, nhưng hôm nay trời mưa nên hai cô cậu nhân viên còn nấn ná chơi nốt một vài game trên máy vi tính.

Tại sao hắn chưa đến trả xe như lịch hẹn. Hay hắn thấy động? Cùng lúc đó, cô nhìn thấy một người mặc áo mưa màu tím than đứng xế sau đống bê tông vụn ở công trường kế bên. Vì trời tối, chiếc mũ áo mưa lại sùm sụp che khuất khuôn mặt nên cô không đoán định được rằng đó là nam hay nữ, già hay trẻ. Người này rõ ràng đang quan sát cô. Có thể nào là gã Mắt rắn?

Mai Thanh định tiến về phía đống bê tông vụn thì bất chợt có một chiếc ô tô đang rẽ ngoặt từ phía đầu phố. Cô hơi chững lại. Chiếc Lexus RX 300. Nó lao như tên bắn về phía cô và phanh kít lại trước cửa công ty. Một nhân viên nam cầm ô từ trong nhà chạy ra mở cửa xe cho khách. Từ ghế lái, một gã đàn ông thấp nhỏ bước ra, hắn mở cốp xe và lấy ra hai va li hành lý. Mai Thanh hiểu rằng sau khi trả xe, hắn sẽ lên đường ra thẳng sân bay.

Gã Mắt rắn kéo chiếc va li vào trong nhà rồi vòng ra mở cửa phía bên kia cho một cô gái trẻ mặc quần soọc, áo quây, tóc ép thẳng. Hắn bước vào, đưa một số giấy tờ gì đó để làm thủ tục rồi lại quay trở ra, rút điện thoại gọi và ngó quanh, áng chừng đang chờ một chiếc taxi. Chợt hắn khựng lại một giây rồi nhanh chóng lui vào trong. Hắn đã nhìn thấy Mai Thanh. Con cáo già đã đánh hơi thấy nguy hiểm. Không chần chừ, cô vội vã chạy sang bên kia đường.

Khi Mai Thanh vào đến cửa, gã Mắt rắn cũng bất thần vọt ra. Hắn vung nắm đấm vào mặt cô. Cô cúi thấp người xuống tránh rồi nhanh như cắt tung chân phải vào háng kẻ đối diện. Bị bất ngờ, Mắt rắn gập người lại vì đau. Mai Thanh định sáp lại gần để khóa tay hắn nhưng đột nhiên cô thấy cánh tay phải của mình nhói đau trước khi nhìn thấy một vệt sáng lóa lên. Mắt rắn sử dụng vũ khí. Con dao trong tay hắn lại vung lên lần nữa. Cô nghiêng người tránh và khi đã lấy lại được thăng bằng, chỉ trong tích tắc, Mắt rắn đã biến mất sau ô cửa. Cô phóng ra theo, cánh tay phải nhói lên tận óc.

Mắt rắn đã mở cửa xe và ngồi vào ghế lái nhưng ngay lập tức bị một bàn tay lôi ra ngoài và một giây sau đó, hắn đã nằm dán xuống mặt đường lúc này đã ngập nước đến mắt cá chân. Một họng súng kề thái dương đủ để hắn nhẫn nhục vục mặt vào dòng nước đen ngòm. Phía trên, một người mặc áo mưa màu tím than đang đặt một chân lên lưng hắn. Cô gái đi cùng xe Mắt rắn cũng đã chạy được một đoạn khá xa. Mai Thanh ôm chặt vết thương và đuổi theo. Cô ta đi giày cao gót nên chẳng mấy chốc, mái tóc dài bết nước đã nằm gọn trong bàn tay của Mai Thanh. Cô rít lên, cố nén một tiếng rên khi phải giơ cao cánh tay phải.

- Quay lại đi, đồ ngựa cái, nếu như mày không muốn bóc lịch mọt gông cùng thằng bồ của mày.

Cô ta cố trì lại để thoát khỏi Mai Thanh nhưng bàn tay cô đã xiết lấy mớ tóc dài như một gọng kìm.

Từ phía đằng xa, người mặc áo mưa màu tím than đã tuột bỏ chiếc mũ.

Là trung úy Phan Đăng Bách.

***

Bách đã thức cả đêm để chờ đợi ngoài phòng thẩm vấn. Anh không muốn để Mai Thanh một mình. Cô đã từ chối việc hoãn thẩm vấn cũng như từ chối cho thay thế người thẩm vấn vì lý do sức khỏe. Vết thương của Mai Thanh không nguy hiểm song mất khá nhiều máu. Mặt cô trắng nhợt, hai mắt hõm sâu. Vụ này không thuộc nhiệm vụ của Bách nên anh không biết làm gì khác hơn ngoài việc chạy ra ngoài mua cho cô một bát cháo. Lúc nhìn thấy cô lôi con bé bồ nhí của gã Mắt rắn quay trở lại, chiếc mũ đã tụt ra sau để lộ mái tóc rối bù sũng nước, khuôn mặt tái đi vì đau đớn và máu chảy loang ra ngoài vết rách trên chiếc áo mưa màu ghi, anh không nén được đã dùng mũi giày đá vào mạng sườn Mắt rắn khiến hắn tru lên thảm thiết.

- Đồ khốn nạn, đồ giết người vô sỉ, tao sẽ uống rượu mừng khi mày bị nã một trăm phát đạn vào người.

Khoảng 20 phút sau khi Mai Thanh ở trong phòng thẩm vấn, một người mở cửa bước vào. Ông ta hơi chững lại khi nhìn thấy Bách. Bách cũng giật mình và sau vài giây lúng túng, anh cất lời.

- Chào sếp, em… ở đây để hỗ trợ Mai Thanh… Cô ấy đang bị thương.

Ông ta đi ngang qua mặt Bách để mở cửa phòng thẩm vấn và chỉ nhìn lướt anh bằng ánh mắt lạnh lùng. Khi bước đến gần cửa phòng, ông ta dừng bước và hơi quay đầu lại, giọng vẫn đều đều.

- Cảm ơn cậu vì đã hỗ trợ Mai Thanh. Cậu cũng nên về nghỉ ngơi để lấy sức.

- Không có gì đâu sếp. Đấy cũng là nhiệm vụ của em, em không bỏ qua bất kỳ chuyện gì liên quan đến Huy.

Bách nghiến răng lại, anh muốn ứa nước mắt như lúc ông bố nghiêm khắc của anh còn sống, ông cũng chưa bao giờ ngớt chê

bai cậu con trai độc nhất của mình. Mãi đến phút cuối cùng trước khi nhắm mắt, ông mới nói khẽ, mắt nhìn thẳng vào anh nhưng miệng vẫn không mỉm cười "Con trai, con là một thằng nhóc đáng tự hào. Bố đã luôn tự hào về con và sẽ mãi mãi tự hào về con như thế." Lúc này đây anh cũng như một thằng nhóc đang tủi thân, nhưng vẫn cố ương ngạnh nhìn thẳng vào mắt con người mà anh vẫn nể sợ.

- Và em sẽ bắt kẻ nào hại cậu ấy phải trả giá, cho dù hắn ta là BẤT KỲ AI.

Bách nghe một tiếng thở dài, tiếng bản lề cũ rít lên và tiếng đóng cửa lạch cạch. Bách thấy hai hốc mắt mình nóng lên, rồi có thứ gì đó rịn ra ngoài. Anh sang phòng bên, cố nghĩ đến chuyện khác để xua đi cảm giác mềm yếu, cố nghĩ đến tay Mạnh bá láp, nghĩ đến lũ nhóc cứ réo anh là Bách già mặc quần thời trang ống bó. Anh cố mỉm cười và thấy khóe miệng mình nhệch lên một cách khó khăn.

Đã bốn tiếng trôi qua. Mai Thanh có ra ngoài vài lần để uống nước và ăn nửa bát cháo mà Bách mua về, lặng lẽ, không hé răng nói bất kỳ một lời nào. Còn Con Người Lạnh Lùng thì chưa thấy rời phòng một phút. Lần cuối cùng, Mai Thanh ra ngoài khi anh đã thiếp đi một lúc bên bàn nước, đầu óc lộn xộn đầy những hình ảnh khủng khiếp. Khuôn mặt mệt mỏi, hốc hác của cô tươi rói.

- Đố anh biết em đã tìm thấy món gì nào?

Bách ngơ ngác nửa tỉnh nửa mê.

- Anh chịu rồi, em lại tìm thấy một mẩu đầu lọc xì gà nữa hay sao?

- Tất nhiên là cả chục bao xì gà trong va li của hắn. Ngoài con dao hắn tấn công em, trong va li còn có cả một con dao loại chuyên dụng của Nga, cán gỗ bóng, có tay cầm, lưỡi sắc đến rợn người. Cái này sẽ chuyển sang phòng giám định kỹ thuật, nhưng em chắc đến 99 phần trăm là nó sẽ khớp với vết thương trên cổ hai nạn nhân. Ngoài những cái đó ra, đồ đạc của hắn chỉ có ít quần áo, giấy tờ, hai hộ chiếu, một quốc tịch Mỹ, một quốc tịch Singapore đăng ký tên là Kahlil Tan, một thẻ tín dụng American Express và rất ngạc nhiên là tay này lại xài một đống mỹ phẩm dành cho nam.

- Thế mà hôm trước hắn vu cho anh là gay đấy. – Bách hơi thất vọng. Những gì mà Mai Thanh vừa thông báo chẳng hé mở thêm chút thông tin nào dẫn tới điều mà họ đang cần. – Hắn khai thế nào?

- Đúng là một thằng giết thuê chuyên nghiệp. Hắn tỉnh queo như đang đàm phán hợp đồng ấy. Tất nhiên chứng cớ đã rõ ràng rồi. Nếu hắn sống ở thời còn máy chém thì sẽ được tận hưởng cảm giác bị cắt cổ là thế nào.

- Đừng nhắc đến từ ấy nữa. – Bách hơi nhăn mặt. – Có thế thôi sao?

- Thế thôi. Hắn từng sống ở Việt Nam đến năm 10 tuổi thì sang Mỹ định cư.

Bách thở dài. Mai Thanh nheo mắt.

- Thứ tuyệt vời nhất lại không nằm ở hắn mà ở chỗ cô bồ. Em tìm được một mớ ảnh trong điện thoại di động của con bé. Thử đoán xem, em tìm thấy ảnh gì nào?

- Ảnh sex à?

Mai Thanh lườm anh.

- Tất nhiên là cũng có vài cái, chụp con bé kia và gã Kahlil Tan, nhưng có một ảnh… chụp ba người đàn ông và ở giữa là một đứa con gái khác, không phải con bé này. Có vẻ như họ đang ở trong một quán karaoke và say sưa đến nỗi hoàn toàn không để ý gì đến người chụp. Nếu không, chắc chắn tấm ảnh đã bị xóa đi rồi.

- Chụp ai? – Bách nóng ruột.

- Kahlil Tan, thiếu tá Trịnh Hữu Bình và… Phạm Văn Sương, người từng mời anh đến dự lễ khánh thành ở Trại Hoa Đỏ.

Bách chới với, anh há hốc miệng như xem phần cuối một bộ phim gay cấn.

- Anh không ngờ phải không? – Mai Thanh nheo mắt.

- Ừ, quá bất ngờ. – Bách nuốt nước miếng một cách khó khăn. – Nhưng ngần ấy cũng chẳng buộc tội được hắn đâu. Thằng Sương

không chỉ mời anh mà còn mời cả Mạnh, Bình, Giang, Quyết nữa. Sau vụ đó, chúng kết thân với nhau thì có gì là lạ. Quen nhau, bù khú với nhau chẳng có gì là sai luật cả.

- Không, điện thoại của con bé là loại đời mới nhất. Khi chụp ảnh có lưu lại cả ngày tháng. Thời điểm đó trước lễ khánh thành một tháng, và hai tuần trước khi đại úy Đỗ Quang Huy bị sát hại.

Bách cảm thấy nghẹt thở. Không phải cảm giác chiến thắng. Không phải cảm giác mừng rỡ vì sắp trả được hận cho bạn. Không phải cảm giác bị phản bội. Anh thấy đầu mình như một quả bóng rỗng vừa bị xì hơi sau khi bị bơm quá căng. Mãi vài phút sau, anh mới có thể phát ra thành lời.

- Bây giờ thì có thể rút bẫy sập được rồi. Kẻ nào ăn vụng quả, kẻ đó sẽ phải giấu hột đi.

Chương 23: Không chốn dung thân

Hắn sợ. Lần đầu tiên trong đời hắn thấy sợ. Hắn đã từng lăn lộn khắp năm châu bốn bể, từng tự tay đâm mũi dao xuyên thủng ruột một thằng người Nga to gấp đôi hắn, nhưng những gì vừa chứng kiến làm hắn lạnh toát đến tận tim. Hắn lê bước trong con đường rừng ẩm ướt, mùi máu tanh xộc lên óc. Ánh sáng tím ngắt xuyên qua một khoảnh rừng thưa hiếm hoi soi tỏ cả đám rễ cây rậm rạp đang xoắn quện. Hắn xòe tay ra. Bàn tay sũng máu giờ đã khô se lại khiến cho lớp da trở nên cứng quèo khó cử động. Người hắn đầy rêu và bùn đất và máu và mùi của chết chóc.

Khi hắn ra đến con đường mòn ven núi, bức tượng hình người cụt đầu lồ lộ dưới ráng trời. Bàn tay đỡ lấy cổ đầy ai oán như một người bị kết tội chém đầu oan khốc. Bất ngờ một vật tanh nồng soạt qua đầu khiến hắn giật mình ngồi sụp xuống đất để tránh. Liền sau đó những tràng cười man dại ré lên như lũ người điên đang kêu gào dưới địa ngục. Hắn không dám ngẩng đầu lên, không dám nhìn bức tượng đó nữa, không dám nhìn tay chân của chính mình nữa. Điện thoại của hắn đổ chuông nhưng hắn như đang trôi vào cõi vô cực, không còn nghe, không còn thấy. Điện thoại đổ hết những hồi chuông của một cuộc gọi để rồi trên màn hình hiển thị “Từ chối trả lời”.

Chừng vài giây sau, chuông lại đổ dồn. Đến lần thứ ba, hắn mới bừng tỉnh.

- A lô, Sương nghe đây.

- Anh Sương, Dũng quế đây, em phải gọi cho anh bằng số khác vì sợ máy bị theo dõi. – Giọng đầu dây bên kia nhỏ và gấp gáp. – Có chuyện rồi…

- Sao… chuyện gì? Chuyện gì? – Hắn như một con thú trúng tên vùng lên bằng chút sức tàn khi ngửi thấy mùi người thợ săn.

- Chiều nay… sau lúc anh đi…

- Sao… chuyện gì? – Hắn gào lên. Đồ chết tiệt. Cái vùng đất chết tiệt. Luôn mất sóng như ma ám đúng vào những lúc quan trọng

nhất. Hắn bóp chặt chiếc điện thoại trong tay. Những mảng máu khô vỡ ra bong tróc.

Chuông điện thoại đổ dồn. Hắn cuống lên bấm vào biểu tượng ống nghe màu xanh.

- Anh Sương… anh Sương… nghe rõ không… Kahlil Tan bị tóm rồi… Chiều nay…

Hắn không nghe thấy gì cả. Chỉ còn những tiếng nói vang lên từ trong đầu hắn. “Mày giỏi lắm mà. Mày là kẻ bất khả chiến bại. Mày đã từng giết nhiều người. Nhưng không ai giết được mày. Không ai giết được mày. Không ai treo cổ được mày lên giá.” Tiếng cười trong đầu hắn sằng sặc như thằng hề tâm thần trong một siêu phẩm điện ảnh của Mỹ. Tiếng đập cánh phành phạch. Tiếng gào rú man dại. Mụ Ráy đã giải thích khi lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng kêu quái dị ấy “Kẻ nào nhìn thấy chim Chết, kẻ đó sẽ phải chứng kiến những cái chết tàn khốc nhất”. Hắn đưa bàn tay máu vuốt mồ hôi đang vã ra trên mặt. Gặp hơi ẩm ướt, máu khô tan chảy và nồng lên đến lợm giọng.

Hắn muốn biến đi khỏi chốn đầy hồn ma bóng quế này. Hắn muốn có bàn tay của Nữ Oa để tung những viên đá khổng lồ chẹn ngang đường vào và giam cầm vĩnh viễn nơi này vào cõi hư vô. Sẽ không còn ai nghe nhắc đến tên, không còn ai nhìn thấy những gì đang lẩn quẩn trong lòng nó, và nó sẽ không thể thò bàn tay ma quỷ đi bất cứ đâu. Nhưng vào giây phút cuối cùng, đường về của hắn đã bị chẹn lại. Hắn cần phải bình tĩnh. Hắn cần một đầu óc minh mẫn để hành động. Hắn sẽ chiến thắng, như tất cả những lần trước. Sẽ khiến mọi hiểm nguy phải chìm trong bóng tối.

Khi hắn về đến trang trại, đã có vài người thức giấc. Vợ chồng người trông thú già nua đang tưới nước cho cây. Thấy bộ dạng của hắn, cả hai kinh ngạc và giương đôi mắt đầy thù địch, đầy đe dọa. A Cách đã cho chạy máy phát nổ và đang rảo bước về phía hắn. Tất cả những con người này đều muốn giết hắn. Hắn sợ hãi tiến về chiếc Camry đang đậu ở sân trước. Hắn điên mất rồi. Lũ người này thì làm gì được hắn.

Hắn nổ máy xe, lùi hai mét rồi vòng ra cửa. Hắn vào số và phóng vút đi như thể núi lửa sắp phun trào những dòng nham thạch để đốt cháy bánh xe của hắn. Qua kính chiếu hậu, dòng chữ Trại Hoa Đỏ bầm lại như máu khô.

***

Hắn bật bản tin sáng trên radio song âm thanh gào rú như trạm phát thanh vừa trải qua một cơn động đất. Hắn loay hoay nhồi một cái đĩa vào máy. Hắn cần tiếng người. Hắn cần phải bình tĩnh. Một vật màu đen vút qua mũi xe khiến hắn phanh dúi dụi. Con chó rừng. Đồ chó. Hắn chửi ầm lên và cho xe chạy tiếp. Bản nhạc Thriller cất lên trộn lẫn tiếng sói tru và tiếng cười sằng sặc “It’s close to midnight and something evil’s lurking in the dark. Under the moon light you see a sight that almost stops your heart”.* Hắn phóng xe như điên cuồng trên con đường rừng. Hắn tin vào đôi bàn tay và khối óc của hắn. Hắn không tin vào số mệnh. Hắn sẵn sàng ngồi đánh bạc với thần định mệnh nếu như ông ta có thật trên đời này. Và rất có thể… trong một giây cuối cùng của một bình minh cuối cùng, hắn đã thay đổi ý định. Định mệnh đến bất ngờ trong một khối hình thù đen đặc. Hắn kinh hoàng khi nghe thấy âm thanh khủng khiếp vọng ngay trên đầu hắn, âm thanh cuối cùng hắn còn được nghe thấy trên cõi đời này.

Những mảnh kính vương vãi trên nền đất đầy sương. Hơi nước dồn tụ bốc lên như một tấm gương soi rõ một hình người bất động trên vô lăng. Bản nhạc vẫn chạy tới từng nốt cuối cùng.

The funk of forty thousand years

And grizzly ghouls from every tomb

Are closing in to seal your doom

And though you fight to stay alive

Your body starts to shiver

For no mere mortal can resist

The evil of the thriller**

Và một tràng cười dài ngạo nghễ như những linh hồn lẩn khuất đang chế nhạo kẻ tội đồ vô thần.

Chú thích:

* (Trích bản Thriller của Michael Jackson) Đã gần đến nửa đêm và tà ác đang lẩn khuất trong bóng tối. Dưới ánh trăng một đôi mắt sẽ làm mi đứng tim.

** Nỗi kinh hoàng suốt 40 ngàn năm. Những hồn ma đang vươn lên từ đáy mộ và chúng sẽ đóng dấu lên số mệnh của mi. Cho dù mi cố chống chọi để sống sót, cơ thể mi vẫn run rẩy rùng mình. Sẽ chẳng người nào có thể chống cự, những tai họa lẩn khuất sau câu chuyện li kỳ.

Chương 24: Xác chết thứ năm

Những chiếc xe cảnh sát đỗ dọc con đường rừng. Các giám định viên đo đạc và thu nhặt dấu vân tay. Họ làm việc lặng lẽ đến nỗi cả đám đông hơn hai chục con người cũng không khiến khu rừng náo động lên được chút nào. Đội cảnh sát hình sự của tỉnh trực thuộc hỗ trợ các giám định viên ghi chép và chụp ảnh. Thỉnh thoảng những tiếng trao đổi cất lên rì rầm như đang trong một cuộc họp quan trọng. Bách khoanh tay quan sát. Mai Thanh ghé tai anh thì thầm.

- Bà chủ Trại Hoa Đỏ đẹp quá anh nhỉ.

Bách khẽ liếc về phía người phụ nữ đang tái nhợt trong vòng tay của chồng. Anh nhìn đồng hồ.

- Đây là xác chết thứ tư của Trại Hoa Đỏ. Anh hy vọng 30 phút nữa thì chúng ta kết thúc chuyện này để làm việc với cái xác thứ năm.

- Anh làm em rùng mình đấy. Trong hơn một tháng, một trang trại có năm xác chết. Anh có cho là vùng đất này bị ma ám không?

Bách nhún vai.

- Nếu em hỏi mẹ anh câu ấy thì bà sẽ gật đầu ủng hộ đấy.

Trung tá Phả cắt ngang câu chuyện của họ.

- Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nữ cảnh sát nào đẹp như cô đây, cô Mai Anh ạ.

- Mai Thanh. – Bách chỉnh lại.

- À cô Mai Thanh. Tôi có duyên với cậu Bách ra phết đấy, nhưng giá tôi gặp cậu ấy trong trường hợp khác thì hay hơn. Tụi tôi có thể ngồi uống rượu ngô nhắm với túm chuối hoa rừng thâu đêm suốt sáng.

- Bác có biết lai lịch của vùng đất này không? – Mai Thanh dò hỏi.

- Tôi có họ hàng thân thích gì với cô đâu mà cô gọi tôi bằng bác. Cậu Bách đây gọi tôi bằng anh, không lẽ cô cũng gọi cậu ấy bằng bác.

Mai Thanh mím miệng cố nín cười.

- Vâng, cháu gọi bằng chú cho trẻ. Chú có biết lai lịch của vùng đất này không?

- Biết chứ sao không. Từ trước đến giờ toàn bộ vùng này là nơi khu trú của người Mường. Nhưng riêng cái bản giờ là Trại Hoa Đỏ, cách đây vài thế kỷ đã bị một tộc trưởng người Tày xâm chiếm. Ông này nổi tiếng là tàn ác. Sau khi đã thu phục toàn bộ vùng đất, ông ta cho xây dựng một cơ ngơi nguy nga ở tít trong núi và bắt toàn bộ dân trong vùng phải cải họ thành họ Quách. Tất cả dân Mường sống lâu đời ở đây đều phải mang họ Quách, nhưng họ vẫn bí mật lưu giữ họ của mình cho những thế hệ con cháu sau này. Sau khi dòng họ Quách dần dần bị diệt vong, dân trong vùng mới dám quay trở lại họ cũ của mình.

- Còn cái lời nguyền… gì gì đó lưu truyền trong dòng họ ấy, chú có biết không?

- Ai chả biết. Trước, trưởng bản họ Quách đầu tiên lấy về hàng đống vợ lẽ, toàn là các cô gái Mường xinh đẹp. Nhưng ông ta tham quá, đến vợ của đầy tớ mình cũng không tha. Ông ta giết người chồng rồi giam cô vợ mới vào trong tư dinh. Được ít lâu, chả biết nàng hầu này tỉ tê ngon ngọt thế nào mà ông ta lú lẫn cho biết cả bí mật và đường đi lối lại của kho báu gia tộc họ Quách. Cô nàng kia mới trốn được đến đó và định hốt cả kho báu. Nhưng họ Quách tinh như cú vọ, ông ta xuất hiện đúng vào lúc nàng kia đã gói ghém của nả xong xuôi. Vậy là… - Trung tá Phả đưa tay lia ngang cổ để minh họa. – Đấy, chuyện có thế, chả biết có thật không nữa.

- Và trước khi chết, cô gái kia đã phát ra một lời nguyền? – Bách phỏng đoán.

- Đúng thế, đúng thế.

- Như chuyện cổ tích ấy nhỉ. – Mai Thanh nhún vai.

- Nhưng lời nguyền ấy là gì? – Bách nhăn mặt.

- Là đời nào nhà họ Quách cũng phải có một phụ nữ chưa chồng treo cổ.

- Chuyện hoang đường quá. – Mai Thanh quay sang Bách. – Chẳng lẽ cô gái mà anh kể cũng treo cổ vì cái lời nguyền ấy?

- Đúng thế. – Trung tá Phả nói chắc như đinh đóng cột. – Cứ mỗi đời phải cống nạp một hồn ma trinh nữ.

- Nhưng người mẹ của cô gái treo cổ kia cũng đã tự tử. Đấy là Diên Vĩ đã kể cho tôi nghe thế. – Bách lại liếc mắt về phía bà chủ xinh đẹp của Trại Hoa Đỏ lúc này đã quay đi và ngồi thụp trên nền đất. – Bà ta có còn là trinh nữ nữa đâu.

- Thì trinh nữ cũng được mà không trinh nữ cũng tốt. Có sao đâu, miễn là cứ chết theo đúng lời nguyền.

Bách nhún vai. Một người đưa cho trung tá Phả bản ghi chép.

- Người này chết vì bị cây đổ trúng xe ô tô. Chắc hôm đó trời bão. Anh ta số đen thôi.

- Hôm đó không mưa. – Bách phản bác. Anh đưa tay chỉ vào chiếc xe. – Nếu mưa thì lốp xe vẫn còn nguyên vết bùn khô cuộn lên. Đằng này lốp vẫn sạch nguyên. Còn những vệt nước trên vỏ xe có thể là do mưa từ hôm trước, khi xe đang đỗ.

- Em cũng nghĩ thế. – Mai Thanh hưởng ứng. – Với lại, không hẳn là cái cây này bị đổ vì mục ruỗng. Anh có nhìn thấy khía ngang này không? Rất giống một vết chặt nhẹ lên thân cây. Cái cây này cũng ruỗng rồi, nhưng nếu không có sự kích đổ nhân tạo thì vẫn chưa đủ sức để gục được. Tất nhiên nếu có bão cấp 5 thì không nói.

- Cô lại giàu trí tưởng tượng giống cậu Bách rồi. Cảnh sát hình sự thành phố các cô các cậu chỉ giỏi lý thuyết ở trường thôi. Đây là thực tế chứ không phải truyện trinh thám. Cho dù có người muốn chặt cây để đè chết người thì cũng không thể căn đúng khi chiếc xe chạy qua rồi xô cái cây xuống được. Có khác gì trò chơi điện tử húc quái vật. – Trung tá Phả kéo dài câu cuối cùng giọng chế giễu.

- Bác xem đây này. – Bách cho trôi lại tấm hình trong máy anh vừa chụp. – Chúng tôi đã chụp lại cái này trước khi người của bác xéo nát cả khu rừng. Bác có nhìn thấy vết mảnh chạy ngang đường không? Và cả cái này nữa.

Bách rút từ túi áo ngực ra một bao nilon nhỏ đựng một mẩu thừng nhựa trắng dài chừng một đốt ngón tay.

- Đây là một đầu mẩu dây tôi vừa nhặt được ở bụi rậm cạnh gốc cây bên kia đường. Nó mới tinh đến nỗi tôi tưởng người ta vừa cắt ra bán sáng nay. Ai xài thứ văn minh ở nơi hoang vu này? Dùng nó để làm gì? Đơn giản lắm. Nó là đầu mẩu của một sợi dây nối liền gốc cây "sắp đổ" và một gốc cây bên kia đường. Gốc cây bên kia xế xuống dưới này một chút chứ không thẳng hàng. Để làm gì vậy? Để khi bánh xe vướng vào dây, nó sẽ gây nên một hiệu ứng dây chuyền tự động khiến cái thân mục ruỗng đè lên chiếc xe một cách tự nhiên như ông Thiên Lôi hứng chí giáng đòn sấm sét. Tên giết người rất muốn để cái chết diễn ra tự nhiên như kiểu người xảy chân rơi xuống vực, người buồn tình bắc dây tự tử. Thế rồi tất cả những người dù hiểu biết như ông trung tá đều cho rằng đó là những cái chết tình cờ, là chuyện không may, là kết cục của một vùng đất bị nguyền rủa. – Bách nói một thôi vào khuôn mặt thuỗn ra của trung tá Phả như thể anh đang giải bài tập vật lý cho một đứa trẻ lớp sáu.

Sau một hồi im lặng như để ngẫm nghĩ nốt cái lập luận vừa rồi, trung tá Phả bậm môi lại.

- Cậu nói có lý. Nhưng chẳng lẽ ở trang trại này lại có một kẻ giết người hàng loạt à? Nó giết người liên tiếp như thế vì lý do gì? Để tiêu khiển ư? Thế thì cái đứa ấy nên cho đi trại thương điên là vừa.

- Động cơ thì vẫn chưa rõ. Còn phải chờ đợi nốt manh mối từ cái xác chết kia đã. Nhưng cho dù động cơ thế nào thì đây rõ ràng là một tên giết người tinh vi, xảo quyệt, một kẻ táng tận lương tâm đến không còn tính người.

***

Họ đang đứng ở một nơi như phiên bản địa ngục trong một trò chơi 3D. Một người can đảm như Mai Thanh cũng phải nép sát vào

Bách. Anh cảm nhận những cơn rùng mình của cô qua làn da lạnh toát.

- Anh đưa em lên trên nhé?

- Không cần. Em phải tận mắt chứng kiến những điều này. – Cô đứng hơi tách ra, như tự thấy ngượng về sự yếu đuối của mình.

Ánh sáng từ chục chiếc đèn pin phát ra những tia tím ngắt đủ soi tỏ mọi vật và mọi HÌNH HÀI trong căn hầm mộ. Có 18 cái xác ướp khô đen trong những trang phục cổ xưa. Thời gian đã làm những nếp vải kết cứng lại như cũng muốn hóa thạch cùng xác ướp. Tóc trên đầu họ khô bết phủ kín khung xương mặt. Dưới đất là những đồ sành sứ, đồ đồng nằm rải rác. Và ở góc cuối căn phòng, một xác chết còn khủng khiếp hơn tất cả những xác ướp trên bệ đá kia. Đó là thi thể một người phụ nữ dân tộc, khuôn mặt phù nề bầm tái và máu khô lấm lem bất kỳ phần da trần nào trên cơ thể chị ta. Đôi mắt nhìn trừng trừng vào đám người dám cả gan xâm phạm giấc ngủ vài trăm năm của những linh hồn trên mộ đá. Chị ta hệt một thứ quái vật đang canh giữ hầm mộ trong những bộ phim kinh dị. Hầu hết không dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Sau một hồi im lặng, họ vội vàng làm nốt công việc của mình để nhanh chóng thoát ra khỏi nơi ghê rợn này. Mùi ẩm mốc, mùi tanh của máu, mùi xác chết bắt đầu phân hủy, mùi đá tường âm ỉ trong lòng đất tạo thành một thứ mùi tổng hợp khó gọi tên. Một thứ mùi kinh khủng của chết chóc mà chưa người nào trong số họ từng trải qua.

Cạnh xác chết có một con dao nhọn, loại dao ta cán mộc dùng để tỉa hoa quả. Bách nhặt con dao và cho vào túi đựng tang chứng. Những ánh flash lóe lên liên tục để chụp mọi góc độ của xác chết. Sau khi các nhân viên cảnh sát đã hoàn tất phần ghi hình tư liệu, Bách vội gỡ cái vật màu đen mà bàn tay người chết vẫn giữ khư khư trên ngực. Anh tránh nhìn lên phía trên nhưng cái cảm giác gờn gợn từ đôi mắt vô hồn vẫn làm má anh lạnh toát.

Đó là một chiếc bản đồ làm bằng da thuộc. Những đường nét thô sơ trên bản đồ được vẽ bằng hai màu mực. Ở chính giữa bản đồ là

một hình chữ nhật màu đen nổi lên như một tấm bia mộ. Bách cho vật này vào một chiếc túi khác và đưa cho Mai Thanh giữ. Những người khác lấy dấu chân trên sàn và lật sấp xác chết lại để chụp vài vết thương rất nông trên lưng và cánh tay sau. Sau đó, họ đưa xác ra ngoài qua những lối rẽ quanh co khúc khuỷu trong mê cung.

Họ đặt tạm thi hài ngoài sân trước và tiếp tục lục soát toàn bộ ngôi nhà. Diên Vĩ, người dẫn đường không còn ở đó nữa. Chắc hẳn cô đã quay về trang trại. Thực không thích thú gì khi phải chứng kiến cảnh này lần thứ hai.

Những nhân viên cảnh sát chia nhau khám xét các phòng của tòa nhà. Trời đã về chiều. Ngoài sân vẫn còn chút ánh sáng màu vàng nhạt nhưng trong nhà phải dùng đèn pin. Các căn phòng chăng đầy mạng nhện và phân dơi. Có vài phòng còn đồ đạc lưu lại từ nhiều thế kỷ. Những chiếc hòm đựng quần áo, giường, bàn nước bằng gỗ dường như muốn đổ khuỵu mỗi khi họ đụng tay vào. Ở tầng áp mái của dãy nhà sau, họ tìm thấy vài vật dụng nấu ăn và quần áo còn mới nguyên như thể đang có người sống ở đây hàng ngày. Họ thu nốt những thứ đó và lục tục xuống thang để ra về. Người nọ nối tiếp người kia một cách cẩn thận, bụng thầm cầu mong cho những bậc thang cũ kỹ đừng có sập bất thình lình.

Khi họ tập trung hết ở sân trước, ánh nắng đã tắt hẳn. Chỉ còn một ráng đỏ hồng phía đằng tây hắt chút sáng nhợt nhạt còn sót lại của ngày tàn. Những tàn cây lá trắng nhuộm màu tím ngắt hoàn tất một bức tranh thê lương của nơi u tịch. Họ cho xác chết vào một bao đựng rồi bốn người cầm túm bốn đầu để di chuyển về trang trại. Khi họ xuống tới bậc đá đầu tiên dẫn vào cửa rừng, một tràng cười ré lên man dại kèm theo những bóng đen vút lên từ các ô cửa sổ đen ngòm. Tiếng cười lan tỏa vào khu rừng tĩnh mịch, dội vào những vách núi và nhại trở lại thành những âm thanh ma quái. Bốn người đi đầu ngừng lại, những khuôn mặt bất động lộ vẻ kinh hoàng. Trung tá Phả khẽ nói.

- Tôi thề với cậu, đây là lần cuối cùng tôi bước chân đến cái chốn quái quỷ này.

Chương 25: Lời trăng trối

- Đó là toàn bộ câu chuyện. – Diên Vĩ nhìn thẳng vào Bách và Mai Thanh bằng cặp mắt vô cảm như thể trước mặt cô là một khoảng không trống rỗng chứ không phải hai con người bằng xương bằng thịt.

- Nghĩa là chị theo dõi Sương và Ráy chỉ vì đã tình cờ nghe được câu chuyện giữa họ? – Bách vẫn vừa hỏi vừa ghi chép.

- Đúng thế.

- Vậy tại sao chị phải mang theo cả con dao nữa?

- Sau tất cả những gì tôi nghe thấy, anh cho rằng tôi dám tay không đi theo họ ư?

- Được rồi. Chị nói rằng chị đã đâm bừa con dao vào người Ráy trong cơn hoảng loạn. Lúc đó chị có nghĩ rằng người ấy là Ráy không, hay gã Sương chẳng hạn? Vì trong tâm trí của chị, Ráy và Sương là người chị đang theo dõi.

- Lúc đó tôi hoàn toàn không nghĩ gì. Tôi đã ở trong cơn sợ hãi tột cùng. – Khuôn mặt Diên Vĩ lộ vẻ kinh hãi như thể cô vẫn còn đang đứng trong hầm mộ vậy. – Nhưng trước đó tôi đinh ninh trong tòa nhà chỉ có Ráy, vì khi rẽ vào con đường mòn dẫn tới cửa rừng, tôi đã không còn thấy Sương đâu nữa.

- Chị cho rằng anh ta đi đâu?

- Tôi không biết. Tôi vẫn tự hỏi mình câu đó. Tôi theo sát hai người. Chỉ có một con đường độc đạo. Thế rồi gã Sương biến mất như có phép tàng hình.

- Chị nói rằng Sương là thủ phạm của ba vụ án mạng vừa rồi? Chính Sương đã nói điều đó khi chị tình cờ nghe được câu chuyện giữa họ trong ngôi nhà của Ráy. Và trước khi chết, Ráy đã nói rằng mình bị Sương giết hại?

Diên Vĩ gật đầu.

- Chị ta có nhắc đến lời nguyền và nói vài từ bằng thổ ngữ trước khi chết, nhưng tôi không hiểu.

- Chị có nhớ những từ đó không.

Vĩ nhắc lại một câu tiếng địa phương với bốn âm tiết. Bách cẩn thận ghi lại câu đó vào sổ theo cách phiên âm tiếng Việt rồi hỏi tiếp.

- Hãy kể cho tôi việc chị phát hiện ra Sương gặp tai nạn trên đường rời trang trại.

- Sau khi phát hiện ra sự việc kinh khủng dưới hầm mộ, tôi và Lưu quyết định đưa bé Bảo về thành phố ngay vào trưa hôm đó. Nhưng cả đêm hôm trước, Lưu đã lái xe về trang trại nên chúng tôi sợ rằng nếu anh lại lái xe quay về ngay thì không được an toàn. Cuối cùng chúng tôi đành khởi hành vào sáng sớm hôm sau.

- Khoan đã, cả chị và Lưu đều không băn khoăn gì về việc Sương biến mất sau đó?

- Tôi đã kể lại cho chồng tôi nghe toàn bộ câu chuyện và cả hai đoán chắc rằng Sương đã bỏ trốn.

- Tại sao hai người lại không gọi cho đường dây nóng?

Vĩ lúng túng không nói gì.

- Đúng không nào? Nếu như đã chắc chắn Sương là kẻ giết người thì việc đơn giản nhất lúc đó là gọi cho chúng tôi. Tại sao hai người lại lặng lẽ rời trang trại?

- Mới đầu Lưu cũng định làm thế nhưng… tôi ngăn lại. Tôi sợ rằng gã Sương vẫn đang lẩn khuất quanh trang trại và sẽ làm liều nếu như… Lúc đó tôi đã vô cùng hoảng loạn. Tôi muốn cả gia đình về thành phố an toàn rồi tính sau. Tôi không muốn làm bất cứ điều gì ở cái trang trại này nữa.

Bách nhún vai.

- Và chị phát hiện ra tai nạn của Sương như thế nào?

Vĩ nhắm mắt lại, rùng mình. Bách cảm thấy thế.

- Lưu lái xe, tôi ngồi ghế trước. Bảo vẫn đang ngủ trên băng ghế sau. May mắn là nó vẫn còn đang ngủ dở giấc. Lúc đó là tờ mờ sáng, khoảng 5 giờ. Đường rất tối và chúng tôi vẫn phải bật đèn pha. Từ đằng xa chúng tôi đã nhìn thấy chiếc xe của Lưu. Một thân cây chẹn ngang xe. Tôi không dám xuống. Liền sau đó, Lưu gọi điện cho các anh.

***

Ấn tượng đầu tiên của Mai Thanh về chủ trại Trần Hoàng Lưu là một người đàn ông điềm đạm, sắc sảo và lịch lãm. Nếu vào lúc bình thường, chắc hẳn anh ta đã là một người hài hước với những câu bông đùa tế nhị trên bàn tiệc, nhưng lúc này, khuôn mặt của Lưu lộ rõ vẻ mệt mỏi của một người đã thức trắng vài đêm. Anh chỉ trả lời ngắn gọn những câu hỏi của Bách. Có lẽ con người này ít khi nói thừa và hành động thừa. Cả Trần Hoàng Lưu và Diên Vĩ đều là những đối tượng mà Mai Thanh ít gặp. Họ là những kẻ giàu có, học thức, tinh tế và có chút gì đó bí ẩn mà tức thì cô chưa thể diễn tả thành lời.

- Anh có thể từ từ kể lại toàn bộ các tình tiết? – Bách nhìn thẳng vào người đối diện, chờ đợi.

- Anh cũng biết rồi, Trại Hoa Đỏ vừa rồi xảy ra một số chuyện. Tôi đã vô cùng lo lắng cho Diên Vĩ. Cô ấy bị xảy thai, lý do anh cũng đã biết, song nhất định đòi ở lại trang trại. Sóng điện thoại ở đây yếu nên tôi không thể thường xuyên liên lạc với cô ấy được, vì thế tôi càng lo lắng. Suốt từ hôm tôi về thành phố sau lễ khánh thành, trang trại xảy ra những chuyện gì, cô ấy cũng không hề nói cho tôi biết. Tuy nhiên, hai hôm trước, linh tính báo cho tôi biết sắp có sự chẳng lành, tôi muốn về đây đón cô ấy mà không báo trước, có vậy mới có thể thuyết phục được cô ấy. Nhưng Sương biết ý định đó và đề nghị được đi thay. Tôi đồng ý.

- Tại sao anh lại cho rằng có sự chẳng lành?

- Tôi không “cho rằng”. Đó là linh tính. Với lại hôm trước cũng có lần chúng tôi nói chuyện với nhau qua điện thoại, nội dung câu

chuyện và giọng nói của Diên Vĩ hết sức không bình thường. Điều đó đã làm tôi lo lắng.

- Anh đã đồng ý để Sương đi đón vợ anh nhưng sao cuối cùng anh vẫn đến đây?

- Quả có thế, nhưng lúc chập tối, sau khi Sương đã về đến trang trại, Vĩ có gọi cho tôi để khẳng định lại điều đó. Tôi thấy sự việc là lạ, vả lại cũng đang rất sốt ruột nên không thể ngồi yên được. Tôi liền về đây ngay lúc đó.

- Anh có bao giờ nghi ngờ Phạm Văn Sương về tư cách của anh ta?

- Sương là một người khôn ngoan và khéo léo, đã từng nhiều năm kiếm sống ở Đông Âu, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ cậu ta có tâm địa giết người. Cậu ấy làm việc cho tôi 5 năm nay rồi.

- Anh có phỏng đoán được lý do gì khiến Sương giết hại ngần ấy mạng người?

- Tôi hoàn toàn không phỏng đoán được. Cậu ấy không có thù oán gì với họ.

- Nghe nói Sương và Ráy đã biết nhau từ trước?

- Đúng thế. Cậu ấy cũng kể với tôi như vậy và cũng chính cậu ấy đã giới thiệu cho tôi mua miếng đất này.

- Anh có biết Sương và chị ta quen nhau trong trường hợp nào không?

-Tôi không bao giờ hỏi về những mối quan hệ riêng tư của người khác. Sương là người có rất nhiều mối quan hệ. Tôi tôn trọng cậu ấy nên nếu cậu ta không tự kể thì tôi không biết.

- Tại sao anh lại đồng ý mua miếng đất này?

- Tôi có ý định tặng cho vợ tôi và con trai một trang trại xinh xắn. Đúng lúc đó, Sương giới thiệu cho tôi nơi này. Qua ảnh chụp và những gì cậu ta kể thì Trại Hoa Đỏ đã thuyết phục được tôi.

- Trước đó anh có bao giờ nghe kể về những truyền thuyết của vùng này?

- Tôi bận lắm, tôi không để tâm đến những câu chuyện truyền miệng. Với lại tôi là kẻ vô thần, nên mặc dù có nghe những người ở đây nói loáng thoáng về một lời nguyền gì đó nhưng tôi không tin.

- Anh là người theo đạo Hồi kia mà.

- Đúng thế, nhưng chuyện này khác. Tôi không tin vào những chuyện nhảm nhí nếu không được mắt thấy tai nghe.

- Anh có biết lý do vì sao vợ anh muốn ở lại Trại Hoa Đỏ trong khi đáng lý ra cô ấy phải rất mong muốn quay trở về? Không ai muốn ở lại một nơi hoang vu với hai vụ chết người xảy ra trong một thời ngắn như vậy.

- Đúng thế, chính tôi cũng không hiểu vì sao nữa, và điều đó làm tôi lo lắng. Vợ tôi… cô ấy…

Lưu định nói điều gì đó song kìm lại được. Bách định hỏi sang câu tiếp theo nhưng Mai Thanh ngắt lời.

- Anh định nói vợ anh làm sao?

- Không… tôi có định nói gì đâu. – Lưu trấn tĩnh lại được ngay. – Tâm trí của tôi rối bời lên rồi. Anh đang hỏi gì nhỉ?

- Khi về đến trang trại, việc đầu tiên là anh làm gì?

- Tôi nhìn thấy bé Bảo đang nằm trong phòng ngủ của nó cùng một thằng bé lạ hoắc, nhưng tôi không nhìn thấy Vĩ đâu, cả Sương cũng vậy. Tôi tìm khắp trang trại, dựng hết mọi người dậy nhưng không ai nhìn thấy họ, còn phát hiện thêm một điều rằng Ráy cũng đã biến mất.

- Sau đó?

- Chúng tôi tỏa ra tìm kiếm nhưng không thấy nên đành quay về trang trại và chờ đợi. Đến gần sáng mới thấy cô ấy trở về, trông như vừa trải qua một trận đánh ở chiến trường, người đầy máu và bùn đất.

- Tại sao anh không gọi cho chúng tôi?

- Tôi đã định làm thế nhưng Vĩ ngăn lại.

- Tại sao?

- Cô ấy sợ thằng Sương sẽ trả thù.

- Và anh nghe theo?

- Lúc đó tôi thấy điều ấy là hết sức vớ vẩn nhưng đành chiều cô ấy. Cô ấy đang trong trạng thái hoảng loạn. Tôi không muốn gây ra sự gì thêm nữa.

***

Họ cũng đã thẩm vấn thêm trưởng bản, A Cách, vợ chồng người trông thú nhưng chẳng khai thác thêm được thông tin gì. Không ai có bằng chứng ngoại phạm trong thời điểm xảy ra hai vụ án mạng. Người nào cũng nói rằng họ đang ngủ trong nhà và không hay biết gì hết. Tuy nhiên, Mai Thanh đã nói khẽ với Bách sau khi hoàn tất cuộc thẩm vấn.

- Anh có thấy những người này rất kỳ quặc? Họ có vẻ sợ sệt một điều gì đó, hoàn toàn không phải sự sợ hãi thông thường khi trông thấy có người bị giết chết.

- Những lần trước cũng vậy đấy. Thật điên cái đầu, cứ như thể họ đang có điều gì che giấu vậy, đặc biệt là hai vợ chồng nhà A Bằng.

- Chính xác. Nhất là khi chúng ta hỏi về lời nguyền và những truyền thuyết.

- Anh có cảm giác rằng họ đang sợ hãi một thế lực thần bí và vô hình nào đó.

- Em cũng nghĩ thế, còn cái điều họ đang giấu giếm thì ta không thể cứ theo cách thẩm vấn thông thường mà moi tin được đâu.

Họ cũng lục soát các ngôi nhà nhưng không tìm thấy gì đặc biệt, ngoại trừ một nhúm tóc được thắt lại bằng chỉ đỏ trong đám đồ đạc của cô gái đã tự sát, hậu duệ cuối cùng của nhà họ Quách. Riêng vụ này, vì không được chứng kiến hiện trường nên Bách không chắc rằng cô gái chính xác đã tự tử hay bị siết cổ. Số quần áo và dụng cụ nấu ăn họ tìm thấy trong ngôi nhà cổ được dân bản xác nhận là của lão thầy mo. Họ cũng tìm thấy một hộp đựng vàng nén trong đáy hòm đựng quần áo của Ráy mà Diên Vĩ khẳng định rằng đó chính là chỗ tài sản đáng ngờ của lão thầy mo mà cô đã từng nhìn thấy.

Bách có nhắc lại bốn từ mà Ráy đã nói với Diên Vĩ trước khi chết nhưng người phiên dịch không hiểu. Anh ta cho rằng có thể Vĩ nghe nhầm chứ tiếng địa phương không có những từ ấy. Vùng này dân cư nói nửa tiếng Mường nửa tiếng Tày, rất kỳ quặc. Anh nói như thế. Nhưng câu ấy thì cả tiếng Mường và tiếng Tày đều không có. Chỉ có một từ duy nhất nghe na ná như từ “trẻ con” song chắc không phải, trẻ con chẳng có ý nghĩa gì ở đây cả. Bách cũng cho rằng anh ta nói đúng. Vĩ nhớ nhớ quên quên, trong khi tâm trí lại hoảng loạn. Hơn nữa, người hấp hối phát âm cũng không chuẩn. “Trẻ con” chẳng hề ăn nhập gì với câu chuyện này.

Mai Thanh có điện thoại. Cô nghe máy rồi quay lại, mặt tươi rói.

- Thằng Kahlil Tan đã phun ra rồi. Đúng như mình dự đoán, sau khi nghe nói tay Sương bị thủ tiêu, hắn sợ chết khiếp và phun tuốt tuột.

- Tất cả?

- Chẳng sót một ai. Coi như anh Huy mãn nguyện rồi.

Bách thở dài.

- Ai cũng vì mạng sống của mình cả thôi. Những kẻ càng coi mạng người khác không ra gì càng bo bo giữ lấy thân.

Đúng lúc đó, cửa nhà kính bật mở. Bà Miến xô ra, mắt mũi đỏ hoe. Nhìn thấy họ, bà ta giật mình rồi vội lủi về phía khu chuồng thú. Vài giây sau, A Bằng cũng xuất hiện từ trong nhà kính. Mặt ông ta còn nguyên vẻ tức giận. Ông ta cũng giật mình và luống cuống không

kém khi bất ngờ chạm trán họ. A Bằng ngay lập tức quay vào trong vờ chăm sóc mấy giò hoa lan đang treo lủng lẳng trên giàn kính.

- Họ vừa cãi nhau. – Mai Thanh nói khẽ.

- Ừ, anh cũng nghĩ thế.

- Vì sao vậy?

Bách không trả lời. Anh chịu không đoán nổi hành tung kỳ quặc của đôi vợ chồng này. A Bằng phun nước lên những chậu hoa trong nhà kính. Dưới ánh đèn vàng, những cánh hoa đỏ bắt nước lóng lánh đỏ sậm như máu. Những cánh hoa tẽ ra, xòe nở như chiếc váy đỏ man di của những mụ phù thủy tí hon trong rừng già.

- Cái màu đỏ này, em không thích tí nào. – Mai Thanh thì thầm. Cô quay đi để tránh nhìn vào những vệt sẫm đỏ đang dập dờn đến hoa mắt. – Trông nó độc địa lắm. Nó đẹp thật… nhưng độc địa…

Chương 26: Căn bệnh

Trước mặt Bách la liệt giấy tờ, những tấm ảnh chụp thi thể Ráy, ảnh chụp xác chết của Di, của Sương và của gã điên anh đã suýt cán phải trên đường đến dự lễ khánh thành. Mai Thanh vào phòng, mùi mộc lan và gỗ đàn hương nồng nàn tỏa ra từ chút nước hoa Envy đọng lại trên cổ tay cô.

- Công việc của anh đến đâu rồi?

- Đã tìm ra trùm sò của băng quái nhí, một con nhóc mới 18 tuổi. Kinh khiếp cho lũ trẻ bây giờ.

- Còn vụ này? – Mai Thanh nhìn những tấm ảnh khổ 20x30 đang đặt trên bàn.

- Phòng giám định đã kết luận những dấu chân trong ngôi nhà cổ và hầm mộ khớp với kích cỡ giày của Sương, đôi giày mà hắn đang đi ở chân trước khi chết. Những dấu chân còn lại là của Ráy và Diên Vĩ. Giám định pháp y cũng khẳng định rằng vết thương nguy hiểm nhất khiến Ráy tắt thở là một cú đâm vào tâm thất trái. Kích thước vết thương cho thấy con dao gây án là loại mũi nhọn, cỡ lớn hơn con dao của Diên Vĩ. Còn những vết đâm của Diên Vĩ trong lúc hoảng loạn chỉ khiến nạn nhân bị trầy xước bên ngoài. Không tìm thấy hung khí, nhưng núi cao rừng thẳm như thế, rất có thể tên giết người đã vứt tuốt xuống một cái vực nào đó rồi. Có mà Trời tìm.

- Anh đã có kết luận gì chưa?

Bách thở dài.

- Một vụ không bình thường chút nào. Thằng Sương đã giết tới ba mạng người ở Trại Hoa Đỏ. Lý do chỉ có một hướng duy nhất mà thôi. Hắn muốn tìm ra kho báu của nhà họ Quách nên mới cấu kết với Ráy để coi bà ta như tay sai. Hắn thuyết phục Lưu mua miếng đất ấy để làm trang trại cũng nhằm mục đích này.

- Vậy thì tại sao hắn phải giết tới chừng ấy người. Hắn cứ việc tìm kho báu. Sẽ chẳng có người dân hiền lành nào ở cái bản ấy lại muốn ngăn cản hắn.

- Một số đồ cổ tìm thấy trong hầm mộ được chuyên gia xác định là có niên đại sau này, nghĩa là không phải tất cả số đồ cổ là tài sản thuộc nhà họ Quách, mà là cổ vật đang được gã Sương buôn lậu và lấy đó làm nơi cất giấu. Có thể mụ Ráy cũng nằm trong đường dây vận chuyển lậu qua biên giới.

- Và những người kia phát hiện ra điều bí mật đó nên hắn giết người triệt khẩu?

- Chẳng còn cách giải thích nào khác. Nhưng anh thấy còn nhiều nghi vấn lắm. Diên Vĩ nói rằng Di đã nhìn thấy một "thứ gì đó" rõ ràng rất kinh khủng và cô ta bị giết vào giờ phút chót. Ráy và Sương cũng nhắc đến một khái niệm tương tự. Chị ta đã nói rằng "Nó ở đâu ra? Tại sao tôi sống ở cái bản này hơn 30 năm rồi mà chưa nhìn thấy nó?". Chị ta đã rất sợ hãi còn Sương thì quyết định đêm hôm đó sẽ đi kiểm tra. Như vậy, cái mà Sương muốn tìm đêm hôm đó cũng chính là NÓ, là thứ mà Di đã nhìn thấy.

- Quan trọng nhất là tại sao hắn ta lại giết Ráy và ai đã giết hắn. Ráy là kẻ cùng hội cùng thuyền. Chị ta vô hại đối với hắn.

- Có thể hắn đã lệnh cho Ráy phải giết lão thầy mo. Những đồ đạc mà chúng ta tìm được trong ngôi nhà cổ chứng tỏ lão đã sống chui lủi ở đó và tất nhiên, đã khám phá ra những bí mật của căn hầm. Lúc người của Lãm cho anh ta biết lão thầy mo muốn tiết lộ một bí mật để mong được giảm án, có thể mụ Ráy đã nghe thấy. Mụ ta đoán ra sự việc nên thông báo cho Sương và hắn đã ra lệnh phải thủ tiêu kẻ bép xép. Sau đó mụ ta tìm thấy hũ vàng của lão. Thật là một công đôi việc.

- Đồng ý. Còn ai đã giết tay Sương? Và giết vì lý do gì?

- Đó chính là câu hỏi khiến anh điên đầu nhất. Nó làm đảo lộn mọi suy đoán của anh từ đầu đến giờ.

- Anh có cho rằng… - Mai Thanh thì thầm. – Một lời nguyền nào đó khiến những người dân bản ấu trĩ phải ra sức bảo vệ cái kho báu ấy?

- Cũng có thể, nhưng ghép vào những dữ liệu mà chúng ta đang có thì điều ấy có vẻ không hợp lý cho lắm.

Bách xếp ngay ngắn bốn bức ảnh cạnh nhau trên bàn. Mỗi tư thế người chết lại mang đến một sự rùng mình khác nhau cho người xem. Điều khó chịu nhất khiến không ai có thể nhìn lâu vào những bức ảnh là cả bốn đôi mắt đều mở trừng trừng như kinh ngạc, như sợ hãi, như ai oán. Bách nói khẽ.

- Anh đang nghĩ đến một hướng khác. Một điều mà anh không muốn nghĩ tới nhưng bắt buộc phải làm.

Anh nhớ lại lời của trung tá Phả lúc ở hiện trường “Chẳng lẽ ở trang trại này lại có một kẻ giết người hàng loạt à? Nó giết người liên tiếp như thế vì lý do gì? Để tiêu khiển ư? Thế thì cái đứa ấy nên cho đi trại thương điên là vừa.”

***

Gã công an phường sở tại có khuôn mặt tròn xoe, đen bóng. Gã kéo chiếc ghế nhựa ra trước mặt Bách rồi càu nhàu với bà chủ quán cà phê về chuyện trời mới chớm thu mà bà ta đã tắt hết máy lạnh để thay thế bằng chiếc quạt trần lọc xọc. Gã khuấy chiếc thìa cáu bẩn vào ly cà phê đá và ra vẻ trịnh trọng.

- Việc của ông nhờ tôi đã làm hết sức rồi đấy, chứ thời buổi này công an phường chẳng quản lý nổi nhân khẩu đâu. Nay có thằng Hàn Quốc đến thuê nhà, tuần sau đã lại thấy chuyển đi. Rồi hàng trăm đứa sinh viên lúc nhúc ở chung một chỗ. Chúng nó đều đăng ký tạm trú nhưng hết đứa nọ đến đứa kia đến ở chui. Bố ai quản lý nổi. Bận trước có thằng người yêu một con bé đến ở suốt một tuần không khai báo, thế rồi chả biết ghen nhau thế nào đâm chết con nhà người ta. Lúc ấy báo chí lại è cổ công an phường chúng tôi là không chịu sâu sát nhân khẩu địa bàn. Chưa kể hộ khẩu một đằng tạm trú một nẻo. Có khẩu chuyển nhà tới năm lần rồi, hộ khẩu vẫn

cứ ở nguyên cái nơi mà lần cuối cùng người ta nhìn thấy họ là 15 năm trước. Tôi hỏi ông có tài thánh mà quản hết cho xuể.

- Được rồi, được rồi. Việc càng khó càng vinh quang. Thế cuối cùng là thế nào?

- À, khẩu của nhà Trần Hoàng Lưu và Mai Diên Vĩ là từ quận khác chuyển về. Họ đăng ký kết hôn từ năm 2004, đến nay được 4 năm.

Bách hơi nhíu mày.

- Anh chồng làm kinh doanh, giàu nứt đố đổ vách. – Anh ta uống ngon lành ly cà phê được pha từ thứ bột rang quá lửa.

- Diên Vĩ làm nghề gì?

- Không làm gì cả. Ở nhà nội trợ. Chồng giàu thế, còn phải làm gì nữa.

- Hàng xóm nhận xét về họ thế nào?

- Chẳng nhận xét gì hết. Họ ở trong một biệt thự rộng 400 mét vuông, có cả lính canh gác. Anh chồng đi làm trong một chiếc xe gắn kính đen. Vợ đi chợ, con đi học bằng một chiếc xe kính đen khác có tài xế riêng. Có nhìn thấy mặt mũi bao giờ đâu mà bảo nhận xét. Với lại khu đó toàn nhà biệt thự, ai nấy đều kín cổng cao tường cả. Họ không sống bầy đàn như anh em mình đâu. Nhà ai biết chuyện nhà ấy.

***

Chỉ trong một ngày, Bách đã có toàn bộ thông tin về Mai Diên Vĩ và Trần Hoàng Lưu. Lưu và Diên Vĩ đều là người từ nơi khác chuyển đến. Lưu kinh doanh nhiều hạng mục và liên tục phát đạt. Trước đây anh từng tốt nghiệp đại học hạng ưu và sau đó vào làm trong một công ty xây dựng. Anh thăng tiến, trở thành giám đốc điều hành nhưng nhanh chóng xin nghỉ việc để lập công ty riêng. Còn Diên Vĩ đã từng bị đuổi khỏi trường đại học sau ba năm theo học.

Hai ngày sau, Bách gói hai bộ quần áo vào chiếc túi xách nhỏ và lên một chuyến xe chạy suốt Bắc Nam, lần theo địa chỉ từng là hộ

khẩu đầu tiên của Mai Diên Vĩ. Anh xuống xe nửa chừng và bắt một chiếc xe nhỏ khác. Xe lèn đầy người buôn, mùi rau quả nẫu và mồ hôi người bốc lên nồng nặc. Xe chạy ngoằn ngoèo ra khỏi thành phố, xuyên qua con đường đầy đá sỏi không một bóng cây. Bách lại xuống giữa chừng và đi nhờ xe công nông của một anh nông dân vào làng. Suốt đường đi, anh ta líu lo bằng thứ thổ ngữ mà Bách chỉ hiểu được 30 phần trăm. Anh ta chịu không biết ở làng này có ai tên là Mai Diên Vĩ. Đại loại, anh ta bảo làng của mình chỉ có Sen, Dừa, Thu, Cúc. Tên như diễn viên như vậy lên thành phố mà tìm. Tiếng công nông hòa vào giọng nói trọ trẹ của anh nông dân khiến đầu Bách váng lên như người đang say nắng. Anh liền rút tấm ảnh trong túi ra đưa cho người lái xe. Anh ta vẫn lắc đầu quầy quậy, nói rằng làng của anh ta chỉ có da đen, tóc rậm, răng hô, chứ đẹp như diễn viên như vậy lên thành phố mà tìm. Bách đã bắt đầu bán tín bán nghi. Anh cũng không thể ghép hình ảnh người phụ nữ lịch lãm, nói giọng Bắc Kỳ chuẩn xác vào hình ảnh những người như anh lái xe công nông này được. Anh ta đỗ lại đầu làng, vẫn nổ máy xe, đầu nguẩy nguẩy ra hiệu cho Bách xuống. Anh ta nói vào làng mà hỏi tiếp, giờ anh ta phải ra đồng bốc nốt chỗ gạch vụn.

Bách xách túi bước đều, chiếc ảnh để bên ngực trái. Người anh mỏi nhừ sau chặng đường vừa rồi. Trời đã về chiều và những đợt gió thu hanh hao thổi ráo mồ hôi trên mặt, trên cổ anh. Ngôi làng thật tiều tụy. Vẻ nghèo khó hiện lên ngay từ cổng vào đầu làng. Dân làng không góp nổi tiền để đắp điếm một cổng chào mới cho ra hồn, vẫn đành đoạn đi qua đi lại dưới hai cột đá lở loét được gọi là cổng. Các ngôi nhà kiểu một gian hai chái lặng thầm trên nền đất khô. Những phụ nữ ngồi trước cổng nhà mở to mắt nhìn người khách lạ. Không như các làng quê miền Trung thân thiện khác, những con người này tỏ ra dè dặt một cách bí ẩn. Không biết làm cách nào, Bách đành đứng trước cổng nhà một người phụ nữ trung tuổi.

- Chị làm ơn cho hỏi, làng mình có một cô tên Mai Diên Vĩ, nhà cô ấy ở đâu? – Bách giơ cao tấm ảnh.

- Hỏi ai chừ? – Người phụ nữ ngó lom lom vào tấm ảnh nhưng không nói gì, vẻ mặt giống hệt anh lái xe công nông khi nãy.

Tức thì những người hàng xóm bỏ dở công việc và xúm lại gần. Họ chuyền tay nhau tấm ảnh, lật trái lật phải, gí lại gần mắt rồi đẩy ra xa, tay miết miết lên cả mái tóc cột gọn gàng để lộ những ngấn cổ yêu kiều. Rốt cuộc, không ai biết cô gái trong ảnh. Họ nói rằng đã ở đây từ lúc sinh ra cho tới khi lớn lên, chưa từng nhìn thấy cô gái này bao giờ, tên Mai Diên Vĩ lại càng chưa bao giờ nghe nhắc đến. Chắc anh nhầm làng rồi. Người đẹp như vậy không thể sinh ra và lớn lên ở một ngôi làng cùi cụt như thế này. Họ nhìn tấm ảnh một cách kính nể.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ mặc quần đen, ống xắn tới tận bắp đùi dắt xe đạp đi qua đám đông. Thấy sự xúm tụm lạ kỳ, bà ta ngó vào.

- Chuyện răng rứa?

Tiếng nhao nhao cất lên, tranh nhau kể lại cho người mới đến. Người đàn bà tò mò nhìn vào bức ảnh, nét mặt không tỏ thái độ gì. Bà ta trả lại cho Bách kiểu tôi chưa từng nhìn thấy con người này. Những người kia xúm vào mớ rau muống người đàn bà đèo sau yên xe.

- Rau ở mô mà ngon rứa?

Họ đổi chủ đề, chuyển sang bàn tán về mớ rau muống mà người đàn bà kia vừa kiếm được. Bách chán ngán, chẳng nhẽ chặng đường vài trăm cây số đổ đi thành công cốc. Anh lặng lẽ rời khỏi đám đàn bà kia. Bất ngờ, chủ nhân của mớ rau muống gọi giật anh lại, đề nghị cho bà ta xem lại tấm hình. Anh rút bức ảnh từ trong túi. Bà ta để sát tấm ảnh vào mắt và chợt kêu lên.

- Con Cẩm. Con Mai Thị Cẩm.

Tức thì đám đông ồ lên, tranh nhau giành giật tấm ảnh như một thứ của quý. Những tiếng lao xao.

- Đúng hí. Con Cẩm.

- Chừ răng nó đẹp dễ sợ.

- Nó là hoa hậu rứa?

- Chừ anh nớ tìm nó có chuyện chi?

Đám đông có vẻ cảnh giác, nhưng sau tất cả, Bách nhanh chóng nhận ra thái độ của họ đối với bức ảnh đã thay đổi sau khi họ nhận ra người đồng hương của mình. Họ tỏ vẻ ghê sợ tấm ảnh như thể đấy là một thứ bùa chú dị giáo.

- Tôi có chút việc cần cô ấy. Cô Diên Vĩ… à cô Cẩm giờ sống ở đâu?

- Nó ở mô ai biết. Nó bỏ làng đi lâu rồi.

- Tại sao?

- Ai biết. Nó đi chúng tôi mừng.

- Hỏi bà tê. – Một người chỉ vào người đàn bà có mớ rau muống - Con Cẩm chơi với con trai bà ấy.

Ngay lập tức, người đàn bà cau mặt và vội vã dắt xe rời khỏi đám đông. Bách vội bám theo sau. Người đàn bà ngồi lên xe đạp để đi cho nhanh, nhưng luống cuống thế nào mớ rau muống rớt xuống đất. Lạt buộc bung ra khiến những cuộng rau văng tung tóe. Bà ta tuôn ra một tràng cằn nhằn bằng tiếng địa phương. Bách cúi xuống nhặt đám rau và túm lại giúp người đàn bà.

- Thì ra cô Cẩm có thân với gia đình bác.

- Không ai thân với nó mô.

Bà ta lại càu nhàu thêm một chập nữa, ý rằng cứ liên quan đến con người tên Cẩm là lại có chuyện chẳng lành. Mớ rau đang buộc nguyên thế cũng tuột hết cả ra. Bách cứ đèo đẽo theo người đàn bà về đến tận nhà. Bà ta dựng xe ngoài sân rồi mang mớ rau vào bếp. Bách kiên nhẫn chui theo vào căn bếp ám đầy muội than.

- Anh muốn chi?

- Tôi muốn biết gia đình cô Cẩm sống ở đâu?

- Nhà nó rời làng lâu rồi. Nó không có bố. Mẹ đàng điếm.

- Vậy sao? Cô ấy rời làng khi nào?

- Mười lăm năm rồi, từ khi nó vào trại thương điên.

- Bác nói sao?

- Con bé bị điên.

- Từ khi nào.

- Tôi không nhớ. Có một lần nó cùng lũ trẻ con trong làng chơi rồng rắn lên mây ngoài sân. Nó túm được con bé 8 tuổi hàng xóm, và cứ thế bóp cổ đứa kia đến lè lưỡi. Con nhỏ ngất đi tưởng chết. Từ đó không ai dám dây với nó nữa. Chúng tôi đều dặn con cái phải tránh xa cái nhà nó ở đến cả trăm thước. Nhưng thỉnh thoảng nó vẫn lên cơn và bóp cổ những đứa bé trong làng. Rõ ràng nó là một đứa trẻ bị ma ám.

- Nghe mọi người nói cô Cẩm chơi thân với con trai bác.

- Không có mô. – Người đàn bà đỏ bừng mặt giận dữ rồi nhìn đi chỗ khác, tránh ánh mắt của Bách. – Con tôi không chơi với người như rứa.

- Cậu ấy đâu? Con trai bác ấy?

- Nó làm việc trên thành phố, xa lắm.

- Bác có thể cho tôi địa chỉ?

- Không. – Người đàn bà quắc mắt lên. – Tôi không cho. Con Cẩm lại gây ra chuyện răng? Mà anh là ai rứa? Chúng tôi hơn 10 năm nay không nhìn thấy nó mô, không liên quan chi hết.

Bách rút chiếc thẻ ra và giơ ra trước dù biết rằng bà ta chẳng nhìn thấy chữ gì.

- Tôi thuộc đội cảnh sát điều tra thành phố. Tôi rất mong bác sẽ hợp tác. Nếu bác giấu giếm địa chỉ của con trai mình, rất có thể sẽ bị khép vào tội chống lại người thi hành công vụ. – Bách nói một tràng để dọa dẫm người đàn bà ương ngạnh.

Y như rằng lời nói của anh hiệu quả bất ngờ đến nỗi người đàn bà vò đầu bứt tai và giọng nói đã có phần mếu máo.

- Trời ơi, con tôi có chuyện chi mà tôi phải giấu giếm. Tôi biết ngay con Cẩm lại gây ra chuyện mà. Nó ở mô con tôi khổ ở tê.

Bà ta quầy quả bỏ lên nhà trên để lấy cho anh tờ giấy biên địa chỉ gấp quăn queo dưới đáy tủ chè. Anh liếc nhìn lên bàn nước, thấy có tấm ảnh được lồng trong khung kính, trong ảnh là một thanh niên có khuôn mặt cương nghị, đeo kính trắng và mặc áo blu trắng. Người đàn bà run run chép lại cho anh địa chỉ. Anh xin phép được viết giúp bà ta.

- Nó làm bác sỹ trên bệnh viện thành phố. – Bà mở to mắt nhìn anh. – Nhưng con Cẩm gây ra chuyện chi rứa? Tất cả là tại nó hết, không liên quan đến con tôi mô.

- Tôi chỉ muốn con trai bác cộng tác giúp đỡ cho công việc của chúng tôi thôi mà. Không có chuyện gì hết. – Anh nói để bà mẹ yên lòng.

Người đàn bà có vẻ tạm yên tâm nhưng vẫn chưa hết run.

- Tôi giúp chú được chuyện chi nữa không?

- Nhờ bác chỉ giùm cho ngôi nhà cũ của cô Mai Thị Cẩm.

Người đàn bà dẫn anh ra cửa. Bà ta nửa muốn tống khứ vị khách không mời rắc rối, nửa muốn giữ lại để hỏi cho cặn kẽ xem có chuyện gì. Bà chỉ về phía cuối làng, tay phất sang phải sang trái để minh họa. Bách cảm ơn rồi đi bộ trên con đường chưa lát gạch.

Anh rẽ ba lần theo lời chỉ dẫn rồi dừng lại trước một ngôi nhà hoang hiu hắt. Phải gọi là một túp lều mới đúng. Nó hoang tàn, đổ nát và lạnh lẽo. Bách hình dung nó vẫn u tịch như thế ngay cả khi có người ở. Ngôi nhà nằm biệt lập với những người trong làng như thể một bệnh nhân hủi bị cộng đồng xa lánh. Trước nhà, một vũng nước tù đọng có vẻ như trước đây đã từng là một cái ao. Phía sau lưng là những bụi chuối dại xơ xác.

Bà chủ Trại Hoa Đỏ xinh đẹp và trang nhã lại xuất thân ở một nơi như thế này sao? Bách không muốn lưu lại đây thêm nữa. Anh bước vội ra cổng làng để bắt chuyến xe cuối cùng trở về thành phố.

***

Phòng làm việc của bác sĩ Khang gọn gàng và lạnh lẽo như tất cả những văn phòng khác trong các bệnh viện. Bách phải chờ hơi lâu vì bác sĩ Khang có cuộc họp giao ban. Tuy nhiên, Khang đã đưa chìa khóa cho cô y tá để mở cho Bách vào phòng ngồi chờ. “Anh ta là một con người chu đáo”, Bách thoáng nhận xét như vậy dù chưa gặp mặt.

- Chào anh, tôi là Khang, có thể giúp gì được cho anh nào? – Bác sĩ Khang bước vào, nụ cười cố tỏ ra thân thiện nhưng khuôn mặt không giấu nổi vẻ lo lắng vì đầu giờ sáng, lúc Bách gọi điện để xin một cái hẹn, anh có giới thiệu rằng mình thuộc đội điều tra hình sự.

Anh ta nói giọng Bắc rất chuẩn. “Người miền Trung có biệt tài bắt chước đủ mọi loại giọng nói”. Đã có nhiều người nói với anh câu này nhưng đến hôm nay anh mới được chứng kiến. Nhiều người miền Trung vẫn giữ nguyên giọng gốc cho dù họ định cư ở thành phố khác, nhưng một người như bác sĩ Khang, có lẽ có lý do riêng để quên đi gốc gác của mình.

- Hôm kia tôi đã nói chuyện với cụ thân sinh anh ở quê. – Bách vào đề luôn.

Bác sĩ Khang hơi giật mình.

- Sao, mẹ tôi có chuyện gì?

- Không, tôi trao đổi với mẹ anh chuyện về cô Cẩm mà giờ lấy tên là Diên Vĩ.

Nghe nhắc đến cái tên này, Khang càng giật mình hơn nữa. Mặt anh ta hơi tái đi.

- Cẩm có chuyện gì? Cô ấy bị làm sao? – Anh hỏi dồn.

- Không có chuyện gì xảy ra với cô ấy, chỉ vì cô ta liên quan đến vài vụ án mạng nên chúng tôi muốn điều tra cho rõ.

- Vài vụ án mạng? – Khuôn mặt bác sĩ Khang lộ vẻ thất kinh. – Làm sao lại có chuyện ấy. Cẩm thì can dự gì vào chuyện này?

- Chúng tôi chưa hề kết luận rằng cô ấy can thiệp gì vào những vụ án ấy, nhưng theo nguyên tắc điều tra, bất kỳ người nào liên quan đến nạn nhân, cho dù là nhân thân, hàng xóm hay một người tình cờ có mặt ở hiện trường đều phải được thẩm vấn. Chỉ là công tác nghiệp vụ thôi mà, và chúng tôi cần có sự cộng tác.

Bác sỹ Khang vẫn chưa hết băn khoăn, nhưng dường như anh ta có vẻ yên tâm khi thấy không có chuyện gì chẳng lành xảy đến với Diên Vĩ. Anh rót hai ly nước trắng và đặt một cốc trước mặt Bách.

- Vâng, có gì anh cứ hỏi. Tôi sẽ cộng tác hết sức có thể.

“Một người nhã nhặn”, Bách thầm đánh giá và kín đáo quan sát Khang. Ở ngoài, anh ta còn điển trai hơn trong ảnh, khuôn mặt vuông vắn, nhân trung sâu, mũi cao cân đối và lông mày khá rậm. Anh ta chạc 30 tuổi.

- Tôi được biết rằng hồi nhỏ anh chơi khá thân với cô Cẩm?

- Đúng vậy.

- Đến giờ hai người vẫn còn là bạn bè?

- Lâu rồi chúng tôi không gặp nhau. Gần bốn năm trước, tôi có phẫu thuật thay giác mạc cho con trai của cô ấy nên sau đó chỉ thỉnh thoảng gặp nhau vì lý do công việc, như bất kỳ bác sĩ và thân nhân nào khác. – Khang hơi quay đi, tránh ánh mắt của Bách.

- Trước đây cô Cẩm đã từng vào viện vì thần kinh không ổn định?

- Cô ấy phải vào viện, nhưng không có bệnh gì hết. – Khang hơi nhăn mặt.

- Tôi chưa hiểu ý anh?

- Đó là suy nghĩ ấu trĩ của mẹ cô ta và cả những người khác.

- Cô ấy từng tấn công những bạn cùng tuổi ngay từ khi mới chưa đầy10 tuổi.

- Điều đó là có thật, nhưng không có nghĩa là thần kinh của cô ấy có vấn đề.

- Tôi không biết nhiều đứa trẻ tấn công bạn bè của mình… theo cách như vậy. – Bách nhún vai.

- Tất nhiên, vì anh là người ngoài nhìn vào như tất cả những người khác. Tôi sống cùng cô ấy từ nhỏ nên đã chứng kiến tất cả. Cô ấy không có bố, sinh ra chỉ có mẹ bên cạnh. Tôi vẫn còn nhớ ngày mẹ cô ấy dắt theo một đứa bé gái lũn chũn. Hai mẹ con đi bộ từ đầu làng. Họ tìm cha của cô ấy, nhưng ông ta đã biến khỏi làng từ hàng chục năm trước đó rồi. Người mẹ, không giống những người phụ nữ áo vải chân vôi phèn nứt nẻ trong làng, bà ta xinh đẹp, trang điểm lòe loẹt ra dáng thành thị. Anh không biết thời đó, ở một làng quê lạc hậu miền Trung, chuyện phụ nữ không chồng mà lại có con khủng khiếp như thế nào. Nhất là người ta đã biết rằng bố cô ấy lại chẳng phải là loại tử tế gì. Không ai muốn giao tiếp với hai mẹ con họ. Có lẽ người mẹ đã đến đường cùng, nên mua lại ngôi nhà ở cuối làng của một ông già chăn vịt. Cô ấy, lớn lên cô độc như cây cỏ. Đường dây giao tiếp duy nhất là bà mẹ. Về mặt tâm lý mà nói, anh cũng biết rằng những đứa trẻ lớn lên trong cô độc, không giao tiếp, sự phát triển tính cách sẽ ít nhiều bị ảnh hưởng. Cô ấy sống dè dặt, mới ba tuổi đã tỏ ra biết thân biết phận như một người trưởng thành bị hắt hủi.

- Nhưng cô ta có anh là bạn. – Bách nhắc lại.

- Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy. – Dường như Khang không phải đang đứng trước mặt một cảnh sát điều tra mà đang lật giở những trang hồi ký với đầy hoài niệm. – Bà mẹ sải những bước dài vì không muốn gây sự chú ý cho dân làng. Đôi chân của đứa bé ba tuổi theo không kịp, nên vừa đi vừa chạy. Lúc hai mẹ con đi qua nhà tôi, cô ấy ngước mắt lên nhìn. Lúc đó tôi mới lên bảy và không thể nào quên được ánh mắt ấy. Nó cô đơn, buồn bã và không kém phần lạnh lẽo. Chúng tôi kết bạn, nhưng chỉ lén lút thôi. Mỗi lần mẹ tôi phát hiện ra là bà lại cho tôi một trận đòn không thương tiếc, như thể tôi giao du với tội phạm vậy. Năm cô ấy lên sáu tuổi, ông bố trở về làng, ở nhà vài ngày. Cô ấy sợ ông ta nên suốt ngày lánh ngoài

bờ dậu không dám vào nhà. Một tối, tôi tình cờ nhìn thấy cô ấy vẫn ngồi yên bất động ngoài hàng rào mà không chịu đi ngủ. Tôi ra ngồi cạnh và chúng tôi cứ yên lặng cho muỗi đốt, không ai nói với nhau câu gì. Một thằng bé lên 10 không có gì để tâm sự với một con bé lên 6 cả, ngoài việc chơi lò cò và bắn bi. Chừng nửa tiếng sau, chúng tôi nghe thấy những tiếng ầm ĩ từ trong nhà vọng ra. Ông bố, lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta gần như thế, mình trần, người đầy săm trổ, lôi bà mẹ ra ngoài sân bằng cách túm tóc dắt đi như người ta dắt động vật. Ông ta muốn bà ấy phải cởi bỏ quần áo. Sau đó là những màn hành hạ kinh dị như thời trung cổ. Bà ấy buộc phải lõa thể, và tiếp theo là những gì anh biết rồi, ngay trên sân gạch, ngay trước mắt hai đứa trẻ, ngay trước mắt đứa con gái mới hơn 6 tuổi. Cuối cùng, dường như hết chịu nổi, bà kêu khóc thảm thiết, và ông chồng lôi vợ xuống ao, dìm bà ấy xuống nước và… bóp cổ. Ông ta cũng trần truồng, hành vi man rợ như một tên sát nhân thời nguyên thủy. Cô ấy run rẩy, không khóc được nữa. Tôi cũng run không kém, miệng cứng lại. Ngôi nhà cô ấy biệt lập với dân làng nên không ai hay biết chuyện này ngoài hai chúng tôi. Hôm sau, ông ta bỏ đi và sau đó ít lâu có người về làng nói rằng ông ta bị bắt vì tội quá tay đánh chết một người làm cùng. Không biết chuyện đấy có thật hay không nhưng từ đó cô ấy càng bị cô lập. Có một lần tôi và lũ trẻ trong làng đang chơi trò Rồng rắn lên mây ở sân đình. Cô ấy thèm lắm nhưng chỉ đứng từ xa nhìn. Tôi mới hết sức thuyết phục những đứa khác cho cô ấy chơi cùng. Cô ấy đóng vai thầy thuốc. Chơi được một lượt, con bé đứng cuối cùng trong hàng vẫy tay chế giễu cô ấy và nói rằng cô là con một kẻ giết người, lớn lên sớm muộn gì cũng giống bố. Cô ấy bị tổn thương và kích động ghê gớm. Tôi cho rằng hành động của một đứa trẻ trong hoàn cảnh ấy không có gì là lạ.

- Nhưng sau đó cô ta cũng tấn công nhiều đứa trẻ khác nữa.

- Vì sự việc đó có nhiều người chứng kiến, cả người lớn nữa, nên tất cả càng cho rằng cô ấy là một kẻ không bình thường, càng chế giễu và cô lập. Những lần sau đều xảy ra khi cô ấy bị những đứa trẻ khác kích động.

- Sau đó cô ta phải nhập viện?

- Đó là một thời kỳ ấu trĩ, những người làng dốt nát càng ấu trĩ hơn, mẹ cô ấy cũng vậy. Bà bị sức ép của những người xung quanh, họ cho rằng cô ấy sẽ hại chết con họ và không muốn để cô ấy ở làng nữa. Nhưng kinh khủng hơn là chính bà ta cũng cho rằng con gái mình có vấn đề. Năm 13 tuổi, cô ấy bị tống vào viện. Sau đó bà mẹ cũng bỏ làng đi biệt tích. Một đứa trẻ sống giữa những kẻ điên khùng xa lạ thì sớm muộn gì cũng bị ảnh hưởng. Tôi đã theo mẹ cô ấy đến bệnh viện một lần. Khi chúng tôi về, cô ấy van vỉ hãy cho cô ấy ra. Cô ấy sợ những người xung quanh sẽ giết mình. Điều đó càng làm cho bà mẹ tin rằng cô ở lại đấy là đúng đắn. Sau đó, tôi lên thành phố học đại học, làm thêm được chút đỉnh và đón cô đi theo. Cô ấy ở cùng tôi trong một nhà trọ và tiếp tục đi học.

- Nghĩa là…

- Chúng tôi không có gì với nhau cả. Chỉ là anh trai và em gái. – Khang gắt lên.

- Cô ấy đã bị đuổi khỏi trường đại học?

Khang thở dài.

- Đấy là một câu chuyện buồn. Tôi thừa nhận rằng sau khi rời viện thì tinh thần của cô ấy trở nên tồi tệ, thường xuyên rơi vào trạng thái lo âu, chán nản và dễ bị kích động. Đó là hậu quả của chuỗi ngày sống giữa những kẻ thần kinh không bình thường và bị chính mẹ đẻ của mình bỏ rơi. Tuy nhiên, Cẩm là một cô gái thông minh và nghị lực, cô ấy vẫn vào đại học đàng hoàng. Kể từ lúc đó, cô ấy không sống cùng tôi nữa mà ở cùng nhà trọ với mấy người bạn cùng lớp. Giữa năm thứ ba, cô ấy và một người bạn trong phòng có sự xích mích nho nhỏ. Tôi không biết là chuyện gì, sự thể như thế nào vì kể từ lúc đó cô ấy không hề hé răng nói bất cứ một lời nào, mọi sự chỉ do phía bên kia kể. Lúc đó trong phòng chỉ có ba người: cô ấy, cô bạn kia và người bạn trai của cô ta. Có vẻ như Cẩm đã không kiềm chế được và dùng dao tấn công cô bạn. Tôi cần phải nhắc lại rằng toàn bộ câu chuyện đó vẫn là qua lời thuật lại của cô gái kia. Cô ta bị thương và không biết do đâu moi được toàn bộ tiền sử bệnh án

của Cẩm. Cẩm bị kỷ luật, nhưng kinh khủng nhất là sự cô lập lại quay trở về với cô ấy như những ngày niên thiếu. Tôi đã lên gặp hiệu trưởng để thuyết phục nhưng Cẩm kiên quyết không quay lại học nữa. Lòng dạ con người thực độc ác. Họ ác mà không biết là mình đang ác.

- Cô gái kia tên là gì, anh còn nhớ không?

- Nhớ chứ, làm sao tôi quên được, một con bé xảo quyệt, cả tên họ là Đào Lam Thúy.

- Còn anh bạn trai của cô ta?

- Tôi không nhớ lắm vì không gặp, tên là Sương thì phải.

- Tên là gì? – Bách giật mình. – Anh có nhớ cả họ không?

- Tôi thực không nhớ lắm. – Khang nhíu mày. – Chỉ nhớ tên là Sương, và họ… họ … Phạm.

- Cảm ơn sự cộng tác của anh, đó là tất cả những gì tôi muốn biết. À, còn một câu hỏi nữa, về Trần Hoàng Lưu, chồng của Diên Vĩ, anh có quen anh ta không?

- Tôi biết song không quen? – Khang lạnh lùng.

- Anh có biết nhiều về anh ta không?

- Không nhiều, nhưng đủ để biết rằng anh ta là một người tử tế, có địa vị xã hội tốt, yêu thương Cẩm. Tôi mừng cho cô ấy.

Bách thoáng thấy một gợn nhẹ trên xương hàm vị bác sĩ trẻ, chỉ thoáng qua thôi và Bách cho rằng biết đâu mình nhìn nhầm.

- Một lần nữa cảm ơn anh. – Bách chìa tay ra.

Khang cũng đưa tay đáp lễ. Khuôn mặt anh quay trở lại vẻ lo lắng.

- Liệu Cẩm có liên quan gì đến chuyện này không?

- Hiện giờ thì chưa có gì, nếu có thông tin, tôi sẽ báo ngay để anh biết.

Nói đoạn, Bách ra ngoài và bước dọc hành lang hút dài của bệnh viện. Những đôi mắt bệnh tật được chụp thành poster rồi gắn lên

tường giương lên nhìn Bách trừng trừng. Lại là mắt, anh thực sự đã sợ nhìn thấy những đôi mắt không thể khép lại.

Chương 27: Người mẹ kế

Lưu ngồi tựa lưng vào góc nhọn hình chữ V trong ma trận. Bình minh đã hằn lên nền trời những quầng sáng màu hồng, màu mỡ gà và lam tím. Sương sớm buông lơ lửng khiến Lưu cảm thấy ớn lạnh. Anh không muốn ở lại cái trang trại xui xẻo này thêm một ngày nào nữa. Ngay sau khi về thành phố, anh sẽ đưa tin rao bán, hy vọng sẽ có một đại gia sở thích kỳ quái nào đó nhận lời mua nó. Anh muốn xóa sổ cái địa danh này trong óc mình, chỉ coi như một cơn ác mộng trong hàng vạn giấc mơ khác. Tuy nhiên, anh không thể đưa Vĩ và con trai trở về nhà ngay được. Xác của Ráy đã được chở về phòng giám định pháp y trên thành phố. Họ sẽ tiến hành mổ tử thi và sau đó trao trả lại nơi bản quán. Anh và Diên Vĩ phải ở lại để nhận cái xác và sau đó chỉ đạo công việc chôn cất chị ta cho tử tế. Lưu sốt ruột, bên phía cảnh sát làm thủ tục chậm như rùa bò.

Lúc họ đưa xác Ráy qua trang trại, Lưu đã nhìn thấy đôi mắt mở trừng trừng của chị ta, rồi đôi mắt của Sương, của gã điên và của cô gái đã treo cổ tự vẫn. Lưu nhắm mắt lại, những đôi mắt xoáy tròn xung quanh và những cánh tay tím tái của họ nguều ngòao như vươn lên từ địa ngục. Vậy mà Diên Vĩ vẫn muốn ở lại trang trại. Sau tất cả mọi chuyện, cô còn muốn ở đây vì lý do gì? Càng ngày Lưu càng thấy thái độ của Diên Vĩ kỳ lạ đến độ anh không lý giải được. Những lần nói chuyện với cô qua điện thoại, giọng nói của Diên Vĩ hết sức không bình thường, và điều đó khiến anh lo lắng. Anh đã sốt ruột đến độ phải tự mình lái xe từ thành phố về đây ngay trong đêm ấy. Cô muốn ở lại đây. Tại sao? Không một người phụ nữ nào muốn ở lại Trại Hoa Đỏ sau tất cả những gì đã xảy ra. Càng nghĩ, Lưu càng cảm thấy căng thẳng và đứng dậy để trở về nhà chính. Lúc đi qua ngôi nhà đá ong cuối cùng còn sót lại, anh thấy mụ chủ nhà đang ngửa mặt lên trời mà hú hét. Mái tóc trắng như cước xổ tung dưới gió. Anh rùng mình. Rất có thể bà ta đã hóa điên sau cái chết của hai đứa cháu.

A Cách đã dậy để chạy máy nổ và bắc vòi nước dẫn về chuồng gấu cọ rửa. Hắn ta nhìn anh bằng ánh mắt thù địch và lạnh lẽo. Lão trưởng bản đang múa một bài võ trước cửa nhà, vội vàng ngừng lại

và quay trở vào. Lũ người này làm sao thế? Lưu thấy mồ hôi trên trán rịn ra. Lần đầu tiên, anh thấy hối hận khi đã quyết định mua lại miếng đất này.

Đôi vợ chồng già đang loay hoay tưới nước cho những bồn hoa trên sân sau. Biết trước ánh mắt của họ, Lưu nhìn thẳng và vội vã đi lên nhà. Anh không tìm thấy Vĩ trong buồng. Lúc anh thức dậy và đi ra khỏi nhà thì cô vẫn còn đang ngủ say. Đám chăn gối để lộn xộn và còn nguyên hơi ấm, chứng tỏ cô cũng chỉ vừa thức dậy. Nếu vậy, anh đã phải nhìn thấy cô ở nhà dưới. Có thể Vĩ đã sang phòng của bé Bảo.

Từ lúc về trang trại, anh không cho phép thằng bé con của Di ngủ chung với Bảo nữa, nên Bảo ngủ một mình, còn thằng bé kia sang nhà trưởng bản. Lưu nhẹ nhàng sang phòng bé Bảo. Anh tránh gây tiếng động trên sàn gỗ, sợ rằng hai mẹ con sẽ thức giấc. Anh ghé mắt qua cánh cửa khép hờ và ngay lập tức, cảnh tượng đang diễn ra trong phòng khiến toàn thân anh lạnh toát. Diên Vĩ, vợ anh, trong bộ quần áo ngủ màu trắng, đang giơ cao con dao nhọn, lưỡi dao hướng thẳng xuống dưới và mục tiêu của cô lại chính là bé Bảo đang ngủ say trong đống chăn. Lưu xô vội cánh cửa phên nứa. Vĩ giật mình. Đôi mắt cô mở to kinh hoảng. Lưu quát to.

- Cô đang làm gì vậy?

- Em… em… - Vĩ líu cả lưỡi đến không phát âm thành tiếng.

- Cô định giết con tôi?

Bé Bảo thấy ầm ĩ đã ngồi hẳn dậy. Khuôn mặt ngơ ngác nhìn bố mẹ. Vĩ giấu con dao ra sau lưng, luống cuống.

- Không phải thế.

- Cô muốn giết thằng bé. Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy. – Lưu dằn từng tiếng vẻ cay đắng.

- Anh điên rồi. Anh không được ăn nói càn rỡ. – Vĩ liếc sang bé Bảo vẻ hoảng sợ. – Thằng bé nghe thấy sẽ nghĩ thế nào.

- Đúng, tôi cũng đang tự hỏi thằng bé sẽ nghĩ thế nào nếu như mẹ nó lại đang tâm ra tay giết con mình.

- Anh im đi. – Vĩ thở hổn hển. – Chuyện không phải như thế. Sao anh lại có ý nghĩ quái dị như vậy.

- Tôi còn có thể nghĩ gì được nữa. Bất cứ người nào nhìn thấy cảnh này cũng sẽ phải nghĩ như tôi. Ôi lạy thánh Ala, may mà tôi vào kịp.

- Không phải như anh đang nghĩ đâu. – Vĩ trả lời yếu ớt.

- Không phải tôi "nghĩ" mà là tôi nhìn thấy. Vậy cô giải thích đi, cô cầm con dao đó để làm gì.

- Em…

- Cô muốn giết nó, vì nó không phải là con đẻ của cô. – Lưu dằn giọng.

Bé Bảo mở to mắt. Miệng nó há hốc như đang xem một bộ phim kinh dị. Thậm chí lời nói vừa rồi của Lưu còn gây sốc hơn bất cứ cảnh tượng rùng rợn nào.

- Chỉ vì nó là con riêng của tôi và cô là mẹ kế nên cô căm ghét nó.

- Anh…

- Cô đã từng căm ghét nó, đã từng muốn tống nó ra khỏi nhà, đã từng bắt tôi phải giao kèo rằng nếu không có nó trong nhà, cô mới đồng ý kết hôn với tôi.

- Đó là chuyện trước đây…

- Tôi đã tưởng mọi sự thay đổi. Tôi đã lấy làm mừng. Nó tin tưởng cô, coi cô như mẹ nó, tưởng cô là mẹ nó và chuyện là như thế đấy. – Lưu nhếch mép vẻ ghê sợ.

- Anh không có quyền nói như thế. – Vĩ gào lên. - Sau tất cả những gì tôi đã đối xử với con tôi.

- Nó không phải là con cô. Hành vi tử tế của cô là để nhằm che giấu một tâm địa giết người.

Diên Vĩ lăn xả vào Lưu và cào cấu như hóa dại.

- Đồ dã man, anh không có quyền nói như thế,

Lưu lùi lại sau để đỡ, miệng không ngớt kêu lên.

- Cô điên rồi. Cô điên rồi.

Con dao vẫn nằm trong lòng bàn tay Vĩ rạch một vệt dài trên cánh tay trần của Lưu. Lưu đỏ mặt giận dữ.

- Cô định giết tôi chắc? – Anh vớ vội chiếc sơ mi của Bảo đang treo trên tường để chặn không cho máu chảy ra. – Thằng Sương đã cảnh báo tôi điều này nhưng tôi không tin. Tôi đã tin ở cô. Tôi đã tin rằng theo thời gian, thần kinh của cô đã dần trở lại ổn định.

Đến lượt Vĩ há hốc miệng. Hai tay cô thõng xuống, con dao bị thả buông cắm phập xuống nền gỗ.

- Anh đã biết tất cả?

- Tôi biết. Tôi biết chứ. Nhưng tôi đã yêu cô, tôn trọng cô và nghĩ rằng với những thứ thuốc mà cô đang bí mật dùng hàng ngày, rồi mọi thứ sẽ ổn. Cô sẽ là một người mẹ tốt. Tôi thật không ngờ…

Vĩ quỳ xụm xuống đất, hai tay ôm lấy mặt, miệng rên rỉ những điều gì không rõ. Bé Bảo khóc rống lên. Nó không biết phải làm gì. Nó hết nhìn bố rồi lại nhìn cái người mà nó vẫn đinh ninh là mẹ đẻ ra nó. Sau trận khóc, nó rơi vào một cơn ho rũ rượi. Nó gập người lại để ho. Bình thường, khi nó hơi húng hắng, mẹ nó đã vội đi lấy cho nó ly nước rồi vỗ vỗ vào lưng, nhưng lúc này, người vẫn bảo vệ và chăm sóc cho nó ngồi yên không nhúc nhích như một người xa lạ. Những tràng ho của nó vẫn rơi vào yên lặng. Bố nó cũng đứng im bất động, đôi mắt trống rỗng.

- Tôi không thể để nó ở gần cô được nữa. – Mãi sau Lưu mới cất lời. Anh cảm thấy thật nặng nề khi phải nói câu này. – Bảo sẽ ở lại đây cho đến khi tôi đưa cô về và tìm được một bệnh viện phù hợp.

- Không. – Vĩ gào lên. – Tôi không vào viện. Tôi xin anh, cho tôi ở gần con tôi.

- Tôi vô cùng muốn thế, song không thể. – Lưu lạnh lùng. – Sau tất cả những gì đã xảy ra. Tôi không còn tin cô nữa.

Anh quay đi. Ngoài sân, đôi vợ chồng già thấy ồn ào nên dõi mắt về phía cửa sổ nhà sàn. Bình tưới cây trên tay họ vẫn xối xả vào bồn hoa. Những cánh hoa đỏ bắt nước trĩu nặng và ủ rũ như đống váy áo tả tơi của đám vũ nữ sau một đêm quay cuồng trên sân khấu. Màu đỏ loang ra, nhức nhối, khiến bất kỳ người nào chạm mắt phải cũng không thể nhìn lâu.

Chương 28: Kết luận cuối cùng

Mai Thanh đọc lại toàn bộ những ghi chép của Bách và cuối cùng ngập ngừng.

- Anh đã khẳng định rằng kết luận này là đúng?

- Anh cũng không muốn tin vào điều đó nhưng không còn cách lập luận nào khác.

Bách thở dài và lấy ra một bản photocopy hồ sơ bệnh án. Ngày hôm qua anh đã tìm đến bệnh viện đầu tiên mà Diên Vĩ bị mẹ đẻ của mình đưa đến đó. Một nơi kinh khủng nhất mà anh từng nhìn thấy, một địa ngục trần gian trên mặt đất với những dãy nhà ọp ẹp chứa đầy những con người điên loạn chen chúc nhau trong cái nóng 37oC. Giám đốc bệnh viện đích thân tiếp anh. Ông ta có vẻ ngượng ngùng vì sự xuống cấp của bệnh viện và thanh minh rằng đang chờ đơn trình duyệt, sau đó sẽ cải tạo lại toàn bộ cơ sở vật chất cho "văn minh". Ông ta sử dụng từ "văn minh" bất cứ lúc nào. Trang thiết bị "văn minh", phương pháp "văn minh", thậm chí cả bữa ăn trưa "văn minh". Người ta đã phải rất vất vả mới tìm thấy hồ sơ bệnh án của Mai Thị Cẩm trong tủ đựng hồ sơ lưu. Diên Vĩ chỉ lưu lại bệnh viện trong một năm rồi được anh trai bảo lãnh đón về. Bách có vặn hỏi rằng điều gì có thể chứng minh được người đón Diên Vĩ ra chính là anh trai của cô ấy. Song viện trưởng hơi lúng túng và thú thật rằng bệnh viện quá đông, nên bệnh nhân được người thân đưa về sớm chừng nào tốt cho chúng tôi chừng ấy. Ông đọc hồ sơ bệnh án và giải thích cặn kẽ cho Bách. Diên Vĩ mắc chứng hoang tưởng (paranoid) và luôn bị ám sợ rằng mình sẽ bị người khác bóp cổ.

- Cô ta dễ bị kích động và sẽ tấn công bất cứ người nào mà cô ta thấy nghi ngờ." – ông viện trưởng kết luận.

- Khi cô ấy được bảo lãnh về, tình trạng sức khỏe ở mức độ nào?

- Tốt, nói chung tốt. – Viện trưởng đáp nhanh.

Bách hiểu rằng lời nói của ông ta không đúng sự thật. Ông ta không muốn bất kỳ trách nhiệm gì bị quy về phía mình. Sau khi về thành phố, Bách đã liên lạc lại với Khang và được anh cho biết Diên

Vĩ vẫn có một bác sĩ riêng điều trị sau khi cô rời bệnh viện. Bách xin địa chỉ và tìm đến phòng mạch tư của bác sĩ Vũ Minh. Ông ta tiếp Bách không mấy thiện cảm và trước sau đều kiên quyết không tiết lộ bí mật thông tin của khách hàng, ngay cả khi Bách đã đưa thẻ giới thiệu mình là cảnh sát hình sự. Mãi sau, Bách đành phải khai thác thông tin theo kiểu tỉ tê trò chuyện.

- Tinh thần của Diên Vĩ không được tốt, chắc chắn lần này cô ấy sẽ phải nhập viện trở lại.

- Làm gì có chuyện ấy. – Bác sĩ Vũ Minh nhảy dựng lên. – Thuốc của tôi an toàn cho tất cả các bệnh nhân, toàn là thuốc ngoại nhập thế hệ mới nhất, không có chuyện bệnh nhân dùng thuốc xong sức khỏe lại xấu đi được.

- Nhưng cô ấy đã từng mắc chứng hoang tưởng và bệnh này thường hay tái phát.

- Ai bảo anh thế? – Bác sĩ Vũ Minh lại nhỏm lên. – Anh lấy kiến thức y học ở đâu ra để khẳng định như thế. Cô ấy không hề bị hoang tưởng. Tôi thường xuyên cho cô ấy kiểm tra qua test và thực tế là cô ấy không hề có vấn đề gì tương tự.

- Bác sĩ trước đây trực tiếp chẩn trị cho Diên Vĩ nói rằng cô ấy mắc bệnh ám sợ và luôn tưởng tượng ra rằng sẽ có người giết chết mình, do đó dễ bị kích động.

- Thế này nhé, một đứa trẻ 13 tuổi bình thường về tinh thần nhưng bị buộc phải sống giữa những kẻ thần kinh không bình thường. Thế rồi có một ngày con bé bị một bệnh nhân tấn công bằng cách bất ngờ siết cổ khi nó đang ngủ. Nếu là cậu thì sau đó cậu có ăn ngon ngủ kỹ được không. Đó là một tâm lý sợ hãi bình thường của bất kỳ một người bình thường nào. Chưa kể khi còn bé, cô ta đã chứng kiến mẹ đẻ của mình bị bóp cổ một cách man rợ.

- Nếu cô ấy không có vấn đề gì thì sao phải dùng thuốc của bác sĩ? – Bách cố tình cười to vẻ chế nhạo.

- Tôi chưa thấy người nào dốt nát như cậu. – Bác sĩ Vũ Minh có vẻ phật ý. – Đôi khi người ta phải dùng thuốc vì một cơn sang chấn tinh

thần nhẹ sau một sự kiện gì đó, phá sản chẳng hạn hoặc là người thân mất đột ngột. Những trường hợp tự sát chính là do con người tức thời không được tỉnh táo, họ không giữ được thần kinh ổn định trong một thời điểm nào đó, kiểu một dạng trầm cảm cấp tính. Nếu dùng thuốc của tôi, thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả, như cậu bị đau bụng thì phải dùng thuốc đau bụng đấy thôi.

Bác sĩ Vũ Minh nói một tràng dài như đang quay phim quảng cáo cho phòng mạch tư. Bách nhún vai vẻ vẫn chưa hiểu.

- Nhưng trường hợp này không phải thế. Diên Vĩ phải thường xuyên dùng thuốc trong suốt hơn 10 năm.

- Ai bảo cậu thế? – Ông bác sĩ nóng tính lại nhổm lên khỏi ghế. – Cô ấy không phải uống thuốc thường xuyên. Thứ thuốc tôi kê cho cô ta chỉ để phòng những trường hợp cô ấy mất bình tĩnh. Ở phương Tây, người ta sử dụng loại thuốc này một cách phổ biến, đặc biệt là những người bị rối loạn lo âu cấp tính. Càng nói càng thấy cậu không hiểu gì. Cậu cũng ấu trĩ hệt những người khác, cứ cho rằng bệnh nhân ra vào phòng này toàn là một lũ điên khùng hả. Mà xem chừng cậu cũng phải uống thuốc của tôi đấy.

Bác sĩ Vũ Minh cười ha hả một cách sỗ sàng và liếc nhìn đồng hồ vẻ như đã hết giờ tiếp khách, khách liều liệu mà biến đi cho khuất mắt trước khi ông ta phải mạn phép mà đuổi về.

- Khoan đã, chẳng lẽ tất cả những người mất bình tĩnh đều phải dùng thuốc hay sao? Và vì lý do gì mà cô ấy hay mất bình tĩnh mới được chứ? Nếu mất bình tĩnh mà không được dùng thuốc thì cô ấy sẽ gây ra những hành động gì?

Bác sĩ Vũ Minh xua xua tay.

- Thôi thôi, tôi đã đến giờ phải tiếp bệnh nhân. Anh nhìn xem. – Ông ta khoát tay ra ngoài cửa. – Người ta đang phải xếp hàng đợi tôi từ sáng, vậy mà tôi cứ phải đứng đây để trả lời những câu hỏi ngớ ngẩn của anh.

Bách kể lại cho Mai Thanh nghe toàn bộ cuộc nói chuyện với hai ông bác sĩ.

- Quan điểm của họ khác nhau, tuy nhiên bác sĩ Vũ Minh cũng thừa nhận rằng Diên Vĩ thường xuyên bị mất bình tĩnh. Lý do? Và nếu khi đó không tức thì có thuốc của ông ta thì cô ấy sẽ gây ra chuyện gì?

- Các bác sĩ giống như thợ sửa xe ấy. Mỗi người nói một kiểu và đến khi tìm ra bệnh thì cái xe đã bị thanh lý từ lâu rồi.

- Ngay cả Khang là người bạn rất thân của cô ấy mà cũng buột miệng hỏi rằng “Liệu Cẩm có liên quan gì đến chuyện này không?”. Rõ ràng chính anh ta cũng có ý nghĩ rằng rất có thể cô bạn của mình có liên quan đến chuyện này.

- Em không tưởng tượng được rằng một phụ nữ như Diên Vĩ lại làm những chuyện ấy. – Mai Thanh lúc lắc đầu vẻ chưa bị thuyết phục.

- Tất nhiên rồi, nếu là bình thường thì một người như Diên Vĩ đến con gà cũng không dám chọc tiết nhưng thần kinh của cô ấy không ổn định. Cô ấy sẽ bị chi phối bởi những ý nghĩ không lành mạnh và sẽ không thể kiểm soát được bản thân.

- Bác sĩ Khang là bạn thân duy nhất của cô ấy à?

- Có vẻ như thế. Không những vậy, anh ta còn rất yêu Diên Vĩ. Chỉ mới nói chuyện thoáng qua anh đã có thể khẳng định như vậy rồi. Anh ta có vẻ hận vì Diên Vĩ đã đi lấy người khác.

Mai Thanh thở dài.

- Phức tạp quá. Nhưng chuyện Diên Vĩ là vợ thứ hai của Trần Hoàng Lưu thì cũng không có gì lạ. Cô ấy quá trẻ để có đứa con lớn như thế.

- Thì mới đầu anh chỉ nghĩ rằng thằng bé không giống bố cũng chẳng giống mẹ, mắt thì một mí. Trong di truyền học thì mắt một mí là một trong những đặc điểm di truyền rõ nét nhất.

- Chẳng qua anh là đàn ông nên thiếu nhạy cảm thôi.

- Nghe nói vợ trước của cậu ấy đã bỏ cả hai bố con để đi theo một anh Việt kiều sang Mỹ. Bỏ con trong khi thằng bé mới hai tuổi bị mù lòa không nhìn thấy ánh sáng. Thực là nhiều phụ nữ cũng giàu lòng can đảm.

- Còn chuyện Diên Vĩ bị đuổi khỏi trường đại học có thật không?

- Anh đã làm việc với phòng đào tạo trường đại học cũ của cô ta. Họ lục lại hồ sơ lưu và xác nhận rằng việc đó là có thật. Cô ta ở cùng bạn là Đào Lam Thúy. Giữa hai người có xích mích và cô ta dùng dao để tấn công bạn mình, khiến người bạn này bị thương đến nỗi phải nhập viện.

Bách đã tiếp xúc với Đào Lam Thúy, hiện làm việc trong một công ty xuất khẩu mây tre đan. Cô ta trang điểm đậm, giọng nói rin rít khó nghe và thái độ hơi thiếu tế nhị khi biết rằng cuộc gặp không mang lại điều gì có lợi cho mình.

- Tôi chỉ có 15 phút để ngồi làm việc với anh vì sau đây tôi có cuộc hẹn với khách hàng. – Lam Thúy nói thẳng ngay sau khi cả hai vào phòng tiếp khách chung của công ty.

- Tôi muốn hỏi cô một vài thông tin về một người bạn học cũ của cô, là cô Mai Diên Vĩ. – Bách cũng không vòng vo nữa.

Lam Thúy nhíu cặp mày đậm.

- Cô ta đã bị đuổi học giữa chừng. Từ đó đến giờ tôi không còn liên lạc với cô ta nữa.

- Tôi biết những điều đó rồi. Tôi nghe thông tin từ phía phòng đào tạo nhà trường rằng Diên Vĩ đã dùng dao tấn công cô sau khi hai người có một xích mích nho nhỏ.

- Đúng vậy.

- Điều tôi muốn biết là giữa hai người có xích mích gì vậy? Hay đúng hơn là nguồn cơn của toàn bộ câu chuyện?

- Không có gì đâu. Chỉ là chuyện cãi nhau vặt giữa con gái với nhau thôi mà.

- Là chuyện gì vậy?

- Lâu quá rồi, tôi cũng không nhớ nữa.

- Cô không thể không nhớ một sự việc mà vì nó người bạn thân của cô đã dùng dao tấn công cô và sau đó cô ta bị đuổi học giữa chừng.

Lam Thúy lúng túng nhìn đi chỗ khác.

- Chuyện gì vậy? – Bách nhìn thẳng vào mắt cô ta. – Có liên quan đến Phạm Văn Sương không?

Lam Thúy giật mình. Cô ta buột miệng.

- Sao anh biết Sương?

- Vì anh ta vừa bị giết chết cách đây một tuần. – Bách rút tấm ảnh chụp cái xác vô hồn của Sương đang gục trên vô lăng. Đôi mắt trừng trừng nhìn vào người chụp ảnh.

- Ôi… - Lam Thúy thốt lên kinh sợ rồi quay đi chỗ khác. Cô ta có vẻ bồn chồn.

- Phạm Văn Sương từng là người yêu của cô, hẳn cô không thể nói rằng mình đã quên chuyện này rồi chứ.

- Ai giết anh ấy vậy? – Lam Thúy vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Chúng tôi vẫn chưa biết. Chúng tôi đang điều tra. Rất mong cô trả lời câu hỏi của tôi vì điều đó rất quan trọng. Giữa cô và Diên Vĩ đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Tôi… - Lam Thúy ngắc ngứ, cô ta cố chiêu ngụm nước chè nguội ngắt. – Chúng tôi… ý là tôi và Sương đã từng là người yêu của nhau. Thế rồi có lần tôi đi ra ngoài và về bất chợt. Đúng như tôi nghi ngờ, tôi nhìn thấy Sương và Diên Vĩ…

- Họ đang làm gì?

- Tôi nói vậy là anh đủ hiểu, lại còn phải nói rõ ra nữa hay sao. – Lam Thúy gắt lên.

- Nghề của tôi ưa sự chính xác. Vậy nên cô hãy miêu tả thật chính xác. Họ đang làm gì?

- Họ ở trên giường của Diên Vĩ.

- Cô ấy tự nguyện?

Lam Thúy gật đầu. Cô ta vẫn quay ra cửa như đang mong một người khách vào bất chợt để cô có thể thoát khỏi tay hình sự quái ác này.

- Và sau đó?

- Dĩ nhiên là tôi tỏ ra bất bình và cô ấy dùng dao đâm vào người tôi.

- Tôi thấy có điểm không ổn. Nếu cô ấy ngang nhiên quyến rũ người yêu cô và làm việc sai trái, thì người mất bình tĩnh phải là cô mới đúng.

- Thì thế mới nên chuyện, cô ta đã từng phải vào viện để điều trị tâm lý rồi mà.

- Sao cô biết chuyện đó?

- Tôi tình cờ nhìn thấy những đơn bệnh của cô ấy trong đống sách vở.

- Còn Phạm Văn Sương, sau đó quan hệ của hai người thế nào? Nghĩa là quan hệ của cô và anh ta vẫn còn tiếp tục?

Lam Thúy gật đầu, mắt vẫn không nhìn Bách.

Mai Thanh chăm chú lắng nghe toàn bộ câu chuyện. Mãi lâu sau, cô mới cất lời.

- Anh cho rằng giữa Sương và Diên Vĩ có thù oán?

- Rõ ràng câu chuyện không phải như Lam Thúy nói. Chỉ một phần là sự thật thôi. Có thể Diên Vĩ đã bị thằng Sương làm nhục và cô ta hận hắn. Lam Thúy bắt gặp cảnh đó mới nổi cơn ghen, sau đó giữa hai người xảy ra xô xát. Vì chuyện đó mà Diên Vĩ bị đuổi học. Rất có

khả năng cô ấy càng bị tổn thương và khó kiểm soát được hành động của mình.

- Và tất cả những gì cô ấy kể lại với anh, câu chuyện giữa cô ta và Di, câu chuyện cô ta nghe lén được từ Sương và Ráy hoàn toàn là bịa đặt?

- Anh buộc phải nghĩ như thế. Hầu như lần nào nạn nhân bị giết chết, cô ấy cũng là người đầu tiên có mặt. Cô ấy không có bằng chứng ngoại phạm.

- Khoan đã, anh từng nói rằng khi người ta phát hiện ra xác gã điên kia, chính cô ấy đã khẳng định rằng anh ta bị giết chết trong khi tất cả các anh đều cho rằng anh ta bị xảy chân ngã xuống vực, rồi vụ của Di cũng thế.

- Anh từng đọc một cuốn sách về tâm lý hành vi của một bác sỹ người Bulgari. Ông ta có miêu tả một loại bệnh lý mà bệnh nhân luôn tưởng tượng ra một câu chuyện nào đó rồi tự mình nhập vai thành một người khác. Rất có thể trường hợp của Diên Vĩ cũng tương tự như vậy. Cô ấy đóng vai của kẻ sát nhân, và tính toán đường đi nước bước như một đạo diễn tài ba. Cô ấy đã nghe được câu chuyện về một lời nguyền nào đó ở Trại Hoa Đỏ và muốn điều đó phải biến thành sự thật. Rất dễ dàng để xô gã điên xuống dưới vực, cô ta cũng thừa sức lực và sự nhanh nhẹn để siết cổ Di và kéo lên treo ở vách đá. Ngoài ra cô ấy còn thường xuyên tưởng tượng ra rằng những người ở trang trại có thái độ thù địch đầy bí ẩn cũng như luôn khẳng định về những bóng ma nào đó ở Trại Hoa Đỏ.

- Ý anh cho rằng cô ta làm tất cả là để trả thù gã Sương, để đổ tội cho hắn?

- Anh chưa nghĩ ra điều ấy, nhưng đó cũng là một ý kiến hay. Cô ta đã cố gắng chứng minh rằng thằng Sương có tội. Cô ta đâm chết Ráy bằng một con dao khác, sau đó thủ tiêu con dao đó đi và dựng lên một câu chuyện hợp lý. Thằng Sương qua lại căn hầm đó thường xuyên, đương nhiên vết chân hắn đã phải lưu lại trên nền đất. Còn gì hợp lý hơn để gán tội cho hắn.

- Và sau đó, Sương phát hiện ra xác chết. Hắn sợ vạ lây nên bí mật bỏ về.

- Còn một lý do nữa. Hắn có một cú điện thoại lúc 4h30 sáng. Ai gọi vào giờ ấy chứ, và còn gọi việc gì ngoài chuyện báo cho thằng Sương biết tin xấu về Kahlil Tan. Hắn đang tìm đường tẩu thoát.

- Đó chính là lý do khiến Diên Vĩ quyết định thanh toán nợ nần ân oán với Sương.

- Chính xác. Bằng cách nào đó, cô ta đã nghe được cú điện thoại này và sợ rằng hắn sẽ tẩu thoát, bàn tay công lý sẽ không thể thay thế cô ta hoàn thành sứ mệnh.

- Mọi lập luận đều hợp lý, nhưng cú điện thoại được gọi lúc 4h30 sáng, giám định pháp y xác nhận nạn nhân tắt thở lúc 5 giờ. Liệu chỉ trong vòng chưa đầy 30 phút, cô ta có thể làm được việc đó?

Bách gật đầu.

- Một người nhanh nhẹn như Diên Vĩ thì có thể lắm. Anh đã từng nhìn thấy cô ấy leo lên vách đá để gỡ đầu dây treo cổ Di một cách lanh lẹ khác thường. Cô ta đã thông thuộc đường đi lối lại và cũng không hề có bằng chứng ngoại phạm trong suốt thời gian đó. Trần Hoàng Lưu đã xác nhận rằng mãi 5h15 anh ta mới nhìn thấy vợ mình. Thậm chí cô ta còn có đủ thời gian để thu dọn hiện trường nữa. Em cũng đừng quên rằng chính Diên Vĩ là người ngăn không cho Lưu gọi cho cảnh sát.

- Ok, nhưng còn nạn nhân đầu tiên, cô gái cuối cùng của dòng họ Quách ấy, anh kết luận thế nào?

- Anh không có bất cứ thông tin đáng tin cậy nào về cái chết của cô ta, nhưng anh cho rằng tất cả những chứng cớ liên quan đến bốn nạn nhân kia đã đủ để kết luận rồi.

- Cô ấy thật đáng thương, cô ấy không làm chủ được hành vi của mình. – Mai Thanh thở dài.

Bách không nói gì. Đầu anh loang loáng hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp của bà chủ Trại Hoa Đỏ, chiếc ao khô cạn trước ngôi nhà hoang

tiêu điều và những cánh hoa ướt nước trĩu nặng một màu thẫm đỏ như máu.

***

Công ty của Trần Hoàng Lưu chiếm toàn bộ tầng 20 của một cao ốc. Bức tường sau lưng, nơi anh kê chiếc bàn làm việc màu ghi xám, được lắp kính Shopfront trông xuống con đường chạy ngoằn ven hồ. Lưu ngồi quay lưng vào tường kính, nên ánh sáng vàng nhạt đầu thu khiến tóc anh trắng bông lên, còn khuôn mặt thẫm tối như một bức ảnh công sáng. Lưu có vẻ mỏi mệt và hốc hác. Anh hút thuốc liên tục mặc dù đã treo biển cấm hút thuốc từ ngoài cửa phòng.

- Diên Vĩ thế nào? – Bách mở lời.

- Vợ tôi đang ở nhà, mấy hôm nay tinh thần cô ấy không được ổn. – Anh nói.

- Thì ra cả nhà đã trở về rồi. Tôi rất tiếc về những việc đã xảy ra ở Trại Hoa Đỏ. – Bách nói xã giao.

- Không, con trai tôi vẫn ở đó.

- Vậy sao? – Bách lộ vẻ kinh ngạc không giấu giếm. – Tại sao anh không cho thằng bé về với mẹ nó?

- Sức khỏe Diên Vĩ không được tốt. Tôi sợ rằng thằng nhỏ sẽ làm cô ấy mệt.

Lưu có vẻ tránh cái nhìn của Bách cho dù anh không trông rõ biểu hiện của đôi mắt Lưu trong ánh sáng kiểu này, nhưng Lưu thì có thể quan sát anh rõ đến từng sợi lông tơ trên mặt. Anh ta nói dối. Đó không phải là lý do hợp lý để thuyết phục được một người như Bách. Hơn nữa, Lưu cũng không phải là một người quen nói dối, anh ta lúng túng thấy rõ khi phải giải thích.

- Có chuyện gì vậy? Sức khỏe Diên Vĩ làm sao? Tôi cho rằng có con trai bên cạnh, cô ấy sẽ vui vẻ hơn chứ, sau tất cả những chuyện

đã xảy ra.

- Không, anh không biết thằng Bảo nhà tôi nghịch như quỷ ấy. Với lại nó cũng chưa muốn về. Còn nửa tháng nữa thì thằng bé nhập học, nó muốn rong chơi nốt những ngày còn lại của mùa hè. Anh thấy đấy, trẻ con bây giờ không như chúng mình ngày xưa. Muốn chúng nó tập trung vào học hành thì phải dùng máy ủi. – Lưu cười to, nhưng tiếng cười của anh vang vào bốn vách tường nhạt như nước ốc.

Bách không nói gì, anh quan sát Lưu chăm chú đến nỗi anh ta lại cụp mắt xuống lần nữa. Cuối cùng, Lưu nhìn thẳng vào mắt anh.

- Hôm nay, anh đến gặp tôi, chắc không phải để thăm hỏi xã giao, tôi có thể giúp gì được cho anh không?

- Có vài chuyện nho nhỏ. – Bách chậm rãi. – Vẫn là chuyện của Diên Vĩ.

- Sao, còn chuyện gì? – Lưu giật nảy mình.

- Không, tôi chỉ muốn hỏi anh vài câu thôi. Sau khi anh tặng Trại Hoa Đỏ cho Diên Vĩ thì thái độ của cô ấy thế nào?

- Cô ấy rất vui vẻ mặc dù tôi biết rằng đó chỉ là vẻ bề ngoài. Đầu tiên, cô ấy không muốn cái trang trại đó, cũng như không muốn ở lại đó. Tôi không biết vì lý do gì. Vị thế của miếng đất rất đẹp. Toàn bộ những vị khách tham dự hôm khánh thành đều khen ngợi, con trai tôi thích nó, tôi cũng thích, tất nhiên là trước khi xảy ra những chuyện xui xẻo kia. – Lưu thở dài.

- Còn sau đó, cô ấy vẫn ở lại đấy thôi.

- Đúng thế, cô ấy vui vẻ trở lại và tôi cho rằng cô ấy bắt đầu thực sự thích nó. Cũng có thể vì mới đầu cô ấy nhìn thấy Trại Hoa Đỏ tiêu điều, hoang vắng nhưng sau khi chúng tôi cải tạo lại thì Trại Hoa Đỏ đã hoàn toàn đổi khác. Tuy nhiên sau khi Trại Hoa Đỏ xảy ra những chuyện xui xẻo đó thì tôi chính là người thuyết phục cô ấy về thành phố, nhưng cô ấy nhất quyết không chịu.

- Lý do?

- Tôi không biết, nhiều lúc vợ tôi… cô ấy có thái độ thật kỳ lạ. Nhưng phụ nữ vốn là những thực thể kỳ lạ mà, cụ thân sinh nhà tôi vẫn tạo ra một câu châm ngôn cho riêng mình như thế. – Lưu cố cười vui vẻ, nhưng nụ cười của anh tạo thành một cái nhếch mép méo xệch.

- Theo lẽ thường, nếu nơi ở xảy ra những chuyện kinh khủng như vậy thì phụ nữ ít người dám lưu lại đó. Anh có thấy như vậy là khác thường không?

- Tôi biết, nhưng tôi không đoán ra được vì lý do gì.

- Có phải vì tâm lý của cô ấy đôi khi… không ổn định? – Bách cố tìm từ cho phù hợp.

Lưu mở to mắt kinh ngạc.

- Anh… anh…

- Chúng tôi biết điều đó rồi. Tôi đã có trong tay toàn bộ hồ sơ bệnh án của cô Mai Diên Vĩ, cũng như biết rằng cậu Bảo là con riêng của anh. Và bây giờ thì anh có thể nói cho tôi biết lý do anh không muốn con trai mình về với mẹ kế của nó chứ.

Lưu cúi gằm mặt xuống. Đôi vai vuông rắn chắc rũ xuống nặng nề.

- Cô ấy… tôi nhìn thấy cô ấy… cầm dao khi thằng bé đang ngủ. Tôi nghĩ rằng đó chỉ là do tức thời cô ấy không kiểm soát được mình, đặc biệt kể từ khi cô ấy bị xảy thai. Bác sĩ riêng của chúng tôi đã nói rằng nếu lần này cô ấy không giữ được cái thai đó thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ có con được nữa. Trước đó, Vĩ đã bị xảy thai hai lần rồi.

- Tôi có cảm giác rằng cô ấy rất yêu quý thằng bé.

- Tôi không biết. Tôi thực sự không biết. – Lưu lẩm bẩm, hai tay ôm lấy đầu.

- Trước khi kết hôn với Diên Vĩ, anh có biết rằng tâm lý của cô ấy mất ổn định không?

- Tôi không biết, nhưng sau đó tình cờ Sương đã kể lại cho tôi hay. Cậu ta nói rằng cậu ta có quen sơ sơ một cô bạn của Diên Vĩ. Mới

đầu tôi không tin, tôi thấy cô ấy hoàn toàn bình thường và vẫn đối xử với cô ấy bình thường như thế. Tôi chỉ cho rằng sau vài chuyện không hay xảy ra ở Trại Hoa Đỏ và sau cú sốc vì mất đứa con trong bụng nên mới tức thời hồ đồ như thế. Trong thời gian này, tôi tạm để bé Bảo ở đó để tìm một bác sĩ cho cô ấy.

- Có bao giờ… tôi nói điều này mong anh bình tĩnh. Có bao giờ anh nghĩ rằng vợ mình liên quan đến những cái chết ở Trại Hoa Đỏ?

Đến lúc này, dường như Lưu mới nhận ra rằng một cảnh sát hình sự đến gặp anh đương nhiên không phải để bàn chuyện hợp đồng. Anh ta đã nhận ra ngụ ý trong câu hỏi đó. Lưu đứng bật dậy, bàn tay bám chặt lấy thành bàn.

- Anh không có quyền nói ra điều đó. Anh cho rằng vợ tôi là thứ người gì chứ?

- Nhưng rõ ràng anh đã nảy ra ý nghĩ gì đó trong đầu nên mới cách ly bé Bảo ra khỏi mẹ kế của nó. – Bách thản nhiên.

- Không phải thế. Chỉ là vì cô ấy đang mất bình tĩnh, nên tôi nghĩ trẻ con nghịch ngợm sẽ làm tinh thần cô ấy càng tệ hơn.

- Anh nói câu trước mâu thuẫn với câu sau rồi. Làm sao mà vợ anh lại bị mất bình tĩnh cho được. Cô ấy mất bình tĩnh thì sẽ gây ra chuyện gì? Nếu anh không có mặt vào lúc đó, liệu Diên Vĩ sẽ làm gì với con dao ấy? Và nếu không nghĩ rằng vợ mình sẽ lặp lại hành động đó lần thứ hai thì tại sao anh lại để bé Bảo ở Trại Hoa Đỏ?

Lưu nhìn trừng trừng vào Bách như đang tính xem nên hất cả khay gạt tàn vào mặt gã hình sự này hay ly cà phê kia thì phù hợp hơn. Đúng lúc ấy, có một thứ gì đó lướt qua mắt Bách, chỉ trong khoảnh khắc, một chiếc ô tô màu đen chạy vòng từ phía đầu hồ bên kia và dừng lại vài giây trước cửa tòa nhà rồi lại tà tà chạy tiếp. Bách vớ vội chiếc mũ bảo hiểm đang để trên mặt bàn.

- Tôi xin lỗi, tôi phải đi có chút việc. Gặp lại anh sau.

Anh xô cửa ra ngoài. Thang máy đang chỉ số 5. Anh nhấn nút gọi. Ô chữ điện tử trên tường nhảy số một cách chậm chạp. 6, 7, 8… 12… 15… 19… Thang đã chật kín người. Họ đang lên tiếp các tầng

trên. Anh chen vào một cách bất lịch sự và ruột nóng như lửa đốt khi chiếc thang vẫn lừ đừ mở cửa tự động cho mỗi tầng. Bách nhấn vào chữ L. “Cầu Trời cho kịp”, anh lầm rầm khấn vái giống hệt mẹ anh mỗi khi có chuyện quan trọng. Khi tiếng nói tự động phát ra từ chiếc loa nhỏ xíu trên trần “Lobby”*, anh lách đám người nhào ra ngoài. Sau lưng anh văng vẳng tiếng cằn nhằn của những người bị chen lấn. Bách đi theo cánh cửa xoay ra ngoài. Gió hồ thốc vào mặt anh đến ớn lạnh.

Chương 29: Rồng rắn lên mây

Bảo thấy mình đang đi trong một khu rừng rậm rạp. Cây cối ngoằn nghèo quấn chặt vào chân cậu mỗi bước đi rồi lại nhả ra như một búi rắn lục. Bất thình lình Bảo bị trượt chân xuống một vực thẳm. Cậu nhanh tay bám lấy túm rễ cây chìa ra từ vách đá. Vực thẳm dưới chân cậu đầy lửa cháy. Sương mù bị hút xuống đáy sâu rồi sôi lục bục tỏa hơi nước bao phủ thân hình nhỏ bé của cậu. Bảo thấy khắp mình mẩy nóng rực. Hơi nước bốc lên từ hỏa diệm thiêu đốt cơ thể cậu. Bảo nhìn thấy mẹ hiện ra phía trên miệng vực. Mẹ chìa tay ra cho cậu nhưng chiếc rễ cây bắt đầu chuyển động, nó cứ dài dần ra và đẩy cậu xuống dưới như một chiếc ròng rọc. Bàn tay phía trên xa dần. Bảo kinh hoàng hét lên.

- Mẹ, mẹ… cứu con.

Bảo mở choàng mắt. Người cậu nóng rực lên, trán bỏng rãy và cổ họng khô rang như ngồi trước bễ lửa. Bằng kinh nghiệm của một đứa trẻ phải thường xuyên chịu đựng bệnh tật, Bảo biết rằng mình đang sốt. Không có ai ở bên cạnh. Bảo ngủ một mình trong căn nhà sàn rộng mênh mông. Người bạn nhỏ bé của cậu đã bị chỉ định cấm không được ngủ cùng ông chủ nhỏ của Trại Hoa Đỏ, vì thế cho dù cậu có năn nỉ thế nào, ông già trưởng bản lầm lì vẫn không chịu để Bi Nốt ruồi lên ngủ cùng với cậu. Ngoài sân, ánh trăng mờ ảo hắt xuống những lùm cây tạo thành vô vàn bóng đen rung rinh ma quái. Bất chợt, Bảo nghe thấy có người gọi tên mình.

- Bảo, Bảo ơi.

Tiếng gọi dịu dàng, trong trẻo. Bảo kêu lên.

- Mẹ đấy à? Mẹ phải không?

Bảo ngồi phắt dậy. Cơn sốt làm hai bên thái dương Bảo nhói lên và co giật, nhưng cậu cảm thấy khỏe hẳn lên. Bảo mở cửa phòng ra ngoài. Cánh cửa phên nứa rít khẽ. Nền gỗ dưới chân cậu mát lạnh. Nó tỏa thêm nhiệt sang đôi chân cũng đang lạnh toát của cậu. Cậu sang căn phòng mé bên kia để kiểm tra cho chắc chắn, hy vọng mẹ

cậu đang ở trong ấy, nhưng phòng trống không, chăn gối gấp gọn ghẽ hệt hai ngày vừa rồi.

Cậu thất vọng. Có thể cậu nghe nhầm. Mẹ cậu đã bỏ rơi cậu rồi. Căn nhà sàn trống trải tối đen như mực khiến Bảo thấy sợ. Lúc chập tối, A Cách đã đóng hết tất cả cửa sổ cho kín gió nên giờ ngay cả ánh trăng mờ mịt cũng không lọt được vào đây. Bảo vội vã quay về phòng mình. Cậu kéo chăn chùm kín mặt, toàn thân run rẩy vì sợ hãi, vì cô độc. Khi đã nằm yên trong chăn, cậu lại nghe thấy tiếng gọi khẽ, lần này âm thanh rên rỉ như cầu cứu.

- Bảo… lại đâ…y… nhanh… lên.

Cậu vùng dậy, chạy một mạch xuống cầu thang. Sân trại vắng tanh. Hoa đỏ giờ mới vào mùa. Ở vài phần đất chưa lát gạch, những bụi hoa leo vào mọc lan thành từng mảng như cỏ dại. Hoa nở rộ về đêm. Những cánh hoa xòe hết cỡ phô sắc đỏ dị kỳ dưới ánh trăng.

- Mẹ đấy à? Mẹ ở đâu? – Bảo gọi khẽ.

Trời lặng gió. Không âm thanh, không cả tiếng côn trùng rỉ rả. Cậu run giọng.

- Mẹ… ở đâu?

- Lại… đây… con.

Tiếng gọi đang phát ra từ phía nhà kính. Cậu từ từ tiến lại gần. Vợ chồng người trông thú già thường cột một sợi dây xích vào cửa đề phòng lũ chó hoang ban đêm mò vào nhà kính cắn xé những chậu cây cảnh. Cậu khẽ kéo sợi dây. Tiếng kim loại va vào kính lách cách. Bảo đẩy cửa bước vào bên trong. Ban ngày, vườn hoa trong nhà kính lung linh đủ màu sắc với các loại đậu san hô, violet, cẩm cù, cần ba lá, cầu lửa, huệ đỏ, sao nháy, đăng tiêu… Giờ dưới ánh trăng nhợt nhạt, chỉ có màu đỏ là độc chiếm vườn hoa. Gió luồn qua cánh cửa vừa mở khiến những cánh hoa rung rinh như dò xét. Bảo đi dọc lối vào ẩm ướt. Cậu rẽ sang khu vực trồng kim ngân và tường liên. Những chậu cây cảnh cao lút đầu khiến cậu không thể nhìn sang những dãy bên kia. Bảo cất tiếng, lòng đầy nghi hoặc.

- Mẹ… có phải mẹ không?

- Phả…i. – Tiếng trả lời thều thào như gió thoảng, như không phải tiếng người, đến độ Bảo cho rằng mình tưởng tượng ra.

Khi Bảo đi xuống cuối khu nhà kính. Cậu thấy bụi trắc bách diệp phía bên kia khẽ lay động. Có tiếng cười khanh khách giòn tan.

Rồng rắn lên mây

Có cây núc nắc

Có nhà khiển binh

Hỏi thăm thầy thuốc có nhà hay không...

Đấy là trò chơi mà cậu luôn luôn thích thú. Cậu không nhớ ai đã dạy cho cậu trò này, và cậu biết chơi từ lúc nào nhưng mẹ cậu vẫn chơi cùng cậu. Mẹ cậu thường làm thầy thuốc và cậu phải trốn đi. Mẹ cậu nói rằng bình thường phải có từ ba người chơi trở lên, để một người làm bình phong che chở cho người đằng sau, nhưng cậu không có bình phong. Người bạn duy nhất là mẹ cậu, nên cậu thường lấy một cuốn sách hay tờ báo để che lên mặt. Mẹ sẽ tìm khuôn mặt cậu sau "tấm bình phong" đó, đến khi "bình phong" rơi xuống, mẹ sẽ dụi đầu vào ngực vào cổ cậu. Lần nào cũng thế. Những lúc như vậy cậu vừa hồi hộp, vừa cảm nhận một sự êm ái vừa quen vừa lạ không thể diễn tả. Dứt khoát là mẹ, đúng là mẹ rồi. Bảo vui sướng gọi to.

- Mẹ ơi. Con đây. Mẹ lại trốn con hả?

Những lúc cậu đóng vai thầy thuốc, mẹ cậu thường trốn vào một góc nào đó để cậu đi tìm. Đó là một trò chơi cải biên, mẹ cậu bảo như thế.

- Mẹ ơi, mẹ ra đi, con sợ lắm. – Bảo buột miệng thốt lên và tự nhiên cậu thấy sợ thật. Một nỗi sợ kỳ lạ bắt đầu ngấm dần từ tim lên tận óc.

Bảo ngó ra sau những bụi trắc bách diệp, sẵn sàng giật mình nếu một bóng đen thò ra từ sau nó, nhưng chẳng có gì. Bất thần từ những rặng trúc Nhật, một bóng người áo đen mờ ảo hiện ra và

bước nhanh thoăn thoắt về phía cửa. Mái tóc dài thả buông sau lưng khiến Bảo tin chắc đấy là người mẹ yêu quý của cậu.

- Mẹ. – Cậu đuổi theo. – Mẹ về từ bao giờ đấy?.

Nhưng người kia lặng lẽ đi ra sân, thậm chí không ngoái lại nhìn Bảo. Bà ta rẽ xuống con dốc và biến mất. Bảo cũng chạy xuống dốc. Khi xuống tới khúc ngoặt, cậu lại nhìn thấy bóng áo đen đứng im lìm như chờ đợi. Lúc đã gần đuổi kịp, bà ta lại rảo bước và biến mất. Cậu đã xuống tới bãi đất trống. Người đàn bà đứng sát mép vực. Mặc dù khu vực này ào ào gió núi, mớ tóc người đàn bà không động đậy, như thể đấy chỉ là một đám mực đen được sơn quét.

Bà ta tiếp tục men theo con đường mòn ven núi. Bàn chân trần lướt rất nhanh trên lớp đất lổn nhổn đá sỏi. Bảo vội vã chạy đằng sau. Cậu không gọi nữa. Cổ họng cậu đặc lại như đang trong một cơn bóng đè. Có thể đây là cơn ác mộng thứ hai trong đêm. Cậu bị sốt, nên liên tiếp gặp ác mộng. Sáng mai thức dậy, có thể mẹ cậu sẽ đánh thức và cho cậu uống vài viên thuốc. Mẹ cậu sẽ ép cậu một ly nước cam để “làm tan sốt”.

Bảo đã chạy đến gần chân bức tượng hình người cụt đầu. Người đàn bà đột ngột dừng lại. Bảo cũng dừng bước, sững sờ. Bà ta từ từ quay lại. Một khuôn mặt xa lạ. Thái dương người đàn bà bắt đầu rịn máu. Máu nhỏ dần từng giọt từng giọt xuống lớp vải đen. Khuôn mặt bà ta trông thê thảm đến độ Bảo phải đưa hai bàn tay lên che lấy mắt. Khi cậu bỏ tay ra, người đàn bà đã biến mất.

Bảo chạy sát lại bức tượng. Hơi lạnh từ trong hang tỏa ra ngun ngút như một chiếc vòi rồng có linh hồn. Nó xoắn xuýt và bện lấy cơ thể cậu vẻ muốn cuốn tuột mọi thứ vào lòng nó. Nỗi sợ hãi khiến tim cậu bị bóp nghẹt đến tức thở. “Đây là một cơn ác mộng”, cậu thì thầm “Nếu là một cơn ác mộng, tất cả sẽ chấm dứt sau khi mình mở mắt ra”. Nghĩ vậy, Bảo bước chân vào lòng hang ẩm ướt hơi đá nghìn năm. Trong chốc lát, cái bóng nhỏ bé của cậu đã biến mất tựa hồ tan chảy vào bóng đêm.

***

Bách lơ mơ nghe thấy bản Libertango quen thuộc vang lên ngay bên tai nhưng anh không thể nào mà mở mắt ra được. Mãi sau Bách mới cố chống người dậy và chộp vội chiếc điện thoại. Bản Libertango do Bond remix thường ngày nghe rất quyến rũ nhưng giữa đêm khuya thanh vắng thế này, nó làm cho mọi giác quan của Bách cũng căng ra như dây đàn. Anh vẫn nhắm nghiền mắt, tay dò tìm phím bấm quen thuộc mà không cần nhìn anh cũng chạm được vào.

- A lô.

Đầu dây bên kia có tiếng ư ử như một con mèo nhỏ đang bị người thít cổ. Mãi vài giây sau, Bách mới định hình được đó là tiếng khóc.

- A lô, ai đấy?

Dường như người kia đang run lên cầm cập. Bách tỉnh hẳn ngủ. Anh giật vội chiếc điện thoại ra khỏi tai. Chữ DIÊN VĨ viết hoa nổi thẫm trên màn hình. Bách hoảng hồn.

- Diên Vĩ à?

- Không… cháu… - Tiếng trẻ con nức nở.

Bách thấy sống lưng mình lạnh toát. Trong khoảnh khắc, anh nhận ra ngay đó là bé Bảo, con chủ trại Trần Hoàng Lưu và Mai Diên Vĩ, đứa trẻ duy nhất anh được tiếp xúc trong suốt 10 năm trở lại đây.

- Có chuyện gì? Cháu nói đi, chú đang nghe đây.

- Cháu… - Giọng Bảo nghẹn lại không thành lời.

- Bảo nghe này, chú đang ở ngay bên cạnh cháu. Không có chuyện gì làm chú sợ cả, cháu cũng thế nhé. Cháu nói đi nào, nói chậm thôi.

- Cháu… một người dẫn cháu vào trong hang… Cháu đã đi vào trong hang. – Bảo đang trong một cơn kinh hoàng tột độ.

- Hang nào? – Bách thốt lên.

- Chỗ bức tượng hình người cụt đầu.

- Tại sao đêm hôm khuya khoắt thế này cháu lại đi vào trong ấy?

- Có người dẫn cháu vào… chơi Rồng rắn lên mây - Bé Bảo nức nở. – và cháu đã nhìn thấy…

Nó khóc òa lên và không ngừng lại được nữa. Bách nhỏ nhẹ vỗ về thằng bé, nhưng anh lúng búng một cách ngượng ngập. Anh không có nhiều kinh nghiệm về trẻ con. Anh không biết khi một thằng nhóc đang cô độc và sợ hãi thì anh cần phải làm gì. Mãi sau Bảo mới thốt nên lời trở lại. Khó khăn lắm Bách mới có thể chắp nối được toàn bộ đầu đuôi câu chuyện. Anh thấy mình cũng như đang rơi vào một cơn ác mộng. Hình ảnh bức tượng hình người cụt đầu đen sẫm sững sững trong óc anh, khiến anh kinh sợ.

- Cháu nghe này, cháu đang ở một mình đúng không?

- Vâng. – Bé Bảo òa lên khóc khi Bách nhắc đến từ “một mình”.

- Cháu lấy cái điện thoại đó ở đâu?

- Mẹ cháu để lại. Mẹ cháu nói rằng bất cứ khi nào buồn thì gọi cho mẹ. Mẹ cháu bỏ cháu rồi đúng không? – Bảo thổn thức. – Cháu đã gọi về nhà mà không ai nhấc máy.

- Không phải thế. Mẹ cháu chỉ đang không được khỏe nên cần phải chữa bệnh thôi. – Bách cố gắng kìm những cảm xúc trong lòng để cất lời rủ rỉ như một cô trông trẻ. Thằng bé vẫn giữ số điện thoại của anh. Nó tin tưởng anh. – Cháu nghe đây này. Việc này rất quan trọng. Cháu không được tiết lộ với bất kỳ ai về những gì mà cháu đã nhìn thấy, được không nào? Kể cả bố mẹ cháu.

- Tại sao? – Bảo vẫn vừa nói vừa khóc.

- Chú là cảnh sát. Cháu nhớ chưa nào. Chú là cấp trên của cháu, và khi cấp trên ra lệnh thì cấp dưới phải nghe lời. Hơn nữa đây là bí mật giữa những người đàn ông với nhau, chỉ điệp viên với được biết.

Lần này Bảo im bặt tiếng khóc. Nó “vâng ạ” khe khẽ.

- Chú rất cảm ơn công lao trinh sát của cháu. Chú nhắc lại nhé, đặc biệt khi nói chuyện với mẹ cháu, không được tiết lộ chuyện này.

Đồng ý không nào? Có những chuyện phụ nữ không nên biết.

- Vâng ạ.

- Chỉ có cháu với chú biết thôi. Cháu hứa đi nào.

- Cháu hứa.

- Bây giờ cháu ở yên trong phòng. Trời sắp sáng rồi, chú sẽ đi ngay đến trang trại. Chỉ trong vòng ba tiếng nữa là chú có mặt. Đồng ý không trung sĩ?

- Vâng ạ.

Bách cúp máy. Đồng hồ điện tử trên màn hình chỉ số 3. Anh xỏ tay vào chiếc áo sơ mi, lấy vài thứ cần thiết rồi lặng lẽ xuống cầu thang. Anh đi lối cửa hậu. Sương đêm ùa vào mặt anh buốt lạnh. Bách đóng cửa rồi bước đi vội vã. Bóng đêm đang trở mình để đón một ngày dài sau những chuỗi ngày và đêm vô tận.

Chương 30: Bức ảnh lồng khung kính

Mai Thanh bắt đầu cảm thấy sốt ruột và lo lắng. Từ lúc cô đến cơ quan cho tới giờ đã là 3 giờ chiều nhưng vẫn chưa gặp Bách. Điện thoại của anh ngoài vùng phủ sóng. Cách đây một tiếng, cô đành gọi điện đến nhà anh nhưng bà mẹ của Bách mà cô biết có thói quen sáng nào cũng dậy sớm từ 4h30 nói rằng từ lúc tỉnh giấc bà đã không nhìn thấy Bách. Bà cũng đang rất sốt ruột và mong rằng nếu cô có thông tin gì thì hãy báo sớm cho bà biết.

Sáng nay thiếu tá Trịnh Hữu Bình chính thức bị tạm giam. Mai Thanh muốn là người đầu tiên báo cho Bách tin đó. Đúng 4 giờ, cô nhận được điện thoại. Số của Bách hiện lên. Cô mừng rỡ nhấn phím màu xanh.

- Anh Bách, có chuyện gì mà anh tắt máy từ sáng? Sếp đang tìm anh. Vụ quái nhí liên quan đến cả đường dây trong Nam nữa. Anh đành phải phụ trách luôn vậy. Anh sẽ kết hợp với cảnh sát hình sự trong đó.

- Anh đang trên đường về. Từ Trại Hoa Đỏ.

Nghe giọng nói của Bách, Mai Thanh giật mình.

- Có chuyện gì vậy? Đừng nói với em là lại thêm một xác chết nữa nhé.

- Gần như thế.

- Anh đừng làm em sợ chứ. Em chưa thấy vụ nào như thế này.

- Anh cũng vậy. Ngoài ra anh còn tìm thêm được một vài thứ nữa.

- Thứ gì vậy?

- Một con đường… đôi giày…

Giọng của Bách bất thần tắt ngúm và tiếng réo của sóng âm bị mất khiến Mai Thanh tin rằng anh vẫn chưa ra khỏi con đường rừng. Cô đã gọi đi gọi lại đến hàng chục lần mà không được. Thậm chí cả tiếng sau, số thuê bao của anh vẫn ngoài vùng phục vụ. Mai Thanh nhìn đồng hồ liên tục. Khi kim giờ đã nhích lên con số 7 và cô bắt

đầu nghĩ đến một sự chẳng lành thì Bách xuất hiện ngoài cửa. Trông anh hốc hác và bẩn thỉu như mò lên từ dưới hầm mỏ. Tuy nhiên, cô cũng không trao đổi được với Bách lời nào vì anh tức tốc phóng lên tầng trên và nửa tiếng sau đó thò cổ vào cửa phòng.

- Có gì trao đổi sau nhé. Anh phải ra sân bay.

Nhưng lúc Bách vừa đi khỏi, cô mới phát hiện ra rằng chuyến bay của anh cất cánh lúc 11 giờ đêm. Nếu là người cẩn thận thì đi từ 9 giờ đã là sớm. Lúc này mới có 7h30, chẳng lẽ anh không có đủ 10 phút để nán lại trao đổi với cô sao? Mai Thanh cảm thấy nghi hoặc, song từ lúc làm cùng anh, cô đã đủ thời gian để hiểu tính cách của người đồng nghiệp. Bách là con người cẩn thận, đôi khi hơi cứng nhắc nhưng không có bất kỳ hành động nào thừa. Trong vòng tiếng rưỡi này, chắc chắn không phải anh tạt vào một quán cơm bình dân nào đó cho dù cô biết chắc anh đã nhịn đói từ sáng tới giờ.

***

Ngay khi chui vào chiếc xe buýt con thoi chật ních người đưa đám hành khách từ máy bay vào phòng chờ, Bách đã bật điện thoại trở lại. Anh không có hành lý gửi nên rất nhanh nhẹn đi thẳng ra cửa. Chuông điện thoại liên tục réo. Một số tin nhắn của Mai Thanh nói rằng hãy gọi điện ngay cho cô khi nào có thể. Một cuộc gọi của mẹ anh. Lúc này Bách mới nhớ ra mình vẫn còn người thân trên đời, anh cuống quýt xin lỗi và hứa rằng sẽ gọi điện về hàng ngày để bà yên tâm. Tới tấp các cuộc gọi của đồng nghiệp sở tại. Họ thông báo địa điểm tụ họp quen thuộc của nhóm quái nhí và một đại ca của chúng. Khi Bách đón được chiếc taxi dù đang phóng như bay vào sân để tranh khách, anh nhận được cú điện thoại của trung tá Phả.

- Khỏe không anh bạn? – Trung tá Phả vẫn vui vẻ như một người bạn vong niên lâu ngày không gặp.

- Yếu lắm sếp ạ. Đang phải đi công cán mà từ sáng đến giờ chưa có hột cơm nào vào bụng.

- Các cậu cứ làm khổ mình. Chuyện đâu có đó cứ từ từ rồi tính. Thằng em tôi…

Trung tá Phả bắt đầu kề cà và Bách thấy sốt ruột. Máy điện thoại của anh đổ thêm một hồi chuông nữa báo hiệu đang có cuộc gọi thứ hai.

- Có chuyện gì không sếp? Em đang có điện thoại.

- À không có gì đâu, chỉ là cậu phiên dịch hôm nọ đã dịch được câu mà cậu hỏi. Cậu ta cẩn thận nên nhờ tôi nhắn lại rằng nghĩa của cả cụm từ đó là “Đứa trẻ bị mất tích”. Cô Diên Vĩ nói lại không chính xác, sai mất vài âm tiết nên mới đầu cậu ta chưa luận ra được. Hơn nữa, cái không khí của Trại Hoa Đỏ làm cậu ta lú lên rồi. Tôi thề với cậu là lần sau có thêm cái xác chết nào nữa cũng đừng hòng kéo tôi đến đó một lần nữa. Hôm tôi về kể lại cho bà nhà, bà ấy…

- Vâng cảm ơn bác, tôi nghe điện thoại chút rồi sẽ gọi lại sau nhé.

Bách cúp máy cái rụp chấm dứt những câu liên thiên của ông trung tá già. Anh tin chắc trăm phần trăm rằng ông ta cứ kiếm cớ gọi cho anh để hàn huyên. May phước rằng Bách không phải làm việc cùng ông ta, nếu không chắc sẽ phát điên lên mất. Cú điện thoại song song đến từ người đồng nghiệp nói giọng miền Tây rất khó nghe.

- Rất tiếc phải báo cho cậu biết là bọn kia đã chuyển địa điểm và giờ hẹn. Chúng đổi sang 10 giờ tối mai ở một quán bar nằm trong Quận 10, nên tối nay cậu cứ việc ăn no ngủ kỹ nhé.

“Ơn Trời”, Bách lẩm bẩm và bảo người lái xe.

- Cậu tìm cho tớ một quán cơm bình dân ngon nhất thành phố.

***

Quán bar được thiết kế theo kiểu hang động Nam Mỹ với những dây leo giả quấn chằng chịt trên tường. Vách đá giả được làm bằng giấy bồi sơn phết rồi phun nhũ óng ánh. Khói thuốc mù mịt quện vào ánh đèn mờ ảo đủ màu xanh lá cây, đỏ và tím khiến bar Amazon

giống như một hang động sơ khai thực sự. Huỳnh Văn Biềng, người đồng nghiệp nói giọng miền Tây ra dấu với một cậu phục vụ trẻ măng rồi hất đầu lên trên. Bách theo chân anh ta lên tầng. Anh kinh ngạc thấy tầng trên bày năm chiếc máy đánh bạc với đám đàn ông đàn bà đang chúi mũi vào đó.

- Nó làm lậu. – Biềng giải thích bằng giọng thì thầm và ra hiệu cho Bách đi tiếp.

Khi họ lên đến tầng trên cùng, Bách thấy một cầu thang gỗ nhỏ xíu dẫn lên tầng áp mái. Biềng vẫn tiếp tục leo lên. Đó là một nhà kho tối om, nóng nực đến kinh hoàng và ngay lập tức Bách phải hắt hơi vì bụi xông vào mũi. Sớm ngày hôm qua, một đồng nghiệp của anh đã áp tải thằng nhóc tay trong vào đây để làm một thứ mồi nhử. Nó sẽ có nhiệm vụ dàn xếp một cuộc hẹn đông đủ với hội đồng quái nhí. Nguy hiểm hơn khi thông tin mới nhất khẳng định rằng tất cả đều được giật dây bởi một băng đảng xã hội đen khác. Biềng đã bí mật gắn con chip ghi âm vào căn phòng tầng bốn là nơi chúng tụ họp. Những thành viên khác trong đội cảnh sát hình sự đang giả đò ngật ngưỡng dưới tầng một. Họ sẽ ập lên bất cứ khi nào Biềng ra hiệu lệnh. Từ cái nhà kho tối tăm này, Bách có thể nghe rõ cuộc đàm thoại của chúng.

- Hằng đen cử mày vào đây có việc gì? – Một giọng nam đang vỡ phát ra đều đều như một đại ca cỡ bự trong phim Hồng Kông.

- Bọn em cần cứu viện. Vòm ngoài kia có thêm một nhóm nữa. – Thằng bé tay trong cất giọng rụt rè, sợ hãi.

Bách lo sốt vó. Cứ cái cách nói kiểu này thì thể nào thằng nhóc cũng làm lộ vở. Hơi nóng từ mái tôn hấp xuống khiến mồ hôi trên người Bách vã ra như xông hơi. Anh đang ngồi cạnh những lùm những đống đồ cũ không biết là thứ gì. Tay anh quờ phải một vật phẳng có vẻ như là một khung kính. Mặt kính tỏa ra chút hơi mát nên Bách áp hẳn cánh tay trần vào đó cho hạ nhiệt.

- Tình hình làm ăn ngoài đó thế nào? – Lần này giọng nói là của một gã đàn ông chừng 30-40 tuổi.

- Chán lắm đại ca ạ. Bọn em đang bị “nhòm ngó” nên đứt cước, đành đói rã họng.

Biền rút bật lửa châm thuốc hút. Ánh lửa xẹt lên rồi tắt ngấm. Trong khoảnh khắc của ánh sáng, Bách nhận thấy ngay trước mặt mình là một bàn thờ trang trí lòe loẹt hoa giả theo một thứ tôn giáo nào đó. Có vẻ như chiếc Zippo của anh ta bị hết xăng. Biền vẩy vẩy bật lửa. Bách lẩm bẩm nhái theo giọng anh ta.

- Nóng thấy mồ còn hút thuốc nữa cha nội.

- Ông không biết tụi tôi trong này toàn lấy nóng trị nóng à.

Biền lại bật đá lửa. Sau vài lần thì chiếc Zippo cũng nhả cho anh ta chút lửa đủ để châm một điếu thuốc. Ánh mắt anh bất thần chạm vào chiếc khung kính và chợt giật mình. Đó là một bức ảnh chân dung của một cô gái. Cô ta đang mỉm cười, chiếc răng khểnh khiêu khích tinh nghịch. Tuy nhiên đôi mắt lại nhìn Bách vẻ nghiêm nghị. Ánh lửa tắt ngấm, chỉ còn chút đốm đỏ từ đầu điếu thuốc trên môi Biền.

- Ông cho tôi mượn cái Zippo nào.

Bách vội vàng đưa chiếc bật lửa vào sát khung kính. Mặt kính phủ mờ đầy bụi song không chối bỏ được cái cảm giác vừa nảy lên trong đầu anh, ấy là người trong ảnh nhìn rất quen, như thể anh đã từng gặp ở đâu rồi mà không thể nào nhớ nổi. Bức ảnh cũ kỹ song người trong ảnh rất đẹp. Biết đâu cô ta là một diễn viên hay ca sĩ nào đó cũng nên. Ca sĩ, diễn viên bây giờ thi nhau mọc ra như nấm sau mưa, chỉ có đứa em họ anh đang học trung học là nắm rõ lai lịch của từng cô như công an hộ khẩu. Thậm chí cô nào mới mất điện thoại hay mua được ô tô mới nó cũng biết hết. Nhưng tại sao một tấm ảnh đẹp như vậy lại bị tống lên cái nhà kho bụi bặm này. Chẳng ai đi vứt một bức ảnh được chụp và lồng khung công phu trừ phi chủ nhân của nó đã chết. Nghĩ đến từ đó, anh giật nảy mình và không thể nào tập trung vào những giọng nói ồn ào dưới kia nữa. Chiếc bật lửa đã hết sạch xăng và đôi mắt Bách lại chìm vào bóng tối. Nhưng khuôn mặt dưới lớp kính mát lạnh cứ lởn vởn trong đầu anh và mãi những

năm sau này, anh vẫn phân vân không biết có nên tin rằng các câu chuyện thần bí mà mẹ anh vẫn kể là có thật.

Cú chăng lưới đêm hôm đó thành công ngoài sức tưởng tượng. Nhưng sau khi lũ quái nhí bị tống hết lên xe hòm với người áp tải bên cạnh, Bách nhất quyết không theo xe về trụ sở. Anh tìm gặp người quản lý đang tru tréo phân bua với đám khách nhốn nháo rằng anh ta không hề biết gì về chuyện này, làm sao anh ta có thể quản lý được chuyện riêng tư của khách hàng. Bách hỏi anh ta về chủ nhân của tòa nhà.

- Chịu, chúng tôi đi thuê. – Gã quản lý cong cớn.

Bách mất hai ngày trời để liên hệ với người chủ của ngôi nhà nhưng họ cũng chỉ là người mua lại. Từ lúc mua, họ đã thấy những đồ đạc đó ở trên kho rồi nhưng vì vội cho thuê để kiếm thu nhập, họ vẫn chưa có thời gian dọn chúng đi. Người chủ cũ mà Bách liên lạc được cũng không phải chủ nhân thực sự của đống đồ đạc đó. Anh ta chỉ là người họ hàng của ông chủ đã mất và cô gái trong bức ảnh là con gái ông ta.

***

Vừa mới đến cơ quan, trung tá Phả đã được một nhân viên cấp dưới cho biết có người tên Bách vừa gọi điện cho ông. Anh ta nói rằng có việc rất gấp và muốn ông gọi lại. Trung tá Phả vui vẻ nhấn số của Bách. Ông rất mến anh chàng hình sự này. Vừa mới tiếp xúc, ông đã nhận ra rằng Phan Đăng Bách là một con người thật thà và trung thực. Ông thích những người thật thà, trung thực, mỗi tội cậu ta cứng nhắc như ông cán bộ thời chiến.

- Chào người hùng, mới sáng sớm có chuyện gì quan trọng kiếm tôi vậy? Đừng có điệu cổ tôi đến Trại Hoa Đỏ nữa đấy nhé. Nếu là rủ tôi đi uống rượu ngô thì tôi đồng ý ngay.

- Có việc này rất quan trọng cần nhờ bác. Bác có thể tìm giúp tôi danh sách của tất cả những đứa trẻ bị mất tích ở cái bản bây giờ là

Trại Hoa Đỏ.

- Tôi đưa cậu hết rồi còn gì. Có 13 đứa cả thảy.

- Bác cố gắng lật lại hồ sơ giúp tôi. Hồ sơ từ trước đó nữa. Việc này vô cùng quan trọng.

- Được rồi. Tôi tìm giúp cậu. – Trung tá Phả càu nhàu. – Tìm được nhớ trả ơn bữa nhậu đấy nhé.

- Bác muốn gì cũng được. Thêm nữa, bác tìm hiểu giúp cho truyền thuyết về lời nguyền của dòng họ Quách.

- Tôi kể nát miệng cả chục lần rồi còn gì.

- Không, các truyền thuyết thường có rất nhiều dị bản, hơn nữa câu chuyện này xảy ra cách đây từ vài thế kỷ rồi, nên rất có thể nó đã bị tam sao thất bản. Bác cố gắng tìm giúp "bản gốc" được không.

- Toàn việc lăng nhăng. Cậu không có nhiệm vụ gì ác chiến hơn để giao cho tôi à?

- Việc này quan trọng lắm. Hy vọng bác nhận lời giúp.

- Thì tôi nhận rồi còn gì. Sẽ có tin sớm cho cậu. Chúc cậu một ngày tốt lành.

Đầu dây bên kia chào và cúp máy. Trung tá Phả càu nhàu.

- Mới sáng giời ra đã lời nguyền với chả truyền thuyết. – Rồi ông nói to, giọng sang sảng. – Anh em chuẩn bị bụng dạ nhé. Hôm nay mát giờ bà xã mình đồng ý chiêu đãi một chầu xách bò đấy. Đêm qua tớ tỉ tê mãi.

Tiếng reo hò ủng hộ vang lên trong phòng. Trung tá Phả phấn khởi đặt ấm nước sôi để pha trà sáng theo lệ thường, quên biến mất cuộc nói chuyện với Phan Đăng Bách.

Chương 31: Bức tượng hình người cụt đầu

Đoạn đường đồi núi này, sương mù bắt đầu dày đặc. Nếu đứng cách nhau dăm chục bước chân, không một người hay vật nào có thể nhận thấy được bằng mắt thường. Gió hun hút thổi không khí lên đỉnh dốc khiến hơi ẩm ngưng tụ lại. Chen giữa làn sương đặc quánh là hai ánh đèn pha chậm chạp quét về phía trước.

Đôi tay Diên Vĩ run lên sau vô lăng. Cô đang lái xe với tốc độ chậm như người đi xe đạp. Sương mù bủa vây khiến Vĩ cảm thấy chiếc xe dường như không chuyển động. Nếu sương mù càng dày đặc về sáng, rất có thể cô sẽ bị lạc đường. Diên Vĩ đành bám sát vào số công tơ mét trên đồng hồ để dò ra số ki lô mét mà áng chừng chỗ rẽ. Đó là cách duy nhất vì trong thời tiết này, bức tượng hình người cụt đầu dùng để làm dấu sẽ chìm lỉm trong sương giá.

Diên Vĩ đã nhận ra con đường dẫn về Trại Hoa Đỏ nhờ những bụi hoa đang vào mùa mọc lan khắp nơi. Loài hoa này khôn ngoan như những sinh vật có ý thức. Chúng co cụm cánh hoa lại thành những búp tròn xoe để tránh giá. Vĩ bẻ ngoặt vô lăng. Cô tăng ga vì biết rằng con đường rừng chạy thẳng không hề có một chướng ngại vật. Mồ hôi trên trán Vĩ vã ra như tắm. Cô dừng xe lại, mở bóp và lấy ra lọ thuốc màu da cam. Cô chiêu một viên với nước và nhắm nghiền mắt lại. Chừng mươi phút sau, cô đã trở nên bình tĩnh và sẵn sàng đương đầu với tất cả. Thứ linh cảm vô hình của Ráy dường như truyền cả sang cô kể từ sau khi chị ta chết. Vĩ đã cảm thấy một sự chẳng lành, một nỗi sợ hãi mơ hồ cứ luẩn quẩn chưa rõ hình hài.

Lúc gần nửa đêm, chuông điện thoại của cô réo vang.

Diên Vĩ nhấc máy ngay từ hồi chuông đầu tiên. Gần như từ hôm về nhà, cô luôn thức trắng cả đêm. Vĩ ngủ tầng trên cùng, sát cạnh đó là phòng của chị giúp việc.

- Mẹ… con sợ lắm. – Bảo mếu máo.

- Con trai của mẹ, mẹ nhớ con. – Vĩ trào nước mắt.

- Mẹ đừng bỏ con. – Bảo khóc òa lên.

- Không phải thế…

- Con sợ lắm… hôm qua con nói dối mẹ… con đã nhìn thấy… trong hang… bức tượng hình người cụt đầu…

- Con nhìn thấy gì? Con bình tĩnh nào.

- Con nhìn thấy…

5 phút sau, cô khẽ khàng mặc quần áo rồi mở cửa phòng. Chị giúp việc vẫn ngáy vang trời trong khi cửa phòng và cửa sổ mở toang hoang đón gió đêm. Cô lặng lẽ lần theo từng bậc cầu thang trong bóng tối. Lúc đi qua hành lang tầng ba, cô dừng lại trước cửa phòng Lưu. Vĩ mở hé cánh cửa. Lưu đang thở dốc trong giấc ngủ say. Hơi rượu nồng nặc bốc ra từ phòng anh. Mấy ngày nay, tối nào Lưu cũng về nhà rất muộn và uống rượu đến say mèm. Vĩ kiên quyết đóng cánh cửa rất nhanh và vội vã đi xuống tầng hầm. Cô mở cửa xe và khéo léo lùi ra khỏi gara. Trước khi đi, cô không quên vào bếp chọn một con dao nhỏ nhắn nhưng sắc ngọt mà chị làm bếp vẫn dùng để lạng món cá hồi.

Tấm biển Trại Hoa Đỏ hiện ra ngay trước mũi xe. Phía sau, sương mù chăng kín khiến cánh cổng như được dựng lên sừng sững trước một vực thẳm đen ngòm. Một miệng hang khổng lồ thì đúng hơn. Vĩ lao xe vào trong và dùng đèn pin tìm lối lên nhà sàn. Cô nhìn thấy bé Bảo cuốn kín chăn trong phòng. Có lẽ thằng bé đã mệt lả nên thiếp đi. Cô chạm nhẹ năm đầu ngón tay lạnh toát vào má nó. Bảo mở choàng mắt. Nó ngồi dậy và dụi cái đầu nóng ran vào ngực cô. Vĩ thì thầm.

- Con yêu của mẹ, mẹ sẽ đi rất chóng thôi. Sau đêm nay, tất cả sẽ kết thúc và mẹ con mình sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Cô chăm chú nhìn bé Bảo và có cảm giác nó sợ ánh mắt của cô. Vĩ đứng phắt dậy và bước ra khỏi nhà sàn. Tay phải cô cầm con dao làm bếp, tay trái cầm đèn pin, cô hít mạnh cái mùi ẩm ướt của sương mù và băng mình vào bóng tối.

Có tiếng rít nhẹ và một làn hơi ấm mềm mại lướt qua cổ chân cô. Lucky. Nhìn thấy nó, cô mừng rỡ như được trút khỏi nỗi cô đơn ở nơi hoang vu tận cùng. Vĩ khoát tay, con chó cũng mừng rỡ chạy theo cô.

Sương giá đậu trên mặt đất, đậu trên những cánh hoa đỏ đang gồng mình tròn xoe để che chở lấy nhụy hoa, đậu trên những vòm cây lá trắng khiến tất cả đều sũng mình vào lạnh lẽo. Cô bước chậm xuống triền dốc, tay bám vào những rễ cây quen thuộc. Cô cố gắng để không bị trượt ngã. Lần này cô không thể trượt ngã. Sương mù ngày càng dày đặc đến độ ánh đèn pin của Vĩ như đang lùa vào một hố thẳm.

Cô đã xuống đến chân dốc. Từ khoảng đất trống đến bức tượng hình người cụt đầu chỉ mất 10 phút đi bộ vào ban ngày, nhưng căn cứ vào quãng thời gian cô mất công leo từ đỉnh dốc xuống đây thì Vĩ cho rằng cô sẽ phải tốn thời giờ gấp ba lần thế.

Cửa hang đã ở ngay trước mặt cô. Cô nhận ra nó không phải bằng thị giác mà bằng hơi lạnh đang cuồn cuộn tỏa ra từ lòng hang. Bức tượng hình người cụt đầu vẫn hàng ngày sừng sững giờ không thể nhìn thấy được nữa. Lúc này, cô đang đứng trong một chiếc phễu khổng lồ bao trùm bởi sương giá và bóng đêm. Con Lucky tỏ vẻ sợ hãi. Nó chùn hai chân trước lại và rên ư ử. Cái mõm dài chúi vào mắt cá chân Vĩ. Cô tiến lên một bước. Con chó vẫn không nhúc nhích. Nó kiên quyết ì ra như một thứ đồ nhồi bông đen đúa. Vĩ lắc đầu bước tới. Con chó ngần ngừ giây lát rồi lao theo chân cô.

Trong khoảnh khắc, cả hai đã bị nuốt vào nơi tăm tối nhất của chốn thâm sơn cùng cốc.

Chương 32: Cú điện thoại trong đêm

Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ để bàn rõ đến nỗi Bách không thể quay lại giấc ngủ được nữa. Anh úp chặt gối vào tai song những nhịp đơn điệu kia cứ rót vào óc anh như trêu ngươi. Bách vừa trải qua một cơn ác mộng. Anh thấy Bình đứng trước mặt, miệng tươi cười đưa mời anh tách trà nóng mới pha. Anh giận dữ lắc đầu nhưng Bình vẫn điềm nhiên tiến lại gần, tay giơ cao tách trà. Đôi chân Bách trở nên nặng như đeo chì đến độ không nhúc nhích nổi. Bình cười ha hả rồi hắt luôn thứ nước nóng bỏng kia xuống bàn chân Bách. Anh rùng mạnh người để thoát khỏi mộng mị. Người vã mồ hôi. Sáng nay quả là Bách bị đổ nước sôi vào chân thật. Lúc anh đang cầm ly nước nóng ra bàn làm việc thì va phải Mai Thanh cùng lúc mở cửa bước vào. Cô cuống quýt xin lỗi và thông báo rằng sáng sớm nay có người bên phòng giám định pháp y gọi đến tìm anh. Họ nói rằng việc xét nghiệm mẫu thử ADN đã hoàn tất và mời anh đến lấy. Vì sáng ngày anh tắt máy nên họ phải gọi bằng máy cố định. Anh thanh minh rằng có thể máy hết pin chứ anh bật máy 24/24 giờ, nói xong vội vã lấy cặp tài liệu đi ra ngoài. Mai Thanh nói với theo vẻ nghi hoặc.

- Công việc trong kia kết thúc từ hai hôm trước mà sao hôm nay mới nhìn thấy anh?

- Không phải anh đi nghỉ mát đâu. – Bách ngoái cổ lại. – Có gì chiều nay sẽ trao đổi với em.

Tuy nhiên, lúc chiều, khi Bách về văn phòng thì Mai Thanh đã đi công tác ở tỉnh khác. Bách loay hoay cùng hàng đống dữ liệu cho đến khi thấy bàn tay cầm bút đã run lên vì đói và mệt. Anh chỉ lên xe về nhà khi đồng hồ đã điểm mười một tiếng. Giờ là 12h30 sáng. Không lẽ anh mới chỉ ngủ được 45 phút thôi sao. Bách ngồi dậy và xuống nhà lấy nước. Khi anh đang lần mò trong nhà bếp tối om, bản Libertango chợt vang lên ầm ĩ. Anh cuống quýt chạy lên. Mẹ anh cằn nhằn từ phòng bên kia .

- Không lẽ người ta làm ngày, ngủ đêm còn con làm cả ngày lẫn đêm hay sao.

- Điện thoại của bạn gái đấy mẹ ạ. – Anh vừa nói vừa nhấc điện thoại nhưng đầu bên kia đã ngắt máy.

Số của trung tá Phả. Bách vội vàng gọi lại.

- Đang ngủ ngon bị dựng dậy hả? – Trung tá Phả nói giọng vui vẻ như đang ngồi trong bữa tiệc.

- Không, tôi dậy rồi.

- Tôi chưa ngủ mà cậu dậy rồi nỗi gì. Có chuyện đây. Hôm nay đến phiên tôi trực đêm. Nhân thể lục hết đống hồ sơ để trả cái nợ với cậu. Gớm, giấy tờ như hũ nút. Mà các bố ngày xưa cũng dốt, đánh số rất thiếu khoa học, chữ viết thì như chữ bác sỹ, không luận nổi ra thứ gì với thứ gì nữa. Tôi phải xới tung cả nghìn tập hồ sơ lên chứ không được ngồi máy tính gõ pắc pắc ra như các cậu trên thành phố đâu.

- ….

- Tôi đã tìm ra tên đứa trẻ bị mất tích đầu tiên trong cái bản đáng nguyền rủa ấy, tôi phấn khởi quá mới bấm máy luôn cho cậu nhưng sau thấy mình hồ đồ, vì chợt nhớ ra là đang 12 giờ đêm chứ không phải 12 giờ trưa.

- …

- Tên của đứa trẻ bị mất tích năm ấy là A San.

Trung tá Phả còn tuôn ra một tràng nữa như súng thần công. Ông ta đã hoàn thành xuất sắc hai nhiệm vụ mà Bách yêu cầu được giúp đỡ. Giá mà trung tá Phả ở đây thì Bách đã ôm chặt lấy ông già đáng yêu ấy mà lay mà lắc trong cơn vui sướng, nhưng vốn là con người có tính kiềm chế cao, Bách chỉ lộ đôi chút cảm xúc qua giọng nói.

- Tôi không biết phải cảm ơn bác như thế nào, bác đúng là một người tuyệt vời.

- Cậu không phải cảm ơn tôi, hàng tháng cậu cứ kéo anh em phòng trên ấy xuống đây nhậu nhẹt là tôi sung sướng rồi.

Trung tá Phả tiếp tục hàn huyên khiến Bách phải cảm ơn ông ta thêm ba lần nữa mới cúp được máy. Anh phân vân cầm chiếc điện

thoại, song sau vài phút anh quyết định bấm vào phonebook và dò tên Diên Vĩ.

- A lô. – Giọng nói đầu bên kia rõ còn đang ngái ngủ.

- Bảo, chú Bách đây. Cháu ngủ chưa?

- Cháu ngủ rồi ạ.

- Chú làm phiền cháu một chút được không, trung sĩ?

- Vâng ạ.

- Cháu có số điện thoại của mẹ cháu không? Ý chú là… sau khi mẹ cháu đưa cho cháu cái điện thoại ấy, mẹ cháu còn số máy nào khác không, số máy di động ấy?

- Có ạ.

- Cháu đọc cho chú nhé.

- Vâng ạ.

Bách lấy cây bút và mẩu giấy ở đầu giường để ghi lại.

- Cảm ơn cháu nhé, trung sĩ dũng cảm.

- Chú Bách… - Bé Bảo ngập ngừng.

- Có chuyện gì vậy, cháu cứ nói đi, chú đang nghe.

- Chú Bách… nếu một chiến sĩ… mà… phản bội đồng đội… thì tội có to không hả chú?

Bách im lặng trong giây lát. Cơn ác mộng đầu giấc vừa rồi chợt lướt qua đầu anh.

- Còn tùy theo động cơ của sự phản bội đó nữa… nghĩa là… nguyên nhân khiến chiến sĩ đó phản bội đồng đội. – Bách cố gắng tìm từ ngữ cho dễ hiểu.

- …

- Nhưng nhìn chung thì phản bội không bao giờ là tốt. – Bách kết luận.

Đầu giây bên kia im lặng một lúc lâu đến nỗi Bách tưởng rằng cậu bé đã bỏ máy.

- Thế thì… cháu không tốt. Cháu đã phản bội cấp trên rồi.

- Là thế nào cậu bé? Chú chưa hiểu.

- Cháu đã không giữ lời hứa. Cháu đã kể lại chuyện đó cho mẹ rồi.

- Sao? – Bách thốt lên.

- Lúc nãy cháu đã kể lại cho mẹ và bây giờ mẹ cháu đang trên đường đến đây.

- Ôi Trời ơi…

Bách ngắt cuộc gọi một cách phũ phàng và bấm vội số máy anh vừa ghi trên giấy. “Thuê bao quý khách vừa gọi có thể ngoài vùng phục vụ hoặc tắt máy.” Giọng nói đều đều cất lên bất kể ngày đêm. Bách mặc vội bộ quần áo ẩm xì vì cơn mưa lúc chập tối và rút khẩu chín li để trong ngăn kéo.

10 phút sau, anh đã ngồi trước vô lăng với tốc độ khiến bất kỳ cảnh sát giao thông nào có mặt trên đường cũng đều muốn ách lại để kiểm tra giấy tờ. May mắn thay, lúc này trên xa lộ, chỉ duy nhất một chiếc Toyota Crown lao vun vút qua những rặng trúc đào đang xòe cánh trước sương đêm.

Chương 33: Trong lòng hang

Nơi này sâu thẳm và tăm tối như lối vào địa ngục. Nó còn kinh khủng gấp nhiều lần hầm mộ của dòng họ Quách. Lối đi ngày càng hẹp dần và bị bao bọc bởi những vách núi đá hàng triệu năm tuổi. Nhũ đá đen sì rủ xuống tạo thành những hình thù quái dị. Càng vào sâu bên trong, Vĩ càng có cảm giác cô không thể quay trở ra được nữa. Điều gì sẽ xảy ra nếu một cơn địa chấn khiến bức tượng đá bên ngoài sụt xuống bịt kín lối đi? Cô sẽ vĩnh viễn bị giam cầm cả thể xác và linh hồn giữa những tảng đá núi ngột ngạt này. Cô không sợ cái chết, nhưng cho dù đã chết, linh hồn của cô cũng phải được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Nghĩ đến hình ảnh "ngay cả linh hồn cũng bị giam cầm", Vĩ giật thót mình.

Ánh đèn pin lia khắp vòm hang. Hang động đến đây là chấm dứt. Nó khá sâu và ngoắt ngoéo, song đã đến ngõ cụt, chẳng còn gì khác ngoài đá núi trơ trơ. Đây là một cuộc thám hiểm bất đắc dĩ và rùng rợn, không có gì giống với những chuyến dã ngoại trong lòng hang núi cùng bạn bè những năm đầu đại học. Đó là những năm tháng hạnh phúc duy nhất trong cuộc đời cô, nhưng nó không kéo dài bất tận. Đã đi hết một phần ba chiều dài của một quãng đời người, cô hiểu sâu sắc một điều rằng hạnh phúc bình thường mà những người bình thường đang có không phải để dành cho cô.

Những hang núi mà cô từng khám phá, cho dù cũng tối thui, cho dù có chỗ hẹp đến độ chỉ một thân người bé nhỏ như cô mới có thể chui lọt, cho dù cô cũng từng có cảm giác rồi mình sẽ bị mắc kẹt trong ấy, nhưng bên cạnh cô còn có bạn bè, còn có tiếng cười ran làm cho cô vững dạ. Con Lucky bất chợt rít lên, nhắc cô nhớ ra rằng vẫn còn một sinh vật sống khác đang song hành trong lòng núi. Cô quét đèn pin lần nữa và lẩm bẩm.

- Đường cùng rồi Lucky ạ. Không có gì hết, chắc ông nhóc con lại bịa chuyện ra đây mà.

Vĩ rà soát tận trên trần hang, xuống nền đất bên dưới và từng múi nhũ đá cho chắc chắn rồi ra hiệu cho Lucky quay trở ra. Bất chợt, con chó hộc lên rồi chạy vào một góc hang sủa ầm ĩ.

- Đi thôi Lucky. Không có gì đâu.

Song con chó đứng trì ra và ngước lên sủa. Tiếng sủa của nó bây giờ trở nên rền rĩ, van xin như thể đang có một hang thỏ dưới lòng đất. Cô lùa ánh sáng vào góc đó và chợt giật mình vì một đôi mắt đỏ lòm đang bất động trong hốc tối. Gặp ánh sáng, hai chấm đỏ biến mất và một tràng cười man dại quen thuộc vang lên trong lòng hang, rồi tiếng đập cánh phành phạch. Chỉ có một con chim Chết, song vì hiệu ứng âm thanh của đá núi nên những tràng cười dồn đuổi nhau liên tiếp như thể một lũ người điên đang đứng lúc nhúc trong hang. Con Lucky run bần bật. Vĩ ôm chặt lấy cổ nó thì thầm.

- Không sợ. Không sợ. Chỉ là một con chim thôi. Mày đừng làm tao sợ thêm chứ.

Con chim đáng nguyền rủa đã bay ra ngoài cửa hang. Tiếng kêu ghê rợn của nó tắt dần, trả lại sự im lặng nguyên sơ cho bóng tối. Về trang trại thôi. Vĩ đứng dậy. Nhưng con Lucky chùn lại và tiếp tục chõ vào chỗ con chim đậu ban nãy mà sủa liên hồi. Lần này nó chồm cả hai chân trước lên vách đá. Vĩ nhăn mặt.

- Nó bay đi rồi, còn gì nữa đâu.

Thái độ của con chó làm cô nghi hoặc. Vĩ liền trèo lên và chiếu đèn vào đó. Cô tròn mắt khi nhận ra đó là một lỗ hổng lớn. Chỉ vì con chim đứng xòe cánh choán hết cả cái hốc khiến cô không nhận ra. Thậm chí nếu chỉ tình cờ lướt đèn qua đó cô cũng không thể nhìn tận sâu vào bên trong vì cái hốc này ở rất cao. Ban nãy, sau khi kiểm tra khắp lòng hang, cô cứ đinh ninh rằng đó chỉ là một hốc nhũ đá bình thường. Cô rọi đèn vào sâu hơn và kinh ngạc khi nhìn thấy đằng sau còn có thể đi tiếp. Bờ đá thò ra từ lỗ hổng này cao ngang ngực Vĩ. Cô tụt xuống để nhấc con Lucky lên rồi đặt con dao và chiếc đèn pin ở trên. Đôi tay rảnh rỗi của cô bám vào vách đá để tìm điểm tựa đu lên. Khi cô đặt được thân mình lên trước lỗ hổng, con Lucky đã biến mất.

- Lucky. – Vĩ thì thầm hoảng sợ.

Ngạy lập tức tiếng rít của con chó đáp lại, nhưng là vọng ra từ bên dưới. Vĩ chiếu đèn qua lỗ hổng. Cô cố ghìm một tiếng kêu. Đằng sau

cái hốc rất khó phát hiện đó là cả một lòng hang rộng rãi và bằng phẳng. Thiên nhiên quả là kỳ diệu và khó lường. Lòng hang bên trong như một căn phòng bí mật thứ hai cho những binh đoàn phù thủy và tà giáo sử dụng làm nơi họp kín. Lối hổng rất thấp nên cô phải luồn hai chân vào trước và lựa điểm tựa để tụt dần xuống. Không khí thoáng đãng như thể cái lòng hang này sâu vô tận. Cô đứng im lặng một hồi lâu, sau đó mới chậm chạp rọi đèn lên từng ngóc ngách.

Khi thính giác và khứu giác đã trở nên thính nhạy, cô mới nhận ra rằng không gian trong này không yên tĩnh và vô cảm như miệng hang bên kia. Có cả tiếng nước chảy và mùi ẩm ướt xộc vào mũi cô. Vĩ hướng về phía mà âm thanh dẫn cô đến. Một mái vòm khá rộng khác dẫn tới một lối đi ngầm trong lòng núi. Cô bước vài bước vào trong vòm đá ẩm ướt như bị thôi miên. Tiếng nước chảy càng lúc càng rõ. Lối đi lúc rộng rãi như một hành lang khách sạn, lúc nhỏ hẹp đến phải ngồi thụp xuống vì nhũ đá rủ gần sát mặt đất. Bất chợt, con Lucky sủa rối rít như vừa tìm ra một thứ gì quý giá lắm. Tiếng sủa lúc gần lúc xa tựa hồ nó đang chạy tới chạy lui để gọi cô, rồi lại quay về với vật mà nó vừa tìm thấy.

Lần này cô hoàn toàn tin tưởng ở con chó. Loài chó rừng có hai mắt giả trên trán thông minh đến độ có thể hiểu hết những gì người xung quanh nói. Cô tạm gác việc tìm hiểu con đường trong lòng núi để quay trở lại. Lucky đang ngước đầu lên một vách đá và sủa ông ổng. Chân trước chồm lên rồi lại hạ xuống. Đuôi ngoáy tít vẻ vô cùng sốt ruột.

- Xem nào, có gì mà mày phải cuống lên như thế?

Vĩ vừa nói vừa rọi thẳng đèn pin lên vách đá mà con Lucky đang sủa. Trong khoảnh khắc, thời gian và không gian như dồn tụ lại thành một khối tròn bao phủ. Trong khối tròn hư vô đó, tất cả trở thành không giới hạn, không ý thức, không ý niệm, không ý nghĩ, chỉ còn lại duy nhất một nỗi sợ hãi từ hoang sơ nguyên thủy. Nó vần vũ như đám mây đen đang tích điện rồi bóp nghẹt lấy trái tim Vĩ khiến cô tức thở. Những chuỗi ngày vô tận ở Trại Hoa Đỏ với đầy những xác chết, những thân hình ướp khô, những dây treo cổ, những đám

máu loang vương vãi cũng không làm cô sợ đến thế này. Những lời tường thuật ngắt quãng của bé Bảo trước đó cũng không thể giúp gì được cho Vĩ.

Cô quay cuồng, hoa mắt và thiếu dưỡng khí. Trên vách có một hốc rộng như chiếc giường đá thiên nhiên tự tạo, và ngự trên đó là một bộ xương còn nguyên mớ tóc đen dài với phần bên dưới lồng trong bộ quần áo đen tuyền, bộ quần áo của người đàn bà mà cô vẫn nhìn thấy trong những cơn ác mộng. Bộ quần áo này, người đàn bà này là có thật. Nó không phải chỉ là tưởng tượng vô thức trong những giấc mơ. Hoặc ngược lại, bộ quần áo này, người đàn bà này vẫn chỉ là cõi mộng. Cả cái hang động này nữa, cũng đang trong cõi mộng. Cả con Lucky, cả Trại Hoa Đỏ, cả những chuỗi ngày kinh hoàng vừa rồi đều không có thật. Thậm chí cả bé Bảo, cả Lưu, cả Khang, cả Sương, cả Đào Lam Thúy, cả người mẹ đã bỏ rơi cô, cả bệnh viện tàn tạ đầy những con người điên loạn, cả ngôi làng bao phủ ám khí trong suốt tuổi thơ cũng chỉ là vô ảnh. Biết đâu, ngay chính cô cũng không hề có thật trên cõi đời này. Không có thật. Không một con người bằng xương bằng thịt nào có thể trải qua ngần ấy sự kiện.

Cô không có thật. Vậy cô là cái gì đây? Một linh hồn, một ý niệm đang liêu xiêu trong không gian vô tận và lồng mình trong những ảo giác. Tất cả đều không có thật, vậy thì cô cứ thỏa sức phiêu du trong cơn sợ hãi mà lúc này đã như một chất ma túy đang ngấm dần vào cơ thể.

Bộ xương khô trên vách đá đang nhìn thẳng vào Vĩ. Nó không vô cảm như những bộ xương trong phòng thí nghiệm. Nó không dọa dẫm như những bộ xương nhân tạo được chế tác cho những bộ phim kinh dị. Nó không hằn học như những thây ma với đôi mắt mở trừng trừng mà cô đã nhìn thấy từ khi đặt chân đến Trại Hoa Đỏ. Bộ xương này dường như vẫn được lồng cả linh hồn ai oán trong đó và chính điều ấy đã làm cô tê liệt. Cô thấy thân hình kiều diễm mờ ảo của người đàn bà tách ra khỏi lớp xương khô. Nó mềm mại đứng dậy, lướt nhẹ đôi chân trần trên những bậc đá và đang tiến lại gần cô. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp ấy với đôi mắt đầy bí ẩn nhìn cô lặng

lẽ. Máu từ thái dương người đàn bà vẫn rịn ra như suối và dần dần phủ đầy khuôn mặt.

“Đây là một giấc mơ, một cơn ác mộng. Mình không sợ. Ngay cả bản thân mình cũng không có thật.” Đột nhiên tiếng bé Bảo vang lên trong lòng hang. “Mẹ ơi, con nhớ mẹ”. Cô giật mình quờ tay vào túi quần. Đó là tiếng chuông điện thoại do cô tự cài đặt bằng cách ghi âm giọng nói của Bảo. Bóng người đàn bà biến mất. Bé Bảo là có thật. Ý nghĩ

liền mạch đầu tiên quay trở lại với cô. Cô không muốn bé Bảo chỉ là một giấc mơ. Cô muốn con trai cô là có thật, cho dù để tồn tại điều đó, cô phải đối mặt với hàng ngàn chuyện ghê rợn khác.

- A lô, Diên Vĩ nghe đây.

- …

Điện thoại đã lạc sóng. Vĩ nhắc lại.

- Diên Vĩ đây.

- Diên Vĩ, tôi là Bách. Cô đang ở đâu?

- Tôi ở nhà. – Diên Vĩ thì thầm như vẫn chưa dứt ra khỏi mộng tưởng. – Tôi đang ngủ.

- Không đúng. Cô đã về trang trại.

- Sao anh biết? – Vĩ ngạc nhiên.

- Nghe này, chuyện này rất quan trọng…

- Sao cơ? Tôi không nghe rõ, sóng kém quá.

- Diên Vĩ. – Đầu dây bên kia gấp gáp. – Cô đang gặp nguy hiểm, hãy…

- Anh nói to lên. Trời ạ, tôi không nghe thấy gì hết.

- Hãy quay… kẻ mà…

Vạch sóng duy nhất trên màn hình đã biến mất. Cô đã bị mất liên lạc hoàn toàn. Đúng lúc ấy, con Lucky lại rít lên điên cuồng. Tiếng kêu của loài vật tinh khôn không phát ra những ký tự của con người

nhưng thể hiện rành mạch cảm xúc trong đó. Lần này, Vĩ cảm nhận rõ sự sợ hãi trong tiếng sủa.

Con chó hướng về phía con đường ngầm trong lòng hang sủa dữ dội rồi lại quay ra lỗ hổng nơi cửa vào. Nó loay hoay cuống quýt không biết nên phải làm gì. Vĩ cũng chưa hiểu ra ý định của nó, song có một điều cô tin chắc là cô đang không MỘT MÌNH trong cái lòng hang âm u này.

Ý nghĩ rằng một kẻ thứ hai cũng đang có mặt ở trong hang khiến cho bản năng sinh tồn của cô trỗi dậy. Cô bắt đầu lờ mờ cảm thấy sự nguy hiểm đang rình rập quanh mình, bằng vào trực giác chứ không phải do cú điện thoại của cảnh sát hình sự Bách.

Vĩ rọi đèn pin ra tứ phía rồi quyết định rất nhanh. Cô cần phải thoát ra ngoài. Nếu cô cứ tiếp tục ở lại đây, không khác gì cô đang tự đào mồ chôn sống mình. Nơi này đã là hang cùng ngõ hẻm, ý nghĩ chỉ cần một tảng đá lớn bịt kín lỗ hổng là có thể kết thúc mọi việc khiến Vĩ bủn rủn cả tay chân. Cô vẫy Lucky rồi vội vàng leo trở lại lối cửa vào. Lúc xuống dễ dàng hơn lúc lên. Hơn nữa miệng bên này không có những tảng đá nhám gồ ghề thò ra để cô có thể lấy làm bậc thang. Diên Vĩ lại nhấc con Lucky lên trước và đu cả thân mình lên sau. Những chuỗi ngày mệt mỏi và những đêm trắng đã làm cho sức khỏe của cô yếu đi, nhưng bản năng sinh tồn truyền cho cô một sức mạnh tức thì như thứ doping mà các vận động viên bí mật sử dụng để giành kỷ lục.

Chân cô trơn trượt trên vách đá. Khuỷu tay cô tỳ xuống những cạnh sắc nham nhở đến tóe máu. Vĩ quay lại, lia đèn khắp lòng hang để tìm một hòn đá khả dĩ có thể làm bước đệm. Có một hòn đá to, chiều cao lên đến 30 phân. Nếu trèo lên hòn đá này thì cô có thể đu lên dễ dàng, song hòn đá đang là… vật gối đầu của thây ma người đàn bà áo đen. Vĩ chần chừ. Con Lucky càng lúc càng sủa liên hồi. Không nhìn thấy Vĩ, nó rít lên ư ử như thể thiếu vắng một người bảo vệ.

Vĩ để đầu óc mình trống rỗng như một căn phòng được bao phủ bởi bốn bức tường, không một ý nghĩ nào có thể lọt được vào đó

nữa. Cô đi thẳng đến chỗ bộ xương, trèo lên trên để lấy cái vật mà mình đang cần.

Lúc này cô đã đứng hẳn bên trên “chiếc giường đá” và bộ xương mặc quần áo đen đang ở dưới chân cô. Để lấy hòn đá, cô phải gạt chiếc đầu sang một bên. Cô có thể sử dụng bàn chân đang đi giày của mình cho đỡ ghê sợ, nhưng trong khoảnh khắc, cô thấy mình cúi xuống và luồn tay dưới gáy bộ xương. Mớ tóc dày không bê bết và khô xác như cô tưởng, nó mát lạnh và mềm mại như tóc người đang sống. Một luồng điện truyền dọc cánh tay lên tận đỉnh óc Vĩ. Cô nhẹ nhàng đặt cái đầu sang bên cạnh, miệng lẩm bẩm.

- Tôi xin lỗi.

Sau đó, cô nhanh chóng đá hòn đá lăn xuống dưới. Hòn đá tảng va vào vách đá vang lên những âm thanh liên tiếp như một vụ sụt lở đất. Vĩ bước qua bộ xương, tụt dần xuống và vần tảng đá về phía lỗ hổng. Cô trèo lên đó và dễ dàng đu lên. Cô cũng đưa hai chân ra trước như lúc đầu và thoắt cái đã đứng ở miệng hang bên kia. Con Lucky đứng dưới chờ sẵn và khi nhìn thấy Diên Vĩ, nó tỏ vẻ mừng rỡ rồi phóng ra ngoài.

Vĩ quay ra miệng hang. Đèn pin rọi trước tìm đường. Bất chợt, trong ánh sáng trắng nhợt nhạt, cô thấy một cái bóng lướt nhẹ vào quầng sáng. Cùng lúc đó, con Lucky sủa lên điên cuồng. Vĩ vội xoay ánh đèn vào hướng vừa rồi và quát to.

- Ai?.

Không cần hỏi đến câu thứ hai, một họng súng đã chĩa thẳng vào mặt cô. Lạnh lùng và đe dọa.

Chương 34: Bóng tối và sương mù

Diên Vĩ mở to mắt kinh ngạc. Toàn thân đông cứng như thể họng súng là một đầu rắn mang bành đang phì cái lưỡi chẽ đôi để thôi miên kẻ ngáng đường.

- Anh điên rồi A Cách, bỏ súng xuống.

Mãi sau Vĩ mới thốt lên được. A Cách cũng kinh ngạc không kém và vẻ sững sờ hiện rõ trong đôi mắt hùm hụp của kẻ thức đêm. Anh ta từ từ hạ khẩu súng săn xuống nhưng ngay lập tức lại nâng lên và dùng đầu súng xua rối rít như thể đấy là một chiếc que đuổi vịt. Anh ta ẩn mạnh vai Vĩ và tuôn ra một tràng tiếng địa phương. Cô sững người, nhưng trong giây lát cô chợt hiểu rằng A Cách muốn cô rời khỏi đây. Tại sao? Vĩ dùng tay ra hiệu rằng trong hang có một bộ xương khô. Cô muốn biết đó là ai? Tại sao người ta không chôn người chết mà lại đem vứt vào trong đó?

Mười đầu ngón tay cô trở nên bất lực khi diễn giải những vấn đề trừu tượng và A Cách có vẻ nổi khùng lên vì cô không chịu làm theo ý anh ta. A Cách ấn mạnh họng súng vào vai cô đau điếng rồi ẩy cô ra ngoài. Vĩ lùi dần, lùi dần và chợt thấy A Cách khựng lại, đôi mắt trợn trừng chao đảo, khẩu súng săn rời khỏi tay. Mãi đến khi A Cách khuỵu sấp mặt xuống đất và rên rỉ vì đau đớn, Vĩ mới nhận ra một con dao đã cắp phập vào bả vai anh ta. Máu từ đó trào ra thấm ướt chiếc áo vải sợi gai màu tím than. Cùng lúc, con Lucky chõ vào trong hang sủa. Tiếng kêu của nó lần này chứa đựng cả vẻ hận thù trong đó, ít ra là Vĩ cảm thấy thế. Con dao được phi ra từ trong hang. Trong đó có… người. Cuộc gọi ban nãy lướt qua đầu Vĩ. “Diên Vĩ, cô đang gặp nguy hiểm…”.

Vĩ muốn cúi xuống để giúp đỡ A Cách, nhưng cô biết rằng lúc này làm điều đó là vô ích. Cô sẽ chịu chung số phận với anh ta bằng bàn tay của kẻ mang danh Thần Chết đang lẩn khuất trong bóng tối. Vĩ tắt đèn pin và lao vào sương mù. Tiếng thở hồng hộc của con chó báo hiệu cho cô biết rằng nó vẫn đang chạy dưới chân. Vĩ hoàn toàn không nhìn thấy gì. Cô đã bị bóng tối và sương mù bịt kín mắt.

Vĩ không chạy nhanh được vì còn phải dò đường. Chỉ xảy chân vài thước là cô sẽ bị rơi xuống vực như chơi. Thỉnh thoảng, Lucky dừng lại và rít lên giận dữ khiến Vĩ hiểu rằng kẻ kia đang theo sát chân cô. Sương mù làm cô không nhìn thấy đường nhưng một mặt cũng sẽ giúp cô bịt mắt kẻ truy sát. Hắn cũng không thể nhìn thấy gì trong cái thời tiết này. Chỉ có điều, con Lucky sẽ sớm làm lộ tất cả vì tiếng kêu quái ác của nó. Vĩ cúi xuống thì thầm.

- Lucky, mày nghe đây, không được sủa nữa. Nếu mày còn sủa, cả tao và mày sẽ chết.

Có lẽ trong lịch sử của ngành động vật học, chưa có trường hợp nào ghi chép một con chó giống Thổ lại có thể hiểu được ngần ấy ký tự của loài người. Nhưng trong ranh giới giữa sự sống và cái chết, dường như lời nói không còn ý nghĩa. Những sinh vật đang sống trên mặt đất có thể hiểu được nhau bằng nguồn năng lượng đặc biệt được gọi là thần giao cách cảm, như thể loài kiến sẽ cùng lúc dời tổ khi có bão và loài lưỡng cư sẽ cuống lên tìm nơi trú ẩn khi núi lửa sắp phun trào. Con chó im bặt và cụp tai xuống. Nó liếm nhẹ lên má Vĩ để ra dấu rằng cô hãy yên tâm.

Đôi giày vải của Vĩ lướt nhanh trên mặt đất ướt đẫm sương đêm. Nhờ khả năng tìm đường tuyệt vời của loài chó, cô đã về đến khoảng đất trống an toàn. Cô biết được điều đó vì ngay tức thì cảm nhận được lớp đá răm đang lạo xạo dưới đôi giày vải. Con chó chạy trước và đôi lúc dừng lại để chờ đợi. Đường lên dốc đương nhiên khó khăn hơn đi trên đất bằng, nhưng cô tạm yên tâm rằng kẻ kia chắc chắn đã bị tụt lại đằng sau vì dẫu sao hắn cũng chỉ là người trần mắt thịt. Hắn cũng lo sợ sẽ bị rớt xuống vực và điều đó ghìm lại khoảng cách giữa cô và tên sát thủ. Tuy nhiên, trong không gian tối thui như hầm mộ, Vĩ luôn có cảm giác một bàn tay lạnh toát độc địa sẽ thộp cổ cô bất cứ lúc nào, vì thế cô tranh thủ từng giây để bò lên con dốc.

Cô không thể hình dung ra khuôn mặt của kẻ truy sát, chỉ duy nhất một nỗi sợ hãi không rõ hình hài ám ảnh trong đầu cô như tư duy mù mờ của một đứa trẻ khi hình dung về một con quái vật khổng lồ.

Cuối cùng, bàn tay xây sát rớm máu của cô cũng đã chạm lên mặt đất bằng phẳng.

Sân trại.

Việc đầu tiên là Vĩ lên khu nhà sàn. Cô mất đến 5 phút cho một động tác mà thường ngày vẫn chỉ thực hiện trong vòng một phút. Vĩ vội vã đi tìm bé Bảo. Phòng thằng bé trống hoác. Lúc này, Vĩ mới thực sự bật khóc.

Cô không định hình được mất bao nhiêu thời gian để tìm ra ngôi nhà gỗ của trưởng bản. Tri giác của cô đã tê liệt dần dần. Trong đầu cô giờ chỉ còn một ý niệm duy nhất "Bảo". Nó ở đâu? Nó đã bị kẻ sát nhân kia làm gì? Căn nhà của trưởng bản và vợ chồng A Bằng cũng hệt như phòng bé Bảo. Tất cả bọn họ đã biến mất. Diên Vĩ thấy mình như người đi biển lạc đường vừa phát hiện ra con tàu ma, khi mà toàn bộ thủy thủ đoàn đã mất tích như có phép tàng hình, như thể một loài thủy quái trong truyền thuyết đã nổi lên để ngốn sạch họ.

Cô lang thang trong sương mù tối tăm, toàn thân ẩm ướt và lạnh cóng. Chuyện gì đã xảy ra? Trang trại này đã chết. Chỉ còn cô và con chó là những sinh vật duy nhất còn sống sót thôi sao? Lúc này cô mới nhận ra rằng ngay cả con Lucky cũng đã biến mất. Cô không còn cảm thấy tiếng thở hổn hển quen thuộc của nó nữa.

Cô hoàn toàn bơ vơ và cô độc trong sương mù và bóng tối, bơ vơ và cô độc trong không gian vô hạn định giữa ngày và đêm, giữa trời và đất, giữa tỉnh và thức, giữa trắng và đen, giữa con người và ác quỷ. Ý nghĩ tất cả những chuyện này đều là không có thật bất ngờ quay trở lại. Cô mỉm cười ngớ ngẩn như trong một cơn mơ vô thức. Đúng rồi, rõ ràng đây là một giấc mơ. Không có nơi nào trên thế gian lại giống thế này. Nếu là trong giấc mơ, cô có quyền làm bất cứ điều gì mình muốn. Cô có thể bay, có thể khiêu vũ trong lửa cháy, có thể lao đầu xuống vực thẳm trong vù vù gió thốc, có thể sinh ra hàng chục đứa trẻ xinh đẹp cười giòn giã như thiên thần. Nhưng đây không phải một giấc mơ đẹp, mà là một cơn ác mộng. Nếu muốn thoát ra khỏi cõi mộng mị này, phương thức duy nhất là cô sẽ tự làm

đau mình. Cơn đau thể xác sẽ khiến cô giật mình bừng tỉnh. Và… tất cả sẽ chấm dứt.

Vĩ từ từ nâng con dao lên ngang mặt. Mũi dao hướng xuống lồng ngực đang phập phồng hoảng hốt. Cánh tay cô căng lên.

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

Tiếng bé Bảo kêu lên thảng thốt. Vĩ giật mình buông xõng hai tay.

- Bảo… Bảo ở đâu con?

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ. Mẹ ơi, con nhớ mẹ

Tiếng gọi cất lên dồn dập và lan tỏa trong sương mù. Cô chợt nhận ra rằng tiếng gọi đang phát ra từ chiếc điện thoại của cô. Vĩ vội vàng nghe máy.

- Diên Vĩ, cô đang ở đâu? – Giọng của cảnh sát hình sự Phan Đăng Bách, gấp gáp và đầy lo lắng.

- Trời ơi, tôi sợ lắm. – Vĩ nấc lên. – Hắn muốn giết tôi… con trai tôi bị bắt đi rồi.

- Cô phải bình tĩnh. Tôi đang trên đường đến Trại Hoa Đỏ. Sương mù dày đặc quá… - Tiếng Bách nhỏ dần như thể chiếc máy điện thoại đang rơi hút xuống vực thẳm.

Mất sóng.

Cô chợt bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị. Đây là hiện thực. Cô sẽ phải chịu chung số phận với Ráy và tất cả những người khác. Nếu điều đó xảy ra, vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ được nhìn thấy bé Bảo nữa. Vĩ vội vàng chạy ra khỏi chỗ đứng. Tiếng chuông điện thoại và cuộc nói chuyện vừa rồi chắc chắn sẽ là mục tiêu cho kẻ sát nhân. Cho đến lúc này thì Vĩ hoàn toàn toàn tin chắc rằng những người còn lại trong bản đã bị kẻ kia giết chết. Cô không dám hình dung thêm nữa. Vĩ chạy điên cuồng, đôi lúc đau điếng vì húc phải một thân cây chặn ngang trước mặt.

Cô vừa va vào một đám lá rậm rì. Ma trận. Vĩ đi sát bức tường lá cây để tìm lối vào. Cô đã thuộc lòng các quy tắc của ma trận nên sương mù chẳng thể thực hiện được ý đồ hắc ám của nó. Thậm chí

ngay cả nhắm mắt, cô cũng có thể tìm ra các lối rẽ vào tâm mê cung.

Vĩ ngồi sụp xuống một hành lang để điều hòa lại hơi thở. Cô bắt đầu sắp xếp lại mọi dữ kiện trong óc. Những người trong trang trại đã biến mất, như vậy, rất có thể kẻ giấu mặt sẽ là một trong những người còn lại. Là ai trong số những con người này? Những khuôn mặt của trưởng bản, A Bằng và bà Miến hiện lên đầy hung dữ và tàn ác, đúng như cô hình dung về một kẻ nhuốm máu người. Nhưng cũng biết đâu, hắn là một khuôn mặt mà cô chưa từng nhìn thấy bao giờ, lâu nay vẫn lẩn khuất trong bìa rừng và ra tay như một kẻ mắc bệnh cuồng sát. Phan Đăng Bách nói rằng anh đang trên đường tới đây. Cô bắt đầu liên tưởng một viễn cảnh ghê rợn, khi anh ta đến Trại Hoa Đỏ, sẽ chỉ phát hiện ra cái xác không hồn của cô nằm sóng soài giữa sân.

Sương đêm đang tan dần, giờ cô có thể nhìn bàn tay mình lờ mờ trước mặt. Như vậy, nghĩa là trời sắp sáng. Ý nghĩ này làm tim cô thắt lại. Cô sợ trời sáng. Cô sợ phải đối mặt với con quái vật ngay giữa cái trang trại không người này. Đúng lúc đó, lớp lá cây dưới lưng cô chợt lay động. Gáy cô gai lạnh. Hắn. Đang ở hành lang phía bên kia.

Vĩ nín thở. Cô đứng dậy, mắt nhắm nghiền. Toàn bộ sơ đồ ma trận hiện lên dưới con mắt thứ ba hệt như khi cô đứng trên mỏm núi cạnh ngôi nhà cổ của dòng họ Quách và nhìn về trang trại. Cô an toàn giữa ma trận. Không ai có thể tìm được cô. Cô có thể kéo dài cái trò đuổi bắt này tới cả ngày mà không sợ lạc đường. Vĩ lẹ làng di chuyển dọc theo hành lang và vòng dần ra ngoài. Cô đứng yên lặng vài phút để nghe ngóng, con dao nắm chặt trong tay.

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

Vĩ giật mình mở máy nhưng đầu dây bên kia xè xẹt vài tiếng rồi tắt hẳn. Ngay lập tức cô nghe thấy lá cây cạnh mình chuyển động. Một khoảnh khắc hãi hùng nhất trong cuộc đời cô. Cô đang đối diện với kẻ giết người chỉ một sải tay và ngăn cách bởi một bức tường thực vật. Nhưng điều kinh hoàng hơn là chỉ vừa nghe thấy tiếng chuông

điện thoại, hắn đã tìm đúng vị trí cô đang đứng. Hắn THUỘC ĐƯỜNG. Hắn thuộc lòng ma trận. Hắn đang đứng ở hành lang bên kia, chẹn luôn lối ra của cô, và đang di chuyển sang để tìm Vĩ. Cô lộn lại vào trong. Mồ hôi vã ra trộn lẫn với sương đêm nhớp nhúa. Cô cài đặt lại chế độ rung của điện thoại cho an toàn.

Vĩ đã đứng trong tâm ma trận. Cô chưa biết nên phải làm gì, chưa biết kẻ giấu mặt đang ở vị trí nào. Nếu quay trở ra, rất có thể cô sẽ phải đối diện với hắn. Bất thình lình, một luồng gió phả nhẹ qua người Vĩ và một thứ mùi khó gọi tên mà trong lúc hoảng loạn cô chưa kịp nhận ra. Vĩ hốt hoảng vung cao con dao. Nó vướng phải một vật cản và rơi xuống đất.

Cô quay đầu bỏ chạy. Những hành lang xào xạt mỗi bước chân. Cô không thể giữ bĩnh tĩnh được nữa, cơ thể cô va chạm vào lá cây gây ra những tiếng động không tránh khỏi. Sương càng lúc càng loãng và cô có thể nhìn thấy mặt đất ở khoảng cách vài bước chân.

Khi Vĩ va phải một bức tường lá làm thành mũi nhọn, cô nhận ra rằng mình đã quay lại tâm của ma trận. Cô cuống cuồng quay trở lại. Nhưng lần thứ hai, Vĩ lại nhìn thấy mũi nhọn hình chữ V. Cô bị lạc đường. Đến lần thứ ba nhìn thấy chữ V, cô bắt đầu hoảng loạn thực sự. Cô nhắm nghiền mắt, mong cái sơ đồ ma trận sẽ lại xuất hiện như mọi lần, nhưng chỉ còn thấy khuôn mặt buồn bã của bé Bảo, đôi mắt mở trừng trừng của Di, bàn tay thấm đầy máu khô của Ráy và khuôn mặt vô hình của kẻ đang truy đuổi. Con dao của cô đã mất. Giờ cô không còn gì để tự bảo vệ mình.

Vĩ trở nên tuyệt vọng. Trời đã hửng sáng. Màu xanh thẫm tối của lá cây thay cho màu đen thường trực của bóng đêm. Vĩ thấy rải rác trên mặt đất có những vệt máu dài đen sẫm. Cô đã làm hắn bị thương. Cô cầu Trời cho vết thương đó sẽ trúng tim, hay chí ít trúng vào đôi mắt của hắn cũng được. Hắn sẽ mù lòa ngay cả trong ánh sáng ban ngày. Hắn sẽ mù lòa để không nhận ra cô đang đứng trước mặt hắn và nhổ bọt lên khuôn mặt bẩn thỉu của hắn. Vĩ đã chạy thêm một vòng nữa và nhìn thấy cửa vào hiện ra ngay trước mắt. Cô vội vã bước ra ngoài và băng qua sân trại. Cô tin chắc rằng

bé Bảo đã đi tìm cô như mọi bận và nơi duy nhất nó nghĩ đến, đương nhiên là bức tượng hình người cụt đầu.

Vĩ quay trở lại con dốc. Lần này cô đi dễ dàng hơn vì bình minh khiến cô có thể nhìn rõ mọi vật từ khoảng cách chục bước chân. Bức tượng khổng lồ đen sẫm trong sương sớm bảng lảng. Cô đã đứng ở cửa hang, đúng vị trí mà ban nãy A Cách bị ngã gục, nhưng anh ta đã biến mất. Cô ngạc nhiên tột độ. Anh ta đi đâu được trong tình trạng như vậy? Vĩ chui vào trong, rọi đèn khắp nơi và gọi tên Bảo nhưng chỉ nghe thấy giọng mình dội lại âm âm từ vách đá, rền rĩ và ai oán như giọng người khác.

Khi quay về khoảng đất trống, cô sững lại vì một bóng người đã sừng sững ở đó từ bao giờ. Lưu. Mọi nỗi sợ hãi, đau đớn, tuyệt vọng và đơn độc trong cô biến mất. Cứ lúc nào cô gặp nguy hiểm nhất anh đều có mặt. Chân cô nhẹ bỗng, cô định nhào vào vòng tay anh để khóc như chưa bao giờ được khóc, nhưng… chợt một điều gì đó khiến cô khựng lại. Cánh tay anh đang chảy máu. Nó chảy máu vì một vết thương tức thì chưa kịp băng bó. Những vệt máu đen trong ma trận. Trong khoảnh khắc, những cảm giác cách đây vài phút lại ào về, lần này chúng dữ dội gấp trăm lần lúc trước. Chúng luẩn quẩn bóp nghẹt lấy tim cô, bóp nghẹt nguồn dưỡng khí cuối cùng mà cô đang cố gắng hớp lấy. Cơn sợ hãi giờ mang một hình hài hoàn toàn khác. Nó đã có khuôn mặt và dung mạo rõ ràng. Nó ẩn nấp trong con người xa lạ đang đứng trước mặt cô.

- Anh… - Vĩ cố gắng buột một từ ra khỏi thanh quản. – Anh là…

- Là chồng cô chứ còn gì nữa, là chồng của một đứa điên khùng lắm chuyện, luôn thích khám phá và chõ mũi vào chuyện của người khác. – Đôi mắt Lưu đang từ đỏ kè giận dữ thoắt chuyển sang vẻ lạnh lẽo như của loài rắn lục chuyên nấp sau bụi rậm.

- Anh im đi. – Vĩ gào lên. – Đừng có nhắc đến từ đó trước mặt tôi. Anh không phải là chồng tôi. Chính anh mới là kẻ điên khùng. Anh gây ra tất cả những chuyện này?

Vĩ bắt đầu nức nở và thấy đầu óc mê mụ như đang bị tiêm thuốc mê. Cô cay đắng nhận ra rằng đây không phải là một cơn ác mộng

cho dù cô ngàn lần muốn thế.

- Anh gây ra tất cả những chuyện này. Anh đã gây ra tất cả những chuyện này. – Vĩ lặp đi lặp lại. – Anh làm thế để làm gì?

- Để bịt miệng những kẻ lắm chuyện. Nếu ở vào địa vị tôi, cô có sẵn sàng đánh mất tất cả mọi thứ không? Hả, trả lời tôi đi.

- Anh bịt miệng họ để làm gì? Họ có biết gì đâu. Tôi có biết gì đâu. Tôi có biết anh làm gì đâu. – Vĩ thổn thức. Cô thấy mình sắp ngất, sắp ngã lăn xuống đất và không bao giờ có thể tỉnh dậy được nữa.

- Không biết ư? Thế cô lọ mọ từ thành phố về đây rồi lại chui vào trong hang làm gì?

Vĩ tròn mắt ngỡ ngàng. Cái hình người trước mặt cô trở nên méo mó qua làn nước mắt.

- Nghĩa là… anh đã giết người phụ nữ đó? Cô ta là ai?

- Là ai à? Chẳng lẽ cô không biết, là mẹ đẻ của thằng con trai yêu quý của cô. – Lưu nói bằng giọng kịch tính như thể người kể chuyện trên đài phát thanh đang đến đoạn cao trào.

Có lẽ Thiên Lôi hiện hình trước mặt Vĩ cũng không làm cô sốc hơn thế. Vĩ cố gắng sắp xếp lại từ ngữ trong trí óc.

- Trời ơi, nhưng tại sao mới được chứ? Cô ấy đã làm gì?

- Làm gì ư? Làm cái điều quái ác như cô đang làm. Cô ta muốn ngáng đường tôi. Mẹ kiếp. Bọn đàn bà khốn kiếp.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. – Vĩ thì thầm và lùi dần lùi dần như muốn tránh xa một căn bệnh dịch.

Lưu cũng bắt đầu dịch chuyển theo cô. Hắn từ tốn tiến từng bước như loài hổ rừng đã nhìn thấy hươu con. Vĩ lùi dần cho đến khi lưng cô chạm vào vách núi đá.

- Anh nhẫn tâm giết cả vợ mình. Anh điên rồi. Anh đã bị quỷ ám.

Lưu cười khan.

- Tôi không giết cô ta. Chỉ là nhỡ tay thôi. – Lưu phác một cử chỉ kiểu vừa gạt một người ngã xuống đất. – Thái dương cô ta đập vào đá. Đúng chỗ hiểm. Một sự không may thôi.

- Nhưng cô ấy đã làm gì? – Vĩ rên lên. – Tại sao cô ấy lại biết cái trang trại này?

- Anh không yêu cô ta. – Lưu thoắt đổi giọng như một nghệ sĩ sân khấu cùng lúc đóng hai vai. – Anh chỉ yêu mình em.

Lưu dang tay về phía trước.

- Quên chuyện này đi nhé. Chỉ là một sự không may thôi, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, chúng ta còn có bé Bảo.

Phút chốc, Vĩ thấy cơ thể mình trôi đi như không trọng lượng. Cô đang trong một cơn ác mộng thôi mà. Trong cơn mộng điều gì cũng có thể xảy ra. Chẳng đã có lúc cô mơ thấy mình đánh đập bé Bảo tàn nhẫn đó sao, để rồi khi thức dậy cô thấy lòng mình đau đớn và ngay lập tức ôm chặt nó vào lòng. Cô chậm chạp nhích vài bước về phía Lưu. Hai tay anh vẫn dang ra chờ đón.

- Anh vẫn yêu em cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Hôm trước anh đã nói với em điều đó rồi còn gì. Cho dù biết rõ quá khứ của em, anh vẫn không thay đổi, đúng không nào. Anh không yêu cô ta. Anh chỉ yêu mình em thôi. Nào.

Vĩ tiến dần từng bước, hệt như lúc lùi lại. Cô quẹt nước mắt. Đôi mắt cô đã nhìn thấy rõ ràng hơn. Cánh tay đang chảy máu của Lưu đang dang ra, nhưng trên bàn tay anh ta vẫn cầm con dao làm bếp của cô. Vĩ kinh sợ lùi trở lại vách đá như thể đó là một nơi ẩn nấp rất đỗi an toàn. Cô thấy lời lẽ của Lưu còn ghê sợ hơn cả khi anh ta đang hùng hổ đuổi theo cô trong bóng tối.

- Tôi ghê sợ anh.

- Phải, cô ghê sợ tôi, trong khi tôi không ghê sợ cô như tất cả những người khác vẫn đang ghê sợ cô.

- Anh giết ngần ấy mạng người. Anh không còn là con người nữa.

- Tôi buộc phải làm thế. – Đến lượt Lưu gào lên. – Tất cả bọn chúng dồn tôi đến bước đường cùng. Cô tưởng tôi thừa thời gian nên lấy đó làm việc tiêu khiển đấy hả.

- Anh đã giết cả cô gái kia nữa. – Vĩ thì thầm buộc tội.

- Đứa nào? – Lưu ngơ ngác rồi chợt hiểu ra. – Tôi không giết cô ta. Cô ta tự lấy dây treo cổ. Cô ta tự treo cổ để ngáng đường tôi. Lũ đàn bà khốn kiếp.

- Anh không còn chút tính người. Tại sao tôi lại không nhận ra điều đó sớm hơn chứ? Anh quả là một kịch sĩ đại tài. Anh che mắt tất cả mọi người.

- Tôi không còn tính người ư? – Lưu cười sằng sặc rồi tắt ngay. – Nếu không còn tính người, tôi đã vứt xác cô ta xuống vực rồi, như vậy sẽ chẳng còn chút dấu vết nào hết. Tôi tha hồ rảnh tay, việc gì phải bày đặt ra mấy trò giết chóc nữa. Nhưng tôi vẫn còn thương xót cô ta, cho nên mới đặt xác cô ta trong hang, coi như đó là một mồ chôn vĩnh cửu tuyệt đẹp. Còn gì hơn thế. Ở đời ai chả một lần chết, không trước thì sau.

- Hóa ra tình thương của anh là như thế. Anh sợ việc làm của mình sẽ bị phát hiện. Anh lo cho mạng sống của mình, nhưng lại nói rằng người khác chết thì có đáng gì. Anh làm tôi ghê sợ. Tránh ra cho tôi đi.

- Đi ư? Cô cho rằng cô có thể tránh xa khỏi tôi ư?

Vĩ chợt nhớ ra một thực tế kinh khủng mà cô đang đối mặt. Phải rồi, làm sao cô có thể dễ dàng lấy xe mà phóng ra khỏi Trại Hoa Đỏ như vừa hoàn tất một chuyến picnic sau tất cả những gì mà cô đã chứng kiến. Những câu nói của Lưu lặp lại văng vẳng “Để bịt miệng những kẻ lắm chuyện… Cô ta muốn ngáng đường tôi”. Hình ảnh bộ xương khô xác nằm cô độc trong hang núi âm u quay trở lại. Rồi kết cục của cô cũng sẽ giống hệt bộ xương đó, giống hệt người đàn bà khốn khổ đã từng là mẹ của con trai cô. Hoặc cô sẽ phải tự kết thúc mọi chuyện bằng cách mà cô gái cuối cùng của dòng họ Quách đã làm. Cô không có một sợi dây. Trong tay cô chỉ còn chiếc đèn pin vô dụng khi trời đã sáng. Cô liếc nhìn miệng vực. Sương mù vẫn bao

bọc mặt đất khiến vực thẳm trông cũng bằng phẳng như đất liền. Nó không hề đáng sợ. Cô chỉ nhắm mắt và bước một bước chân. Thế là xong.

- Hãy quên chuyện này đi nhé. Rồi chúng ta bắt đầu lại từ đầu. – Lưu lặp lại.

Nếu cô lao vào vòng tay của hắn và gật đầu đồng ý, thì có thể lắm, cả hai sẽ tìm bé Bảo và trèo lên xe, phóng thẳng về thành phố. Những xác chết này sẽ vĩnh viễn vùi trong đá núi và rừng thẳm. Lao vào vòng tay của hắn. Mới nghĩ đến đó, Vĩ đã thấy ruột gan cuộn lên như say sóng. Cô muốn tuột hết những chất đang có trong dạ dày ra ngoài cho dễ chịu nhưng dạ dày cô trống không. Vĩ nghiến răng.

- Tránh ra cho tôi đi.

- Đâu có dễ dàng thế cưng. – Lưu nhếch mép.

- Anh là một kẻ khôn ngoan, xảo trá nhưng đôi lúc cũng đãng trí thật. – Vĩ cố nén nỗi sợ hãi để mỉm cười giễu cợt. – Cảnh sát Phan Đăng Bách, ông khách vàng của anh đang trên đường đến đây và không lẽ anh lại muốn giết nốt anh ta chứ.

- Con khốn kiếp. – Lưu gầm lên. – Mày đã nói gì với nó?

- Nói tất cả rồi. Chẳng có gì là anh ta không biết.

Trong tích tắc, Vĩ thấy cổ họng mình bị xiết chặt. Lưu không còn là một con người điềm đạm như bình thường. Hắn đã hóa thành con thú chỉ biết say mồi. Mắt Vĩ hoa lên. Cô cố gắng mở to mắt nhìn mọi vật lần cuối trên thế gian này. Nhưng hình ảnh cuối cùng mà cô muốn lưu giữ là khuôn mặt của bé Bảo chứ không phải Lưu, một đôi mắt đỏ kè đang trợn ngược dưới lớp tóc ướt bết rũ rượi.

Bất thình lình cô thấy họng mình được lỏng ra và bàn tay gọng kìm biến mất. Cô ho sặc sụa và loạng choạng suýt ngã. A Bằng. Ông ta xô vào Lưu để giải thoát cho Vĩ. Nhận ra ông ta, Lưu như phát điên hoàn toàn. Hắn xô mạnh ông già vào vách đá. Vầng trán già nua đập vào vật cứng bất động. Tức thì, cô nghe thấy có tiếng kêu thét thảm thiết.

- A San, mày đã giết chết bố mày rồi. – Bà Miến lao vào Lưu cũng với dáng điệu rồ dại không kém. – Mày là quỷ dữ. Mày không phải là con tao nữa.

Vĩ trở nên ngơ ngẩn. Cô cũng bắt đầu sắp phát điên. Bà ta nói tiếng Việt. Bà ta biết nói tiếng Việt. Hơn nữa bà ta còn nói gì nhỉ? A San? A San nào? Lưu là con hai người này? Thế là thế nào?

Lưu lồng lên. Hắn gạt bà già ngã lăn quay ra đất và chộp lấy con dao.

- Tất cả đứng yên. – Một giọng nói trong trẻo và run rẩy cất lên.

Vĩ ngước lên triền dốc. Bé Bảo đang đứng đó, thân hình nhỏ bé cố nâng cao khẩu súng săn của A Cách và khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Tất cả đứng yên. Động đậy tôi bắn. – Giọng nó cố hét to cho dõng dạc song âm điệu hơi bị méo đi.

- Bảo, con. – Lưu mỉm miệng cười. – Đưa súng đây cho ba. Trẻ con không được nghịch súng, nguy hiểm lắm.

- Không. – Bé Bảo run run. – Tất cả giơ tay lên.

- Không được thế. Con đưa súng đây cho mẹ nào, Bảo.

- Không, đừng đưa cho cô ta. – Lưu gằn giọng. – Người này không phải mẹ con. Cô ta luôn không ổn định thần kinh và đã có lúc cầm dao định giết con. Chính con cũng chứng kiến rồi còn gì. Đưa súng đây cho ba nào. – Lưu cố nén giọng nhẹ nhàng như người dạy thú.

- Đấy là mẹ của con. – Bé Bảo nấc lên.

- Không phải. Tất cả đều biết rằng cô ta chỉ là mẹ kế của con. Ba muốn tìm một người về để con có mẹ, nhưng cô ta đã không làm tròn phận sự của mình. Cô ta luôn ghét bỏ con và đã có lúc ép ba phải đưa con đi chỗ khác.

- Không phải thế. Mẹ yêu con, con trai của mẹ. – Vĩ cũng chảy nước mắt. – Mẹ yêu con hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

Mắt cô nhòe đi. Cô chỉ thoáng thấy một cái bóng nhỏ bé chạy về phía mình và rồi một cái bóng thứ hai, to lớn, hung ác chộp lấy khẩu súng trong tay bé Bảo. Lưu cười ha hả.

- Tất cả lũ chúng mày đều muốn dồn ép tao. Chúng mày đều là người thân của tao, mà muốn dồn ép tao như kẻ thù. Liệu tao còn có thể thương chúng mày được nữa hay không.

Lưu hướng thẳng họng súng săn vào mặt Vĩ. Cô ngồi thụp xuống ôm chặt lấy bé Bảo, rồi nhanh như cắt, cô nắm một đám cát trộn đá răm hất vào mắt kẻ đang cầm súng. Bị bất ngờ, Lưu buông một tay để dụi mắt. Nhân cơ đó Vĩ xô vào giằng lại khẩu súng. Lưu lùi lại để tránh và không ngờ rằng đám sương mù phản trắc đã giăng một chiếc bẫy thiên nhiên tuyệt hảo. Lưu bị trượt chân, nhưng phản xạ sinh tồn đã khiến hắn túm được một đám rễ chìa ra từ miệng vực.

- Kéo anh lên, Vĩ. – Hắn hét lên.

Vĩ cũng nhanh chóng chụp được một tay hắn nhưng sức vóc nhỏ bé của cô không thể nào lôi được một thân hình nặng bảy chục ký lên khỏi miệng vực. Bà Miến cũng xô lại để giúp cô một tay nhưng đám rễ cây ở dưới thấp, cánh tay nhỏ bé của bà còn một quãng nữa mới với tới được.

- Nhanh lên. – Lưu gào lên hoảng loạn, đôi mắt kinh hoàng ngước lên nhìn Vĩ. – Anh sắp tụt xuống rồi đây này. Em không để anh chết chứ.

- Tôi đang cố đây. – Vĩ cũng gào lên.

Cô cảm thấy bất lực vì sương đêm khiến bàn tay của cả cô lẫn hắn đều trơn tuột.

- Tôi sắp tuột tay rồi. – Vĩ thì thầm.

- Cô muốn tôi chết. Tôi biết mà. – Hắn rít lên.

- Tôi không thể giữ được nữa. – Những móng tay Vĩ bấu chặt vào da thịt hắn.

- Cô không được…

Lưu chưa nói hết câu, bàn tay hắn đã lìa khỏi tay Vĩ. Ánh mắt hắn thoắt trở nên tuyệt vọng như mắt người hấp hối. Và chưa đầy một phần nghìn giây, ngay cả đôi mắt ấy cũng đã tan biến trong sương mù sâu thẳm.

Chương 35: Truyền thuyết

Họ đang ngồi trong xe của Bách. Hai đứa trẻ ngủ gà gật trên băng ghế sau. Sau một đêm sương mù, thế nào hôm sau trời cũng nắng gắt. Mặt trời chiếu xuyên qua kẽ lá khiến những bóng lốm đốm vàng rực rỡ in bóng xuống con đường rừng. Họ đã băng bó cho A Cách và để anh ta nằm nghỉ trong ngôi nhà gỗ quen thuộc. A Cách chỉ bị vết thương phần mềm, tuy hơi sâu nhưng không nguy hiểm. Chính con Lucky đã dẫn trưởng bản đi tìm anh ta trong hang núi đá. Còn A Bằng cũng hồi tỉnh sau cú ngất vì va đập mạnh. Không thêm một xác chết nào ở Trại Hoa Đỏ nữa.

Bách cho xe chạy rất chậm dù trời quang đãng và con đường mòn xuyên rừng không có chiếc xe thứ hai nào. Vĩ ngồi ghế trước. Cô chống tay vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Đôi mắt bất động.

- Toàn bộ câu chuyện này là thế nào? – Cuối cùng Vĩ cũng mở lời.

- Trần Hoàng Lưu tên thật là San, A San, con trai ruột của ông bà Miến và A Bằng. – Bách chậm rãi, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Hơn 30 năm trước, anh ta bị bắt cóc khỏi bản. Đó là vụ mất tích trẻ con đầu tiên trong cái bản kỳ lạ này. Một người đàn ông gốc Chăm theo đạo Hồi đã mua lại anh ta từ tay lão thầy mo. Tất nhiên sau này anh ta biết điều đó, nhưng chẳng lấy gì làm oán hận mà thậm chí còn biết ơn lão ta nữa. Người kia là một thương gia giàu có, song gần cuối đời lại bị mù lòa. Ông ta có một xưởng đánh bắt và chế tác ngọc trai. Riêng chuyện vì sao ông ta mua lại đứa trẻ trong khi biết rõ nó bị bắt cóc thì tôi không được biết. Có thể ông ta không có con trai, hoặc giả ông ta đã “đặt hàng” trước với lão thầy mo vì một lý do nào đó. Nhưng trên danh nghĩa, Lưu đã được ông ta nhận làm con nuôi. Anh ta theo họ Trần, được ăn học tử tế và sau đó quản lý một phần công việc kinh doanh của nhà họ Trần để giúp đỡ người cha nuôi đã không còn nhìn thấy ánh sáng. Năm ngoài 20 tuổi, anh ta bắt đầu gian dối trong việc xử lý doanh thu. Ông già biết được, đã vô cùng giận dữ và tuyên bố từ đứa con nuôi vô ơn. Anh ta ra khỏi nhà họ Trần, bí mật mang theo một số tiền bạc và cô con gái ruột của ông ta… chính là mẹ đẻ của bé Bảo.

Qua chiếc gương hình bầu dục, Vĩ nhìn thấy Bảo nằm ngoẹo cổ trên gối. Bi Nốt ruồi lại ngoẹo cổ lên đùi cậu. Hai khuôn mặt ngủ say đến không biết trời đất là gì. Vĩ thở dài.

- Anh ta vẫn nói với tôi rằng mẹ nó đã bỏ đi theo một thằng cha nào đó ở nước ngoài mà không hề gửi lại một tin tức gì.

Bách nhún vai.

- Sau đó, anh ta chuyển sang một thành phố khác, từ buôn bán nhỏ lẻ chuyển sang kinh doanh lớn, thành đạt, và rồi thời điểm đó, anh ta làm quen với cô.

Vĩ tròn mắt. Dường như con người này biết tất cả mọi thứ.

- Sao chuyện gì anh cũng biết vậy? Anh còn biết chuyện gì nữa?

- Tôi đã về quê của cô, đã nói chuyện với mẹ cậu Khang và đứng trước cửa ngôi nhà cũ ở cuối làng.

Vĩ nhắm nghiền mắt hãi hùng. Cô như đang say xe và phải bíu lấy ô cửa để lấy lại cân bằng.

- Nghĩa là… anh biết tất cả rồi, và anh cho rằng chính tôi đã làm những việc ấy?

- Rất tiếc là đã có lúc tôi buộc phải kết luận như vậy. Tôi không còn bất kỳ chứng cớ nào khác ngoài những bằng chứng hiển nhiên mà cô đều liên quan. Tôi đã phải tiếp xúc với cả Đào Lam Thúy, bạn học cũ của cô.

- Cô ta đã nói gì? – Vĩ cắn chặt môi.

- Cô ta cho rằng cô đã chủ động quyến rũ Phạm Văn Sương. Và sau khi bị cô ta bắt gặp, cô không giữ được bình tĩnh nên đã tấn công cô ta. Nhưng tôi không tin điều đó. Tôi đã phỏng đoán rằng có thể gã Sương là kẻ đã…

- Hắn đã tấn công tôi. – Vĩ ngắt lời. - Hắn muốn ép tôi làm việc đó. Đào Lam Thúy bắt gặp và hiểu lầm. Cô ấy nổi cơn ghen và lấy dao dọa tự tử. Tôi giằng lấy con dao nhưng cô ta kiên quyết giữ lại, vô tình mới đâm trúng bả vai.

- Tại sao cô không giải thích điều đó cho hiệu trưởng?

- Anh nghĩ rằng người ta có tin tôi không. – Diên Vĩ thở dài. – Cô ta có bằng chứng về… về quãng thời gian tôi đã lưu lại bệnh viện. Cô ta khẳng định rằng bệnh cũ của tôi lại tái phát, sẽ không đảm bảo an toàn cho các bạn đồng học nếu tôi vẫn còn ngồi chung với họ.

Cả hai yên lặng hồi lâu. Bách chăm chú lái xe như thể giao thông đang vào giờ cao điểm. Mãi sau anh mới tiếp tục.

- Quay trở lại câu chuyện của Trần Hoàng Lưu. Cách đây vài ngày, trong một lần công tác, tôi đã tình cờ nhìn thấy bức ảnh của Trần Đàm Anh. Đôi mắt một mí của cô ấy gợi cho tôi một hình ảnh quen quen, nhưng tức thì tôi chưa thể nhớ ra được. Ngay từ lần đầu gặp bé Bảo, tôi đã cho rằng nó không giống bố cũng chẳng giống mẹ.

Bức ảnh lồng khung kính bị vứt chỏng chơ trong căn nhà kho trên tầng áp mái của một quán bar. Không ai vứt xó một bức ảnh đẹp như thế trừ phi chủ nhân của nó đã chết. Trong nhà kho còn có một bàn thờ Hồi giáo cũ kỹ không người thờ cúng. Tôi đã tìm ra được người chủ đầu tiên của ngôi nhà. Anh ta chỉ là một người họ hàng của nhà họ Trần. Sau khi Lưu và vợ cũ của anh ta chuyển đi nơi khác, ông Trần Huỳnh vẫn sống một mình. Vài năm sau thì ông ta chết. Ông ta di chúc lại toàn bộ của cải cho vợ chồng Trần Hoàng Lưu, trừ ngôi nhà để lại cho người cháu trưởng họ để làm nơi thờ tự. Tiếc rằng anh ta cũng là kẻ hám tiền nên đã bán phắt ngôi nhà sau khi được thừa kế. Và trong di chúc, ông Trần Huỳnh có ghi lại nơi chôn rau cắt rốn của Trần Hoàng Lưu. Trước đó, ông ta đã cất công tìm đến tận bản này để xác minh xem bố mẹ anh ta còn sống hay đã chết. Có lẽ ông già Trần Huỳnh ân hận vì đã dứt anh ta ra khỏi bố mẹ đẻ của mình.

Vì số của cải thừa kế mà Trần Hoàng Lưu nghiễm nhiên trở thành tỷ phú. Hơn nữa, công việc kinh doanh của anh ta cũng phát đạt. Vì tên cha sinh mẹ đẻ của Trần Hoàng Lưu là A San nên tên cúng cơm trong nhà của anh ta cũng là San. Người cháu của ông Trần Huỳnh cho biết đã gặp San vài lần hồi anh ta còn nhỏ, nhưng không nhiều. Tôi vẫn cho rằng chuyến công tác đó là một sự may mắn, như thể

định mệnh đã dẫn dắt tôi đến căn nhà ấy, trèo lên cái tầng áp mái ấy và chạm tay vào bức ảnh ấy.

Những người theo đạo Hồi không nhiều, nên tôi thấy nghi hoặc khi bắt gặp một bàn thờ kiểu Hồi. Tôi đã bỏ ra hai ngày để tìm kiếm và cắt dán những thông tin gắn liền giữa ông Trần Huỳnh, cô Trần Đàm Anh, San và chủ trang trại Trần Hoàng Lưu. Trước đó, nhờ cuộc gọi của bé Bảo, tôi đã tìm được bộ xương trong hang. Tôi bí mật lấy một mẩu xương răng và xương ống tay gửi về phòng giám định ADN. Kết quả cho thấy đó là bộ xương của một phụ nữ khoảng 24 tuổi, chiều cao 1m62, có răng khểnh… hoàn toàn khớp với những miêu tả về Trần Đàm Anh.

Khuôn mặt Diên Vĩ thả vào vô định như không hề nghe thấy những diễn giải của Bách. Đầu óc cô còn mải đuổi theo những suy nghĩ gì, Bách chịu không đoán ra được, nhưng anh vẫn cất giọng đều đều.

- Hôm ngồi trong văn phòng của Lưu, tôi đã tình cờ nhìn thấy một chiếc xe màu đen, giống hệt chiếc xe dường như đã cố tình đụng cho tôi lao xuống vực trong lúc tôi đang trên đường đến Trại Hoa Đỏ. Tôi đã đi thang máy từ tầng 20 xuống sảnh, chỉ sợ rằng không kịp nữa. Nhưng may mắn là chiếc xe đang đỗ ở một tiệm rửa xe gần đó. Tôi tìm gặp chủ xe, nhưng anh ta chỉ là người lái xe thuê. Anh ta lái xe cho Trần Hoàng Lưu.

Bách ngừng lại giây lát như để sắp xếp lại dữ liệu trong óc.

- Lúc tôi bắt gặp xe anh ta đi ngược chiều lại là khoảng bốn giờ chiều. Từ chỗ đó đến Trại Hoa Đỏ chỉ mất hơn một tiếng, nhưng trước đó cô nói với tôi rằng Lưu đã quay về thành phố từ trưa. Vậy thì trong vòng gần ba tiếng, anh ta đã làm gì?

- Anh ta đã siết cổ Di? – Vĩ thì thầm.

- Đúng vậy. Cô cũng nói rằng Di đã muốn chỉ cho cô xem một thứ gì đó. Đó là một thứ liên quan đến sự chết chóc nhưng lại không phải là một xác chết. Đó chính là bộ xương trong hang. Là một người miền núi ấu trĩ nên Di thấy sợ hãi. Những người dân bản thấy điều gì bất thường đều liên tưởng tới ma rừng. Có thể cô ta tin tưởng cô, nghĩ cô là người hiểu biết nên mới muốn chỉ tận mắt cho

cô xem để cô lý giải tại sao bộ xương lại ở đó. Nhưng cô ta sợ ma rừng biết chuyện bép xép sẽ gây ra sự trừng phạt nên mới không muốn người thứ ba biết chuyện này.

Cô có nói rằng lúc ấy vợ chồng A Bằng đã nhìn cả hai bằng ánh mắt lạ lùng. Qua cuộc thẩm vấn, tôi tin chắc rằng bà Miến đã đi ra ngoài trang trại vào buổi sáng hôm đó và tình cờ nhìn thấy Di đi vào hang đá. Họ hiểu được chuyện gì đang diễn ra, họ biết bộ xương đó là của ai, họ lo sợ cho con trai họ nên đã báo cho Lưu biết. Nhưng họ không ngờ anh ta đã hành động quá mức cho phép. Tôi cho rằng A Bằng không đồng tính với ý kiến của bà vợ. Ông ta muốn chấm dứt tội ác của đứa con bị thất lạc. Đã có lần, tôi tình cờ nhìn thấy hai người bọn họ bước ra từ nhà kính, vẻ như vừa cãi nhau. Đó cũng là lý do khi trung tá Phả thẩm vấn tất cả những người trong trang trại, cả hai đã có thái độ hết sức kỳ quặc: hoảng hốt, sợ hãi và ân hận.

Còn Ráy, có thể sáng hôm ấy cô ta đã đi xuống hầm mộ của ngôi nhà cổ để làm một việc gì đó nên thái độ lúng túng và câu trước không ăn nhập với câu sau.

- Khoan đã. – Vĩ ngắt lời. – Để tới được chỗ bức tượng hình người cụt đầu chỉ có một con đường độc đạo thôi. Nếu anh ta cũng đến đó thì tôi đã phải nhìn thấy rồi.

- Đó không phải là con đường duy nhất.

- …

- Còn một con đường nữa thông từ hang đá ra ngoài bìa rừng và bắt gặp con đường mòn này. Anh ta đã thông thổ ở đây nên thường xuyên sử dụng đường tắt. Sau khi tạm biệt cô để về thành phố, anh ta đã quay trở lại chỗ bức tượng hình người cụt đầu qua lối ngầm trong hang, siết cổ Di một cách dễ dàng và sau đó treo cổ cô ta lên giả làm một vụ tự tử. Sẽ chẳng có ai nghi ngờ gì việc đó nếu như cô không cố công gọi điện để mời tôi đến đây. Sau đó anh ta quay lại lấy xe và lúc đó mới trở về thành phố. Đấy là lý do tại sao mãi đến bốn giờ anh ta vẫn chưa về đến thị trấn.

- Đó chính là lý do. – Vĩ lẩm bẩm. – Lúc trước tôi vẫn chưa hiểu vì sao con dao suýt giết chết A Cách lại có thể phóng ra từ trong hang

trong khi tôi không hề nhìn thấy người nào đi qua cửa hang.

- Đúng vậy, A Cách cũng biết đầu đuôi câu chuyện và đã kể cho trưởng bản nhưng họ lại không biết tiếng Việt. Hơn nữa họ là những người thấp cổ bé họng, họ sợ Lưu, họ sợ ông chủ của họ. Trưởng bản đã nói với tôi một câu mà lúc đó tôi cảm thấy vô cùng rối rắm và khó hiểu “Ma rừng, ngự yên trong thẳm sâu của rừng già, nhưng nó bị người ta lôi kéo. Nó bị người ta chỉ huy làm những việc tàn ác, rồi nó quay sang hành hạ chính người đã lôi kéo nó.”

Tuy nhiên, trong lòng A Cách thì đã nuôi một mối hận lớn. Nhưng quay lại chuyện của A Cách sau. Tôi đã phát hiện ra con đường đó sau khi kiểm tra toàn bộ lòng hang. Trong con đường ngầm rất dài ấy, tôi may mắn tìm thấy một con dao mà kích thước của nó sau đó được giám định pháp y kết luận trùng khớp với vết đâm trên ngực Ráy, ngoài ra còn cả đôi giày với kiểu dáng và số đo giống hệt đôi giày Sương đi ở chân khi chết. Điều đó có nghĩa là gì? Trần Hoàng Lưu đã sử dụng đôi giày ấy để xuống căn hầm mộ, hạ sát Ráy sau khi hắn chứng kiến Sương và Ráy bí mật ra khỏi trang trại vào ban đêm.

Khi nhận được cú điện thoại của cô, có thể hắn đã đoán ra chuyện chẳng lành, hoặc giả hắn là người cẩn thận nên tiên lượng được mọi vấn đề. Hắn chuẩn bị trước một đôi giày giống hệt của gã Sương và tức tốc phi về trang trại. Điều đó chứng tỏ hắn đã tính toán chu đáo mọi việc như kiện tướng đang điều khiển thế cờ. Hắn theo dõi cả cô, cả Ráy và gã Sương. Hắn thấy Sương đi vào trong hang, đó chính là lý do tại sao cô thấy Sương tự dưng biến mất giữa đường, đương nhiên Sương đã biết bí mật chết người của hắn. Sương biết thì Ráy cũng biết. Hắn đi theo cô và Ráy xuống hầm mộ, đâm chết chị ta, nhưng không ngờ Ráy không tắt thở ngay lúc ấy. Chị ta còn cố một chút hơi tàn để nói cho cô biết về “một đứa trẻ bị mất tích”. Chị ta biết Lưu là ai, và những người khác ở trang trại cũng đều biết rõ hắn.

Vĩ hít một hơi dài khó nhọc. Cô đang cố gắng hết sức để nghe toàn bộ câu chuyện kinh khủng này, câu chuyện về một con người mà cô đã ở bên cạnh suốt chừng ấy năm.

- Sau khi giết Ráy, hắn luồn ngược trở lại hang đá và theo lối tắt đi ra con đường này. Hắn vứt dao và đôi giày ở trong hang, rồi chăng một cái bẫy chết người ở ngang đường khiến cho bất kỳ chiếc ô tô đầu tiên nào chạy qua đều sẽ bị cây đè ngang. Một màn kịch tuyệt hảo được tính toán đường đi nước bước một cách cặn kẽ, tỉnh táo và khôn ngoan. Cho dù cảnh sát có vào cuộc cũng sẽ rất khó tìm ra chứng cứ.

Tất nhiên, có thể mới đầu hắn tính rằng sau đó sẽ phải tìm ra cớ để cử Sương về thành phố. Sương không đời nào dám trái lệnh hắn. Chỉ cần không phải chiếc xe của hắn là vật đầu tiên đi qua cái bẫy đó thì mọi sự đều thành công. Không ngờ thằng Sương đã bỏ trốn sau khi phát hiện ra bộ xương và cái xác của Ráy. Sương đoán ra bộ xương đó là ai nên đã vô cùng hoảng sợ. Thằng Sương là kẻ bán trời không văn tự. Hắn chưa biết sợ thứ gì trên đời, nhưng sự thật bày ra trước mắt đã khiến hắn sợ mất mật. Hắn biết rằng chừng nào còn lưu lại trạng trại, chừng đó Thần Chết vẫn còn lơ lửng trên đầu hắn.

- …

- Cuối cùng, sau khi hoàn tất mọi kế hoạch, sau khi chắc chắn rằng nếu cảnh sát hình sự có vào cuộc, mọi hướng nghi ngờ cũng sẽ tập trung vào gã Sương, hoặc chĩa sang cô, hắn quay trở lại sân trang trại, khoanh tay đứng đó và đợi cô trở về.

Vĩ suýt ngất xỉu vì hình ảnh này. Cô nhớ lại lúc Lưu đứng ở sân trại đón cô và cô tuyệt vọng lao vào vòng tay của hắn.

- Trong cái hang đó, tôi cũng phát hiện ra một vài thứ dụng cụ của lão thầy mo nên đoán rằng lão ta đã cất giấu chỗ vàng ở đấy. Lão cũng phát hiện ra bộ xương và muốn dùng đó là vật trao đổi để mặc cả với chúng tôi, mong được giảm án, nhưng có thể Ráy đã nghe được điều đó, hiểu nhầm rằng cái bí mật mà lão đang nắm giữ là căn hầm tàng trữ đồ cổ trái phép. Chị ta mật báo cho Sương và nhận được chỉ thị là phải giết lão để triệt khẩu, không ngờ lại làm lợi cho Trần Hoàng Lưu. Sau đó chị ta tình cờ phát hiện ra chỗ lão giấu hộp vàng, đồng thời phát hiện ra cả bộ xương kia nữa. Chị ta cũng

sợ hãi không kém và nói điều đó cho Sương biết. Đó là một phần nội dung mà cô đã nghe được khi đứng sau căn nhà của Ráy. Lúc đó, có thể chỉ để hù dọa Ráy mà hắn ta khẳng định rằng chính mình đã giết tất cả những người ở Trại Hoa Đỏ.

- Được rồi, nhưng điều quan trọng nhất vẫn là tại sao Trần Đàm Anh lại đến đây và cô ấy đã ngăn cản Lưu chuyện gì để đến nỗi phải chết thảm?

- Đó là cả một câu chuyện dài. – Bách thở hắt ra vì phải tập trung cao độ vào các dữ kiện. – Sau khi được biết về gốc gác của mình. Lưu cũng quay trở lại quê cũ. Anh ta gặp bố mẹ, họ nhận lại anh ta. Điều này có lẽ nhiều người trong bản cũng biết. Trong một lần nào đó, anh ta đã tình cờ nghe được truyền thuyết về lời nguyền của dòng họ Quách. Cô có biết lời nguyền đó là gì không?

- Tôi biết. Đó là đời nào trong nhà ấy cũng phải có một người phụ nữ chưa chồng treo cổ tự vẫn.

- Cô tin vào điều đó hay sao? Điều đó là có thật, tuy nhiên lời nguyền thì hoàn toàn khác.

- …

- Chắc cô cũng biết câu chuyện về cô gái phản bội nhà họ Quách bị trưởng bản đâm chết.

Vĩ gật đầu.

- Cô ta tìm ra kho báu của nhà họ Quách, định trốn đi với tất cả số của cải, nhưng sau đó đã bị ông ta hành hình, hành hình trước toàn thể những người có mặt trong bản để lấy đó làm lời răn. Trước khi chết, cô ta đã đưa ra một lời hứa vô cùng độc địa.

- …

- Nếu bất kỳ kẻ nào muốn tìm ra kho báu, hãy tìm cách chiếm đoạt trinh tiết của một cô gái nhà họ Quách, sau đó dâng cho cô ta linh hồn đã trở thành đàn bà của họ. Linh hồn bất diệt của cô ta sẽ chỉ đường cho kẻ đó đến kho báu khổng lồ kia.

- Anh tin vào lời nguyền đó?

- Tôi cho rằng câu chuyện này là có thật. – Bách không trả lời thẳng vào câu hỏi. – Người trong truyền thuyết là một cô gái cực kỳ thông minh, cho đến tận lúc chết, cô ta vẫn đủ tỉnh táo để nghĩ ra một lời nguyền hoàn hảo nhằm trả thù dòng họ Quách tới tận đời cuối cùng. Và quả điều đó đã trở thành hiện thực. Lời nguyền của cô ta đã ứng nghiệm. Lòng tham của con người là vô tận. Đời kế vị nào của nhà họ Quách cũng đều có kẻ lòng lang dạ sói bên ngoài muốn chiếm đoạt kho báu. Họ tin vào lời hứa. Và còn cách nào khác để đổi lấy lời hứa hẹn kia ngoài việc quyến rũ những cô gái của dòng họ Quách. Những cô gái sinh ra trong dòng họ bị nguyền rủa ấy không hề có tình yêu. Họ bị lợi dụng như một miếng mồi để dâng lên nữ thần báo thù nhằm thỏa mãn những lòng dạ tham lam muốn thay họ Quách làm bá chủ thiên hạ.

Nhưng rồi có lẽ tất cả các cô gái đều nhận ra điều ấy. Họ tuyệt vọng và tự kết liễu cuộc đời mình. Ngoài nỗi đau đớn vì bị lừa dối và phản bội, họ còn tin chắc rằng trước sau gì kẻ kia cũng tìm cách giết chết họ để thực hiện lời hứa. Hơn nữa, vì các đời trước đều xảy ra chuyện ấy nên những cô gái sinh ra ở các thế hệ sau bị ám phải lời nguyền như một thứ tự kỷ ám thị. Họ cho rằng đó là số mệnh đã an bài cho họ, nên không người nào dám chống lại lời nguyền.

Bản chất của con người là tham lam, si mê và mù quáng, nên các cô gái nhà họ Quách vẫn lao vào yêu đương như một con thiêu thân biết trước sẽ xã cánh trước ánh đèn hào nhoáng, và những gã đàn ông bất lương không cùng dòng họ vẫn ngày đêm săn đuổi họ nhằm đổi lấy kho vàng. Nữ thần báo thù đã mỉm cười đắc thắng, khi đánh trúng vào lòng tham truyền kiếp của con người.

- Tại sao một người như Lưu lại có thể mù quáng mà tin vào điều đó?

- Nếu là cô, sau khi nghe tôi kể về truyền thuyết đó, cô có tin không?

- Tôi không quan tâm. – Vĩ trả lời ngay trong vòng một phần nghìn giây.

- Đúng thế. Tôi cũng vậy, tôi không biết câu chuyện đó đúng hay sai, chỉ vì tôi không quan tâm. Không phải tất cả chúng ta đều tin vào điều đó, song cũng không phải tất cả chúng ta đều không tin vào lời nguyền, và Lưu là một người trong số ấy. Anh ta giàu có. Số tài sản của anh ta khiến bất kỳ người nào đều thèm muốn, nhưng anh ta còn tham vọng nhiều hơn thế, giống như trưởng bản họ Quách, ông ta đã làm đầy thêm kho báu của mình bằng các cuộc chinh phạt liên tiếp.

Trần Hoàng Lưu thấy mình may mắn vì cô gái cuối cùng của dòng họ Quách vẫn còn sống sót. Anh ta tiếp tục nối gót những người đi trước bằng cách quyến rũ cô ta. Có thể Trần Đàm Anh đã đoán biết ra điều đó, hoặc giả cô ta không biết, cô ta chỉ cho rằng Trần Hoàng Lưu phản bội mình nên đã bí mật đi theo chồng để ngăn cản. Giữa họ xảy ra xô xát và cuối cùng là một kết cục thảm khốc. Trần Hoàng Lưu hợp thức hóa việc vợ mất tích bằng cách dựng nên một câu chuyện phổ biến: vợ bỏ đi theo người tình. Hơn nữa, hai người bọn họ hầu như không còn họ hàng thân thích nên cũng chẳng ai thắc mắc mà làm gì. Bé Bảo còn quá nhỏ, nó thậm chí còn chưa nhận thức được mẹ ruột của mình.

Gió rừng thổi thốc lên khuôn mặt Vĩ đang ướt lạnh. Nước mắt khiến những hình ảnh trước mắt cô nhòe đi. Ở băng ghế sau, hai đứa trẻ vẫn ngủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trước khi rời khỏi trang trại, cô đã phải trao đổi và thuyết phục chúng một hồi về việc không thể mang theo con chó về thành phố.

- Nó là loài động vật hoang dã, không giống chó nhà. Nếu mang nó ra khỏi rừng, nó sẽ chết.

Nghe thấy từ “chết”, bé Bảo im bặt, không dám ho he gì nữa. Một đứa trẻ vừa bước qua tuổi lên bảy đã nhận thức được đầy đủ ý nghĩ của từ chết chóc. Điều đó khiến Vĩ cảm thấy xót xa.

- Tôi đã tìm thấy một nhúm tóc buộc chỉ đỏ trong hòm quần áo bỏ lại của cô gái. – Bách tiếp tục. – Đấy là một biểu tượng của tình yêu. Nhìn kỹ thì hai nhúm tóc có màu sắc khác nhau. Một túm màu hơi nâu hạt dẻ và một túm tóc đen nhánh. Tôi chưa gặp cô gái kia,

nhưng tôi chắc túm tóc nâu mềm mại là của cô ta, còn nhúm tóc kia… Tôi có thể đoán biết được tình cảm của A Cách dành cho cô gái ấy, nhưng tiếc rằng anh ta không có tóc. A Cách để đầu trọc. Tôi phỏng đoán rằng phần tóc còn lại là của Trần Hoàng Lưu và đã cho làm xét nghiệm ADN để tìm chứng cứ nhưng xem ra bây giờ điều đó không còn cần thiết nữa.

- Dường như trước đó cô ta và A Cách đã có tình cảm sâu nặng, nên sau khi bị phản bội, anh ta trở nên tuyệt vọng và thù địch. Vào cái đêm trước khi cô gái treo cổ tự vẫn, tôi vô tình kể cho Lưu chuyện đã bắt gặp A Cách và cô ta trong ma trận. Có thể vì lo lắng cho kế hoạch của mình mà tối hôm đó Lưu đã tìm gặp cô gái ấy. Anh ta đã đe dọa, đã gây sức ép, và điều đó đẩy cô gái đến bước đường cùng. A Cách đã chứng kiến tất cả. Anh ta căm hận Lưu và bỏ công tìm hiểu, vì thế mà biết sự có mặt của bộ xương vô chủ trong hang đá. Có thể đoán được nguy hiểm sẽ xảy ra với tôi nên vào lúc cuối cùng, A Cách đã đuổi tôi ra khỏi cái hang đó. Anh ta muốn báo cho tôi kẻ chủ mưu của tất cả các vụ án mạng trong Trại Hoa Đỏ nhưng không biết phải giải thích bằng cách nào khi mà chúng tôi chỉ có thể giao tiếp với nhau bằng ngôn ngữ cử chỉ.

- Có lẽ vậy, nhưng biết đâu trước đó anh ta đã bị Trần Hoàng Lưu uy hiếp đến độ không dám hé răng cho cảnh sát về bất cứ thông tin gì khi được thẩm vấn.

- Nhưng có một điều khiến tôi chưa hiểu. Trước sau, tất cả đều công nhận rằng mảnh đất này là do Sương tìm ra.

- Đó là một sự trùng hợp kỳ lạ. Theo cách nói của mẹ tôi là sự ngẫu nhiên của định mệnh. Trong lúc phải mất thời gian đi lại và chưa biết cách nào để thực hiện được “điều ước” của mình thì Lưu nghe Sương kể về một miếng đất tuyệt đẹp mà hắn vừa tìm thấy.

Sương đã quen Ráy từ trước trong những phi vụ buôn bán nho nhỏ và hắn cũng bắt đầu nghe phong thanh về một kho báu trong truyền thuyết. Không như Lưu, hắn bắt tay vào dò tìm bằng cách thực tế hơn. Hắn đã tìm thấy tấm bản đồ kho báu trong căn hầm mộ bí mật, và sau đó thuyết phục Lưu mua miếng đất ấy xây trang trại,

thực chất là để hắn có cơ sở tìm kiếm. Rõ ràng cả Lưu và hắn dựng ra cái trang trại này vì một mục đích chung mà đôi bên đều đinh ninh rằng chỉ có mình mình biết. Nhưng có lẽ cô gái kia đã ngộ ra được bản chất của người tình nên đành làm cái việc mà những bà cô chưa chồng các đời trước đều phải làm: tìm một sợi dây treo cổ.

Vĩ nhớ lại ánh mắt hờn oán và thù địch mà cô gái đã dành cho cô ngay từ lần gặp đầu tiên. Cô ta ghen tuông. Cô ta uất ức vì bị lừa bịp. Cô ta cay đắng cho số phận những người con gái của nhà họ Quách, trong đó có cả mẹ cô ta, và cuối cùng cô ta cũng đành nhanh chóng kết thúc cuộc đời mình. Việc các chủ nhân của ngôi nhà đá ong thứ chín không chịu chuyển đi cũng là một màn kịch tinh vi đã được Lưu tính toán từ trước.

- Đương nhiên, sau đó Lưu hoàn toàn thất vọng vì toàn bộ kế hoạch của anh ta bị đổ bể, anh ta giục giã cô về thành phố vì chẳng còn gì để lưu luyến ở đây nữa. Lẽ ra, sau lễ khánh thành, sẽ không có thêm một xác chết nào nữa nếu như em họ của cô gái bạc mệnh ấy, con người sống trong sự dở tỉnh dở mê không gào toáng lên cái sự thật rằng chính chủ Trại Hoa Đỏ đã giết chị anh ta. Đó là một cách nói ẩn dụ. Lưu không ra tay làm điều đó nhưng việc làm của hắn cũng đã coi như một hành động bức tử và tiềm ẩn hành vi tội ác, vì trước sau gì hắn cũng sẽ tìm cách giết cô gái ấy.

Lưu lo ngại rằng câu chuyện sẽ bị đào xới lên, nguồn gốc cúa mình sẽ lộ ra, sự vụ nhỡ tay giết vợ cũng sẽ bị lôi ra ánh sáng nên tốt nhất là làm cho kẻ điên khùng kia ngậm miệng lại. Có lẽ hắn nghĩ đơn giản rằng mạng sống của một kẻ dở dở điên điên cũng chẳng đáng gì nên việc xô anh ta xuống vực cũng dễ như trở bàn tay. Tất nhiên ông bà Miến và A Bằng biết tường tận mọi việc nhưng họ không đang tâm tố cáo chính con đẻ của mình.

- Đó là lý do mỗi lần nhìn thấy tôi, cả hai đều tỏ ra sợ hãi và lúng túng. – Vĩ vẫn chưa hết bàng hoàng khi lắp ghép hình ảnh họ là ông bà nội của con trai cô và… đã có lúc, cô là con dâu của họ. Cô nhớ lại sự chăm sóc sốt sắng của bà Miến khi cô bị ngất và được đưa về trang trại, rồi những cử chỉ âu yếm mà họ dành cho bé Bảo. – Thật kỳ lạ. Cuộc đời này thật quá kỳ lạ.

- Đó là toàn bộ câu chuyện. Không phải con người ta sinh ra đã là kẻ sát nhân, nhưng lòng tham mù quáng và tính ích kỷ lo giữ thân thế cho mình đã khiến anh ta phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác, cho đến khi biến thành một tên đao phủ máu lạnh. Những tên tội phạm giết người hàng loạt luôn áy náy về lần ra tay đầu tiên, nhưng vì một động cơ nào đó khiến chúng bắt buộc phải tiếp tục hành động thì lần thứ hai, thứ ba và thứ n, chúng sẽ thản nhiên kết thúc mạng sống của người khác mà không ghê tay.

- Nhưng rút cục là cái kho báu mà hàng trăm người đã chết vì nó, cái kho báu ấy… nó có thật hay không?

Bách đột ngột dừng xe. Anh rút từ trong túi một miếng da thuộc cũ kỹ và bẩn thỉu. Anh trải rộng nó lên vô lăng.

- Đây là thứ mà tôi đã tìm thấy khi chúng tôi phát hiện ra xác chết của Ráy. Chị ta đặt nó lên ngực mình chỉ trước khi tắt thở nên Lưu đã không phát hiện ra nó. Có lẽ Ráy không muốn kho báu huyền thoại vĩnh viễn bị chôn vùi mà không ai được hưởng.

Vĩ chăm chú nhìn vào cái hình chữ nhật màu đen chính giữa tấm bản đồ.

- Nó là có thật. – Bách nói khẽ. – Lời nguyền cũng là có thật. Lòng tham và sự mù quáng của con người đều có thật. Lời nguyền không phải huyền thoại mà do chính con người sau này gây ra. Vì thế, cô có đồng ý nếu chúng ta chấm dứt toàn bộ những câu chuyện này?

Vĩ khẽ gật đầu. Bách mở cửa xe, lấy ra chiếc bật lửa và xòe mạnh. Ánh lửa màu vàng cam nhợt nhạt gần như không nhìn thấy được dưới ánh mặt trời. Nó khó nhọc nhấm đen dần đen dần vào một góc tấm da thuộc, rồi bất ngờ, sau một cơn gió rừng kỳ lạ, ngọn lửa yếu ớt thốc lên và rừng rực như đang trong cơn thịnh nộ. Trong phút chốc, tấm bản đồ cháy rụi. Trên mặt đất chỉ còn lại một hình vuông nhăn nhúm, đen thui. Vĩ lấy chân đá nhẹ, hình vuông mủn ra rồi chỉ trong nháy mắt, gió đã cuốn ngàn vạn mảnh tro tàn len ngóc ngách khắp từng hốc cây bụi rậm. Bách đứng yên, mắt nhìn theo những vẩn tro cuối cùng bay khuất vào âm u bóng tối của rừng già rồi mới

chui vào xe. Anh khởi động và nhấn ga. Bé Bảo giật mình gọi mẹ rồi lại ngủ thiếp đi.

- Ban nãy anh nói rằng bé Bảo chưa nhận thức được mẹ ruột của mình, không phải thế đâu. Khi tôi mới gặp Bảo, nó đã biết chơi trò Rồng rắn lên mây. Tôi không phải là người dạy cho nó chơi trò ấy, Lưu lại càng không, vậy thì tại sao nó biết, còn ai dạy cho nó ngoài mẹ ruột của nó.

Ráy đã từng nói nhiều câu kỳ dị "Cho dù cô không có được thứ cô muốn, nhưng biết đâu… đó lại là điều hay". Đó là lời tiên đoán về đứa con trong bụng cô, mà đến giờ cô mới hiểu được ý nghĩa của nó. Nhưng chị ta cũng nói "Có những thứ cô không muốn, nó vẫn ở bên cô. Còn những thứ cô khao khát, vĩnh viễn cô không bao giờ có được." Vế đầu là ngụ ý về bé Bảo. Cô rất muốn nói với chị ta rằng ngay cả nhà tiên tri đôi khi cũng nhầm lẫn. Sau những chuyện đã xảy ra, cô càng cảm thấy gắn bó với bé Bảo hơn tất cả mọi thứ trên đời này.

- Có một điều này… tôi muốn hỏi cô. – Bách hơi ngập ngừng.

- Anh cứ nói. – Vĩ nhìn thẳng vào Bách bằng đôi mắt sáng với hàng mi dày rợp.

- Lần cuối cùng gặp Lưu, anh ta có nói với tôi rằng, anh ta phải để bé Bảo lại trang trại vì không muốn nó ở gần cô. Anh ta lo lắng cho sự an toàn của nó, vì đã có lúc anh ta nhìn thấy…

- Tôi cầm dao khi nó đang ngủ chứ gì? – Vĩ nói nốt cái điều mà Bách đang khó diễn tả. – Là vì sau quá nhiều chuyện ở Trại Hoa Đỏ, tôi đã không tự lý giải nổi và trở nên hoảng loạn. Tôi bắt đầu tin vào những thế lực thần bí vô hình như mọi người trong trang trại này. Tôi nhớ có lần Di đã dạy cho tôi cách tạo ra một hình nhân để làm bùa yểm. Chị ta cho tôi một hình nộm nhỏ và nói rằng để tránh bị ma rừng bắt, hãy nhỏ vài giọt máu của mình lên đó, ma rừng sẽ đánh hơi thấy mùi máu mà tìm đến hình nhân thế mạng. Tôi lo sợ cho bé Bảo nên đành lừa lúc nó ngủ để chích một giọt máu ở gót chân.

Vĩ cười ngượng nghịu như người bị bắt quả tang làm điều ngớ ngẩn. Bách nhớ ra cái hình nộm bằng rơm lấm lem vài vết đen từa

tựa máu khô mà anh đã tìm thấy trong chiếc hòm đựng quần áo của Di.

- Còn cậu bé kia, cô định thế nào? –Anh đang nói về Bi Nốt ruồi.

- Tôi sẽ nuôi nó. Bé Bảo không có anh em, nó sẽ rất vui khi có thêm một cậu em trai nữa.

“Cô là người phụ nữ kỳ lạ và tuyệt vời nhất mà tôi từng biết”. Bách đã định nói thế nhưng tính cách khó thổ lộ cảm xúc khiến anh kịp kìm lại. Thay vào đó, anh nói một câu khác.

- Bao giờ cô quay trở lại Trại Hoa Đỏ?

Câu nói hàm ý về một điều mà cả hai đều biết rõ.

- Ngay sau khi cho bé Bảo và Bi Nốt ruồi nhập học ổn định. Tôi muốn sớm đưa cô ấy về bên cạnh cha mình. Cô ấy đã nằm trong cái hang tăm tối đó quá lâu rồi.

Trong xe lại chìm vào im lặng. Bầu trời thoắt chuyển màu âm u như sắp có bão. Hơi lạnh từ rừng già tỏa lan giá buốt. Bé Bảo lại cựa mình.

- Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

Cô quờ tay ra sau vỗ nhẹ lên vai nó. Mắt cô nhòe nước. Những hình ảnh chợt mờ ảo, lay động. Khuất sau những đám cây rừng, những thân người mảnh mai đang di chuyển. Cô nhìn thấy khuôn mặt của người đàn bà thổi sáo trong ngôi nhà cổ, cô gái cầm ngọn đèn bão trong đêm sương mù, người đàn bà áo đen trong những cơn mộng và hàng chục cô gái khác chầm chậm lướt cùng chiều chiếc xe. Vĩ giật mình quệt mắt. Đoàn người biến mất, chỉ còn những bụi hoa đỏ mọc lan bên vệ đường. Cánh hoa xòe nở, căng cứng như lớp váy man di của người vũ nữ. Bách quặt mạnh vô lăng. Họ đã ra khỏi con đường rừng.

Vĩ nhìn vào đồng hồ điện tử trên xe. Cô biết rằng, chỉ còn hai tiếng nữa, họ sẽ về đến thành phố.

Bất thần, điện thoại của Bách rung lên trong túi áo. Anh giảm tốc độ và nhìn vào màn hình. Số lạ.

- A lô?

- …

Đầu dây bên kia u u kéo dài rồi âm thanh nhiễu sóng rú rít như những bóng hồn hoang lạnh đang rủ nhau thoát thai từ vực thẳm. Thốt nhiên, Bách lấy lạnh gáy. Và cả cánh tay anh cũng nổi gai.

- Xin… quay lại… Trại Hoa Đỏ… vừa… chết nữa… - Cuối cùng thì một giọng nói thều thào và lơ lớ cũng cất lên, trộn cùng những sóng âm siêu thực.

Chiếc điện thoại rơi thõng xuống sàn xe khi Bách ngoặt mạnh tay lái 180 độ. Mồ hôi anh vã ra như tắm.

- Chuyện gì, anh Bách? – Diên Vĩ thảng thốt. Thái độ khác lạ của con người mà từ lần gặp đầu tiên cho đến giờ phút này chưa thấy một xáo trộn cảm xúc trên khuôn mặt lạnh lùng và điềm tĩnh khiến ngay tức thì một cơn rùng mình xâm chiếm lấy cô. – Chuyện gì vậy?

- Tôi không biết. Tôi hoàn toàn không biết. – Bách thì thầm. Anh tăng ga và rẽ ngoặt trở lại vào con đường rừng.

Ánh sáng ngoài đường cái dường như lại rời bỏ họ. Rừng sẫm như trời đêm. Và con đường âm u ngút dài trước mặt. Bách liên tục nhìn đồng hồ. Thời gian chưa bao giờ trở nên vô nghĩa và có ý nghĩa như lúc này. Anh đã vượt được nửa khúc đường mòn. Không cần nhìn sang phải, anh cũng biết khuôn mặt người đồng hành đã tái đi như chiều đông sắp bão. Nhưng anh không thể làm yên lòng cô, khi mà chính tâm trạng của anh cũng đang bấn loạn. Bỗng chiếc xe của Bách hơi chao đi. Phải mất vài giây anh mới kịp định thần rằng chiếc xe lạng lái là vì sức gió. Gió rừng. Hay đúng hơn là bão rừng. Một cơn lốc gió đã thổi tung bụi đất khô hanh và lá cây rụng thành một bức màn mù mịt bao lấy kính xe. Bách buộc phải giảm tốc độ. Anh có thể dừng lại cho an toàn nhưng bàn chân vẫn đạp ga như bị thôi miên.

Bách điều khiển tay lái theo cảm tính.

- Anh Bách… - Diên Vĩ hét lên, hoặc cũng có thể cô đang thì thầm.

Rõ ràng đầu óc Bách đã tê liệt đến mức anh không còn nhận ra đó là tiếng hét hay tiếng thì thầm nữa. Tai anh ong lên. Và chân nhấn mạnh phanh khi nhìn thấy một bóng mờ hiện ra trong đám bụi đường. Gió bảng lảng tan dần, và đám bụi lá rã ra, để lộ một hình người chắn ngang trước mũi xe. Bách nheo mắt, ngạt thở. Hình nhân đó cao lớn, rách rưới, với những vệt máu đen bẩn thỉu chảy dài trên cánh tay. Khuôn mặt hắn bị cày xước đến nát bấy như một thứ tội đồ vừa thoát cuộc hành hình trong chảo rang địa ngục. Tuy nhiên, trong đám chất lỏng bầy nhầy trên khuôn mặt hắn, vẫn lộ ra đôi mắt tàn độc của loài thú rừng ăn thịt, đôi mắt mà chỉ giữa khoảnh khắc của một cái chớp mắt, Bách đã nhận ra đấy là ai… Trần Hoàng Lưu.

Bàn tay phải của anh vô thức chạm vào bao đựng khẩu 9 li. Hình nhân trước mặt gằn một nụ cười. Bụi lốc lại bay mù mịt. Bách chợt hoa mắt, có vẻ như anh vừa nhìn thấy hắn mấp máy môi. Qua khuôn miệng của hắn, Bách dường đã nghe rõ tiếng thì thầm.

- Chào mừng… quay trở lại Trại Hoa Đỏ. Mọi sự chỉ mới bắt đầu.

Bách mở kính xe, khẩu 9 li hướng thẳng về phía trước. Và trước khi kịp định vị được mục tiêu, một cơn gió nữa lại xuất hiện. Đám bụi lá bao kín mắt anh, khiến hình nhân trước mặt chỉ còn là một vệt mờ, như cơn bóng đè trong cơn ác mộng. Bách nghiến răng, bàn tay vã chặt khẩu súng.

- Đúng, mọi sự chỉ mới bắt đầu… nhưng tất cả rồi sẽ kết thúc.

Trong giây lát, trời lặng gió. Bách nghe thấy tiếng nổ. Trần Hoàng Lưu đã biến mất trước mắt anh. Cách đó chừng 100 mét là cổng vào trang trại. Tấm biển vẫn đỏ bầm như máu, và nước sơn phết nhập nhoạng dòng chữ trên mặt gỗ: Trại Hoa Đỏ.

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiểu Vũ eBook để tải thêm nhiều ebook hay hơn nữa.

Table of Contents

Di Li với trinh thám kinh dị - Sự lựa chọn dũng cảm
Chương 1: Những ngôi nhà đá ong
Chương 2: Bóng ma lúc nửa đêm
Chương 3: Bảo
Chương 4: Ma trận
Chương 5: Người đàn bà trong ngôi nhà cổ của dòng họ Quách
Chương 6: Không dấu vết
Chương 7: Lời nguyền
Chương 8: Đôi mắt người điên
Chương 9: Thứ sáu, ngày 17 tháng 6
Chương 10: Bí mật của Di
Chương 11: Những xác chết câm lặng
Chương 12: Những lời khai bí ẩn
Chương 13: Đầu mối
Chương 14: Đôi mắt được thay thế
Chương 15: Rút dây động rừng
Chương 16: Đứa trẻ bị mất tích
Chương 17: Nhân chứng
Chương 18: Ly rượu độc
Chương 19: Kẻ đó là ai?
Chương 20: Tôi đã nhìn thấy những bóng đen bao phủ
Chương 21: Căn hầm bí mật
Chương 22: Lộ mặt
Chương 23: Không chốn dung thân
Chương 24: Xác chết thứ năm
Chương 25: Lời trăng trối
Chương 26: Căn bệnh
Chương 27: Người mẹ kế
Chương 28: Kết luận cuối cùng
Chương 29: Rồng rắn lên mây
Chương 30: Bức ảnh lồng khung kính
Chương 31: Bức tượng hình người cụt đầu

Chương 32: Cú điện thoại trong đêm
Chương 33: Trong lòng hang
Chương 34: Bóng tối và sương mù
Chương 35: Truyền thuyết